V předvečer Armageddonu, kdy se celá Galaxie připravuje k válce, se sedm poutníků vydává na cestu k Hrobkám Času. Hledají odpovědi na nevyřešené hádanky svých životů. A to, co nadchází, může být klíčem k záchraně samotného lidstva.

KNĚZ - Když byl mladý, *vyznával* otec Lenar Hoyt římsko-katolické náboženství, navzdory faktu, že historie a změny zastřely jeho slávu - ale nyní je jeho víra otřesena osudem, který na Hyperionu potkal muže, jehož kdysi obdivoval.

VOJÁK - Plukovník Kassad byl jedním z nejbystřejších, nejschopnějších a nejhouževnatějších mladých důstojníků v celé armádě Hegemonie - dokud ho náhoda nepřivedla na Hyperion.

BÁSNÍK - V očích Martina Sílena je něco podivného, když mluví o Štírovi. Hlad. Nebo něco víc...

UČENEC - Sol Weintraub vedl tichý život, dokud jeho dcera neodešla na Hyperion na archeologickou expedici... kde se jí dotkl Štír a poslal ji na krkolomnou cestu proti proudu Času.

HVĚZDNÝ KAPITÁN - Tichý a přátelský - podivně sebejistý - Het Masteen ví mnohem víc, než prozrazuje.

DETEKTIV - Brawne Lamia přichází na Hyperion, aby odhalila vraha - vraha klienta, který byl pod její ochranou.

KONZUL - Zdá se být tichý, rezervovaný... dokonalý funkcionář. Nebo je snad v jeho nitru něco mučivého, co se skrývá před zraky ostatních, cíl nebo nevyřčený úmysl?

SCI-FI

DAN SIMMONS

HYPERION

Kniha srovnatelná s Dunou F. Herberta

V roce 1990 získala cenu Hugo

Konzul Hegemonie seděl na terase své ebenově černé kosmické lodi a na starém, ale dobře udržovaném klavíru Steinway hrál Rachmaninovovo Preludium v cis-moll, zatímco dole s výhružným řevem vyskakovali z bažin obrovští ještěrovití tvorové. V dáli na severu se schylovalo k bouři. Nad lesem obřích přesliček se valil černý mrak, zatímco o devět kilometrů dál se na rozbouřeném nebi postupně zvětšoval mohutný stratokumulus. Na obzoru se zablýskalo. V těsné blízkosti lodi se občas některý z ještěrů dostal do ochranného pole, zavřeštěl a odrazil se v obláčcích indigové mlhy. Konzul se soustředil na obtížnou pasáž Preludia a příchodu bouřky a noci si nevšímal.

Zazněl zvonek tachykomu.

Konzul se zarazil s prsty nad klávesami a poslouchal. Bouře otřásala ztěžklým vzduchem. Ód přesličkového lesa se ozývalo pochmurné vytí smečky mrchožroutů. Někde v temnotě dole zaznělo v odpověď opovážlivé zatroubení nějakého zvířete s malým mozečkem, pak ztichlo. V nastalém tichu bylo slyšet slabý hukot ochranného pole. Opět zazvonil tachykom.

„Sakra," zaklel konzul a vstal od piána.

Než počítač během několika sekund transformoval a dekódoval pulz tachyonů, nalil si konzul sklenku skotské whisky. Usadil se do polštářů v projekčním kuželu, právě když kontrolka zezelenala. „Přehrát," přikázal.

„Byl jste vybrán, abyste se vrátil na Hyperion," ozval se zastřený ženský hlas. Obraz se ještě nevytvořil; prostor před sedačkou byl prázdný s výjimkou kódu volajícího, který konzulovi prozradil, že zpráva přichází ze sídelní planety

správy Hegemonie na Tau Ceti Centru. K tomu konzul nepotřeboval žádný kód. Zestárlý, avšak přesto stále krásný hlas Meiny Gladstonové byl nezaměnitelný. „Byl jste vybrán, abyste se vrátil na Hyperion jako člen Pouti za Štírem."

Zrovna tohle chci slyšet, pomyslel si konzul a zvedl se, aby opustil kužel.

„Vy a šest dalších jste byli vybráni Církví Štíra a potvrzeni Velkým sněmem," říkala Meina Gladstonová. „Je V zájmu Hegemonie, abyste přijali."

Konzul stál bez hnutí v kuželu, zády k míhajícím se vysílacím kódům. Aniž by se otočil, pozvedl sklenku a vypil zbytek whisky.

„Situace je velmi nejasná," pokračovala Meina Gladstonová. Její hlas zněl unavené. „Konzulát a Místní rada nám před třemi standardními týdny tachykomem sdělili, že Hrobky Času se zřejmě začínají otevírat. Antientropická pole kolem nich se začala rychle rozpínat a Štír se začal objevovat až u Uzdového Hřbetu na jihu."

Konzul se otočil a klesl do polštářů. V kuželu se objevilo holografické zobrazení staré tváře Meiny Gladstonové. Pohled měla stejně unavený jako hlas.

„Z Parvati byly okamžitě vyslány Kosmické jednotky, aby evakuovaly občany Hegemonie z Hyperionu, než se Hrobky času otevřou. Jejich časový dluh bude o něco delší než tři roky Hyperionu." Meina Gladstonová se odmlčela. Konzula napadlo, že nikdy neviděl VA takto zachmuřenou. „Nevíme, jestli evakuační lodě dorazí včas," přiznala, „ale situace je ještě složitější. Migrační roj Vyvržených, sestávající přinejmenším ze čtyř tisíc... jednotek..., se rychle blíží do soustavy Hyperionu. Naše evakuační jednotky by měly dorazit jen krátce před Vyvrženci."

Konzul váhání Gladstonové rozuměl. Migrační roj Vyvržených se mohl skládat z lodí od velikosti jednomístných průzkumníků až po obrovská orbitální města a kometární pevnosti s desetitisíci mezihvězdných barbarů.

„Velení Kosmických jednotek je přesvědčeno, že jde o masový útok," pokračovala Meina Gladstonová. Lodní počítač umístil její holoobraz tak, že žena upírala své smut-

ne hnědé oči přímo na konzula. „Jestli jim jde jen o ovládnutí Hyperionu kvůli Hrobkám Času, nebo to má být totální útok na Světovou síť - to se ukáže. Zatím ze systému Camm vystartovala kompletní flotila Kosmických bojových jednotek, doplněná o batalion konstruktérů na stavbu Brány, aby se připojila k evakuačním silám, ale může být pod tlakem okolností odvolána."

Konzul přikývl a nepřítomně pozvedl sklenku ke rtům. Zamračil se, když zjistil, že je prázdná, a upustil ji na silný koberec v holokomoře. I když neprošel vojenským výcvikem, bylo mu jasné, jak obtížné rozhodnutí musela Gladstonová se členy velení učinit. Pokud nebude v systému Hyperion urychleně postavena vojenská Brána - s nezměrnými náklady - neexistovala možnost, jak se invazi Vyvržených ubránit. Ať už se v Hrobkách Času skrývalo jakékoli tajemství, získá je nepřítel Hegemonie. A pokud by se podařilo uvést Bránu do chodu včas a Hegemonie by soustředila všechny své ozbrojené síly k obraně jediné, vzdálené, koloniální planety Hyperionu, Světová síť nesmírně riskovala útok Vyvržených na jiném místě hranice. V nejhorším případě by se

mohlo dokonce stát, že se Vyvrženci zmocní Brány a vniknou tak přímo do Sítě. Konzul se pokusil představit si, jak ozbrojení Vyvrženci vcházejí Branami do nebráněných měst na stovkách planet.

Konzul prošel hologramem Meiny Gladstonové, sebral sklenku a šel si nalít další dávku skotské.

„Byl jste vybrán, abyste se připojil k Pouti za Štírem," pronesl obraz Vrchní administrátorky, kterou tisk nesmírně rád přirovnával k Lincolnovi, Churchillovi, Alvarez-Tem-povi nebo k jakémukoli z legendárních vůdců před Hidžrou, který byl zrovna v módě. „Templáři vysílají svou stromoloď *Yggdrasill*, „ říkala právě Gladstonová, „a velitel evakuačních sil má příkaz ji propustit. Máte tři týdny časového dluhu na setkání s *Yggdrasilem*, než přejde v systému Parvati do hyperprostoru. Ostatních šest poutníků vybraných Církví Štíra už bude na palubě stromolodi. Naše výzvědná služba hlásí, že aspoň jeden z poutníků je agentem Vyvrženců. Nemáme... prozatím... možnost zjistit, který z nich to je."

Konzul se musel usmát. Mezi ostatním rizikem, které na

sebe Gladstonová brala, byla i možnost, že špiónem je *on* a že právě předává tachykomem klíčové informace agentovi Vyvrženců. Ale *předala* mu nějakou klíčovou informaci? Pohyb flotily se dal zjistit, jakmile lodi zapnou Hawkingův pohon, a i kdyby konzul *byl* špiónem, mohly by ho informace VA vystrašit. Jeho úsměv pohasl. Napil se whisky.

„Mezi sedmi vybranými poutníky je Sol Weintraub a Fedmahn Kassad," oznámila Gladstonová.

Konzul se zamračil ještě víc. Hleděl na elektronický oblak, mihotající se jako zrnka prachu kolem ženina obrazu. Zbývalo patnáct sekund do konce spojení.

„Potřebujeme vaši pomoc," naléhala Meina Gladstonová. „Je životně důležité, aby tajemství Hrobek času i Štíra byla odhalena. Tahle pouť může být naše poslední šance. Pokud se Vyvrženci zmocní Hyperionu, musí být jejich agent zneškodněn a Hrobky Času zapečetěny - za každou cenu. Může na tom záviset osud Hegemonie."

Vysílání skončilo a zůstaly jen pulzující souřadnice setkání. „Odpověď? „ otázal se palubní počítač. Přes nesmírné množství použité energie mohla loď vyslat krátký kódovaný pulz do neutuchající změti nadsvětelného spojení, které udržovalo lidstvo Galaxie pohromadě.

„Ne," prohlásil konzul a vyšel ven, aby se opřel o zábradlí terasy. Nastala noc a mraky pluly nízko. Nebyla vidět jediná hvězda. Tma by byla úplná, nebýt občasného zablesknutí na severu a slabé fosforeskující záře, vycházející z močálů. Konzul si náhle velmi jasně uvědomil, že je v této chvíli jedinou rozumnou bytostí na této bezejmenné planetě. Naslouchal nočním předpotopním zvukům z bažiny a myslel na ráno, na to, jak s prvními paprsky vyrazí v jednomístném Vikkenu, na den strávený na sluníčku, na lov v kapraďovitých lesích na jihu a na večerní návrat do lodě, kde si dá dobrý steak a studené pivo. Konzul myslel na vzrušující potěšení z lovu a stejně silnou potěchu, kterou mu poskytovala samota, ta samota, kterou si vysloužil bolestí a nočními můrami protrpěnými na Hyperionu. *Hyperion.*

Konzul zašel dovnitř, zasunul terasu a uzavřel loď právě v okamžiku, kdy na ni začaly bubnovat první těžké kapky.

Vystoupil po točitých schodech do své ložnice ve špičce lodi. Kruhová místnost byla ponořena do temnoty, kterou prozařovaly jen neslyšné záblesky zvenku, vyznačující obrysy pramínků deště uhánějících po obloze. Konzul se svlékl, ulehl na tvrdou matraci a zapnul hudbu spolu s vnějšími mikrofony. Naslouchal, jak se zuřící bouře mísí s Wagnero-vým 'Letem Valkýr'. Loď bičoval zběsilý hurikán, nebe co chvíli oslnivě zbělalo a zanechalo konzulovi na sítnici pálící mžitky.

Wagner je dobrý jen pro bouřku, pomyslel si. Zavřel oči, ale záblesky viděl i skrz víčka. Vzpomněl si na třpyt ledových krystalů žhnoucích v rozpadajících se ruinách na nízkých pahorcích v blízkosti Hrobek Času a na chladný lesk oceli na neskutečném Štírově stromu kovových trnů. Vzpomínal na výkřiky v noci a na krvavě rubínový pohled samotného Štíra, složený ze stovky fazet.

Hyperion.

Konzul tiše přikázal počítači vypnout všechny zvukové vstupy a zakryl si oči dlaní. V nastalém tichu přemýšlel, jak by bylo nerozumné vrátit se na Hyperion. Během jedenácti let, kdy na této vzdálené a záhadné planetě působil jako konzul, povolila Církev Štíra dvanácti skupinám poutníků z jiných planet, aby se vydaly do větrem ošlehané pustiny kolem Hrobek Času, na sever od hor. Nikdo z nich se nevrátil. A to bylo v normální době, kdy byl Štír vězněm časových vln a sil, které nikdo nechápal, a antientropická pole se rozkládala jen několik desítek metrů kolem Hrobek času. A nehrozila invaze Vyvrženců.

Konzul si představil Štíra, volně se pohybujícího po Hyperionu, miliony místních obyvatel a tisíce občanů Hegemonie, naprosto bezmocné tváří v tvář tvoru, který se vymykal jakýmkoli fyzikálním zákonům a komunikoval jedině prostřednictvím smrti. Přes teplo v ložnici se zachvěl.

Hyperion.

Noc skončila a bouře přešla, časně ráno se blížila další. Dvě stovky metrů vysoké přesličky se ohýbaly a svíjely před nadcházející průtrží mračen. Těsně před svítáním se konzulova loď zvedla na sloupu modré plazmy, prorazila houstnoucí mraky a řítila se do vesmíru, k místu setkání.

JEDNA ------

Konzul se probudil s bolestmi hlavy, vyschlým hrdlem a s pocitem, že zapomněl snad tisíce snů, které mu mohl přinést jen spánek ve stavu hibernace. Zamrkal, posadil se na nízkém lůžku a pomalu si odstranil z těla poslední pásky senzorů. V oválné místnosti bez oken s ním byly dva malé klony posádky a jeden vysoký templář v kápi. Jeden z klonů nabídl konzulovi tradiční pomerančovou šťávu po probuzení z ledového spánku. Přijal ji a žíznivě se napil.

„Strom je vzdálen dvě světelné minuty a pět hodin letu od Hyperionu," oznámil mu templář a konzul si uvědomil, že s ním hovoří Het Masteen, kapitán stromolodi templářů a Pravý hlas Stromu. Matně si uvědomil, že je to velká čest, když ho budí sám kapitán, ale byl ještě příliš slabý a dezorientovaný, aby to mohl ocenit.

„Ostatní jsou už několik hodin vzhůru," pokračoval Het Masteen a pokynul klonům, aby odešly. „Shromáždili se na přední jídelní plošině."

„Hrghmm," zamumlal konzul a napil se. Odkašlal si a zkusil to znovu. „Děkuji vám, Hete Masteene," dostal ze sebe. Rozhlédl se po oválné místnosti s kobercem z tma-vězelené trávy, průhlednými stěnami a s podpůrným žebrovím z jediného spirálovitého kusu dřeva a uvědomil si, že musí být v jedné z malých výrůstkových kapslí. Zavřel oči a pokusil se vyvolat vzpomínky na setkání se stromolodi templářů, těsně předtím, než přešla do hyperprostoru.

Konzul si vybavil první dojem, jakým působila kilometr dlouhá stromoloď, k níž se pomalu blížil. Detaily stromolodi zakrývaly nesčetné stroje a energetická pole, která ji obklopovala jako sférický oblak mlhy. Přesto na jejím tru-

pu pokrytém listovím slabě zářily za hustými listy a tenkými stěnami výrůstkových kapslí tisíce světélek, stejně jako podél stovky plošin, můstků, velitelských palub, schodišť a obydlí. U základny stromolodi byly jako duběnky nakupeny koule skladů a technického vybavení, zatímco modravé a fialové paprsky pohonu lodi se táhly za zádí jako deset kilometrů dlouhé kořeny.

„Ostatní čekají," upozornil ho jemně Het Masteen a pokývl k hromadě polštářů, na které byla uložena konzulova zavazadla a čekala na příkaz majitele k otevření. Templář si zamyšleně prohlížel dřevené žebroví, zatímco se konzul převlékal do napůl oficiálního večerního oděvu. Sestával z volných černých kalhot, vyleštěných bot, lehké hedvábné blůzy, nabírané v pase a na loktech, z límce ozdobeného sponou *s* topasem, z černé vesty s karmínovým odznakem Hegemonie na epoletách a ze zlatého třírohého klobouku. Část zakřivené zdi se proměnila v zrcadlo a konzul zíral na svůj odraz: muž ve více než středních letech v napůl oficiálním večerním oděvu, s opálenou tváří, avšak pod smutnýma očima podivně bledý. Zamračil se, přikývl a odvrátil se.

Het Masteen pokynul a konzul následoval vysokou zahalenou postavu rozevřeným otvorem v zámotku po stoupající stezce, která se zatáčela podél masivní kůrovité stěny kmene stromolodi a mizela v nedohlednu. Konzul se zarazil, přešel k okraji stezky a rychle ustoupil zpět. Pod ním zelo aspoň šest set metrů hloubky - pocit „nahoře" a „dole" vytvářela šestinová standardní gravitace, vytvářená singularitami uvězněnými v základně stromu - a nebylo tu žádné zábradlí.

Pokračovali mlčky ve výstupu. Po dalších třiceti metrech se odklonili od hlavní stezky vinoucí se jako spirála kolem kmene, aby přešli po tenkém visutém mostě na větev pět metrů silnou. Pokračovali směrem ven, kde se v záplavě listů odrážela záře slunce Hyperionu.

„Vytáhli moji loď ze skladu? „ dotazoval se konzul.

„Je plně zásobená energií a připravená v kouli jedenáct," odpověděl Het Masteen. Přešli do stínu kmene a v černých mezerách mezi hustým mřížovým listů se objevily hvězdy. „Ostatní poutníci souhlasili s tím, že přistanou

ve vaší lodi, pokud k tomu dají svolení Kosmické jednotky," dodal templář.

Konzul si promnul oči a přál si, aby měl víc času vzpamatovat se z omámení hibernačního spánku.

„Vy jste byl ve spojení s komandem Kosmických jednotek?"

„Ano, ozvali se nám, jakmile jsme vystoupili z hyper-prostoru. Právě teď nás... doprovází... válečná loď Hegemonie." Het Masteen ukázal na kousek černě nad nimi.

Konzul vzhlédl, avšak právě v tu chvíli se část svrchní vrstvy listí dostala mimo stín stromolodi a celé akry listů se rozhořely v záři slunce. Dokonce i na dosud zastíněných místech zářili žároptáci jako japonské lampičky nad osvětlenými stezkami, svítivým popínavým žebrovím a blyštivými visutými mosty, zatímco světlušky ze

Staré Země a zářící vlákna babího léta z Maui-Dohody si prorážely cestu labyrinty listů; to vše vytvářelo takové světelné obrazce, které by zmátly i nejzkušenějšího kosmického cestovatele.

Het Masteen vstoupil do koše sloužícího jako zdviž, zavěšeného na silném grafitovém kabelu, který se táhl podél stromu a ztrácel se ve výšce tří set metrů nad nimi. Konzul jej následoval a koš je tiše nesl vzhůru. Všiml si, že stezky, kapsle i plošiny byly nápadně prázdné, kromě několika templářů a jejich zmenšených dvojníků v podobě klonova-ných členů posádky. Konzul si nevzpomínal, že by během hodiny horečnatých příprav mezi svým příletem a uložením do hibernace zahlédl nějaké cestující, ale přisuzoval to skutečnosti, že všichni jsou už pohrouženi do hibernačního spánku. Teď však, když se loď pohybovala s rychlostí mnohem menší než světlo, mohly být její větve přeplněny zírajícími pasažéry. Pověděl o své domněnce templářovi.

„Jedinými cestujícími je vás šest," odtušil Het Masteen. Koš se zastavil v labyrintu listoví a kapitán stromolodi zamířil k dřevěnému eskalátoru, jasně poznamenanému zubem času.

Konzul překvapeně zamrkal. Na templářské stromolodi se obvykle nacházelo dva až pět tisíc cestujících; byl to ten nejatraktivnější způsob cestování mezi hvězdami. Při cestování stromolodi dosahoval časový dluh zřídkakdy víc než

čtyři nebo pět měsíců, což umožňovalo krátké vyhlídkové lety v místech, kde hvězdné systémy byly od sebe vzdálené jen několik málo světelných let. Nesčetní cestující tak strávili v hibernaci minimum času. To, že stromoloď cestovala na Hyperion a zpět šest let standardního času *bez platících cestujících*, muselo pro templáře znamenat obrovskou finanční ztrátu.

Pak si konzul dodatečně uvědomil, že stromoloď bude ideální pro nadcházející evakuaci a veškeré náklady nakonec uhradí Hegemonie. Ale i tak konzul věděl, že přivést loď tak krásnou a zranitelnou jako *Yggdrasill* - takových existovalo pouze pět - do zóny válečných operací znamenalo pro bratrstvo templářů strašlivé riziko.

„Vaši druhové na Pouti," oznámil Het Masteen, když s konzulem vyšli na širokou plošinu, kde je na jednom konci dlouhého dřevěného stolu očekávala malá skupinka. Nad nimi zářily hvězdy, občas se otáčely, když stromoloď měnila sklon nebo směr, na obou stranách se od nich odkláněly kulovité stěny z listí, připomínající obrovské kožnaté ovoce. Konzul okamžitě poznal, že se nachází na kapitánově jídelní plošině - dřív, než ostatních pět cestujících povstalo, aby Het Masteen mohl zaujmout své místo v čele stolu. Konzul si povšiml prázdné židle, která jej očekávala nalevo od kapitána.

Když všichni usedli a ztichli, Het Masteen je formálně představil. I když konzul nikoho z osobního styku neznal, některá jména mu nebyla neznámá a použil svého dlouholetého diplomatického výcviku, aby si doplnil totožnosti a dojmy.

Nalevo od konzula seděl otec Lenar Hoyt, kněz křesťanské sekty starého stylu, známé jako katolická. Na okamžik si konzul neuvědomoval význam černého šatu a římského kolárku, ale pak si vzpomněl na nemocnici svatého Františka na Hebronu, kde prodělal terapii alkoholového traumatu po své první diplomatické misi s katastrofálním výsledkem před čtyřmi desetiletími standardního času. A při zmínce jména otce Hoyta si vzpomněl na jiného kněze, který zmizel na Hyperionu v polovině jeho vlastního působení na této planetě.

Podle konzulova odhadu byl Lenar Hoyt poměrně mladý muž - nebylo mu o moc víc než třicet - ale zdálo se, jako by v nedávné minulosti v důsledku čehosi neznámého strašlivě zestárl. Konzul si prohlížel úzký obličej, propadlé tváře, velké, hluboko vsazené oči, úzké rty stočené do trvalého úšklebku, příliš zkřiveného i na to, aby se dal nazvat cynickým úsměvem, vlasy ztrácející se spíše v důsledku ozáření než přirozeným plešatěním a zdálo se mu, že vidí člověka, nemocného po celá léta. Přesto jej překvapilo, když pod maskou skrývané bolesti rozeznal ozvěnu dřívějšího mladého chlapce - poslední zbytky kulatého obličeje, zdravé kůže a jemných rtů, patřících kdysi mladšímu, zdravějšímu a mnohem méně cynickému Lenaru Hoytovi.

Vedle kněze seděl muž, jehož tvář znali před několika lety skoro všichni občané Hegemonie. Konzula napadlo, jestli je paměť všech lidí ve Světové síti tak krátká jako v době, kdy v ní žil. Pravděpodobně ještě kratší; v tom případě už plukovník Fedmahn Kassad, nazývaný Řezník jižní Bressie, není ani známý ani neznámý. Ale pro jeho vlastní generaci a všechny ty, kdo žili mimo obyčejný čas, nebyl Kassad někdo, na koho by se dalo snadno zapomenout.

Plukovník Fedmahn Kassad byl vysoký muž - téměř tak vysoký, že se mohl podívat dvoumetrovému Hetu Masteeno-vi zpříma do očí. Oblečen byl v černé uniformě Kosmických jednotek bez jakýchkoli insignií nebo distinkcí. Uniforma se podivuhodně podobala sutaně otce Hoyta, ale oba muži si navzájem podobni nebyli. Namísto sešle působícího kněze tu byl plukovník Kassad s hnědou kůží, hubený jako rukojeť biče - zjevně se těšil naprostému zdraví. Na ramenou, zápěstí a hrdle mu vystupovaly pletence svalů. Malé plukovníkovy oči byly temné a vše objímající jako čočky nějaké primitivní videokamery. Tvář byla složena ze samých úhlů: stíny, plochy a fazety. Nebyla vyzáblá jako obličej jeho souseda, pouze vytesaná z bezcitného kamene. Tenká linka

vousu podél brady jen zdůrazňovala ostrost jeho výrazu; stejně, jako krev zdůrazňuje ostří nože.

Výrazné a pomalé plukovníkovy pohyby konzulovi připomněly jaguára ze Staré Země, kterého viděl v zoo na Lůsu před mnoha lety. Kassadův hlas byl jemný, ale konzulovi

nemohlo uniknout, že i když mlčel, vyžadoval si naprostou pozornost.

Dlouhý stůl byl z větší části prázdný, všichni se shromáždili na jednom konci. Naproti Fedmahnu Kassadovi seděl muž, který byl konzulovi představen jako básník Martin Silenus.

Silenus byl pravým opakem vojáka, sedícího naproti němu. Zatímco Kassad byl hubený a vysoký, Martin Silenus byl malé postavy a ke štíhlosti měl daleko. Oproti rysům plukovníka Kassada, jakoby vytesaným z kamene, byla básníkova tvář proměnlivá a výrazná jako u nějakého primáta ze Staré Země. Jeho hlas zněl hlasitým hrubým skřípotem. Konzula napadlo, že na Martinovi Silenovi s jeho červenými tvářemi, širokými ústy, vystouplým obočím, zašpičatělýma ušima a neustále neklidnýma rukama s prsty dlouhými jako u koncertního klavíristy - nebo u škrtíce - je cosi příjemně démonického. Stříbrné vlasy měl básník nedbale ostříhány nakrátko.

Martin Silenus vypadal jako muž krátce po padesátce, avšak konzul si povšiml zrádného modravého odstínu na krku a dlaních a domyslil si, že ten muž už několikrát prodělal Poulsenovu léčebnou kúru. Silenovi mohlo být ve skutečnosti klidně něco mezi devadesáti a sto padesáti standardními roky. Pokud by se opravdu blížil tak vysokému veku, mohl být pravděpodobně šílený, jak konzul dobře věděl.

Jak bouřlivě a živě vyhlížel při prvním setkání Martin Silenus, tak zapůsobil jeho soused u stolu jako inteligentní, ale zamlklý a do sebe uzavřený člověk. Při představování Sol Weintraub vzhlédl a konzul si prohlédl jeho krátce zastřižený šedý plnovous, vrásčité čelo a smutné, jasné oči známého učence. Konzul slyšel příběhy o Věčném židovi a jeho beznadějném hledání, ale šokovalo ho, když zjistil, že starý muž teď drží v náručí dítě - svou dcerušku Ráchel, starou jen několik týdnů. Konzul sklopil oči.

Šestá poutnice a jediná žena u stolu byla Brawne Lamia. Když ženu-detektiva konzulovi představili, zadívala se na něj tak upřeně, že cítil tlak jejího pohledu, i když se nakonec odvrátila.

Brawne Lamia, bývalá občanka planety Lusus s gravi-

tací o třetinu větší než standard, nebyla vyšší než básník, sedící o dvě židle dál, ale ani manšestrová lodní uniforma nemohla zakrýt mohutnou vrstvu svalů, jež obalovala její pevnou kostru. Černé kadeře vlasů jí padaly až na ramena, obočí byly dvě tmavé čáry vytečkované vodorovně přes široké čelo. Nos, velký a ostrý, jen zdůrazňoval orlí výraz tváře. Lamiina ústa byla široká a výrazná, až skoro smyslná, v koutcích lehce stočená do lehkého úsměvu - možná krutého nebo jen hravého. Ženiny temné oči jako by pozorovatele vyzývaly, aby zjistil, co skrývají.

Konzula napadlo, že Brawne Lamia mohla být považována za krásnou.

Když představování skončilo, konzul si odkašlal a otočil se k templářovi. „Hete Masteene, říkal jste, že poutníků je sedm. Tím sedmým je dítě pana Weintrauba?“

Kápě Heta Masteena se pohnula lehce ze strany na stranu. „Ne. Jen ti, kdo se rozhodnou Štíra vyhledat vědomě, mohou být počítáni mezi poutníky.“

Ve skupině to zašumělo. Každý musel vědět totéž, co konzul; pouze skupina složená z lichého počtu lidí mohla vyrazit na sever s požehnáním Církve Štíra.

„Tím sedmým jsem já,“ dodal Het Masteen, kapitán stromolodi *Yggdrasill* a Pravý hlas Stromu. V tichu, které po tomto prohlášení následovalo, Het Masteen pokynul a klonová posádka začala nosit poutníkům poslední jídlo před přistáním.

„Takže Vyvrženci ještě nejsou v systému?“ ptala se Brawne Lamia. Její hlas měl hrdelní nádech, který konzula podivně rozrušil.

„Ne,“ potvrdil Het Masteen. „Ale nemohli jsme je předběhnout o víc než o několik dní standardního času. Naše přístroje zaznamenaly stopy lodí s fúzními motory v Oor-tově oblaku tohoto systému.“

„Bude válka?“ dotazoval se otec Hoyt. Hlas mu zněl stejně unaveně, jaký měl výraz. Když se nikdo nepřihlásil s odpovědí, otočil se kněz doprava, jako by směřoval otázku přímo na konzula.

Konzul si povzdechl. Klonová posádka právě přinesla víno; byl by raději, kdyby to byla whisky. „Kdo ví, co Vy-vrženci udělají? Zdá se, že se už neřídí lidskou logikou.“

Martin Silenus se hlasitě zasmál a při prudkém pohybu rozlil víno. „Jako kdybychom se my, zatracení *lidi*,

kdy vůbec logikou řídili!“ Zhluboka se napil, otřel si ústa a znovu se zasmál.

Brawne Lamia se zamračila. „Kdyby opravdové střetnutí začalo příliš brzy,“ uvažovala, „nemusely by nám místní úřady povolit přistání.“

„Povolí nám průchod,“ ujistil ji Het Masteen. Slunce si našlo cestu záhyby pláště a spočinulo mu na nažloutlé kůži. „Zachráníme se před jistou smrtí v boji, jen abychom se vydali na jistou smrt z rukou Štíra,“ zamumlal otec Hoyt. „V celém Vesmíru není smrti!“ zadeklamoval Martin Silenus hlasem, o němž byl konzul přesvědčen, že by probudil i spáče v hibernaci. Básník dopil poslední zbytky vína a pozvedl prázdný pohár, jako by chtěl připít hvězdám:

„Smrt neznajíc, bol necítíc, teď vzlykej,
Kybelé, plač, nebof tvé kruté děti
otřásly duší boha k nesnesení.
Plač, příteli, ach, plač a hleď, jak ztrácím síly,
slab jsem jak list ve větru, jako chmýří,
neštěstím slábnu, smutkem, bolestí,
plač pro mne, příteli, nebof se tratím... „

Silenus náhle přestal, nalil si další víno a pohroužil se do ticha, které se rozhostilo po recitaci. Ostatních šest se dívalo jeden na druhého. Konzul si všiml, že Sol Weintraub se zlehka usmívá, dokud se mu dítě v náruči nepohnulo a neodvrátilo jeho pozornost.

„Nu,“ pronesl váhavě otec Hoyt, jako by se snažil navázat na předchozí rozhovor, „pokud konvoj Hegemonie odletí a Vyvrženci se zmocní Hyperionu, obsadí jej možná bez krveprolití a nechají nás jít po svém.“

Plukovník Fedmahn Kassad se tiše zasmál. „Vyvrženci nechtějí Hyperion *obsadit.* Pokud se planety zmocní, vyrabují, co se jim zachce a pak udělají to, co dovedou nejlépe.

Vypálí města, až z nich zbudou jen trosky, ty pak rozdrtí a zbytky usmaží. Roztaví led na pólech, vypaří oceány a sůl použijí na zbytcích kontinentů, takže na nich už nikdy nic neporoste.“

„Nu,“ otec Hoyt chtěl něco dodat, ale odmlčel se.

Nikdo už nepromluvil, když klony odnesly polévkové talíře a mísy od salátů a přinesly hlavní jídlo.

„Říkal jste, že nás doprovází bojová loď Hegemonie,“ naklonil se konzul k Hetu Masteenovi, když dojídali steak a vařenou oliheň.

Templář přikývl a ukázal rukou. Konzul se upřeně zadíval naznačeným směrem, ale na pohyblivém hvězdném poli neviděl zhola nic.

„Tam,“ upřesnil Fedmahn Kassad, naklonil se přes otce Hoyta a podal mu skládací vojenský triedr.

Konzul kývnutím poděkoval, palcem ho zapnul a zkoumal úsek oblohy, na který Het Masteen ukázal. Gyroskopic-ké krystaly v triedru slabě hučely, jak stabilizovaly optiku a zkoumaly okolí v přesně naprogramovaném sledu. Náhle se obraz zastavil, rozmazal, zvětšil a ustálil.

Konzul se neubránil slabému nadechnutí, když se v oku-láru objevila loď Hegemonie. Nebylo to mlhavé zrníčko osamělého jednomístného průzkumníka, jak očekával, ani kulovitá bitevní loď. Elektronicky zvětšený obraz ukazoval matově černý hyperprostorový křižník. Působil mohutným dojmem, jak to dokázaly po celá staletí jen válečné lodi. Byl neuvěřitelně štíhlý, se čtyřmi pylony se zbraněmi v bojové pohotovosti. Šedesát metrů dlouhý velitelský modul byl ostrý jako Clovisův bod, Hawkingův pohon a fúzní jednotky na zádi podél trysky vypadaly jako péra na šípu.

Konzul beze slova vrátil triedr Kassadovi. Pokud používají Kosmické jednotky k doprovodu *Yggdrasillu* plně ozbrojený křižník, jaký útok Vyvrženo! lze očekávat?

„Jak dlouho potrvá, než přistaneme?“ zajímala se Brawne Lamia. Snažila se svým komlogem proniknout do databáze stromolodi a to, co našla - nebo nenašla - ji zřejmě rozladilo.

„Za čtyři hodiny přejdeme na oběžnou dráhu,“ zamumlal Het Masteen. „Sestup potrvá několik dalších minut. Náš přítel konzul nám laskavé nabídl svou soukromou loď, aby nás vzal dolů.“

„Do Keatsu? „ ptal se Sol Weintraub. Bylo to při večeři poprvé, co učenec promluvil.

Konzul přikývl. „Je to stále jediný kosmický přístav na Hyperionu, který může přijímat osobní lodi,“ vysvětlil.

„Přístav?“ Hlas otce Hoyta zněl rozzlobeně. „Myslel jsem, že zamíříme přímo na sever. Do Štírovy říše.“

Het Masteen trpělivě zavrtěl hlavou. „Pouť vždycky začíná v hlavním městě,“ odpověděl. „Potrvá několik dní, než se dostaneme ke Hrobkám Času.“

„Několik *dní,*“ vyštěkla Brawne Lamia. „To je nesmysl. „

„Snad,“ připustil Het Masteen, „ale přesto tomu tak je.“

Otec Hoyt vypadal, jako by se mu z něčeho v jídle udělalo nevolno, i když téměř nic nejedl. „Podívejte, nemohli bychom pro tentokrát změnit pravidla - když vezmeme v úvahu nebezpečí války? Přistáli bychom v blízkosti Hrobek Času nebo někde jinde, abychom to měli za sebou?“

Konzul zavrtěl hlavou. „Kosmická plavidla i letadla se pokoušejí vzít to zkratkou přímo k pláním na severu už skoro čtyři sta let. Nevím o jediném, které by to dokázalo.“

„Smím se zeptat,“ ozval se Martin Silenus a vesele zvedl ruku jako školák, „co se s tím množstvím lodí sakra doopravdy *stalo?*“

Otec Hoyt se na básníka zamračil. Fedmahn Kassad se slabě usmál. Sol Weintraub odpověděl: „Konzul tím rozhodně nechtěl tvrdit, že se do té oblasti nelze dostat. Dá se tam cestovat lodí nebo různými pozemními vozidly. A kosmické lodě a letadla nezmizí. Klidně přistanou poblíž ruin nebo Hrobek času a stejně snadno se vrátí, kamkoli jim počítače přikážou. Ale nikdo už nespatří posádku ani cestující. „ Weintraub pozvedl spící dítě z klína a položil je do přenosné kolébky, kterou měl zavěšenou u krku.

„Tak praví staré legendy,“ poznamenala Brawne Lamia. „A co je v lodních denících?“

„Vůbec nic,“ odvětil konzul. „Žádný útok. Žádné vniknutí. Žádné odklony z kursu. Žádné časové mezery._ Žádné neobvyklé výrony energie ani náhlé vyčerpání. Žádné zvláštní fyzikální úkazy.“

„Žádní cestující,“ zamumlal Het Masteen.

Konzul sebou trhl. Pokud se Het Masteen opravdu pokusil o vtip, bylo to za celá desetiletí konzulova působení poprvé, kdy templář projevil smysl pro humor, třebaže černý. Ta část kapitánovy tváře s lehce orientálními rysy, kterou bylo pod kápí vidět, nenaznačovala, že se mělo jednat o vtip.

„Skvělé melodrama,“ zasmál se Silenus. „Jako ze života, Kristus v Sargasovém moři duší a my k němu míříme. Mimochodem, kdo píše ten zatracenej scénář?“

„Buďte zticha,“ okřikla ho Brawne Lamia. „Vy jste opilý, dědo.“

Konzul si povzdechl. Skupina byla pohromadě méně než hodinu standardního času.

Klony odnesly talíře a přinesly dezerty: šerbety, kávu, plody stromolodi, kompoty, moučníky a směsi čokolády z Renesance. Martin Silenus dezerty odmítl a požádal klony o další láhev vína. Konzul chvilku uvažoval a pak si objednal whisky.

„Mám dojem,“ poznamenal Sol Weintraub, když dojídali dezert, „že naše přežití může záviset na tom, jak spolu budeme komunikovat.“

„Co tím myslíte?“ nechápala Brawne Lamia.

Weintraub podvědomě pohoupal dítě, opřené o hruď. ^Například - kdo z vás tady ví, proč byl vybrán Církví Štíra a Velkým sněmem k této cestě? „

Nikdo nepromluvil.

„Myslel jsem si to,“ pokračoval Weintraub. „A co je ještě nezvyklejší, je někdo z přítomných členem nebo příznivcem této církve? Já jsem například Žid a jakkoli se mohou mé náboženské názory dnes zdát scestné, není jejich součástí uctívání biologického vražedného stroje.“ Weintraub zvedl obočí a rozhlédl se kolem stolu.

27

„Jsem Pravým hlasem Stromu,“ prohlásil Het Masteen. „Zatímco si mnoho templářů myslí, že Štír je vtělením trestu pro ty, kdo nečerpají život z kořene, řekl bych, že to je kacířství, které nevytvořila Úmluva a není ani v Muirové písmu.“

Konzul po kapitánově levici pokrčil rameny.

„Já jsem ateista,“ přiznal a podržel sklenku whisky proti světlu. „Nikdy jsem nepřišel s kultem Štíra do styku.“

Otec Hoyt se_ nevesele usmál. „Mě vysvětila katolická církev. Uctívání Štíra je v rozporu se vším, co církev obhajuje.“

Plukovník Kassad zavrtěl hlavou, ať už na znamení toho, že nechce odpovědět, nebo že není členem Církve Štíra - těžko říct.

Martin Silenus se rozmáchl. „Já jsem byl pokřtěn jako luterán. Je to odnož církve, která dnes již neexistuje. Pomáhal jsem vzniku zenového gnosticismu dříve, než se všichni vaši rodiče narodili. Byl jsem katolíkem, osvícencem, neo-marxistou, ekologickým fanatikem, Aktivátorem Svazu, sa-tanistou, biskupem církve Jakový Nady a poplatky platícím členem Institutu Jisté reinkarnace. A teď s radostí prohlašuji, že jsem obyčejným pohanem.“ Usmál se na všechny. „Pro pohana je Štír to nejpřijatelnější božstvo,“ uzavřel.

„Já náboženství ignoruji,“ ozvala se Brawne Lamia. „Nepodléhám mu.“

„Zdá se, že jsem měl pravdu,“ podotkl Sol Weintraub. „Nikdo z nás nepřipustil, že patří k Církvi Štíra, ale nejváženější představitelé této bystré skupiny nám dali přednost před mnoha miliony věrných věncích, kteří se jen hrnou, aby mohli navštívit Hrobky Času... a jejich divokého boha... i když taková pouť může být poslední.“

Konzul potřásl hlavou. „Možná jste měl pravdu, pane Weintraube, ale nechápu, v čem.“

Učenec si zamyšleně prohrábl vousy. „Vypadá to, že naše důvody k návratu na Hyperion jsou tak naléhavé, že jak Církev Štíra, tak inteligence, řídící Hegemonii, jsou toho názoru, že si zasloužíme návrat. Některé z těchto důvodů -například v mém případě - jsou možná veřejně známy, ale nikdo je nezná přesně; kromě těch, kdo sedí u tohoto sto-

lu. Navrhuji, abychom si v těch několika dnech, které nám zbývají, vzájemně své příběhy pověděli.“

„A proč? „ nechápal plukovník Kassad. „Neposloužilo by to zřejmě žádnému účelu.“

Weintraub se usmál. „Naopak, posloužilo - přinejmenším by nás to pobavilo a obnažilo by to duše našich spolucestujících do chvíle, než nás rozptýlí Štír nebo nějaká jiná katastrofa. Kromě toho nám může zachránit život, když nalezneme společnou nit zkušeností, která váže osud nás všech ke Štírovi.“

Martin Silenus se zasmál, zavřel oči a zarecitoval:

„ Teď všichni vpřed, delfíní hřbet již zve nás k lítým hrám, kdo 's poznal smrt, teď směle hleď do otevřených ran. „

„To je Lenista, že?“ ptal se otec Hoyt. „Studoval jsem

ji v semináři.“

„Jste blízko,“ odvětil Silenus, otevřel oči a nalil si další víno. „Je to Yeats. Ten chlápek žil o pět set let dříve, než Lenista sála mámě z kovového prsu.“

„Podívejte,“ ozvala se Lamia, „k čemu by bylo dobré vyprávět si naše příběhy? Až narazíme na Štíra, řekneme *jemu,* co chceme, jednomu z nás se přání splní a ostatní zahynou. Správné?“

„Tak praví legenda,“ potvrdil Weintraub.

„Štír ale není tvor z pověstí,“ namítl Kassad. „Ani jeho ocelový strom.“

„Tak proč se máme navzájem nudit svými příběhy?“ naléhala Brawne Lamia a spolkla poslední kus koláče se sýrem a čokoládou.

Weintraub se jemně dotkl hlavičky spícího dítěte. „Žijeme v podivných časech. Protože jsme součástí té desetiny jedné desetiny procenta občanů Hegemonie, kteří cestují *mezi* hvězdami namísto po Síti, máme společnou současnost, ale odlišnou minulost. Mně je například šedesát osm let, ale když k tomu připočteme časový dluh z cest, tak mi může být dobře přes sto let objektivního času Hegemonie.“

„No a? „ nechápala jeho sousedka.

Weintraub vztáhl ruku v gestu, které mělo zahrnout všechny u stolu.

„My zde představujeme ostrovy času i oceány pohledu na svět, které je dělí. Přesněji řečeno, každý z nás má možná u sebe kousek skládačky, kterou dosud nikdo nedokázal vyřešit od doby, kdy lidé poprvé přistáli na Hyperionu.“ Weintraub se poškrábal na nose. „Je to záhada,“ pokračoval, „a abych byl upřímný, všechny záhady mě fascinují, i když bych si jich měl užít byť jen poslední týden. Rád bych aspoň něco z nich pochopil, ale pokud mi to nebude dáno, postačí mi jejich luštění.“

„Souhlasím,“ dodal bezvýrazně Het Masteen. „Nic takového mě nenapadlo, ale vidím smysl v tom, vyprávět si navzájem své příběhy před setkáním se Štírem.“

„Ale co nám zabrání, abychom lhali? „ ptala se Brawne Lamia.

„Nic,“ zašklebil se Martin Silenus. „V tom je ten půvab.“

„Měli bychom o tom dát hlasovat,“ navrhl konzul. Přemýšlel o tvrzení Meiny Gladstonové, že jeden ze skupiny je agentem Vyvržených. Mohlo by vyprávění příběhů špióna odhalit? Konzul se usmál, když si představil tak hloupého agenta.

„Kdo tady rozhodl, že jsme nějaká dobrotivá malá demokracie?“ tázal se suše plukovník Kassad.

„Měli bychom být,“ opáčil konzul. „Abychom každý dosáhli svého cíle, musí se celá skupina dostat ke Štírovi pohromadě. Musíme se dohodnout, jak přijímat rozhodnutí.“

„Mohli bychom jmenovat vůdce,“ navrhl Kassad.

„Na to seru,“ poznamenal básník konverzačním tónem. I ostatní u stolu zavrtěli hlavou.

„Tak dobře,“ uzavřel konzul, „hlasujeme. Naše první rozhodnutí se týká návrhu pana Weintrauba, abychom si vyprávěli příběhy o našich předchozích zkušenostech z Hyperionu. „

„Všechno nebo nic,“ dodal Het Masteen. „Buď svůj příběh vypoví každý z nás, nebo nikdo. Podřídíme se vůli většiny. „

„Souhlasím,“ přikývl konzul a pocítil náhlou zvědavost - chtěl znát příběhy ostatních. Byl si přitom jistý, že on svůj vlastní nikdy nevypoví. „Kdo je pro vyprávění?“

„Ano,“ řekl Sol .Weintraub.

„Ano,“ přidal se Het Masteen.

„Rozhodně," dodal Martin Silenus. „Nechtěl bych vyměnit tuhle komickou frašku ani za měsíc orgasmových koupelí na Čuňasovi."

„I já hlasuji pro," oznámil konzul překvapen vlastním rozhodnutím. „Kdo je proti? „

„Ne," prohlásil otec Hoyt, ale neznělo to nijak rozhodně.

„Považuji to za hloupost," ozvala se Brawne Lamia.

Konzul se obrátil ke Kassadovi. „Plukovníku?"

Fedmahn Kassad pokrčil rameny.

„Jsou tedy čtyři hlasy pro, dva proti a jeden se zdržel," uzavřel konzul. „Vítězí zastánci vyprávění. Kdo chce začít?"

Všichni ztichli. Konečně Martin Silenus vzhlédl od kousku papíru, na který cosi psal. Roztrhl list papíru na několik menších proužků.

„Napsal jsem čísla od jedničky do sedmičky. Co kdybychom losovali? „

„To mi připadá poněkud dětinské, ne? „ protestovala Lamia.

„Nikdy jsem netvrdil, že nejsem dětinský," nedal se vyvést z míry Silenus a usmál se svým satyrským úsměvem. „Pane velvyslance," obrátil se ke konzulovi, „mohl bych si vypůjčit ten zlatý polštář, který používáte jako klobouk?"

Konzul mu podal svůj třírohý klobouk. Silenus do něj nasypal proužky a podal jej ostatním. Sol Weintraub losoval první, Martin Silenus poslední.

Konzul si rozvinul proužek papíru a ujistil se, že na něj nikdo nevidí. Měl číslo sedm. Napětí jej opustilo, jako když vyletí vzduch z přefouknutého balónku. Dá se předpokládat, uvažoval, že události zakročí dřív, než se dostane k vypravování příběhu. Nebo že se ta otázka stane důsledkem války akademickou. Nebo skupina ztratí o příběhy zájem. Nebo král zemře. Nebo zahynou koně. Anebo naučí koně mluvit.

31

Už žádnou whisky, pomyslel si konzul.

„Tak kdo je první? „ zajímal se Martin Silenus.

V nastalém tichu konzul rozeznával šumění listů ve vánku, který nebylo cítit.

„Já," ozval se otec Hoyt. V jeho výrazu se zračilo stejné smíření s bolestí, jaké konzul viděl u nevyléčitelně nemocných přátel. Hoyt ukázal svůj proužek papíru s jasně napsanou jedničkou.

„Tak dobře, začněte," vyzval jej Silenus.

„Hned? „divil se kněz.

„Proč ne? „ opáčil básník. Jediným znamením, že vypil nejméně dvě láhve vína, bylo lehké ztmavnutí už tak dost zarudlých tváří a poněkud démoničtěji svraštělé obočí. „Máme několik hodin před přistáním," pokračoval, „a já mám v úmyslu dospat hibernaci, až se bezpečné dostaneme mezi mírumilovné domorodce."

„Náš přítel má pravdu," připustil tiše Sol Weintraub. „Máme-li si vyprávět, je k tomu nejlepší doba každý den po večeři."

Otec Hoyt si povzdychl a povstal. „Jen okamžik," řekl a opustil jídelní plošinu.

Když uplynulo několik minut, zeptala se Brawne Lamia: „Myslíte, že ztratil nervy?"

„Ne," odpověděl Lenar Hoyt a vynořil se ze tmy u úpatí dřevěného eskalátoru, který tu byl hlavním schodištěm. „Potřeboval jsem tohle." Sedl si a hodil na stůl dva malé zápisníky, potřísněné a plné skvrn.

„To není fér, číst příběhy z nějaké modlitební knihy," protestoval Silenus. „To mají být naše vlastní příběhy, pane mudrci!"

„Buďte zticha, hrome!" okřikl ho otec Hoyt. Přejel si rukou po tváři a sáhl si na hruď. Konzul si podruhé v té noci uvědomil, že před sebou vidí těžce nemocného člověka.

„Promiňte," omluvil se otec Hoyt. „Ale mám-li vyprávět... svůj příběh, musím nejprve vyprávět příběh někoho jiného. Tyto deníky patřily muži, kvůli němuž jsem se vydal na Hyperion... a proč se dnes vracím." Hoyt se zhluboka nadechl.

Konzul si sáhl na deníky. Byly pomačkané a zčernalé,

jako kdyby přestály požár. „Váš přítel měl staromódní zvyky, když si ještě psal deník na papíře."

„Ano," potvrdil Hoyt. „Pokud jste připraveni, začínám."

Skupina u stolu přikývla. Pod jídelní plošinou plula kilometrová stromoloď chladnou nocí, silně pulzovala jako živý tvor. Sol Weintraub pozvedl spící dítě z přenosné kolébky a pohodlně ho položil na polštář na zem vedle své židle. Sňal komlog, postavil jej vedle podložky a naprogramoval ho na bílý šum. Dítě, jen týden staré, leželo na bříšku a spalo.

Konzul se zaklonil a vyhledal na nebi modrozelenou hvězdu - Hyperion. Jak se díval, připadala mu stále větší. Het Masteen si stáhl kápi dopředu, až mu byl z tváře vidět jen nezřetelný stín. Sol Weintraub si zapálil

dýmku. Ostatní si nechali dolít kávu a pohodlně se usadili v křeslech.

Martin Silenus působil ze všech posluchačů nejzvědavěji. Předklonil se a zašeptal:

„ Tak přál on: Hru jest započít, v Bohyně jménu jít se bít, v cestu spěj vpřed a bystrý hled druh za druhem v hry bujný sled, veselý zboj, komoni v cval, tak příběh známý započal. „

PŘÍBĚH KNĚZE

Muž, jenž hledal Boha

„Někdy je obtížné rozeznat hranici mezi ortodoxním fanatismem a odpadlictvím," promluvil otec Lenar Hoyt.

Tak začal knězův příběh. Později si na něj konzul při diktování do komlogu vzpomínal jako na jednolitý celek -nebral v úvahu přestávky, chraptivý hlas, nepovedené za-

čátky vět a občasné opakování, které patří k lidskému projevu.

Lenar Hoyt býval mladým knězem, který se narodil, vyrostl a teprve nedávno byl vysvěcen na katolické planetě Pacem, kde dostal svůj první úkol mimo planetu; měl doprovázet ctěného jezuitu, otce Paula Duře, do jeho tichého exilu na koloniální planetě Hyperion.

Za jiných časů by se byl otec Paul Duře jistě stal biskupem a možná i papežem. Vysoký, hubený, asketického vzhledu, s bílými vlasy nad ušlechtilým obočím a s očima, v jejichž ostrém pohledu bylo vidět jako na dlani prožité utrpení, Paul Duře byl stoupencem svatého Teilharda a zároveň archeologem, etnologem a významným jezuitským teologem. Přes úpadek katolické církve a její postupnou přeměnu v jakousi napolo zapomenutou sektu, tolerovanou jen díky její starobylosti a izolaci od každodenního života Hegemonie, neztratila jezuitská logika nic na svém ostří. Stejně tak otec Duře neztratil víru, *že* Svatá katolická apoštolská církev bude i nadále poslední a nejlepší nadějí lidstva na nesmrtelnost.

Když byl Lenar Hoyt malým chlapcem, byl pro něho otec Duře něčím jako božskou postavou, kterou tu a tam zahlédl při Durého vzácných návštěvách předseminární školy nebo při ještě vzácnějších cestách během seminárních studií na Nový Vatikán. Duře se zúčastnil významných, církví sponzorovaných archeologických vykopávek na nedaleké planetě Armaghast. Když se jezuita několik týdnů po Hoytově vysvěcení vrátil, byl skryt pod závojem tajemná. Nikdo kromě nejvyšších kruhů na Novém Vatikánu přesně nevěděl, co se stalo, ale šuškalo se o exkomunikaci a dokonce o výslechu před úřadem Svaté inkvizice, nečinné již čtyři staletí - od zmatků, které provázely zánik Země.

Namísto toho otec Duře požádal o přeložení na Hyperion, který většina lidí znala jen díky zvláštnímu kultu Stírá, jenž vznikl právě zde. Otec Hoyt byl vybrán, aby ho doprovodil. Byla to nevděčná práce, spojující ty nejhorší stránky postavení novice, průvodce a špeha. Přitom se mu ani nemělo dostat zadostiučinění, aby spatřil novou planetu; měl příkaz dopravit otce Durého na kosmoport na po-

vrchu planety a pak se vrátit na loď, která jej odveze zpět do Sítě. Diecéze Lenaru Hoytovi nenabídla nic než dvacet měsíců v hibernačním spánku, několik měsíců cesty v systémech na obou koncích cesty a relativistický skok, který jej vrhne na Pacem o osm let za jeho spolužáky, kteří již mezitím získají postavení na Vatikánu nebo místa misioná-

Lenar Hoyt, vázán poslušností a cvičený v disciplíně, přijal úkol bez protestů.

Jejich dopravní prostředek, stará hyperprostorová loď *Nadia Oleg*, se podobala poďobané kovové vaně. Když zrovna nebyl zapnutý pohon, postrádala jakoukoli umělou gravitaci; neměla žádné průzory ani jakýkoli náznak rekreačních prostor kromě stimsimu napojeného na řídící počítač, který udržoval cestující v kójích a hibernačních boxech. Po rozmrazení spali cestující - většinou dělníci z jiných planet a turisté v ekonomické třídě včetně několika kultovních mystiků a rádobypoutníků ke Štírovi, snažících se o sebevraždu, aby se neřeklo - v týchž kójích a mrazících boxech, jedli recyklovanou stravu na nepůvabných jídelních palubách a většinou se snažili zvládnout kosmickou nemoc a nudu dvanáctidenní cesty při nulové gravitaci z bodu výstupu z hyperprostoru na Hyperion.

Během těch dnů nucené blízkosti se otec Hoyt od otce Durého dozvěděl velmi málo a o událostech na Armaghastu, které staršího kněze dostaly do vyhnanství, nezjistil vůbec nic. Mladík si zapnul implantát komlogu, aby získal co nejvíce údajů o Hyperionu, a když do přistání zbývaly tři dny, pokládal se otec Hoyt za něco jako experta na tuto planetu.

„Existují záznamy, že na Hyperion přišli katolíci, ale není tu zmínka o žádné diecézi," upozornil Hoyt jednoho večera, když trčeli v nulové gravitaci zavěšeni v síti a povídali si, zatímco většina jejich spolucestujících měla zapnuté erotické stimsimy. „Předpokládám, že se tam dole budete věnovat misijní činnosti?"

„Vůbec ne," odpověděl otec Duře. „Obyvatelé Hyperionu neudělali nic takového, pro co bych jim měl vštěpovat zásady víry, a já je nehodlám urážet svým rouhačstvím. Ve skutečnosti bych se chtěl vydat na jižní kontinent - Orla -

34
Dan Simmons
Hyperion
35

a najít z Port Romance cestu do vnitrozemí. Ale nechci taní působit jako misionář. Mám v úmyslu založit u Rozsedliny. výzkumnou etnologickou stanici.“

„Výzkum?“ opakoval otec Hoyt. Zavřel oči, aby se naladil na implantát. Znovu se zahleděl na otce Durého a namítl: „Ta oblast Pinionské planiny není obydlená, otče. Díky ohnivým lesům je po většinu roku zcela nepřístupná.“

Otec Duře přikývl a usmál se. Neměl žádný implantát a svůj starý komlog měl po celou dobu cesty v zavazadle. „Není úplně nepřístupná,“ odvětil tiše. „A ani úplně neobydlená. Žijí tam Bikurové.“

„Bikurové,“ opakoval znovu otec Hoyt a zavřel oči. „Ale to je jen legenda,“ ozval se konečně.

„Hmmm,“ zamumlal otec Duře. „Zkus si vyvolat heslo Mamet Spedling.“

Otec Hoyt znovu zavřel oči. Základní rejstřík mu sdělil, že Mamet Spedling byl skoro neznámý cestovatel, který spolupracoval s Shackletonovým institutem na planetě Renesance a před více než půldruhým stoletím objektivního času sepsal pro Institut zprávu, kde líčil, jak si proklestil cestu z tehdy nového Port Romance do vnitrozemí. Putoval bažinami, které se od té doby změnily na plantáže vláknitého plastiku, prošel ohnivými lesy během období klidu a vyšplhal se tak vysoko na Pinionskou planinu, až narazil na Rozsedlinu a malou skupinu lidí, kteří byli podle všeho legendárními Bikury.

Spedlingovy stručné poznámky naznačovaly, že tito lidé byli potomky posádky ztracené osídlovací lodi z doby před třemi stoletími a jasně vykazovali všechny klasické znaky civilizačního úpadku v důsledku výjimečné izolace, pokrevních svazků a přílišného přizpůsobení. Jak Spedling nezakrytě píše „...i když tu nejsem ani dva dny, je jasné, že Bikurové jsou příliš hloupí, letargičtí a nudní, aby stálo za to dlouho je popisovat.“ Jak se ukázalo, začaly pak ohnivé lesy opět projevovat/známky aktivity a Spedling rozhodně nemarnil čas dalším pozorováním svého objevu, ale hnal se k pobřeží a za tři měsíce, než se mu podařilo uniknout, ztratil v „klidném“ lese čtyři domorodé nosiče, všechno své vybavení a záznamy a levou ruku.

„Bože můj,“ divil se otec Hoyt ve své síti na *Nadie Olegovi*, „proč Bikurové? „

„A proč ne? „ opáčil otec Duře mírně. „Ví se o nich velmi málo.“

„O *většině* Hyperionu se ví velmi málo,“ namítl mladý kněz a vypadal zneklidněně. „Co Hrobky Času a legendární Štír severně od Uzdového Hřbetu na Koni?“ navrhoval. „Jsou *slavné!“*

„Právě,“ nedal se otec Duře. „Lenare, kolik bylo napsáno učených pojednání na téma Hrobek a onoho Štíra? Stovky? Tisíce? „ Stárnoucí kněz si nacpal dýmku tabákem a právě si ji zapaloval; v nulové gravitaci to nebylo právě jednoduché, jak si Hoyt povšiml. „Kromě toho,“ pokračoval Paul Duře, „i kdyby ta věc, ten Štír, byl skutečný, není to člověk. Já se zabývám lidskými bytostmi.“

„Ano,“ souhlasil Hoyt a zmobilizoval všechen svůj intelektuální arzenál na potencionální argumenty, „ale Bikurové jsou tak *malé* tajemství. V nejlepším případě objevíte několik desítek domorodců, žijících v kraji zahaleném mlhou a kouřem, tak... *bezvýznamných*, že ani mapovací satelity této kolonie je nezaznamenaly. Proč si vybírat právě je, když je na Hyperionu tolik *větších* tajemství... jako labyrinty?“ Hoytova tvář se rozzářila. „Věděl jste, že Hyperion je jednou z devíti planet labyrintů, otče?“

„Jistě,“ přisvědčil Duře. Byl nyní obklopen polokoulí kouře, která se pomalu rozšiřovala, až ji proud vzduchu změnil v chapadla a pramínky. „Ale ty labyrinty mají své výzkumníky a obdivovatele po celé Síti, Lenare, a ty tunely existují - na všech devíti planetách - jak už dlouho? Půl milionu let? Spíš bych řekl tři čtvrti milionu. Jejich tajemství přetrvá. Ale jak dlouho přetrvá civilizace Biku-rů, než je pohltí moderní koloniální společnost, nebo, což je pravděpodobnější, v důsledku působení okolností prostě zmizí?“

Hoyt pokrčil rameny. „Možná už tam nejsou. Je to už dávno, co se s nimi Spedling setkal, a neexistují žádné další ověřené zprávy. Pokud jako skupina opravdu *vyhynuli*, bude všechna vaše ztráta času při relativistických letech i všechna námaha, abyste se k nim dostal, naprosto marná.“

36
Dan Simrnons
Hyperion
37

„Právě,“ bylo jediné, co otec Duře odpověděl a klidně pokuřoval dýmku.

Bylo to během jejich poslední společné hodiny, kdy klesali k povrchu planety, a tehdy měl otec Hoyt nepatrnou * příležitost nahlédnout do myšlenek svého druha. Viditelná část Hyperionu nad nimi zářila bíle, zeleně i kamennou šedí už po celé hodiny, když náhle starý raketoplán pronikl do svrchních vrstev atmosféry, za oknem se nakrátko zableskly plameny a pak už tiše klouzali z výše šedesáti kilometrů k temným oblakům a moři lesknoucímu se v odlesku hvězd, zatímco se k nim řítil terminátor hyperionského úsvitu jako rostoucí vlna spektrálního světla.

„Nádherné," zašeptal otec Duře, spíše sám k sobě než ke svému mladému společníkovi. „Nádherné. V takové chvíli mám pocit... nepatrný pocit... že vím, jaká musela být oběť Božího Syna, aby se snížil k tomu, stát se Synem Člověka."

Hoyt si chtěl povídat, ale otec Duře i nadále zíral z okna, pohroužen do vlastních myšlenek. O deset minut později ; přistáli na mezihvězdném kosmoportu v Keatsu. Otce Du-rého brzy pohltily celní a zavazadlové formality a o dvacet *;* minut později již naprosto zklamaný Lenar Hoyt odlétal na orbitu k čekající lodi *Nadia Oleg.*

„O pět týdnů později, samozřejmě podle mého času, jsem se vrátil na Pacem," pokračoval otec Hoyt. „Ztratil jsem osm let, ale z jakéhosi důvodu jsem tu ztrátu pociťoval jako ještě něco víc. Okamžitě po mém návratu mně : biskup sdělil, že během čtyřletého pobytu na Hyperionu nedal o sobě otec Duře vědět. Nový Vatikán vydal na hyper- : prostorové dotazy celé jmění, ale ani koloniální úřady, ani i konzulát v Keatsu nedokázaly nezvěstného kněze najít." ;

Hoyt se odmlčel a napil se vody. Konzul k tomu pozná- ! menal: „Pamatuji se na to pátrání. Nikdy jsem se samozřej- \ mě s Durém nesetkal, ale udělali jsme, co bylo v našich si- ; lách, abychom ho vypátrali. Theo, můj pomocník, vynaložil ; po několik let mnoho energie, aby vyřešil případ toho ztra- • ceného kněze. Kromě několika nejasných svědectví v Port | Romance po něm nezbyly žádné stopy. A ta svědectví se ; týkala týdnů, kdy na planetu před mnoha lety přiletěl. By- j

ly tam stovky plantáží bez rádia nebo jiných komunikačních linek, hlavně proto, že vedle vláknitého plastiku se na nich pěstovaly i drogy. Asi jsme nemluvili s lidmi z té správné plantáže. Aspoň vím, že když jsem odešel, byl případ otce Durého stále otevřený/'

Otec Hoyt přikývl. „Přistál jsem v Keatsu měsíc po vašem vystřídání v konzuláte. Biskupa ohromilo, když jsem se nabídl, že se tam vrátím. Sama Jeho Svatost mi poskytla audienci. Byl jsem na Hyperionu méně než sedm místních měsíců. Před odletem a svým návratem do Sítě jsem odhalil, co se stalo otci Durému." Hoyt poklepal na dvě knihy v potřísněné kůži. „Pokud mám ten příběh dokončit," pokračoval zastřeným hlasem, „musím přečíst úryvky z těchto deníků."

Stromoloď *Yggdrasill* se obrátila, takže kmen stromu skryl slunce. Tím se jídelní plošina i klenba listů pod ní ponořila do tmy, ale namísto tisíce světelných bodů na obloze, které by z povrchu planety vypadaly jako hvězdy, zazářilo nad skupinou u stolu, podél ní i pod ní doslova milion sluncí. Hyperion teď byl už jasně viditelná koule, řítil se přímo na ně jako nějaká válečná střela.

„Čtěte," vyzval jej Martin Silenus.

Z DENÍKU OTCE PAULA DURÉHO:

1. den:

Tak začíná mé vyhnanství.

Nejsem si úplně jistý, jak mám tento deník datovat. Podle klášterního kalendáře na Pacem je sedmnáctý den Tomášova měsíce Léta Páně 2732. Podle standardního času Hegemonie je 12. října 589 P.C. Podle místního počítání času, jak mi řekl ten sešlý recepční ve starém hotelu, kde bydlím, je třiadvacátý den Lucia (poslední měsíc z jejich sedmi čtyřicetidenních měsíců), nebo 426 P.Z.L (Po ztroskotání lodi) anebo stý dvacátý osmý rok vlády Smutného krále Billyho, který už nežije nejméně po stovku z těchto let.

K čertu s tím. Budu mu říkat První den mého vyhnanství.

Vyčerpávající den. (Je zvláštní být unaven po tolika měsících spánku, ale tvrdí se, že to je běžná reakce po probuzení z hibernace. Mé buňky pociťují únavu přešlých měsíců cesty, i když si na ně nevzpomínám. Nepamatuji se, že bych se kdy cítil po cestě takto unaven, když jsem byl mladší.)

Trápilo mě, že jsem se více nesnažil seznámit s mladým Hoytem. Dělal na mě dojem slušného člověka, vyzařoval z něj katechismus, to jsem viděl v těch jeho jasných očích. Není chybou mladých, jako je on, že církev je prakticky u konce. Ale i tak šťastně naivní lidé nemohou ničím zabránit, aby církev upadla do zapomnění, k němuž je zřejmě určena.

Nu, stejně bych mu v ničem nepomohl.

Byl vskutku nádherný pohled na můj nový svět, když na něm loď přistávala. Dokázal jsem rozeznat dva ze tří kontinentů - Koně a Orla. Třetí, Medvědici, nebylo právě vidět.

Přistání na Keatsu a ty hodiny, než jsem se proklestil celnicí a sehnal dopravu do města. Zmatené obrazy: horský řetěz s vlnícím se modravým oparem na severu, úpatí kopců porostlá oranžovými a žlutými stromy, bledé nebe s modrozeleným nádechem, slunce menší, ale jasnější než na Pa-cem. Barvy se zdají výraznější z větší dálky, rozplývají se a rozpadají, když se člověk přiblíží; jako pointilistova paleta. Obrovská socha Smutného krále Billyho, o které jsem tolik slyšel, mě značně zklamala. Z dálnice vypadala hrubá a neotesaná, působila spíš

jako nejasný náčrt vytesaný z tmavé hory než jako skutečná postava, jakou jsem očeká- ; val. Chmuří se nad zchátralým půlmiliónovým městem tak, jak by se to neurotickému králi básníků pravděpodobně ve- ! lice líbilo. l

Samo městu se zdá být rozděleno do rozlehlého labyrin- i tu slumů a salonů, které místní obyvatelé nazývají Jack- [town, a samotný Keats - takzvané Staré Město, i když je i staré jen čtyři sta let - všude vyleštěný kámen a důsledná j strohost. Chci se tu brzy projít. j

Měl jsem v plánu zůstat v Keatsu měsíc, ale už se mi i chce pokračovat. Ach, monsignore Eduarde, kdybyste mě tak mohl vidět! Potrestaný, ale stále se odmítám kát. Osa-

mělejší než kdy předtím, avšak přesto mě nové vyhnanství podivně uspokojuje. Má-li být trestem za mé předchozí prohřešky, vyvolané přílišnou horlivostí, vyhnání do sedmého stupně bídy, byl Hyperion vybrán dobře. Mohl jsem klidně zapomenout na úkol, který jsem si sám určil, abych objevil daleké Bikury (existují opravdu? Tuto noc si tím nejsem jistý) a spokojit se po zbytek života pobytem v provinčním sídelním městě této Bohem zapomenuté vzdálené planety. Mé vyhnanství by nebylo o nic menší.

Ach, Eduarde, vyrůstali jsme spolu jako chlapci, chodili jsme spolu do školy (i když jsem tolik nevynikal a nebyl tak ortodoxní jako ty) a společně jsme zestárli. Ale ty jsi teď o čtyři roky moudřejší a já jsem stále ten nezbedný hoch, odmítající se kát, jak si ho pamatuješ. Modlím se, abys byl dosud živ a zdráv a abys se za mne modlil.

Únava. Spát, zítra ráno si prohlédnout Keats, dobře se najíst a pak zařídit dopravu na Orel a dále na jih.

5. den:

V Keatsu je katedrála. Nebo spíše byla. Je opuštěná už nejméně dvě stě let. Jsou z ní ruiny, příčná loď je bez střechy, otevřená širému nebi, jedna ze západních věží je nedokončená, ostatní dvě jsou jen kostrou z nahromaděného kamení a zrezivělých opěrných kovových pilířů.

Narazil jsem na ni při svých toulkách podél řeky Hoolie v řídce obydlené městské čtvrti, kde Staré Město přechází v Jacktown plný obrovských skladišť, přes které věže nelze zahlédnout, dokud člověk nezahne za roh do úzké slepé uličky, kde je ona troska; kapitula již spadla do řeky, průčelí je vyzdobeno pochmurnými apokalyptickými sochami z období expanze po Hidžře.

Prošel jsem mezi lesem stínů a kolem spadlých bloků do střední lodi. Anály biskupství na Pacem nic o historii katolické církve na Hyperionu neuváděly, natož aby se zmiňovaly o katedrále. Je téměř nemyslitelné, že by na jediné kolonizační lodi před čtyřmi staletími byla natolik silná kongregace, aby vyžadovala přítomnost biskupa, tím méně katedrálu. A přesto tu stála.

Procházel jsem temnou sakristií.

Ve vzduchu bylo místo kadidla cítit prach a omítku, dvěma úzkými okny nahoře pronikaly dovnitř dva proužky slunečního světla. Přešel jsem na místo ozářené sluncem a přistoupil k oltáři, zbavenému všech ozdob kromě úlomků a rýh, které způsobily padající zdi. Obrovský kříž, který dříve visel na východní stěně za oltářem, se také zřítil a teď ležel rozbitý na střepy uprostřed hromady kamení. Aniž bych si uvědomoval, co dělám, stoupl jsem si před oltář, pozvedl paže a začal eucharistickou mši. Nebyla v tom žádná parodie ani melodrama, nic symbolického ani skrytý úmysl; byla to jen automatická reakce kněze, který sloužil mše téměř denně po šestačtyřicet let svého života a kterému nyní hrozilo, že se už nikdy nezúčastní toho uklidňujícího rituálu, jenž s obřadem mše souvisel.

Byl pro mě šok, když jsem si uvědomil, že tu mám kongregaci. V lavici ve čtvrté řadě klečela jakási žena. Černé šaty a šála tak dokonale splývaly s temným prostředím, že bylo vidět jen její bledou oválnou tvář, starou a vrásčitou, jako by se vznášela v temnotě. Zarazil jsem se uprostřed žehnání. Dívala se na mne, avšak cosi na jejích očích mi i na dálku okamžitě prozradilo, že je slepá. Chvilku jsem nebyl schopen vypravit ze sebe slovo. Stál jsem mlčky, přejížděl jsem očima sem a tam po zaprášeném oltáři a snažil se sám sobě objasnit to spektrální zjevení, zatímco jsem se pokoušel najít vysvětlení pro svou přítomnost a chování.

Když jsem nabyl hlasu a zavolal ji. - má slova v obrovské lodi přímo zaduněla - uvědomil jsem si, že se pohnula. Slyšel jsem ozvěnu jejích kroků na kamenné podlaze. Pak jsem zaslechl zaskřípění a na okamžik ozářil paprsek světla její postavu daleko vpravo za oltářem. Zastínil jsem si oči před sluncem a razil si cestu mezi troskami bývalého oltářního zábradlí. Znovu jsem na ni zavolal, uklidňoval ji, opakoval, aby se nebála, i když jsem to byl já, komu po zádech přebíhal mráz. Kráčel jsem rychle, ale když jsem se dostal do temného koutu lodi, byla pryč. Malá dvířka vedla do zhroucené kapituly a ven k řece. Nebylo po ní ani památky. Vrátil jsem se do příšeří katedrály a měl chuť přičítat její objevem vlastní obrazotvornosti, jako by byla po toli-

ka měsících nuceného hibernačního spánku beze snů sama živoucím snem, nebýt jediného, ale hmatatelného důkazu její přítomnosti. Tam, v chladné temnotě, hořela osamělá červená děkovná svíčka, plamínek se chvěl v

neviditelném větru.

Tohle město mě unavuje. Unavují mě jeho pohanské víry a falešné dějiny. Hyperion je svět básníků zbavený poezie. Samotný Keats je směsí bídy, falešného klasicismu a bezduché energie. Jsou tu tři společnosti gnostického zenu a čtyři mešity Velkého islámu, ale skutečnými modlitebnami jsou tu nesčetné salony a veřejné domy, obrovská tržiště, kde se prodává vláknitý plastik, který lodě přivážejí z jihu, i svatyně kultu Štíra, jejichž ztracené duše skryly svou sebevražednou bezmocnost pod pláštík chabého mysticismu. Celá planeta přetéká mysticismem bez skutečného zjevení.

K čertu s tím.

Zítra vyrazím na jih. Na této absurdní planetě jsou kluzáky i jiné letecké prostředky, ale pro obyčejné obyvatele je zřejmě cestování mezi těmi prokletými ostrovními kontinenty omezeno na lodní dopravu, což prý trvá celou věčnost -nebo na jednu z těch obrovitých vzducholodí, které odlétají z Keatsu jen jednou týdně.

Zítra brzy ráno odlétám vzducholodí.

10. den:

Zvířata.

První průzkumný tým na Hyperionu musel být posedlý zvířaty. Kůň, Medvěd. Orel. Po tři dny jsme se ploužili podél východní strany Koně nad nepravidelným pobřežím zvaným Hříva.

Celý poslední den nám trval přelet přes úzký pás Středního moře na velký ostrov, nazývaný Kočičí pobřeží. Dnes vysazujeme cestující i náklad ve Felixů, „největším městě“ tohoto ostrova. Podle mého pozorování na vycházkové palubě a z vyhlídkové věže mohu soudit, že v tomto náhodném seskupení chatrčí a baráků nežije víc než pět tisíc lidí.

Loď se bude dále plazit osm set kilometrů podél řady ostrůvků zvaných Devět Ocasů a pak se odvážně vydá na

sedmisetkilometrovou cestu přes otevřené moře a rovník. Další země, kterou uvidíme, je severovýchodní pobřeží Orla, nazývané Zobák.

Zvířata.

Nazývat tuhle rachotinu „vzducholodí pro cestující“ je skutečná hra se slovíčky. Je to obrovské vznášedlo s nákladními prostorami dost velkými, aby odvezlo celé město Felix k moři a ještě by zbylo místo pro tisíce žoků vláknitého plastiku. Mezitím se méně důležitý náklad - my cestující - stěsná, kam se dá. Usadil jsem se u zadních nakládacích vrat a udělal si dosti pohodlnou kóji pro sebe i pro zavazadla a tři obrovské bedny s vybavením pro expedici. Kousek ode mě je osmičlenná rodina - místní dělníci z plantáže. Vracejí se z vlastní expedice po obchodech v Keatsu, kterou provádějí jednou za dva roky - a i když mi nevadí hluk ani zápach prasat, která mají v klecích, nebo kvičení křečků, nepřetržité, zmatené kokrhání jejich kohouta je víc, než dokážu některé noci snést.

Zvířata!

11. den:

Dnes jsem večeřel v salonu nad vycházkovou palubou s občanem Heremem Denzelem, penzionovaným profesorem z malého gymnázia pro pěstitele blízko Endymionu. Sdělil mi, že první průzkumný tým na Hyperionu přece jen zvířaty posedlý nebyl; kontinenty se oficiálně nejmenují Kůň, Medvědice a Orel, ale Creighton, Allensen a Lopez. Vysvětlil mi, že to bylo k poctě tří byrokratů středního stupně ve staré Průzkumné službě. To už je lepší ten zvířecí fetišis-mus!

Je po večeři. Jsem sám na vnější vycházkové palubě a dívám se na západ slunce. Paluba je zepředu chráněná nákladními moduly, takže cítím místo silného větru jen slabý vánek. Nade mnou se tyčí oranžovo-zelený obal vzducholodi. Jsme mezi ostrovy; moře je nádherný lazurit protkaný světle zelenými žílami, vypadá jako negativ nebe. Kupa mraků ve velké výšce zachytí poslední zbytky záře příliš malého hyperionského slunce a vzplane jako hořící koral. Není slyšet žádný zvuk kromě slaboučkého hukotu elektric-

kých turbín. O tři sta metrů níže drží se vzducholodí krok stín obrovského podmořského tvora, podobného rejnokovi. Před chvilkou si mě ze vzdálenosti pěti metrů prohlédl nějaký hmyz či pták barvy a velikosti kolibříka s pavučinovými křídly o rozpětí nejméně metr, pak je složil a klesl střemhlav k hladině.

Eduarde, dnes večer se cítím velmi osamělý. Pomohlo by mně, kdybych věděl, že jsi naživu, že stále pracuješ na zahradě a večer píšeš ve své studovně. Myslel jsem, že cesty ve mně znovu probudí pojetí víry podle svatého Teilharda, v jehož koncepci je Bůh spojením Krista evoluce, osobnosti a vesmíru - *En Haut a En Avant* vytvářejí jednotu - ale není mi to dáno.

Začíná se stmívat. Stárnu. Pociťuji cosi... ještě ne výčitky... za hříchy, jímž jsem se provinil, když jsem

zfalšoval důkazy ve vykopávkách v Armaghastu. Avšak Eduarde, Vaše Excelence, kdyby ty artefakty *skutečně* naznačovaly existenci křesťansky orientované kultury na té planetě, šest set světelných let vzdálené od Staré Země a téměř *o tři tisíce let* dříve, než člověk opustil tento svůj rodný svět...

Byl to tak hrozný hřích vykládat si nejednoznačné údaje ve smyslu, který by za našeho života mohl znamenat obrodu křesťanství?

Ano, byl. Ale nemyslím kvůli tomu falšování dat. Ve skutečnosti byla hříchem naděje, že křesťanství lze zachránit. Církev umírá, Eduarde. A nejen naše milovaná větev Svatého stromu, ale všechny jeho výhonky, odnože i výrůstky. Celé Kristovo tělo zmírá stejně jistě jako tato moje dodělávající tělesná schránka. Poznali jsme to na Armaghastu, ty i já, pod září krvavého slunce, jež osvětlovala jen prach a smrt. Věděli jsme to onoho chladného, zeleného léta, když jsme na koleji skládali svůj první slib. Věděli jsme to jako chlapci na ztichlých hřištích ve Villefrance-sur-Saóne. A víme to i teď.

Už je úplná tma. Musím psát při slabé záři, která sem proniká z oken salonu několik palub nad námi. Hvězdy tu tvoří podivná souhvězdí. Střední moře září v noci zelenavou, nečistě působící fluorescencí - daleko na jihovýchodě je na obzoru vidět temnou masu. Může to být bouře nebo

další ostrůvek z této řady, třetí z devíti „ocasů“ (jaká mytologie vlastně pojednává o kočce *s* devíti ocasy? Žádnou takovou neznám.).

Kvůli ptáku, kterého jsem zahlédl předtím - pokud to byl pták - si přeji, aby před námi byl ostrov a ne bouře.

28. den:

Byl jsem v Port Romance devět dní a viděl jsem tři mrtvé.

První byla mrtvola, bílá a nafouklá parodie člověka, která vyplavala na blátivé pobřeží pod věží prvního večera mého pobytu ve městě. Děti na ni házely kamení.

Druhého muže jsem viděl, když ho vytahovali ze spálených trosek obchodu s metanem v chudé čtvrti města, nedaleko od mého hotelu. Tělo bylo znetvořeno k nepoznání a spečené žárem, paže i nohy pevně v pozici boxera, jak je tomu u obětí požárů od nepaměti. Celý den jsem se postil a s hanbou přiznávám, že se mi začaly sbíhat sliny, jakmile jsem ucítil silný zápach spáleného masa, připomínající byť jen vzdáleně lahodnou pečeni.

Třetí muž byl zavražděn necelé tři metry ode mne. Právě jsern vyšel z hotelu do labyrintu zablácených prken, která slouží v tomto ubohém městě jako chodníky, když zazněly výstřely a jakýsi muž několik kroků ode mne se zaklonil, jako by uklouzl, natočil se ke mně *s* tázavým výrazem v očích a sesunul se do bláta a odpadků na zemi.

Byl zasažen třemi kulkami z nějaké střelné zbraně. Dvě se mu zaryly do hrudi, třetí vnikla do hlavy těsně pod levým okem.

Kupodivu ještě dýchal, když jsem se k němu sklonil. Bez přemýšlení jsem vytáhl z torny štolu a zašmátral po lahvičce svěcené vody, kterou nosím už tak dlouho, a začal jsem provádět svátost posledního pomazání. Nikdo v přihlížejícím davu nic nenamítal. Muž se jednou pohnul, odkašlal si, jako by chtěl promluvit, a zemřel. Dav se rozešel, ještě než tělo odstranili.

Muž byl středního věku, měl pískově žluté vlasy a lehkou nadváhu. Neměl s sebou žádný identifikační průkaz, ani

univerzální kartu nebo komlog. V kapse měl šest stříbrných mincí.

Z nějakého důvodu jsem se rozhodl zůstat u těla až do večera. Doktor byl cynický muž malé postavy, který mi dovolil zůstat i během 'předepsané pitvy. Mám podezření, že toužil po rozhovoru.

„Tak za tohle stál,“ prohlásil, když otvíral mužovo břicho jako nějaký růžový vak, vracel části kůže a svalů dovnitř a skládal je jako záhyby stanu.

„A co?“ nechápal jsem.

„Jeho život,“ vysvětlil doktor a vytáhl kůži na tváři mrtvoly nahoru a přes hlavu jako nějakou umaštěnou masku. „Váš život. Můj život.“ Červená a bílá vlákna svalů vyčnívajících kolem roztřepené díry nad lícní kostí se proměnila v tmavou modřinu.

„Musí existovat něco víc,“ namítl jsem.

Doktor vzhlédl od své pochmurné práce se zadumaným úsměvem. „Opravdu?“ opáčil. „Tak mi to prosím ukažte.“ Vzal do jedné ruky mužovo srdce a jako by je vážil. „Na planetách Sítě by tohle mělo na trhu nějakou cenu. Jsou i takoví, kteří jsou příliš chudí na to, aby si pořizovali náhradní klonované orgány, ale mají dost na to, aby nezemřeli na pouhé selhání srdce. Ale tady to je jen odpad.“

„Musí být něco víc,“ opakoval jsem, i když jsem nebyl příliš přesvědčen. Vzpomněl jsem si na pohřeb Jeho Svatosti papeže Urbana XV. krátce před mým odletem z Pacem. Jak to bývalo zvykem v době před Hidžrou, tělo nebylo balzamováno. Cekalo v předsálí mimo hlavní baziliku, aby mu vzali míru na prostou dřevěnou rakev. Když jsem pomáhal monsignorovi Eduardovi a monsignorovi Preyovi oblékat ztuhlou mrtvolu do obřadního

roucha, všiml jsem si zahnědlé kůže a ochablých úst.

Doktor pokrčil rameny a ukončil zběžnou pitvu. Formální vyšetřování bylo co nejkratší. Žádný podezřelý nebyl objeven, nikdo nepřišel s žádným motivem. Popis zavražděného zaslali do Keatsu, ale muže samotného hned druhý den pohřbili na hřbitově chudých mezi blátivé kaluže a žlutou džungli.

Port Romance je směsicí omšelých dřevěných budov,

postavených na labyrintu prken a lešení, táhnoucím se až k bahnitým naplaveninám u ústí Kansu. Reka, zde téměř dva kilometry široká, se vlévá do zálivu Toschahai, ale jen několik kanálů je splavných a hloubení dalších pokračuje dnem i nocí. Každou noc ležím ve svém levném pokoji s oknem otevřeným a naslouchám bušení pneumatického kladiva, které zní jako tlukot srdce tohoto odporného města, vzdálenému šumění příboje a jeho vlhkému dechu. Dnes v noci naslouchám, jak město dýchá, a nemohu se ubránit podobenství s tváří zavražděného muže, stažené z kůže.

Na okraji města udržují společnosti přístav kluzáků, aby bylo možno přepravovat lidi i materiál do vnitrozemí na rozlehlejší plantáže, ale nemám dost peněz, abych úplatkem získal místo na palubě. Přesněji řečeno, mohl bych si dovolit nalodit se *sám,* ale v žádném případě bych s sebou nemohl vzít své tři bedny s lékařskými a vědeckými přístroji. Jsem stále v pokušení. Mé působení mezi Bikury mi připadá ještě absurdnější a iracionálnější než dříve. Jen má podivná touha po nějakém cíli a do jisté míry masochistické rozhodnutí splnit všechny podmínky dobrovolného vyhnanství mě přinutily vydat se po řece k pramenům.

Za dva dny vyplouvá po Kansu říční loď. Zamluvil jsem si místo a zítra na ni nechám přenést bedny. Nebude pro mne těžké Port Romance opustit.

41. den:

Císařská Girandola pokračuje v pomalé plavbě proti proudu. Co jsme před dvěma dny vypluli z Meltonova přístavu, nepotkali jsme ani známky po lidském obydlí. Džungle se tlačí na břehy jako pevná zeď; v místech, kde se řeka zužuje na třicet nebo čtyřicet metrů, nám doslova visí nad hlavou. Samotné světlo je žluté, syté jako tekuté máslo, třebaže přefiltrované skrz listí a koruny kapradin, které se tu tyčí do výšky osmdesáti metrů. Sedím na zrezivělé plechové střeše uprostřed člunu a snažím se zahlédnout první teslovník. Starý Kady sedící vedle mě přestane na chvilku vyřezávat, mezi zuby si uplivne do vody a směje se mi: „Takhle daleko po proudu žádný ohnivý stromy nejsou," poučuje mě. „Kdyby byly, tak by ten zatracenej les vy-

padal úplně jinak. Musíte se dostat až nahoru k Pinions, než uvidíte teslovník. Ještě jsme pořád v deštným pralese, otče."

Prší každé odpoledne. Vlastně déšť je příliš jemný výraz pro tu vodní smršť, která nás denně zalévá, zatemní břeh, s ohlušujícím hukotem buší do střechy člunu a zpomaluje naše ploužení proti proudu, až to vypadá, jako bychom úplně stáli. Jako by se řeka každé odpoledne změnila ve svislý vír, ve vodopád, po kterém musí loď vyšplhat, aby mohla pokračovat dál.

Girandola je starý tažný člun s plochým hlavním trupem uprostřed a pěti přidanými čluny uvázanými kolem - tisknou se k ní jako děti v hadrech k sukním své unavené matky. Tři z dvouúrovňových člunů přepravují žoky zboží, které bude prodáno nebo vyměněno na těch několika plantážích podél řeky. Další dva představují jakousi napodobeninu přechodných ubytoven pro místní obyvatele cestující proti proudu, i když předpokládám, že někteří lidé bydlí na člunech stále. Má vlastní kóje se pyšní skvrnitou matrací na podlaze a hmyzem podobným ještěrkám na stěnách.

Když přestane pršet, všichni vycházejí na palubu, aby si prohlédli večerní mlhu - stoupá z chladnoucí řeky. Vzduch je tu velmi horký a po většinu dne přesycený vlhkostí. Starý Kady říká, že jsem přišel příliš pozdě, abych se prodral proti proudu deštěm a ohnivými lesy, než se teslovníky zak-tivizují. Uvidíme.

Dnes stoupá mlha jako duše všech mrtvých, kteří spí pod temnou hladinou řeky. Poslední slabé zbytky odpoledního oblačného příkrovu se rozplynou v korunách stromů a světu se vrací barva. Sleduji, jak se hustý les mění z chrómové žluti na průhlednou šafránovou a pak pomalu přechází přes okr a umbru do temnoty. Na palubě *Giran-doly* rozsvěcuje starý Kady lucerny i kulovité lampy, visící z prověšeného lanoví, a jako by toho nebylo dost, začíná potemnělá džungle slabě fosforeskovat září rozkladu, zatímco v tmavých horních patrech porostu poletují z větve na větev tisíce mušek a světlušek.

Dnes není malý měsíc Hyperionu vidět, avšak tato planeta se pohybuje mezi více úlomky, než je obvyklé na pla-

netu tak blízko svého slunce, a noční nebe často osvětlují meteoritické roje. Dnes je nebe obzvláště úrodné a když se dostaneme na otevřenou část řeky, vidíme stopy zářivých, meteorů; svazují všechny hvězdy dohromady.

Jejich obraz začne po chvíli pálit na sítnici a tak se podívám na vodu, abych v temných vlnách objevil týž zářivý odraz.

Na východním obzoru cosi jasně svítí a otec Kady říká, že ten jas vyvolávají orbitální zrcadla, jež poskytují světlo několika větším plantážím.

Je příliš teplo, než abych se vrátil do kabiny. Rozprostřu si tenkou matraci na střeše člunu a pozoruji nebeskou záři, zatímco skupinky místních rodin zpívají znepokojivé písně v jakémsi nářečí, které jsem se ani nepokoušel naučit. Přemýšlím o Bikurech, jsou stále tak daleko ode mě, a vzmáhá se ve mně podivná úzkost.

Kdesi v lese zařve jakési zvíře - jeho hlas se podobá výkřiku vyděšené ženy.

60. den:

Dorazil na plantáž Perecebo. Nemocný;

62. den:

Velmi nemocný. Horečka, záchvaty třesavky. Včera jsem celý den zvracel černou žluč. Déšť mě ohlušuje. V noci jsou mraky svrchu osvětleny orbitálními zrcadly. Jako by bylo celé nebe v jednom ohni. Mám velmi vysokou horečku.

Stará se o mě jedna žena. Koupe mě. Je mi příliš špatně, abych se styděl. Vlasy má tmavší než většina domorodců. Moc nemluví. Tmavé, jemné oči.

Ach, Bože, být nemocný tak daleko od domova.

den

a ona čeká špehuje hřích z deště tenká košile
aby mě svedla, ví kdo jsem má kůže hoří jemné tmavé
bradavky já vím kde jsou sledují mě, slyším jejich hlasy
koupou mé v jedu a pálí mě myslí že nic nevím ale slyším
je přes déšť když dost dost dost

Kůži mám skoro pryč, pod ní červené cítím díru na tváři když najdu kulku vyplivnu ji agnusdeiquitolispecattamundi miserer nobis misere nobis miserere

65. den:

Díky, ó Pane, žes mě zbavil nemoci.

66. den:

Dnes jsem se oholil. Doploužil jsem se do sprchy.

Semfa mi pomohla připravit se na administrátorovu návštěvu. Čekal jsem, že to bude jeden z těch mohutných, ob-hroublých mužů, jaké jsem viděl z okna při třídění, ale byl to tichý černoch s jemnými rty. Byl mi velmi nápomocen. Měl jsem obavy, jak za lékařskou péči zaplatím, ale ujistil mě, že je zdarma. Ještě lépe - přidělí mi muže, který mě odvede do vysočiny. Říká, že doba už značně pokročila, ale pokud budu schopen do deseti dnů vyrazit, měli bychom se dostat přes ohnivý les k Rozsedlině ještě dříve, než budou teslovníky zcela aktivní.

Když odešel, posadil jsem se a trochu si povídal se Sem-fou. Její manžel zemřel před třemi místními měsíci při nehodě během sklizně. Sama Semfa přišla z Port Romance; její svatba s Mikelem pro ni znamenala spásu a tak se tu rozhodla raději zůstat a vykonávat i ty nejpodivnější práce, než se vrátit dolů po proudu. Nedivím se jí.

Po masáži půjdu spát. V poslední době se mi hodně zdálo o matce.

Deset dnů. Do deseti dnů budu připraven.

75. *den:*

Než jsme s Tukem vyrazili, zašel jsem na rýžové pole, abych se rozloučil se Semfou.

Řekla toho málo, ale z očí jsem jí vyčetl, že je z mého odchodu smutná. Bez váhání jsem jí požehnal a pak jsem ji políbil na čelo. Tuk stál vedle, usmíval se a pokyvoval hlavou. Pak jsme vyrazili a vedli za sebou dvě zvířata s potravinami. Dozorce Orlandi šel s námi na konec silnice a mával

nám, když jsme. vcházeli na úzkou stezku vysekanou mezi zlatavými listy.

Domine, dirige nos.

82. den:

Po týdnu na cestě - jaké cestě?- po týdnu prosekávání žlutým deštným pralesem bez jakýchkoli stezek, po týdnu vyčerpávajícího šplhání na stále strmější svah Plošiny piniií jsme dnes ráno vyšli na skalnatý převis, který nám poskytl výhled na džungli táhnoucí se zpět k Zobáku a Střednímu moři. Planina je tu téměř tři tisíce metrů nad mořem a tak výhled z ní byl opravdu okouzlující. Těžké dešťové mraky se pod námi táhly až k úpatí Piniových vrchů, ale otvory v šedobílém koberci mraků jsme zahlédli Kans, líně plynoucí k Port R. i k moři, chrómově žluté úseky pralesa, jímž jsme se proklestili, i fialové skvrny v dálce, o kterých Tuk přísahal, že jsou to pole vláknitého plastiku u Pereceba.

Pokračovali jsme dál a ještě výš až do pozdního večera. Tuk se zřejmě bojí, že uvízneme v ohnivých lesích, až se teslovníky zaktivizují. Snažím se vydržet, táhnu za sebou těžce naložené zvíře a šeptám tiché modlitby, abych si zaměstnal mysl a nepodával se bolesti a zlým předtuchám.

83. den:

Dnes jsme zabalili a vyrážíme před úsvitem. Ve vzduchu je cítit kouř a popel.

Změna vegetace tady na plamně je ohromující. Už není nikde vidět dosud tak hojné kaskádové stromy a listnatou chaknu. Když jsme prošli pásmem nízkých rostlin s věčné modrým a zeleným jehličím, opět jsme šplhali mezi hustými větvemi zmutovaných borovic, až jsme došli do vlastního ohnivého lesa s vysokými prométheovníky, šlahouny všudypřítomných fénixů a s kulatými, jantarově jiskřícími mihotníky. Čas od času jsme narazili na neproniknutelné bělovousé azbestníky. Tuk je se značnou obrazotvorností popsal jako... „shnilý ptáky ňákejch mrtvejch obrů, co sou tu zakopaný, na to vemte jed.“ Můj průvodce má vskutku osobitý slovník.

Bylo už pozdní odpoledne, když jsme spatřili první tes-lovník. Už půl hodiny jsme se plahočili po zemi pokryté popelem a snažili se nešlápnout na křehké výhonky fénixů a ohnivé kořeny, rašící ze začouzené země, když náhle se Tuk zastavil a ukázal před sebe.

Teslovník, ještě půl kilometru vzdálený, byl aspoň sto metrů vysoký, o polovinu vyšší než ten nejvyšší prométheo-vník. U koruny se zřetelně nafukovala charakteristická cibulovitá kopule - slouží jako akumulátor. Z paprskovitých větví nad akumulátorem se jako aureola šířily desítky šla-hounů. Odrážely se na jasně šedozeleném nebi stříbřitě kovovým leskem. Celé mi to připomíná elegantní mešitu Velkého islámu na Nové Mekce, neuctivě ověšenou blýskavými nitkami.

„Musíme zvednout prdele a rychle vodsud vypadnout,“ zavrčel Tuk. Naléhal, abychom si okamžitě navlékli vybavení pro průchod ohnivým lesem. Zbytek odpoledne jsme se plahočili dál v osmotických maskách a v tlustých botách s gumovou podešví. Silně jsme se pod vrstvami koženého gama-oděvu potili. Obě zvířata znervózněla a při sebemenším zvuku zastříhala ušima. I přes masku cítím ozón; připomněl mi elektrické vláčky, s kterými jsem si jako chlapec hrál v líných vánočních odpoledních ve Villefranche-sur-Saóne.

Tábořili jsme co nejblíže azbestovníkům. Tuk mi ukázal, jak je nutné vytyčit kruh z hromosvodů, celou dobu si tiše mumlal děsivá varování a pátral po oblacích na nebi.

Navzdory všemu mám v úmyslu dobře se vyspat.

84. den:

0400 hodin -

Svatá bohorodičko.

Na tři hodiny jsme uvízli uprostřed něčeho, co vypadá jako konec světa.

Výbuchy začaly brzy po půlnoci, zprvu pouhé blesky. Proti zdravému rozumu jsme s Tukem vystrčili hlavy ze stanu, abychom si prohlédli ohňostroj. Jsem zvyklý na monzunové bouře na Pacem, přicházející v Matoušově měsíci,

takže první hodina těch světelných efektů mi nijak zvláštní nepřipadala. Jen pohled na vzdálené teslovníky, neomylné cíle vzdušných výbojů, mě trochu zneklidňoval. Ale brzy všechni lesní velikáni zářili a vyvrhovali své vlastní nashromážděné zásoby energie a pak - právě, když už jsem přes vytrvalý hluk málem usínal - vypukl skutečný Arma-geddon.

Když se teslovníky otvíraly, musela se během prvních deseti sekund uvolnit energie aspoň sta elektrických oblouků. Prométheovník necelých třicet metrů od nás vybuchl a rozmetal ohnivé větve do vzdálenosti padesáti metrů. Hromosvody se rozzářily a se syčením začaly odrážet oblouk po oblouku modrobílou smrt kolem a přes naše malé stanoviště. Tuk cosi křičel, ale v tom rachotu a ohňostroji nebylo slyšet jediného lidského slova. Svazek výhonků fé-nixů vzplál u nohou jednoho z našich uvázaných zvířat, které se - třebaže spoutané a se zavázanýma očima - osvobodilo a proskočilo kruhem zářících hromosvodů. Okamžitě k němu vyšlehly desítky blesků z nejbližšího teslovníku. Po jednu šílenou sekundu bych přísahal, že jsem skrz vroucí maso nešťastného zvířete zahlédl jeho žhnoucí kostru, pak prudce vylétlo do vzduchu a prostě přestalo existovat.

Po tři hodiny jsme se dívali na konec světa. Dva hromosvody odpadly, ale ostatních osm vydrželo. Tuk a já jsme se schoulili v rozpálené peci stanu, kde jsme v přehřátém vzduchu plném kouře dokázali dýchat jen díky osmotickým maskám, tak tak filtrujícím kyslík. Jen nedostatek porostu a Tukův uvážený výběr místa, vzdáleného od ostatních cílů a chráněného blízkými azbestovníky, nám umožnil přežít. A také osm kovových hromosvodů, které stály mezi námi a věčností.

„Snad vydrží!“ křičím na Ťuká přes sykot, praskot a burácení venku.

„Máj vydržet hodinu, možná dvě,“ zavrčí můj průvodce. „Kdykoli se ale můžou roztavit a pak je s námi

amen.“

Přikyvuji a nasávám trochu vlažné vody násoskou v os-motické masce. Přežiji-li tuto noc, budu vždy děkovat Bohu za Jeho velkomyslnost, že mi dovolil zhlédnout toto divadlo.

87. den:

Včera v poledne jsme vyšli z doutnajícího severovýchodního konce ohnivého lesa, okamžitě rozbili tábor u okraje malého potůčku a spali osmnáct hodin bez přestávky; museli jsme dohnat tři probdělé noci a dva dny namáhavého pochodu bez zastávky noční můrou plamenů a popela. Kamkoli jsme se při cestě k táhlé vyvýšenině, která označovala hranici lesa, podívali, všude ležely semeníky a šišky se zárodky nového života nejrůznějších druhů ohnivých rostlin, které byly zničeny v elektrické výhni posledních dvou nocí. Pět našich hromosvodů stále fungovalo, i když ani Tuk ani já jsme neměli pražádnou chuť zkoušet je další noc. Naše zbývající tažné zvíře padlo a zdechlo v okamžiku, kdy jsme z něj sňali těžký náklad.

Dnes mě za úsvitu probudil zvuk tekoucí vody. Sledoval jsem potok asi kilometr na severovýchod. Jeho šumění nabývalo stále hlubšího tónu, až nakonec proud vody zcela zmizel.

Rozsedlina!

Téměř jsem zapomněl na náš cíl. Dnes ráno jsem se prodral mlhou, přeskákal z jednoho kamene na druhý podél stále širšího proudu vody, doskočil na poslední balvan, zakymácel se tam a znovu získal rovnováhu a zadíval se přímo dolů na vodopád, mizící v hloubce téměř tří tisíc metrů v mlze, skále a proudu řeky.

Rozsedlina nevznikla zdvihem náhorní roviny jako pověstný Velký kaňon na Staré Zemi nebo Světová Průrva na Hebronu. Přes aktivní oceány a kontinenty zdánlivě podobné pozemským je Hyperion tektonicky zcela mrtvý; nikdy zde nedošlo ke kontinentálnímu driftu obdobně jako na Marsu, Lůsu nebo Armaghastu. A stejně jako Mars a Lu-sus postihují i Hyperion hluboké doby ledové, i když zde k nim dochází jednou za sedmatřicet milionů let, neboť momentálně nepřítomná binární trpasličí hvězda má dlouhou oběžnou dobu. Komlog přirovnává Rozsedlinu k terrafor-movanému údolí Mariner na Marsu, neboť obě trhliny byly způsobeny slábnutím planetární kůry během periodického ochlazování a ohřívání v průběhu eónů a tokem podzemních řek jako je Kans. Pak došlo k obrovskému zhroucení, kte-

re se táhlo jako jizva přes celou hornatou část kontinentu Orel.

Jak jsem stál u okraje Rozsedliny, připojil se ke mně Tuk. Byl jsem nahý, protože jsem vymáchal šaty a sutanu, abych je zbavil pachu kouře. Postříkal jsem si bledou kůži studenou vodou a hlasitě se smál, zatímco ozvěna Tukových výkřiků se vracela od Severní zdi, pres šest set metrů daleko. Díky způsobu, jakým došlo ke zhroucení kůry, jsme s Tukem stáli daleko na převisu, který před námi skrýval Jižní stěnu. I když jsme byli nebezpečně blízko okraje, předpokládali jsme, že kamenná římsa, která se vzpírala gravitaci po celé miliony let, vydrží ještě několik hodin, než se vykoupeme, odpočineme si, zakřičíme si a procvičíme ozvěnu až do úplného ochraptění - úplně jako školáci osvobození z vyučování. Tuk se přiznal, že nikdy neprošel celý ohnivý les - ani neznal nikoho, kdo by to v tomto ročním období dokázal - a oznámil mi, že teď, když začínají být teslovníky plně aktivní, bude muset aspoň tři měsíce počkat, než se může vrátit. Nevypadal, že by ho to příliš mrzelo, a já byl rád, že ho mám s sebou.

Odpoledne jsme na etapy přesunuli moji výstroj, rozbili tábor u řeky sto metrů od převisu a naskládali na hromadu bedny s vědeckými přístroji, které se chystáme roztřídit zítra ráno.

Dnes večer bylo chladno. Po večeři jsem si těsně před západem slunce navlékl termovestu a sám se vydal na jihozápad na kamennou římsu, kde jsem poprvé spatřil Rozsedli-nu. Z mého pozorovacího místa byl výhled na řeku vskutku pozoruhodný. Z neviděného vodopádu, padajícího do řeky hluboko pode mnou, stoupala mlha a spršky vody, podobné měňavým závěsům, které rozdělily zapadající slunce na desítku fialových koulí a dvakrát tolik duh. Sledoval jsem zrození každého spektra, jeho vzestup k tmavnoucí nebeské klenbě i zánik. Jak chladnoucí vzduch pronikal do spár i jeskyní na planině, teplý vzduch stoupal k obloze a táhl s sebou listí, větvičky i mlhu ve vertikální vichřici, zazněl z Rozsedliny jakýsi zvuk, jako by to celý světadíl křičel hlasem kamenných obrů, obrovských bambusových fléten, kostelních varhan velikosti paláců; jasné a zcela čisté tóny

l

přecházely od nejvyššího sopránu až k nejhlubšímu basu. Uvažoval jsem o větru, vanoucímu proti hladké skalní stěně, o jeskyních hluboko pod prasklinami ve skále, jež fungují jako větrací šachty v nehybné kůře, a o iluzi lidských hlasů, kterou mohou vytvořit náhodné harmonické kmity. Ale nakonec jsem zanechal spekulací a jen naslouchal, jak se Rozsedlina zpěvem loučí se sluncem.

Vrátil jsem se ke stanu a ke kruhu bioluminiscenčního světla lucerny, právě když se na nebi rozhořela první

kano-náda meteoritických rojů a nad jižním a západním obzorem zahřměly vzdálené výbuchy v ohnivých lesích jako výstřely z děl v nějaké prastaré válce na Staré Zemi před Hidžrou.

Když jsem vlezl do stanu, snažím se něco zachytit na vlnových délkách přijímače komlogu, ale neslyším nic než statický šum. Předpokládám, že i kdyby jeden z těch primitivních komunikačních satelitů, které mají zajišťovat spojení plantážím vláknitého plastiku, dosahoval až tak daleko na východ, hory i aktivní teslovníky by rušily veškeré signály kromě úzce zaměřeného laserového nebo tachykomového paprsku. Na Pacem v kláštеře nás nosilo komlogy jen několik, ale datasféra byla kdykoli k dispozici. Tady není z čeho vybírat.

Sedím a naslouchám posledním tónům, pomalu uticha-jícím ve větru v kaňonu, sleduji tmavnoucí a současně jiskřící oblohu a usmívám se, když slyším Tukovo chrápání ze spacího pytle před stanem, a říkám si sám pro sebe: *Má-li toto být vyhnanství, staniž se.*

88. den:

Tuk je mrtev. Zavražděn.

Našel jsem jeho tělo, když jsem ráno vylezl ze stanu. Spal venku, necelé čtyři metry ode mne. Říkal, že chce spát pod hvězdami.

Vrahové mu podřízli hrdlo ve spánku. Neslyšel jsem žádný výkřik. Měl jsem ale sen: zdálo se mi o Semfě, když o mě v horečce pečovala. Cítil jsem, jak se její chladné ruce dotýkají mého krku a hrudi i křížku, který nosím od dětství. Stál jsem nad Tukovým tělem a díval se na široký tmavý

kruh, kde se jeho krev vsakovala do neobdělávané půdy Hy-perionu, a zachvěl se při myšlence, že ten sen byl víc než snem - že se mě v noci *opravdu* dotýkaly čísi ruce.

Přiznávám se, že jsem reagoval spíše jako vyděšený starý blázen než jako kněz. Provedl jsem poslední pomazání, ale pak mě zachvátila panika. Opustil jsem tělo svého nebohého průvodce a začal zoufale hledat ve vybavení nějakou zbraň. Vytáhl jsem mačetu, kterou jsem používal v pralese, a nízkonapěťový maser, kterým jsem chtěl lovit drobnou zvěř. Zda bych dokázal použít zbraň proti člověku, i kdybych si měl zachránit život, to opravdu nevím. Ale v té panice jsem donesl mačetu, maser a elektrický dalekohled na velký balvan poblíž Rozsedliny a prohledal okolí, zda objevím nějaké stopy po vrazích. Nic se nehýbalo, kromě vláken babího léta, která jsme včera viděli mihotat se mezi stromy. Samotný les mi připadal nezvykle hustý a temný. Na severovýchodě Rozsedlina poskytovala stovky teras, okrajů a kamenných balkonů, za kterými se mohly skrývat celé hordy domorodců. V otvorech spár a ve všudypřítomné mlze se mohla skrýt celá armáda.

Po půlhodině přehnané ostražitosti a-pošetilé zbabělosti jsem se vrátil do tábora a připravil Tukovo tělo k pohřbu. Trvalo mi přes dvě hodiny, než jsem ve skalnaté půdě planiny vykopal dost veliký hrob. Když byl hrob naplněn a já skončil s oficiálními smutečními obřady, nemohl jsem přijít na nic osobního, co bych mohl říci o tom drsném, podivném mužíkovi, který byl mým průvodcem. „Svěřuji Ti jej, Pane," zašeptal jsem nakonec, znechucen vlastním pokrytectvím. V duchu jsem si byl jistý, že ta slova odříkávám jen sám pro sebe. „Dopřej mu klidnou cestu. Amen."

Večer jsem přestěhoval tábor asi o půl kilometru na sever. Můj stan se tyčí na otevřeném prostranství deset metrů ode mne, ale já sedím přitisknutý zády k balvanu, zamotaný do spacáku, mačetu a maser na dosah. Po Tukově pohřbu jsem prošel zásoby i bedny s vybavením. Nic nechybělo, kromě těch několika zbývajících hromosvodů. Okamžitě mě napadlo, zda nás někdo nesledoval ohnivým lesem, aby zabil Ťuká a mě tady uvěznil, ale nedokázal jsem najít žádný motiv pro tak promyšlený čin. Kdokoli z plantáže nás mohl

zabít, když jsme spali v deštném pralese, nebo - což by pro vraha bylo ještě výhodnější - hluboko v ohnivém lese, kde by se nad dvěma zuhelnatělými mrtvolami nikdo nepozastavil. Zbývali Bikurové. Můj primitivní cíl.

Uvažoval jsem, že se vrátím přes ohnivé lesy bez hromosvodů, ale brzy jsem se té myšlenky vzdal. Když zůstanu, pravděpodobně zemřu, ale když půjdu, zemřu určitě.

Tři měsíce potrvá, než teslovníky přestanou být aktivní. Sto dvacet šestadvacetihodinových místních dní. Celá věčnost.

Kriste Ježíši, proč mě to potkalo? A proč jsem byl minulé noci ušetřen, mám-li se stát obětí té dnešní - nebo zítřejší?

Sedím tu pod tmavnoucím skalním útesem a naslouchám náhle zlověstnému sténání, stoupajícímu s nočním větrem z Rozsedliny, a modlím se, když na nebi zazáří krvavě rudé meteoritické roje.

Mumlám si sám pro sebe.

95. den:

Hrůzy minulého týdne většinou odezněly. Zjišťuji, že i strach opadne a po několika dnech antiklimaxu zevšední.

Použil jsem mačetu, abych si ze stromků vyrobil přístřešek, střechu a stěny jsem pokryl gama-látkou a spáry

utěsnil blátem. Zadní stěnu tvoří pevný balvan. Utřídil jsem své vědecké vybavení a nějaké i rozestavil, i když mám podezření, že je už nikdy nepoužiji.

Začal jsem se ohlížet po nějakém jídle, abych doplnil rychle se tenčící zásoby lyofylizovaných potravin. Podle absurdního časového plánu, který jsem si tak dávno připravil na Pacem, jsem už měl žít po několik týdnů s Bikury a vyměňovat s nimi drobné předměty za místní stravu. Na tom nezáleží. Kromě chalmových kořenů, bez chuti, ale nenáročných na přípravu, jsem našel půl tuctu druhů bobulí i ovoce, o kterém komlog tvrdí, že je poživatelné; zatím mi jen jeden plod neudělal dobře natolik, že jsem seděl celou noc v podřepu u nejbližší propasti.

Procházím hranicemi oblasti stejně neklidně jako jeden

z těch pelopů v kleci, kterých si tolik cenili drobní pádiša-hové na Armaghastu. Kilometr na jih a čtyři kilometry na západ jsou ohnivé lesy v plné síle. Ráno zakrývají oblohu závoje mlhy a kouře. Jen pevné pásy azbestovníků, skalnatá zem tady na nejvyšší úrovni planiny a kamenné hřbety, táhnoucí se jako obrněná páteř na severovýchod odsud, dokáží teslovníky udržet.

Na severu se planina rozšiřuje, rostliny v porostu v blízkosti Rozsedliny zhoustnou a pokračují tak asi patnáct kilometrů, dokud jim cestu nezablokuje propast zhruba s třetinovou hloubkou a poloviční šířkou samotné Rozsedliny. Včera jsem došel do tohoto nejsevernějšího místa a s jistým zklamáním hleděl přes hlubokou překážku. Někdy to znovu zkusím východní stranou, jestli nenajdu přechod, ale z mnohoznačných znamení výhonků fénixe na druhé straně propasti a mračna kouře nad severovýchodním obzorem soudím, že tam najdu jen údolí zarostlé chalmou a stepi po ohnivých lesích, zhruba načrtnuté na mapách z průzkumné orbitální stanice, které mám s sebou.

Dnes, když večerní vítr začal táhle houkat své eolské rekviem, navštívil jsem Tukův hrob. Poklekl jsem a snažil se modlit, ale nedostal jsem ze sebe ani slovo.

Eduarde, nedostal jsem ze sebe *ani slovo.* Byl jsem stejně prázdný jako ty tucty falešných sarkofágů, které jsme spolu vykopali z neplodných písečných pouští u Tarum bel Wadi.

Gnostikové zenu by řekli, že ta prázdnota je dobrým znamením; prý otevírá cestu k novému stupni uvědomění, k novým pohledům, k novým zkušenostem. *Merde.* Moje prázdnota - to je jenom... prázdnota.

96. den:

Objevil jsem Bikury. Nebo lépe, měl bych říci, že oni našli mě. Napíšu vše, co zvládnu, dřív než mě přijdou probudit „ze spánku“.

Dnes jsem prováděl nějaké podrobné mapování jen čtyři kilometry severně od tábora, když náhle mlha v poledním

žáru stoupla a já si povšiml řady teras na mé straně Rozsedliny, které přede mnou až dosud zůstaly skryty. Prohlížel jsem si je dalekohledem - vlastně to byla řada stupňovitých skalnatých teras, kamenných věží, říms a shluků a táhla se daleko až na převis - když tu jsem si uvědomil, že se dívám na lidská obydlí. Těch přibližně deset chýší, které jsem viděl, bylo docela primitivních - hrubé chatrče z navršeného kamení, houbami porostlých drnů a vrstvy chalmových listů - ale nepochybně lidského původu.

Nerozhodně jsem tam stál, stále se zdviženým dalekohledem, a snažil se rozhodnout, zda mám slézt dolů na nechráněné terasy a postavit se obyvatelům, nebo se vrátit do tábora, když tu jsem ucítil to podivné mrazení v zádech a na krku, které každému člověku s absolutní jistotou oznámí, že není sám. Spustil jsem dalekohled a pomalu se otočil. Za mnou stáli Bikurové, bylo jich aspoň třicet a tvořili půlkruh, který mi znemožňoval uniknout do lesa.

Nevím, co jsem očekával: snad nahé divochy s divokým výrazem a náhrdelníky ze zubů. Nebo zarostlé poustevníky s divokou kšticí, které cestovatelé občas potkávají v Moše-ho horách na Hebronu. Ať už byly mé představy jakékoli, skuteční Bikurové jim rozhodně neodpovídali.

Lidé, kteří se ke mně tak tiše přiblížili, byli malé postavy - nikdo mi nesahal výš než po ramena - a zahalení do hrubě tkaných tmavých oděvů, které je zakrývaly od krku až k patě. Když se některý z nich pohnul, bylo to, jako by klouzal nad zvětralou hlínou jako duch. Na dálku mi jejich zjev nic tak nepřipomínal jako hejno maličkých jezuitů v enklávě Nového Vatikánu.

Téměř jsem se uchechtl, ale uvědomil jsem si, že taková reakce by mohla být známkou rostoucí paniky. Bikurové nejevili známky agresivity, která by takovou paniku vyvolala; neměli u sebe žádnou zbraň, malé ruce měli zcela prázdné. Stejně jako výrazy ve tvářích.

Je těžké přesně popsat jejich fyziognomii. Jsou plešatí. Všichni. Ta holá hlava bez jakéhokoli ochlupení a volné oděvy spadající v rovných záhybech na zem způsobovaly, že se muži dali velmi těžko odlišit od žen. Skupina, která si mě prohlížela - bylo jich teď už víc než padesát - se zdála být

asi stejného věku; něco mezi čtyřiceti a padesáti lety standardního času. Tváře měli hladké, kůže měla lehce žlutavý nádech, o němž jsem předpokládal, že souvisí s požíváním stopových minerálů v chalmě a dalších místních rostlinách po celé generace.

Člověk by byl málem v pokušení popsat ty kulaté tváře jako cherubínské, dokud by po podrobné prohlídce neobjevil, že laskavost v jejich tvářích jaksi uvadá a nahrazuje ji jiný výklad jejich výrazu - idiotská tupost. Jako kněz jsem strávil dost času na zaostalých planetách, abych poznal důsledky staré genetické poruchy, nazývané různě - Downův syndrom, mongolismus nebo dědictví generační lodi. Takový byl tedy celkový dojem, kterým na mě působilo těch asi šedesát lidí v tmavých splývavých šatech, kteří ke mně přistoupili - vítala mě tichá, usmívající se skupina holohlavých zaostalých dětí.

Připomněl jsem si, že to je téměř určitě tatáž skupina 'usmívajících se dětí', která podřízla Tukovi hrdlo, když spal, a nechala ho vykrvácet jako zapíchnuté prase.

Nejbližší Bikura přistoupil, zastavil se pět kroků ode mne a pronesl cosi monotónním hlasem.

„Okamžik," zarazil jsem ho a vytáhl komlog. Zapnul jsem tlumočníka.

„Beyetet ota menna lot cresfem ket?" zeptal se mě drobný muž, stojící přede mnou.

Zasunul jsem si naslouchátko do ucha právě včas, abych zaslechl překlad. Přístroj nezaváhal. Zdánlivě cizí jazyk byl prostě zpotvořenou angličtinou z doby letu generační lodi, příliš se nelišila od žargonu domorodců na plantážích. „Ty jsi muž, který náleží ke tvaru kříže/kruciformu?" přeložil tlumočník a dal mi dvě možnosti výkladu posledního slova. „Ano," odpověděl jsem. Nyní jsem věděl, že to jsou právě ti, kdo se mě dotýkali tu noc, kdy jsem zaspal Tukovu vraždu. Což znamenalo, že oni zabili Ťuká.

Vyčkával jsem. Lovecký maser jsem měl v batohu. Ten byl opřen o malou chalmu necelých deset kroků ode mne. Mezi ním a mnou stálo aspoň šest Bikurů. Nezáleželo na tom. V tu chvíli jsem věděl, že bych nepoužil zbraň proti jiné lidské bytosti, ani když zavraždila mého průvodce

a mohla každým okamžikem chtít zabít i mě. Zavřel jsem oči a tiše se kál. Když jsem oči otevřel, přišli další Biku-rové. Všechen pohyb ustal, jako by bylo dosaženo kvóra a učiněno rozhodnutí.

„Ano," opakoval jsem do ticha, „já jsem ten, kdo nosí kříž," slyšel jsem, jak tlumočník poslední slovo vyslovuje jako „cresfem".

Bikurové jednohlasně přikývli a - jako po dlouhé službě coby ministranti - všichni poklekli na jedno koleno a jejich hávy přitom tiše zašustily v dokonalé zbožnosti.

Otevřel jsem ústa, abych promluvil, a zjistil jsem, že jim nemám co říci. Zavřel jsem ústa.

Bikurové povstali. Chalmové listy se ve slabém větru pohnuly a vydaly suchý zvuk, jaký bývá slyšet koncem léta. Nejbližší Bikura po mé levici přistoupil blíže, uchopil mě za předloktí pevnými, chladnými prsty a pronesl tichou větu, kterou tlumočník přeložil jako: „Pojď. Je čas jít domů a spát."

Byla polovina odpoledne. Uvažoval jsem, zda stroj přeložil slovo „spát" správně, nebo zda by mohlo jít o idiom či metaforu pro „zemřít". Ale přikývl jsem a následoval je do vesnice na okraji Rozsedliny.

Teď sedím v chatrči a čekám. Slyším šustivé zvuky. Ještě někdo další je vzhůru. Sedím a čekám.

97. den:

Bikurové nazývají sami sebe „Třikrát Dvacet a Deset".

Strávil jsem posledních šestadvacet hodin mluvením s nimi, pozorováním a psaním poznámek v době jejich dvouhodinového odpoledního „spánku" ve snaze zaznamenat co nejvíce údajů, než se rozhodnou podříznout mi hrdlo.

Avšak teď začínám věřit, že mi neublíží.

Včera jsem s nimi po „spánku" mluvil. Někdy na otázky neodpovídají a pokud ano, nejsou jejich reakce o moc víc než zamumláním nebo nejasnou odpovědí, jak to lze očekávat u opožděných dětí. Po jejich úvodní otázce a pozvání při našem prvním setkání už žádný z nich nevytvořil jednoduchou otázku nebo komentář k mé osobě.

Kladl jsem jim otázky jemně, opatrně a nevtíravě, s profesionálním klidem zkušeného etnologa. Ptal jsem se jich na co nejjednodušší a nejkonkrétnější věci, abych se ujistil, že tlumočník funguje dobře. Fungoval. Ale přes všechny odpovědi vím téměř právě tak málo jako před dvaceti a něco

hodinami.

Nakonec, unaven duševně i tělesně, jsem se vzdal profesionální rafinovanosti a zeptal se skupiny, se kterou

jsem sedel: „Zabili jste mého druha? „

Mí tři společníci ani nevzhlédli od tkaní na velmi hrubém stavu.

„Ano," odpověděl jeden, kterého jsem začal nazývat Alfou, protože to byl on, kdo ke mně v lese první přistoupil, „podřízli jsme hrdlo tvému druhovi vybroušenými kameny, drželi ho u země a v tichosti, dokud se bránil. Zemřel pravou smrtí."

„Proč?" hlesl jsem po chvíli. Můj hlas zapraskal, jako když se láme kukuřice.

„Proč zemřel pravou smrtí? „ opáčil *Alfa.* a stále se na mě nepodíval. „Protože všechna jeho krev vytekla a on přestal dýchat."

„Ne," řekl jsem. „Proč jste ho zabili?" Alfa neodpověděl, ale Betty - která mohla, ale nemusela být žena a Alfova družka - vzhlédla od stavu a jednoduše řekla: „Aby zemřel." „Proč?"

Odpovědi se pravidelně vracely, ale stejně pravidelně nevysvětlovaly vůbec nic. Po dlouhém dotazování jsem zjistil pouze to, že zabili Ťuká, aby zemřel, a že zemřel, protože byl zabit.

„Jaký je rozdíl mezi smrtí a skutečností smrtí?" zajímal jsem se, protože jsem v tomto bodě nevěřil ani tlumočníkovi ani své duševní rovnováze.

Třetí Bikura, Del, zavrčel něco, co tlumočník přeložil jako „Tvůj společník zemřel pravou smrtí, ty ne."

Nakonec jsem v rozčilení blížícím se záchvatu zuřivosti vyštěkl: „A proč ne? Proč jste mě nezabili?"

Všichni tři přerušili své mechanické tkaní a pohlédli na mne. „Ty nemůžeš být zabit, protože nemůžeš zemřít," od-

pověděl Alfa. „Nemůžeš zemřít, protože patříš ke krucifor-mu a jdeš cestou kříže."

Nechápal jsem, proč ten zatracený stroj překládá jednou kříž jako 'kříž' a hned nato jako 'kruciform'.

Protože patříš ke kruciformu.

Po zádech mi přejel mráz a měl jsem chuť se smát. Narazil jsem snad opravdu na staré dobrodružné holovizní klišé - ztracený kmen uctívá 'boha', který k nim zabloudil do džungle, dokud se ten ubohý bastard nepořeže při holení nebo něco takového a domorodci s úlevou, že jejich návštěvník je viditelně smrtelný, své někdejší božstvo nakonec neobětují?

Bylo by to směšné, kdybych neměl ještě v paměti Tu-kův bezkrevný obličej a čerstvou, živým masem lemovanou, zející ránu.

Jejich reakce na kříž rozhodně naznačovala, že jsem se setkal se skupinou přeživších členů bývalé křesťanské kolonie - katolíků? - i když údaje v komlogu trvaly na tom, že loď se sedmdesáti kolonisty, která na této planině před čtyřmi sty lety havarovala, měla na palubě pouze neokerwinské marxisty, kteří by všichni měli být ke staré víře zcela lhostejní, neřku-li nepřátelští.

Uvažoval jsem, že celou záležitost nechám být, abych se neuvedl do nebezpečí, ale má hloupá touha vědět víc mi nedala. „Uctíváte Ježíše?"

Jejich prázdný výraz nepotřeboval slovní vyjádření záporu.

„Krista?" zkoušel jsem to znovu. „Ježíše Krista? Křesťané? Katolická církev?"

Naprostý nezájem.

„Katolíci? Ježíš? Marie? Svatý Petr? Pavel? Svatý Teil-hard?"

Tlumočník vydával jakési zvuky, ale ta slova jako by pro ně neměla význam.

„Následujete kříž?" učinil jsem poslední pokus.

Všichni tři vzhlédli. „Patříme ke kruciformu," řekl Alfa.

Přikývl jsem, ale ničemu nerozuměl.

Dnes večer, když jsem na krátkou chvíli usnul, těsně **před** západem slunce, vzbudila mě větrná hudba Rozsed-

líny; zněla jako varhany. Tady na terasách vesnice jsem ji slyšel mnohem silněji. Zdálo se, že se ke zpěvu přidávají i chatrče, jak sílící vítr hvízdal ve spárách mezi kamením, zmítal chalmovými listy a vycházel ven komínovými dírami. Něco tu nebylo v pořádku. Asi minutu mi trvalo, než jsem si uvědomil, že vesnice je opuštěná. Všechny chatrče byly prázdné. Seděl jsem na chladném kameni a uvažoval, jestli má přítomnost nerozpoutala nějaký masový exodus. Hudba větrů skončila a v otvorech mezi mraky začaly meteority svoji noční show, když jsem za sebou zaslechl zvuk. Ohlédl jsem se a spatřil za sebou všech sedmdesát členů Třikrát Dvaceti a Deseti.

Prošli kolem mne beze slova a zašli do chatrčí. Nic nesvítilo. Představil jsem si je, jak sedí a dívají se v těch svých chýších do prázdna.

Chvíli jsem ještě zůstal venku, než jsem se vrátil do vlastní chatrče. Po chvíli jsem zašel až k okraji skalnatého stupně, zarostlého trávou, a díval se, jak se svažuje do propasti. Na převisu se držely trsy kořenů a popínavých rostlin, ale jak se ukázalo, o několik metrů níž končily a visely nad prázdnem. Žádné šlahouny nebyly tak dlouhé, aby se po nich Bikurové mohli dostat až k řece o dva kilometry

mze.
Jenže Bikurové přišli právě odtamtud.
Nic nedávalo smysl. Zavrtěl jsem hlavou a vrátil se do
chatrče.
Sedím zde, zapisuji při světle baterie komlogu a snažím se vymyslet nějaká opatření, která bych měl učinit, abych ještě spatřil vycházet slunce.
Žádné mě nenapadá.
103. den:
Čím víc se dovídám, tím méně toho chápu.
Přestěhoval jsem většinu svého zařízení do chatrče, kterou mi uprázdnili.
Fotografoval jsem, pořídil zvukové záznamy i videozáznamy a vytvořil holosnímek vesnice i jejích obyvatel. Nezdá se, že by je to zajímalo. Ted promítám jejich obrázky
a oni skrz ně procházejí bez jakéhokoli zájmu. Přehrávám jim jejich vlastní slova a oni se jen usmějí, vrátí se do chatrčí a sedí v nich celé hodiny bez jediného slova či pohybu. Nabízím jim laciné cetky, které si berou bez komentáře, zjišťují, zda nejsou k jídlu, a pak je nechají ležet. Tráva je poseta plastikovými korálky, zrcadly, kusy barevných látek a levnými propisovačkami.
Sestavil jsem si celou lékařskou laboratoř, ale není to k ničemu; Třikrát Dvacet a Deset mně nedovolí, abych je vyšetřil, nenechají si ani odebrat krevní vzorky, i když jsem jim několikrát ukazoval, že je to bezbolestné, nechtějí se nechat vyšetřit diagnostickými přístroji - zkrátka nejsou vůbec ochotni spolupracovat. Nehádají se. Nic nevysvětlují. Prostě se otočí a vrátí se ke svému nicnedělání.
Ani po týdnu stále nedovedu rozlišit muže od žen. Jejich tváře mi připomínají optické skládačky, které se mění, když se na ně díváte; někdy mi tvář Betty připadá nepopiratelně ženská a hned nato pocit pohlaví zmizí a já myslím na ni (něho?) zase jako na Betu. Stejně tak se mění jejich hlasy. Jemné, dobře modulované, bezpohlavní... připomínají mi špatně naprogramované domácí počítače, s nimiž se lze setkat na zaostalých planetách.
Přistihl jsem se při naději, že spatřím nahého Bikuru. Není lehké pro jezuitu osmačtyřicet let objektivního času starého něco takového přiznat. Ale nebyl by to snadný úkol ani pro zkušeného voyeura. Jejich tabu nahoty je zřejmě absolutní. Nosí splývavé hávy, když jsou vzhůru, i během dvouhodinového spánku odpoledne. Když vykonávají potřebu, vycházejí z vesnice a mám podezření, že ani tehdy si šat nestanují. Zřejmě se nekoupou. Zdálo by se, že to vyvolá problémy s pachem, ale na těch domorodcích není cítit nic kromě slabé vůně chalmy.
„Musíte se přece někdy svlékat," řekl jsem jednoho dne Alfovi, když jsem zahodil jemnocit, abych získal nějaké informace.
„Ne," odpověděl Alfa a šel si sednout ke svému nicnedělání plně oblečený.
Nemají žádná jména. Zprvu se mi to zdálo neuvěřitelné, ale nyní jsem si jistý.

„Jsme vše, co bylo a co bude," řekl mi nejmenší Bikura, kterého vidím jako ženu a nazývám Eppie. „Jsme Třikrát Dvacet a Deset."
Prohledal jsem záznamy v deníku a mé podezření se potvrdilo; ani v jedné ze šestnácti tisíc známých lidských společností neexistuje jediná, kde by jednotlivci neměli individuální jména. I ve včelích společenstvích na Lůsu se jednotlivci hlásí podle své třídní kategorie následované jednoduchým kódovým označením.
Říkám jim své jméno, oni se jen dívají. „Otec Paul Duře, otec Paul Duře," opakuje tlumočník, ale nikdo se to nepokouší ani jedenkrát opakovat.
Kromě hromadného mizení každého dne před západem slunce a společného dvouhodinového spánku jednají velmi málo jako skupina. Zdá se, že i místo, kde přespávají, vybírají náhodně. AI jednou spí u Betty, podruhé u Gama, potřetí u Zeldy nebo Peteho. Není zde patrný žádný systém nebo rozpis. Každý třetí den jich jde všech sedmdesát do lesa, kde nasbírají lesní plody, chalmové kořínky a kůru, ovoce a vše ostatní, co je jedlé. Byl jsem si jistý, že jsou vegetariáni, dokud jsem nespatřil, jak Del okusuje maso z už vychladlého trupu malé opičky. Zřejmě spadla z vyšších větví. Zdá se, že Třikrát Dvacet a Deset nepohrdnou masem; jsou prostě příliš hloupí, aby je napadlo lovit a zabíjet.
Když mají Bikurové žízeň, jdou skoro tři sta metrů k potůčku, padajícímu v kaskádách do Rozsedliny. Přes zjevné nepohodlí tohoto způsobu jsem nenašel ani stopy po kůžích na vodu, džbánech nebo jakémkoli druhu nádobí. Schovávám si vlastní zásobu vody v desetigalonových plastikových kontejnerech, ale vesničané si jich nevšímají. Má úcta k těmto lidem stále klesá - nevylučuji, že strávili celé generace v této vesnici bez potřebného zdroje pitné vody. „Kdo postavil ty domy?" ptám se. Neznají výraz pro
slovo vesnice.
„Třikrát Dvacet a Deset," odpovídá Will. Od ostatních ho odlišuji jen díky zlomenému prstu, který se

nezahojil pořádné. Každý z nich má aspoň jeden takový rozlišovací znak, i když někdy mám pocit, že by bylo snadnější od sebe rozeznat vrány v hejnu.

Hyperion

67

„A kdy je postavili? „ naléhám, i když bych už měl vědět, že všechny otázky začínající „kdy“ zůstanou bez odpovědi.

Otázka zůstává bez odpovědi.

Každý večer chodí do Rozsedliny. Po šlahounech. Třetího večera jsem se pokoušel jejich odchod sledovat, ale šest z nich mě jemně, avšak důrazně otočilo od propasti a zavedlo zpět do chatrče. Bylo to první zjevné jednání agresivní povahy a po jejich odchodu jsem nějakou dobu seděl v obavách.

Když dalšího večera opět zmizeli, tiše jsem odešel do své chatrče a ani nevystrčil nos, ale když se vrátili, přinesl jsem kameru i se stativem od kraje propasti, kam jsem je předtím umístil, časový spouštěč fungoval skvěle. Holosnímky ukazovaly Bikury, jak se chytají šlahounů a spouštějí se podél skalnaté zdi stejně lehce jako ty malé opičky, žijící na chalmových stromech. Pak zmizeli pod převisem.

„Co děláte, když se každý večer spouštíte ze skály?“ zeptal jsem se příštího dne Alfa.

Domorodec na mne pohlédl s andělským úsměvem Budhy, který jsem se naučil nenávidět. „Patříš ke kruciformu,“ odpověděl, jako by to odpovídalo na všechno.

„Modlíte se, když sestoupíte ze skály?“ ptal jsem se dál.

Žádná odpověď.

Chvíli jsem přemýšlel. „Já také uctívám kříž,“ řekl jsem a věděl, že tlumočník to přeloží jako „patřím ke kruciformu“. Brzy už nebudu tlumočníka potřebovat. Ale tento rozhovor byl příliš důležitý, abych jej ponechal náhodě. „Znamená to, že bych se k vám měl připojit, když sestupujete do propasti?“

Na chvíli se mi zdálo, že Alfa přemýšlí. Svraštil obočí a já jsem si uvědomil, že je to poprvé, co vidím u někoho z Třikrát Dvaceti a Deseti náznak zamračení. Pak odpověděl: „Nemůžeš. Patříš ke kruciformu, ale nejsi ze Třikrát Dvaceti a Deseti.“

Uvědomil jsem si, že musel využít každého neuronu a nervového spoje v mozku, aby byl schopen tohle rozlišit. „Co byste udělali, kdybych se spustil do propasti?“ otázal jsem se, aniž bych očekával odpověď. Hypotetické otázky měly přibližně stejnou šanci jako mé dotazy o čase.

68

Dan Simmons

Tentokrát odpověděl. Andělský úsměv a nevzrušený výraz se vrátily a Alfa tiše pronesl: „Jestli zkusíš sestoupit do propasti, podržíme tě na trávě, vezmeme ostré kameny, podřízneme ti krk a počkáme, až tvá krev přestane téct a tvé srdce přestane bít.“

Neřekl jsem nic. Uvažoval jsem, zda by mohl zaslechnout tlukot mého srdce v tomto okamžiku. *No,* pomyslel jsem si, *aspoň se už nemusíš obávat, že tě považují za boha.*

Ticho se protahovalo. Nakonec Alfa připojil další větu, o které dosud přemýšlím: „A kdybys to udělal znovu, museli bychom tě znovu zabít.“

Pak jsme na sebe chvíli hleděli; každý z nás byl určitě přesvědčen, že ten druhý je naprostý idiot.

104. den:

Každý nový objev zvyšuje můj zmatek.

Od prvního dne ve vesnici mě trápí skutečnost, že tu nejsou vůbec žádné děti. Když jsem si zpětně prošel své poznámky, našel jsem o této skutečnosti četné zmínky, které jsem nadiktoval do komlogu, ale dosud jsem o tom nepsal v téhle změti, které říkám osobní deník. Třeba mě příliš děsily závěry, ke kterým bych mohl dojít.

Pokud jde o mé časté a neohrabané pokusy tuto záhadu vysvětlit, zachovalo se Třikrát Dvacet a Deset stejně jako obvykle. Dotazovaná osoba se blaženě usměje a odpoví něco naprosto nelogického, v porovnání s čím by žvanění idiota z té nejprimitivnější vesničky v celé Síti znělo jako mudrcovy aforismy. A většinou neodpovídají vůbec.

Jednoho dne jsem zastavil před Bikurou, kterého jsem pojmenoval Del, stál jsem před ním, až musel vzít na vědomí mou přítomnost, a pak jsem se zeptal: „Proč tu nejsou děti?“

„Jsme Třikrát Dvacet a Deset,“ odpověděl klidné.

„Kde jsou miminka? „

Žádná odpověď. Nevyhýbal se mé otázce, jen na mé beze

slova zíral.

Nadechl jsem se. „Kdo je mezi vámi nejmladší?“

Del jako by přemýšlel a snažil se v mé otázce vyznat.

Hyperion

69

To bylo pro něj příliš. Napadlo mě, zda Bikurové neztratili smysl pro čas natolik, že žádná podobná otázka

neměla naději na odpověď. Po minutě ticha však Del ukázal na místo, kde se hrbil na slunečním světle Alfa a pracoval na svém hrubém stavu, a řekl: „Tenhle se vrátil poslední.“

„Vrátil se?“ nechápal jsem. „Odkud?“

Del na mě hleděl beze stopy emocí nebo netrpělivosti. „Patříš ke kruciformu,“ konstatoval. „Musíš znát cestu kříže.“

Přikývl jsem. Věděl jsem dost, abych věděl, že mířím k jedné z nelogických konverzačních smyček, kterou naše rozhovory obvykle končily. Snažil jsem se nějak zachytit tenkou nit vedoucí k informaci. „Takže AI,“ řekl jsem a ukázal na něj, ‚je poslední, kdo se narodil. Kdo se vrátil. Ale vrátí se... ostatní?“

Nebyl jsem si jist, zda rozumím své vlastní otázce. Jak se mám ptát na narození, když dotazovaný nezná slovo dítě ani pojem času. Ale Del zřejmě pochopil. Přikývl.

Dodal jsem si odvahy a pokračoval: „A kdy se tedy narodí další z Třikrát Dvaceti a Deseti? Kdy se vrátí?“

„Nikdo se nevrátí, dokud nezemře,“ odpověděl.

Najednou se mi zdálo, že chápu. „Takže žádné nové dé-ti... Aby se někdo vrátil, někdo musí zemřít. Nahradíte toho, který chybí, aby ve skupině bylo dále Třikrát Dvacet a Deset?“

Del odpověděl tichem, které jsem si už zvykl vykládat jako souhlas.

Systém se zdál dost jasný. Bikurové brali svůj počet -Třikrát Dvacet a Deset - naprosto vážně. Udržovali svou populaci v počtu sedmdesáti lidí - totéž číslo, jaké je uvedeno na seznamu cestujících generační lodi, která zde havarovala před čtyřmi sty lety. To nemohla být, náhoda. Když někdo zemřel, dovolili, aby se narodilo dítě, které dospělého nahradí. Jednoduché.

Jednoduché, avšak nemožné. Příroda ani biologie takhle šikovně nefungují. Vedle problému minimální populace jsou tu i další absurdní faktory. I když je obtížné stanovit věk těchto lidí s naprosto hladkou kůží, je zřejmé, že nejmladšího z nich nedělí od nejstaršího víc než deset let. I když

se chovají jako děti, odhadl bych jejich průměrný věk na pozdní třicítku nebo ranou čtyřicítku standardního času. Tak kde jsou ale starci? Kde jsou rodiče, stárnoucí strýcové a neprovdané tety? Při tomto věku dosáhne celá skupina stáří téměř najednou. Co se stane, až budou všichni mimo plodný věk a bude nutné některé členy kmene nahradit?

Bikurové vedou nudný, sedavý život. Míra nehodovosti - i když žijí na okraji propasti - tu musí být velmi nízká. Nejsou tu dravci, změny podnebí během ročních dob jsou minimální a potravinová základna je skoro určitě stabilní. Ale i s tím vším muselo za čtyřsetletou historii této podivuhodné skupiny dojít k případům, kdy vesnici zdolala nemoc, kdy povolilo více šlahounů než obvykle a domorodci se zřítili do Rozsedliny, nebo když *něco* vyvolalo abnormální počet úmrtí, něco, co od nepaměti nahání hrůzu pojišťovacím společnostem.

A co pak?

Rodí děti, aby rozdíl vyrovnali, a pak se vrátí k obvyklému bezpohlavnímu chování? Jsou Bikurové natolik odlišní od jakéhokoli jiného lidského společenství, že pocítí pohlavní pud jednou za několik let - jednou za deset let? - jednou za život? Pochybuji o tom.

Sedím ve své chatrči a znovu zvažuji všechny možnosti. Jedna z nich je, že tito lidé žijí *velmi* dlouho a po většinu života mohou mít potomky, což umožňuje jednoduché nahrazení obětí všech nehod. Avšak to nevysvětluje přibližně společný věk. A neexistuje žádný mechanismus, který by vysvětloval podobnou dlouhověkost. Nejlepší geriatrické léky, jaké je Hegemonie schopna nabídnout, mohou prodloužit život na něco přes sto let. Preventivní zdravotní opatření protáhla střední věk do konce šedesátky - do mého věku -ale kromě klenových transplantátů, bionženýrství a dalších vymožeností pro ty nejbohatší nemůže nikdo v Síti plánovat rodinu v sedmdesátce nebo chtít tančit do rána při svých sto desátých narozeninách. Kdyby konzumace chalmových kořínků nebo vdechování čistého vzduchu na Pinionské planině měly opravdu nečekaný účinek v podobě zpomalení stárnutí, vsadím se, že celé obyvatelstvo Hyperionu by tady žvýkalo chalmu, tahle planeta by už před staletími měla

Bránu a každý občan Hegemonie s univerzální kartou by si tu plánoval strávit nejen dovolenou, ale i stáří.

Ne, logičtějším závěrem je, že Bikurové žijí normálně dlouho, mají normálně děti, ale zabíjejí je, pokud není třeba někoho nahradit. Mohou se chovat zdrženlivě nebo kontrolovat porodnost - kromě už zmíněného vraždění novorozeňat - dokud nedosáhne celá skupina věku, kdy je zapotřebí nové krve. A hromadné porody vysvětlují zdánlivě společný věk všech členů kmene.

Ale kdo učí mladé? Co se děje s rodiči a dalšími starými lidmi? Obcházejí Bikurové i poslední zbytky civilizovaného způsobu života a dovolují vlastní smrt? Byla by tohle „pravá smrt“ - vymýcení celé generace? Zabíjejí Třikrát Dvacet a Deset jednotlivce na obou koncích věkové křivky?

Všechny tyhle spekulace jsou nanic. Začínám mít na sebe vztek, že nedovedu rozluštit tolik problémů.

Připrav si strategii, Paule, a řiď se jí. Pohni tím svým líným jezuitským zadkem.

PROBLÉM: Jak odlišit pohlaví?

ŘEŠENÍ: Umluvit nebo přinutit několik těch ďábelských ubožáků, aby se podrobili lékařskému vyšetření. Zjistit, proč je otázka pohlaví tak tajná a tabu nahoty tak silné. Společnost, která staví kontrolu populace na tak přísné pohlavní zdrženlivosti, by odpovídala mé nové teorii.

PROBLÉM: Proč tak fanaticky udržují populaci v počtu Třikrát Dvaceti a Deseti, se kterým kolonie začala?

ŘEŠENÍ: Stále dotírat dotazy, dokud to nezjistíš.

PROBLÉM: Kde jsou děti?

ŘEŠENÍ: Nepřestávej na ně tlačit, dokud se to nedozvíš. Třeba s tím vším souvisí večerní výlety do propasti. Mohou tam být místní jesle. Nebo hromádka drobných kostiček.

PROBLÉM: Co znamená to 'patřit ke kruciformu' a 'cesta kříže' ? Není to důkazem zkresleného pozůstatku náboženského přesvědčení kolonistů?

ŘEŠENÍ: Najdeš je u zdroje. Mohl by být ten sestup do propasti náboženský akt sám o sobě?

PROBLÉM: Co je na dně propasti?

ŘEŠENÍ: Jdi se tam podívat.

Zítra, pokud jsou mé výpočty správné, se všech Třikrát

73

Dvacet a Deset vydá na několik hodin do lesa pro potravu. Tentokrát s nimi nepůjdu.

Tentokrát se spustím přes okraj propasti.

105. den:

9.30 - Děkuji Ti, ó Pane, žes mi dovolil spatřit to, co jsem dnes uviděl.

Děkuji Ti, ó Pane, žes mě dopravil do tohoto místa v tuto dobu, abych spatřil důkaz Tvé přítomnosti.

11.25 - Eduarde... Eduarde!

Musím se vrátit. Ukázat vám všem! Ukázat každému.

Sbalil jsem si vše, co potřebuji. Strčil jsem holodisky i film do tašky, kterou jsem si upletl z azbestových listů. Mám s sebou jídlo, vodu a maser se zbylou energií. Stan. Spacák.

Kdyby mi jen neukradli ty hromosvody!

Možná si je nechali Bikurové. Ale ne, prohledal jsem chatrče i blízký les. Neměli by pro ně žádné použití.

Na tom nesejde!

Vydám se na cestu dnes, budu-li moci. Jinak tak brzo, jak to jen půjde.

Eduarde! Mám vše na filmu i na holodiscích.

14.00 -

Dnes se přes ohnivé lesy nedostanu. Kouř mé zatlačil zpátky ještě dřív, než jsem pronikl okrajem aktivní zóny.

Vrátil jsem se do vesnice a prohlédl si holosnímky. Není pochyb. Zázrak se stal skutečností.

15.30-

Třikrát Dvacet a Deset se mohou kdykoli vrátit. Co když vědí... co když z pouhého pohledu na mě uhodnou, že jsem *tam* byl?

Mohl bych se schovat.

Ne, není třeba se schovávat. Bůh mě nezavedl tak daleko a nenechal mě spatřit to, co jsem spatřil, jen aby mě nechal zemřít rukama těchto ubohých dětí.

16.15-

Třikrát Dvacet a Deset se vrátili a zašli do svých chatrčí, aniž by mi věnovali jediný pohled.

Sedím tu ve dveřích své vlastní chatrče a nemohu se ubránit úsměvu, hlasitému smíchu a modlitbě. Předtím jsem přešel k okraji Rozsedliny a sloužil svaté přijímání. Vesničané se nenamáhali mě sledovat.

Jak brzy budu moci odejít? Dozorce Orlandi a Tuk tvrdili, že ohnivý les je plně aktivní tři místní měsíce - sto dvacet dní - a pak je na další dva poměrné klidný. Tuk a já jsme sem přišli 87. dne...

Nemohu čekat dalších sto dní, abych ty novinky přinesl světu... všem ostatním světům.

Kdyby se jen nějaký kluzák postavil počasí i ohnivým lesům a dostal mě odsud. Kdybych se jen mohl spojit s jedním z komunikačních satelitů, které slouží plantážím.

Všechno je možné. Přijdou další zázraky.

23.00 -

Třikrát Dvacet a Deset sestoupili do Rozsedliny. Všude kolem sílí hlas večerního větrného chóru.

Jak toužím, abych teď mohl být s nimi tam dole!

Udělám to, co je v dané chvíli nejlepší. Pokleknu zde u převisu a pomodlím se za zvuku planetárních varhan,

které zpívají ódu na pravého a všudypřítomného Boha.

106. den:

Dnes jsem se vzbudil do krásného rána. Nebe mělo barvu temného tyrkysu, uprostřed zářilo slunce jako ostrý krvavě rudý kámen. Stál jsem před chatrčí, než se mlha rozpustila, šplhavci skončili svůj ranní vřeštivý koncert a vzduch se začal oteplovat. Pak jsem zašel dovnitř a prohlédl si holosnímky a filmy.

Zjišťuji, že jsem ve včerejších zápiscích ve své euforii úplně zapomněl napsat, co jsem vlastně dole objevil. Udělám to teď. Mám disky, rnám filmy i záznamy v komlogu, ale vždycky je tu možnost, že někdo objeví jen můj osobní deník.

Spustil jsem se přes okraj propasti asi v 7.30 včera ráno. Všichni Bikurové byli v lese. Sestup po liánách se zdál poměrně jednoduchý - byly svázány tak důmyslně, že místy tvořily skoro žebřík - ale jak jsem klesal níž a níž, cítil

jsem, jak mi až bolestně tluče srdce. Mezi mnou a skalami a řekou dole bylo dobrých tři tisíce metrů. Vždy jsem se držel aspoň dvou šlahounů najednou a sestupoval jsem centimetr po centimetru. Snažil jsem se přitom nedívat do propasti pod sebou.

Skoro hodinu mi zabralo slézt do hloubky sto padesáti metrů - Bikurové to určitě dokázali za deset minut. Nakonec jsem dosáhl oblouku převisu. Některé šlahouny visely do prázdna, ale většina z nich se zatáčela pod vychýlenou deskou skály ke stěně vzdálené asi třicet metrů. Tu a tam byly šlahouny zřejmě spleteny, aby tvořily jakési neumělé mosty, po kterých zřejmě Bikurové chodili. Rukama si přitom pomáhali málo nebo vůbec ne. Proplazil jsem se přes tyto spletené provazce, chytal se dalších šlahounů, abych se udržel, a drmolil modlitby, které jsem nevyslovil od dětství. Hleděl jsem přímo před sebe, jako bych mohl zapomenout, že pod těmi rozhoupanými skřípajícími kusy zeleného vlákna není nic než zdánlivě nekonečná propast plná vzduchu.

Podél stěny byla široká římsa. Nechal jsem ji, aby mě třemi metry své šířky oddělila od propasti, než jsem se protáhl skrz šlahouny a seskočil dva a půl metru na kámen.

Římsa byla asi pět metrů široká a končila nedaleko odsud na severovýchodě pod obrovským převisem. Zamířil jsem po stezce na římse k jihozápadu. Ušel jsem asi dvacet nebo třicet kroků, když tu jsem se ohromeně zastavil. Byla to opravdu *stezka* vyšlapaná do tvrdé skály. Hladký povrch se nacházel několik centimetrů pod úrovní okolního kamene. Dále, kde se stezka svažovala a rozšiřovala, byly do kamene vytesány schody, ale i ty byly tak opotřebované, že vypadaly, jako by byly uprostřed prověšené.

Na chvíli jsem se posadil, abych se vzpamatoval ze šoku. Ani za čtyři století každodenních výprav by Třikrát Dvacet a Deset rozhodně nemohli způsobit tak mocnou erozi pevné skály. Kdosi nebo cosi používal tuto stezku dávno předtím, než tu bikurští kolonisté ztroskotali.

Někdo nebo něco používalo tu stezku po celá tisíciletí.

Vstal jsem a šel dál. Neslyšel jsem nic kromě větru, tiše dujícího přes půlkilometrovou Rozsedlinu. Uvědomil jsem si šumění řeky hluboko pod sebou.

Cesta se točila podél výstupku skály a tam končila. Vstoupil jsem na širokou desku mírně se svažujícího kamene a vytřeštil oči. Myslím, že jsem se nevědomky pokřižoval.

Protože deska se táhla od severu k jihu a vyčnívala asi sto metrů nad hlubinu propasti. Viděl jsem celou třicetikilo-metrovou-trhlinu Rozsedliny a na západě modré nebe v místech, kde planina končila. Okamžitě jsem si uvědomil, že západ slunce ozařuje tuto kamennou plošinu pod převisem každý večer. Nepřekvapilo by mě, kdyby v den jarního nebo podzimního slunovratu klesalo slunce Hyperionu z tohoto pozorovacího místa přímo do Rozsedliny, s rudými okraji téměř se dotýkajícími narůžověle zabarvených kamenných stěn.

Otočil jsem se nalevo a prohlížel skalní stěnu. Vyšlapaná stezka vedla přes široké prostranství ke dveřím, vytesaným ve svislé skále. Ne, to nebyly pouhé dveře, byla to brána, složitě vytvarovaná, umně vytesaná brána s propracovanými křídly a atikou. Po obou stranách brány byla široká okna s vitrážemi, vysoká aspoň dvacet metrů. Sahala téměř až k samotnému převisu. Přistoupil jsem a prozkoumal kámen. Kdokoli tohle postavil, udělal to tak, že rozšířil prostor pod převisem, vyřízl kolmou hladkou stěnu v žulové skále náhorní plošiny a vyhloubil tunel přímo do štítu masivu. Přejel jsem rukou po hlubokých křivkách orname-tálních rytin podél dveří. Hladké. Všechno bylo ohlazené, zvětralé a ztlumené časem - i tady, skryté před všemi živly pod ochrannou hranou převisu.

Kolik tisíc let byl již tento... chrám... vytesán do jižní stěny Rozsedliny?

To, co jsem považoval za barevné sklo, nebylo sklo ani plastik, ale jakýsi pevný průhledný materiál, na dotek stejně tvrdý jako okolní kámen. A okno nebylo tvořeno kombinací barevných panelů; barvy se míhaly, objevovaly se, mizely a splývaly jako olej na vodě.

Vytáhl jsem z batohu lampu, dotkl se křídla a zaváhal,

když obrovská brána zajela bez nejmenšího odporu dovnitř.
Vstoupil jsem do krypty - jinak to nelze nazvat - přešel
naprosto tichým prostorem deset metrů dlouhým a došel
k další stěně z téže barevně sklovité hmoty, která zářila za

mnou a ozařovala kryptu jasným světlem se stovkami jemných odstínů. Okamžitě jsem si uvědomil, že večer zaplaví přímé sluneční paprsky tuto místnost proudem neuvěřitelně jasných barev, prozáří skleněnou stěnu přede mnou a odhalí, co je za ní.

Našel jsem dveře ohraničené temným kovovým rámem zataveným do sklovité kamenné stěny a prošel jsem jimi.

Na Pacem jsme znovu postavili - tak nejlépe, jak jsme to podle starých fotografií a holosnímků dokázali - bývalou baziliku svatého Petra přesné takovou, jaká stávala ve starém Vatikánu. Do chrámu, téměř sedm set stop dlouhého a čtyři sta padesát stop širokého, se vejde padesát tisíc věřících, když Jeho Svatost slouží mši. Nikdy jsme ale neměli víc než pět tisíc věrných, ani když se každých pětačtyřicet let sejde Rada biskupů všech světů. Ve střední apsidě, blízko kopie Berniniho trůnu svatého Petra, se obrovský dóm zvedá víc než sto třicet metrů nad oltář. Takový prostor vyvolává působivý dojem.

Tato katedrála byla ještě rozlehlejší. Protože světlo bylo slabé, ujistil jsem se za pomoci lampy, že jsem v jediné obrovské místnosti - rozlehlé hale vyhloubené ve skále. Odhadoval jsem, že hladké stěny se zdvihaly ke stropu jen několik málo metrů pod povrchem útesu, na kterém si Bikurové postavili chatrče. Nebyla tu žádná výzdoba, žádný nábytek, žádné známky jakéhokoli funkčního předmětu kromě jediného, stojícího v centru této rozlehlé jeskyně.

Uprostřed stál oltář - pět metrů vysoký čtvercový kus kamene, který tu zbyl, když všechno ostatní bylo vydlabáno - a z něho se zvedal kříž.

Byl čtyři metry vysoký, tři metry široký, vyřezaný starým způsobem jako umně propracované krucifixy na Staré Zemi. Tyčil se proti skleněné stěně, jako by očekával slunce a výbuch světla, které zapálí diamanty, safíry, krvavě rudé krystaly, lapisové kuličky, královniny slzy, onyxy a další drahé kameny, které jsem na něm rozeznával ve světle lampy, když jsem přistoupil blíž.

Poklekl jsem a začal se modlit. Zhasl jsem lampu a několik minut jsem čekal, než se mé oči přizpůsobí a rozeznají

v matném, kalném světle tvar kříže. Tohle byl nepochybně onen kruciform, o němž mluvili Bikurové. A byl tu zasazen minimálně před mnoha tisíci lety - možná desetitisíci -dávno předtím, než lidé poprvé opustili Starou Zemi. Téměř určitě dříve, než Kristus'učil v Galileji.

Modlil jsem se.

Teď sedím tady na slunci před chatrčí. Právě jsem zkontroloval všechny holosnímky. Potvrdilo se něco, čeho jsem si sotva všiml, když jsem se po objevení toho, čemu nyní říkám „bazilika“, vracel nahoru na útes. Na okraji před bazilikou jsou další schody, vedou ještě hlouběji do Rozsed-liny. I když nejsou tak opotřebované jako stezka do baziliky, vyvolávají stejné množství otázek. Sám Bůh ví, jaké další zázraky čekají na jejich konci.

Svět se *musí* o tomhle objevu dovědět!

Neunikla mi ironie faktu, že právě já jsem objevil něco takového. Nebýt Armaghastu a mého vyhnanství, mohl svět na tento objev čekat celá další staletí. Církev mohla zaniknout dřív, než by jí tento objev vlil nový život. Ale já jsem to *objevil.*

Nějakým způsobem s tím musím seznámit svět.

107. den:

Jsem uvězněn.

Dnes ráno jsem se koupal jako vždy blízko místa, kde potůček přepadá přes okraj útesu, když jsem za sebou zaslechl zvuk. Ohlédl jsem se a spatřil Bikuru, kterému říkám Del, jak na mě zírá s vyvalenýma očima. Zavolal jsem mu na pozdrav, ale malý Bikura se otočil a utekl. Bylo to podivné. Málokdy spěchají. Pak jsem si uvědomil, že i když jsem na sobě měl kalhoty, nepochybně jsem porušil jejich tabu nahoty, když jsem připustil, aby mě Del spatřil od pasu nahoru nahého.

Usmál jsem se, potřásl hlavou, oblékl se a vrátil do vesnice. Kdybych byl věděl, co mě tam čeká, nepřipadalo by mi to tak zábavné.

Když jsem se přiblížil, stálo ťam všech Třikrát Dvacet a Deset a dívali se na mě.

Zastavil jsem se deset kroků od Alfy. „Dobrý den,“ pozdravil jsem.

Alfa na mě ukázal a půl tuctu Bikurů se ke mně vrhlo, uchopilo mě za ruce a nohy a přitisklo k zemi. Beta předstoupil a vytáhl (vytáhla) ze šatů naostřený kámen. Jak jsem se marně snažil osvobodit, rozřízl mi Beta vepředu šaty a odhodil všechny cáry, až jsem tam ležel úplně nahý. Přestal jsem bojovat, když se dav přiblížil. Zírali na mé bledé, neopálené tělo a cosi si pro sebe mumlali. Cítil jsem, jak mi bije srdce. „Je mi líto, jestli jsem porušil vaše zákony, ale není žádný důvod..."

„Ticho," nařídil Alfa a pak cosi řekl Bikurovi s jizvou na dlani, kterému jsem říkal Zet. „Nepatří ke kruciformu." Zet přikývl.

„Chci vám to vysvětlit," začal jsem znovu, ale Alfa mě umlčel úderem dlaně. Ze rtů mi začala téci krev a v uších mi hučelo. V jeho chování by nebylo víc nepřátelství, než kdyby chtěl jen stisknutím tlačítka vypnout komlog. „Co s ním uděláme?" otázal se Alfa. „Ti, kdo nejdou cestou kříže, musí zemřít pravou smrtí," odpověděl Beta a dav se pohnul. Mnoho z nich mělo v rukou vybroušené kameny. „Ti, kdo nepatří ke kruciformu, musí zemřít pravou smrtí," řekl Beta a v jeho hlase byla slyšet ta samolibá definitivnost, typická pro často opakované formulky a náboženské litanie.

„Já *jdu* cestou kříže!" vykřikl jsem, když mě dav stavěl na nohy. Uchopil jsem krucifix, který mi visel na krku, a bojoval s množstvím rukou. Nakonec jsem dokázal pozvednout křížek nad hlavu.

Alfa zvedl ruku a dav se zastavil. V náhlém tichu jsem slyšel šumění řeky tři kilometry hluboko v Rozsedlině. „On nosí kříž," pronesl Alfa.

Del se protlačil kupředu. „Ale nepatří ke kruciformu! Viděl jsem to. Není to tak, jak jsme mysleli. Nepatří ke kruciformu!" V jeho hlase byla vražda.

Proklínal jsem se za svou neopatrnost a hloupost. Budoucnost Církve závisela na mém přežití, a já jsem obojí zahodil tím, že jsem se nechal ukolébat přesvědčením, že Bikurové jsou hloupé a neškodné děti.

„Ti, kdo nejdou cestou kříže, musí zemřít pravou smrtí," opakoval Beta. Byl to konečný rozsudek.

Sedmdesát rukou zvedlo kameny a já jsem zařval s vědomím, že je to má poslední šance, nebo poslední důvod k rozsudku smrti:

„Sestoupil jsem ze svahu a uctíval váš oltář! Já jdu cestou kříže!"

Alfa a celý dav zaváhali. Viděl jsem, že zápasí s touto novou myšlenkou. Nebylo to pro ně snadné.

„Jdu cestou kříže a přeji si patřit ke kruciformu," pronesl jsem tak klidně, jak jsem dokázal. „Byl jsem u vašeho oltáře."

„Ti, kdo nejdou cestou kříže, musí zemřít pravou smrtí,"

zvolal Gamma.

„Ale on jde cestou kříže," namítl Alfa. „Modlil se v sále."

„To nemůže být," nesouhlasil Zet. „Modlí se tam Třikrát Dvacet a Deset a on nepatří ke Třikrát Dvaceti a Deseti."

„Věděli jsme už předtím, že nepatří ke Třikrát Dvaceti a Deseti," řekl Alfa a zlehka se zamračil, jak se potýkal s použitím minulého času.

„Nepatří ke kruciformu," ozval se Delta-dvě.

„Ti, kdo nepatří ke kruciformu, musí zemřít pravou smrtí, „ trval na svém Beta.

„Jde cestou kříže," bránil mě Alfa. „Nemůže se stát jedním z kruciformu?"

Křik zesílil. Ve všeobecném zmatku a povyku jsem se snažil zbavit rukou, které mě držely, ale jejich sevření nepovolilo.

„Nepatří ke Třikrát Dvaceti a Deseti a nepatří ani ke kruciformu," nedal se Beta, ale jeho hlas teď zněl spíš zmateně než nepřátelsky. „Jak to, že by neměl zemřít pravou smrtí? Musíme vzít kameny a podříznout mu hrdlo, aby jeho krev vytekla, až se mu zastaví srdce. Nepatří ke kruciformu. „

„Jde cestou kříže," opakoval Alfa. „Nemůže se stát jedním z kruciformu? „

Tentokrát po této otázce následovalo ticho.

„Jde cestou kříže a modlil se v sále kruciformu," pokračoval Alfa. „Nesmí zemřít pravou smrtí."

„Všichni umírají pravou smrtí," ozval se Bikura, kterého jsem nepoznal. Ruce mě bolely, jak jsem držel krucifix nad hlavou. „Kromě Třikrát Dvaceti a Deseti," dokončil anonymní Bikura.

„Protože šli cestou kříže, modlili se v sále a začali patřit ke kruciformu," vysvětlil Alfa. „Nemůže i on patřit ke kruciformu?"

Stál jsem, svíral chladný kov křížku a očekával jejich rozhodnutí. Bál jsem se umřít - *cítil* jsem ten strach - ale větší část mého vědomí se chovala, jako by se jí to netýkalo. Nejvíce jsem litoval, že nebudu moci vyslat zprávu o bazilice do nevěřícího vesmíru.

„Pojďte, promluvíme si o tom," řekl Beta skupině, a pak mě beze slova odvedli s sebou zpět do vesnice.

Uvěznili mě v mé chatrči. Neměl jsem žádnou možnost použít loveckého maseru; několik jich mě drželo na zemi, zatímco sbírali většinu mých věcí. Sebrali mi šaty a dali mi jen jeden hrubě utkaný oděv, abych se jím přikryl.

Čím déle tu sedím, tím jsem rozzlobenější a neklidnější. Sebrali mi komlog, kameru, holodisky, čipy... všechno. Mám na starém tábořišti jedinou neotevřenou bednu s lékařským diagnostickým zařízením, ale to mi nepomůže zdokumentovat zázrak v Roizsedlině. Jestliže zničí všechny mé záznamy - a pak i mě - nebude žádný důkaz o existenci baziliky. Kdybych měl zbraň, mohl bych zabít stráže a ach, všemohoucí Bože, na co to myslím? Eduarde, co to chci učinit?

A i kdybych to přežil - dostal se zpět do Keatsu - zařídil si cestu zpět do Sítě - kdo by mi uvěřil? - po devítileté nepřítomnosti na Pacem, způsobené relativistickým efektem časového dluhu - vrátil by se jen stařec, hlásající tytéž lži, za něž byl poslán do vyhnanství -

Ach, všemohoucí Bože, jestliže zničí záznamy, potom ať zabijí i mě!

110. den:

Po třech dnech rozhodli o mém osudu.

Zet a ten, jemuž říkám Theta První, pro mě přišli hned po poledni. Zamrkal jsem, když mě vyvedli na světlo. Třikrát Dvacet a Deset stáli v širokém půlkruhu nedaleko okraje Rozsedliny. Byl jsem přesvědčen, že mě hodí dolů. Pak jsem zahlédl hranici.

Předpokládal jsem, že Bikurové jsou tak primitivní, že ztratili umění rozdělávat a využívat oheň. Nehřáli se u něj a v jejich chatrčích byla pořád tma. Nikdy jsem je neviděl připravovat teplé jídlo, ani mrtvolu opice, kterou čas od času zhltli. Ale teď tu hořel jasný oheň a oni mohli být jediní, kdo jej rozdělali. Podíval jsem se, abych zjistil, čím je oheň udržován.

Pálili mé šaty, komlog, záznamy, pásky, videočipy, da-tadisky, kameru... všechno, co obsahovalo informace. Začal jsem křičet, snažil se vrhnout do ohně a nazýval je jmény, kterých jsem neužíval od dětství. Ignorovali mě.

Nakonec ke mně přistoupil Alfa. „Budeš patřit ke kruciformu, „ oznámil mi tiše.

Nezáleželo mi na tom. Odvedli mě zpět do chatrče, kde jsem po celou hodinu vzlykal. U dveří nikdo nehlídá. Před minutou jsem stál u vchodu a uvažoval jsem, že se rozběhnu k ohnivým lesům. Pak jsem přemýšlel o kratším, ale stejně konečném běhu k Rozsedlině.

Neudělal jsem nic.

Slunce brzy zapadne. Už se zvedá vítr. Brzy. Brzy.

112. den:

Byly to jen dva dny? Připadá mi to jako věčnost.

Dnes ráno nešel sejmout. *Nešel sejmout.*

Senzor lékařského skaneru leží vedle mě, ale já tomu stále ještě nemohu uvěřit. A přesto je to tak. Patřím teď ke kruciformu.

Přišli pro mne těsně před západem slunce. Všichni. Nebránil jsem se, když mě vedli k okraji Rozsedliny. Pohybovali se po šlahounech hbitěji, než bych si uměl představit. Zdržoval jsem je, ale byli trpěliví, ukazovali mi místa, kde mohu položit nohu, nejrychlejší cestu.

Slunce Hyperionu zmizelo pod nízkými mraky a bylo vidět jen nad okrajem stěny na západě, když jsme prošli

posledních několik metrů k bazilice. Píseň večerního větru zněla silněji, než jsem očekával; bylo to, jako bychom uvízli mezi píšťalami obrovských kostelních varhan. Tóny stoupaly od basového dunění tak hlubokého, že mi rezonovaly kosti i zuby, až po vysoké, drásavé výkřiky, přecházející až do ultrazvuku.

Alfa otevřel vnější dveře a prošli jsme předsálím až do ústřední baziliky. Třikrát Dvacet a Deset utvořili široký kruh kolem oltáře a velkého kříže. Nezazněla žádná lita-nie. Nikdo nezpíval. Nedošlo k žádné ceremonii. Jen jsme tam tiše stáli, a vítr hučel píšťalovými sloupy venku a duněl v obrovském prázdném sále, vyhloubeném ve skále -duněl, rezonoval. Rezonoval a nabýval na síle, až jsem si musel zakrýt uši. A celou tu dobu ozařovaly vodorovné sluneční paprsky celý sál světelnými odstíny - jantarovým, zlatým, lazuritovým a znovu jantarovým. Barvy byly tak výrazné, že vzduch jakoby hutněl světlem a přiléhal na kůži jako barva. Díval jsem se, jak se kříž tohoto světla zmocňuje a drží je v každém ze svých tisíců drahých kamenů - připadalo mi dokonce, že světlo trvá i po západu slunce, kdy zář v oknech přešla do temného příšeří. Bylo to, jako by obrovský krucifix světlo pohltil a nyní je vyzařoval směrem k nám, přímo do nás. Pak potemněl i kříž, větry utichly a v náhlé tmě Alfa tiše přikázal: „Veďte ho.“

Vyšli jsme na kamennou stezku, kde už byl připraven Beta s pochodněmi. Jak je předával několika vybraným jedincům, přemýšlel jsem, zda Bikurové používali ohně jen při rituálních příležitostech. Pak Beta vyrazil a my jsme za ním sestupovali po úzkých schodech, vytesaných ve skále.

Zprvu jsem se jen vyděšeně ploužil, chytal se hladké skály a hledal jakoukoli uklidňující oporu z kořenů nebo kamene. Po naší pravici se stěna svažovala tak prudce a tak hluboko, že mi to připadalo až absurdní. Sestup po schodišti byl mnohem horší než slézání po šlahounech na skalním útesu nahoře. Tady jsem se musel dívat, kam šlápnu, pokaždé, když jsem položil nohu na úzké, opotřebované stupně. Uklouznutí a následný pád se mi zprvu zdály pravděpodobné, pak dokonce nevyhnutelné.

Chtělo se mi je zastavit, vrátit se alespoň do bezpečí

l

baziliky, ale většina Třikrát Dvaceti a Deseti šla po úzkém schodišti za mnou a byla jen malá naděje, že by ustoupili a nechali mě projít. Kromě toho větší než strach byla má sžíravá zvědavost, co se nalézá na konci schodiště. Zastavil jsem se jen na tak dlouho, abych vzhlédl k okraji Rozsedliny tři sta metrů nad sebou a zjistil, že oblaka jsou pryč, hvězdy zašly a proti zachmuřenému nebi se odráží záře nočního baletu roje meteorů. Pak jsem sklonil hlavu, potichu odříkal růženec a následoval světlo pochodně a Bikury do zrádných hlubin.

Nechtělo se mi věřit, že nás schody zavedou až na dno Rozsedliny, ale bylo tomu tak. Když jsem si něco po půlnoci uvědomil, že budeme stále sestupovat až k řece, hádal jsem, že nám to může trvat do poledne příštího dne. Mýlil jsem se.

Došli jsme k základně Rozsedliny krátce před úsvitem. Hvězdy stále svítily na obloze, kterou bylo vidět štěrbinou mezi skalními stěnami, stoupajícími po obou stranách neuvěřitelně vysoko. Vyčerpaně jsem dál postupoval krok za krokem a pomalu si uvědomoval, že už žádné další schody nebudou. Vzhlédl jsem a položil si hloupou otázku, jestli bude vidět hvězdy za denního světla stejně, jako ve studni, do které jsem se jednou spustil ve Villefranche-sur-Saóne jako malý chlapec.

„Tady," řekl Beta. Bylo to první slovo, které jsem zaslechl za mnoho hodin, a přes hukot řeky jsem ho sotva slyšel. Třikrát Dvacet a Deset se na místě zastavili a stáli bez pohybu. Já jsem se zhroutil na kolena a padl na bok. Nebylo možné, abych vyšplhal po tom schodišti, po němž jsme právě sestoupili. Ne za den. Ne za týden. Možná nikdy. Zavřel jsem oči a chtěl jsem spát, ale vnitřní napětí mi nedopřálo klidu. Zadíval jsem se přes dno propasti. Řeka tu byla mohutnější, než jsem původně předpokládal, byla aspoň sedmdesát metrů široká a hluk - to bylo víc než hluk; měl jsem pocit, jako by mě pohlcoval ryk obrovské bestie.

Posadil jsem se a zadíval se na temnou skvrnu v protější skalní stěně. Byl to stín tmavší než stíny, pravidelnější než zubatá změť výstupků, štěrbin a sloupců, rozesetých podél celého svahu. Byl to dokonalý čtverec temnoty, kaž-

dá strana musela mít aspoň třicet metrů. Dveře nebo díra ve skalní stěně. Vydrápal jsem se na nohy a podíval se po proudu na stěnu, po níž jsme právě sestoupili; ano, bylo to tam. Druhý vchod, ten, k němuž Beta a ostatní právě kráčeli, byl ve světle hvězd sotva vidět.

Objevil jsem vchod do hyperionského labyrintu.

„Věděl jste, že Hyperion je jednou z devíti planet labyrintů?" zeptal se mě kdosi na kosmické lodi. Ano, byl to ten mladý kněz, Hoyt. Řekl jsem, že vím, a dál jsem na to nemyslel. Zajímali mě Bikurové - ve skutečnosti více než má vlastní bolest dobrovolného vyhnanství - a ne nějaké labyrinty nebo jejich tvůrci.

Labyrinty byly na devíti planetách.

Devíti - ze sto sedmdesáti šesti planet Sítě a dalších dvou set a něco koloniálních a protektorátních planet. Devět planet z více než osmi tisíc prozkoumaných světů -jakkoli povrchně - od časů Hidžry.

Existují planetární archeohistorikové, kteří celé své životy zasvětili průzkumu labyrintů. Já ne. Vždycky jsem je považoval za jalový předmět bádání, mlhavý a nereálný. A teď jsem k jednomu z nich kráčel s Třikrát Dvaceti a Deseti, pode mnou výhružně hučela a vibrovala řeka Kans a málem nám proudem vodní tříště zhasila pochodně.

Labyrinty byly vykopány... vyhloubeny... *vytvořeny* před více než třemi čtvrtinami milionu let. Detaily byly vždy stejné, jejich původ byl vždy záhadou.

Planety labyrintů jsou vždy pozemského typu, alespoň do 7,9 stupně Solmevovy stupnice, vždy krouží okolo slunce třídy G a jsou to světy výhradně tektonicky mrtvé, spíš jako Mars než jako Stará Země. Samotné tunely jsou velmi hluboko - obvykle minimálně deset kilometrů, ale často dokonce až třicet -- a rozlézají se jako katakomby pod povrchem planety. Na planetě Svoboda nedaleko systému Pa-cem bylo dálkově prozkoumáno přes osm set tisíc kilometrů labyrintů. Tunely mají na všech světech podobu čtverce o straně třiceti metrů a jsou vyhloubené jakousi technologií, kterou Hegemonie dosud neovládla. V jednom archeologickém časopise jsem

četl, že Kempf-Hotzer a Weinstein předpokládají existenci jakéhosi fúzního razícího zařízení,

které by vysvětlovalo dokonale hladké stěny a nepřítomnost odpadu, ale jejich teorie nevysvětluje, odkud Tvůrci a jejich stroje přišli, ani proč věnovali celá staletí tomuto očividně zbytečnému stavebnímu dílu. Každá z planet labyrintů - včetně Hyperionu - byla prozkoumána sondami i výzkumníky. Nikdy nic nenašli. Žádné známky razících strojů, žádné zrezivělé hornické přilby, ani jediný kousek roztříštěného plastiku nebo rozkládající se obal. Výzkumníci ani ^nebyli schopni určit, kde jsou vstupní a výstupní šachty. Žádné teorie o těžkých kovech ani vzácných rudách nemohly vysvětlit tak gigantické úsilí. Nepřežila žádná legenda ani artefakt, týkající se Tvůrců labyrintů. Tajemství vzbudilo za ta léta mou lehkou zvědavost, ale nikdy se mě netýkalo. Až teď.

Vešli jsme do ústí tunelu. Nebyl to dokonalý čtverec. Spojené síly eroze a gravitace způsobily, že první stomet-rový úsek vypadal skoro jako dílo přírody. Beta se zastavil na místě, kde se objevila hladká podlaha, a zhasl pochodeň. Ostatní Bikurové učinili totéž.

Byla neproniknutelná tma. Tunel se zatočil natolik, že dokonale utlumil světlo hvězd, které by snad mohlo pronikat dovnitř. Už jsem předtím v jeskyních byl. Když pochodně zhasly, nečekal jsem, že se moje oči přizpůsobí téměř naprosté temnotě uvnitř. Ale přizpůsobily se.

Během třiceti sekund jsem rozeznal narůžovělou záři, zprvu jen matnou, posléze stále jasnější, až bylo v jeskyni jasněji než v kaňonu, jasněji než na Pacem ve světle jeho tří měsíců. Světlo přicházelo ze sta míst - z tisíce míst. Objevil jsem zdroje tohoto světla právě v okamžiku, kdy Bikurové uctivě padli na kolena.

Stěny i strop jeskyně byly pokryty kříži, velkými od několika milimetrů až do téměř metru. Každý z nich zářil vlastním jasným růžovým světlem. Kříže, ve světle pochodní neviditelné, teď zalévaly jeskyni září. Přiblížil jsem se k jednomu zapuštěnému do stěny těsné vedle mne. Byl asi třicet centimetrů dlouhý a pulzoval jasnou organickou září. To nebylo nic vytesaného do kamene nebo připevněného na stěnu; bylo to rozhodně organického původu, bylo to živé, připomínalo to koral. Na dotek to bylo lehce teplé.

Zaslechl jsem slabý šelest - ne, ne šelest, snad lehké zašumění vzduchu - a otočil jsem se právě včas, abych viděl, jak cosi vchází do jeskyně.

Bikurové stále klečeli se sklopenými hlavami a očima upřenýma do země. Zůstal jsem stát. Setrval jsem pohledem na té věci, která se pohybovala mezi pokornými Bikury.

Mělo to zhruba lidský tvar, ale rozhodně to nebyl člověk. Bylo to aspoň tři metry vysoké. I když byla ta věc v klidu, její stříbřitý povrch jako by se přesouval a přeléval jako rtuť zavěšená ve vzduchu. Narudlá záře křížů v tunelu se odrážela od lesklého povrchu a vrhala záblesky na zakřivené kovové čepele, vystupující z čela, čtyř zápěstí, podivně spojených loktů, kolen, pancéřovaných zad a břicha té věci. Neslyšně se pohybovala mezi klečícími Bikury a když vztáhla čtyři dlouhé paže, ruce se rozevřely a prsty zacvak-ly na místo jako chromované skalpely. Připomnělo mi to gesto, jímž Jeho Svatost žehnala na Pacem všem věrným.

Nepochyboval jsem, že hledím na legendárního Štíra.

V tom okamžiku jsem se zřejmě pohnul nebo vydal nějaký zvuk, protože obrovské rudé oči se otočily na mne a já byl hypnotizován tancem světel uvnitř těch mnohafazeto-vých hranolů: nebylo v nich jen odrážené světlo, ale divoká, krvavě rudá záře, která jako by vycházela z ostnaté lebky toho tvora a pulzovala v těch příšerných drahokamech, umístěných tam, kam Bůh měl v úmyslu dát oči.

Pak se to pohnulo... nebo spíše ne pohnulo, ale přestalo to být *tam* a bylo to *zde,* sklánělo se to necelý metr ode mne, podivně skloubené paže mě obklopovaly bariérou čepelí a tekuté stříbřité oceli. Těžce jsem oddychoval, ale nedokázal jsem popadnout dech. Spatřil jsem svůj vlastní odraz, svou bílou zkreslenou tvář; tančila po povrchu této kovové slupky a v ohnivých očích.

Přiznám se, že jsem cítil cosi spíš podobného vzrušení než strachu. Dělo se něco *nevysvětlitelného.* Já, kovaný v jezuitské logice a kalený v chladných lázních vědy, jsem přesto v tu chvíli pochopil tu odvěkou posedlost bohabojností: napětí, které provází vymítání ďábla, bezduchou posedlost dervišů, tarotový tanec, podobný pohybu loutky, téměř erotickou odevzdanost při seancích a transu gnostického zenu.

V tu chvíli jsem si uvědomil, jak může potvrzení existence démonů při vyvolávání Satana potvrdit i reálnost jejich mystické antiteze - Abrahamova Boha.

To všechno jsem jen cítil, nepřemýšlel jsem o tom. Cekal jsem Štírovo smrtelné objetí s nepatrným chvěním, podobným sotva postřehnutelnému chvění panenské nevěsty.

Zmizel.

Nebylo slyšet žádné zahřmění, nebylo cítit - žádnou síru, ani vědecky vysvětlitelný závan vzduchu. V jedné

chvíli tu ta věc byla a obklopovala mě svou nádhernou jistotou smrti, skryté v ostrých čepelích, a v dalším okamžiku byla pryč.

Ohromeně jsem tu stál a vyplašeně mrkal, když Alfa povstal a přistoupil ke mně - v té záři vypadal jako z obrazů Hieronyma Bosche. Stál tam, kde stál předtím Štír, vztahoval ruce, jako by pateticky napodoboval smrtelnou dokonalost, jíž jsem byl právě svědkem, ale na Alfově prázdné tváři Bikury nebylo znát, že toho tvora viděl. Udělal nesmělé gesto rukou, které jakoby zahrnovalo labyrint, stěny jeskyně i ty myriády zapuštěných křížů.

„Kruciform," pronesl Alfa.

Třikrát Dvacet a Deset povstali, přistoupili blíž a znovu poklekli. Zadíval jsem se na jejich lhostejné obličeje ve slabém světle a rovněž poklekl.

„Půjdeš cestou kříže po zbytek svých dní," prohlásil Alfa a v jeho hlase zněla kadence litanie. Ostatní Bikurové to prohlášení opakovali tónem, připomínajícím sborový zpěv.

„Budeš patřit ke kruciformu po zbytek svých dní," pravil Alfa a když to ostatní opakovali, vztáhl ruku a odloupl ze stěny jeskyně malý kruciform. Nebyl delší než deset centimetrů a oddělil se od stěny jeskyně s nepatrným prasknutím. Jak jsem si ho prohlížel, jeho záře pohasínala. Alfa vytáhl ze svého šatu řemínek, uvázal jej kolem nepatrných výstupků na vrcholu kruciformu a podržel mi křížek nad hlavou. „Budeš teď a provždy patřit ke kruciformu," zadeklamoval.

„Teď a provždy," opakovali Bikurové.

„Amen," zašeptal jsem.

Beta mi naznačil, abych si rozhalil šat. Alfa mi spustil křížek přes hlavu, až mi konečně visel kolem krku. Chladil mě na hrudi; ze zadní strany byl dokonale hladký.

Bikurové povstali a zamířili ke vchodu do jeskyně, zjevně opět lhostejní a apatičtí. Díval jsem se, jak odcházejí, a pak jsem se opatrně dotkl křížku, pozvedl jej a pozorně prohlédl. Kruciform byl chladný, nehybný. Pokud před několika sekundami v něm opravdu byl život, nebylo teď po něm ani stopy. Na dotek mi i nadále připomínal spíš koral než krystal nebo kus kamene; na zadní hladké straně nebylo nic z nějaké přilnavé látky. Uvažoval jsem o fotochemických efektech, které mohly způsobovat to světélkování. Uvažoval jsem o přírodním fosforu, bioluminiscenci a možnostech, že by pouhým vývojem vzniklo něco takového. Přemýšlel jsem, zda by jejich přítomnost mohla mít něco společného s labyrintem a s eóny, kterých bylo třeba, aby se planina pozvedla tak, že se řeka a kaňon prořezaly jedním z tunelů. Uvažoval jsem o bazilice a o jejích tvůrcích, o Bikurech, o Štírovi i o sobě. Nakonec jsem přestal uvažovat a zavřel oči, abych se pomodlil.

Když jsem vyšel z jeskyně, chladil mě-kruciform pod šaty na hrudi a Třikrát Dvacet a Deset byli zjevně připraveni začít tříkilometrový výstup po schodech. Vzhlédl jsem a spatřil úzký bledý proužek ranní oblohy mezi stěnami Rozsedliny.

„Ne!" zařval jsem, ale můj hlas se téměř ztrácel v hukotu řeky. „Potřebuji si odpočinout. *Odpočinout!"* Klesl jsem na kolena do písku, ale několik Bikurů ke mně přistoupilo, jemně mě postavilo na nohy a tlačilo ke schodišti.

Snažil jsem se, Bůh ví, jak moc jsem se snažil, ale po dvou nebo třech hodinách výstupu mě nohy zradily a já se zhroutil a začal sjíždět po vyhlazené skále vstříc neodvratné smrti, která na mně čekala o šest set metrů níž. Pamatuji, že jsem přes hustý šat sevřel kruciform a pak mě několik rukou v poslední chvíli zachytilo, zvedlo mě a neslo. Víc si nepamatuji.

Probudil jsem se až dnes ráno, když záře svítání pronikala otvorem do mé chatrče. Měl jsem na sobě jen roucho. Dotekem jsem se ujistil, že kruciform je stále na svém

místě. Zatímco jsem pozoroval, jak slunce stoupá nad les, uvědomil jsem si, že jsem ztratil celý den, že jsem prospal nejen výstup po tom nekonečném schodišti (jak mé ti drobní lidičkové dokázali nést dva a půl kilometru téměř svisle nahoru?), ale i celý další den a noc.

Rozhlédl jsem se po chatrči. Můj komlog i ostatní záznamová zařízení byla pryč. Zůstal mi jen lékařský skaner a několik balíčků s antropologickým softwarem do počítače, díky zničenému potřebnému vybavení naprosto zbytečných. Potřásl jsem hlavou a zašel se k potůčku umýt.

Bikurové zřejmě spali. Teď, když jsem se zúčastnil jejich rituálu a 'začal patřit ke kruciformu', ztratili o mě zřejmě zájem. Když jsem se svlékal, rozhodl jsem se, že se ani já nebudu zajímat o ně. Odejdu, jakmile k tomu budu mít dostatek sil. Bude-li to nutné, nějak ohnivé lesy obejdu. Mohl jsem sestoupit po schodišti a pokračovat podél Kansu. Věděl jsem víc než kdykoli předtím, že musím přinést světu zprávy o těch podivuhodných výtvorech.

Stáhl jsem ze sebe těžké roucho a zůstal stát bledý a rozechvělý v ranním světle. Chtěl jsem zvednout z hrudi i malý kruciform a přetáhnout ho přes hlavu.

Nešel sejmout.

Zůstal na svém místě, jako by mi vrostl do masa. Tahal jsem, škrábal a rval za šňůrku, až se utrhla a odpadla. Zatínal jsem do té věci na hrudi nehty. *Nešla sejmout!* Bylo to, jako by se mi maso sevřelo kolem okrajů kruciformu. Kromě stop po nehtech jsem necítil okolo kruciformu ani na kůži žádnou bolest, jen mou duši jímala hrůza při pomyšlení na tu věc, k níž jsem byl připoután. Když první nápor paniky opadl, na chvíli jsem se posadil, rychle si navlékl šat a běžel zpátky do vesnice.

Můj nůž, maser, nůžky, břitva - všechno, co by mi umožnilo vykrojit ten přírůstek z hrudi, bylo pryč. Na kůži jsem měl krvavě rudé šrámy od nehtů. Pak jsem si vzpomněl na lékařský skaner. Přiložil jsem jej ke hrudi, podíval se na displej, nevěřícně zavrtěl hlavou a prozkoumal si skane-rem celé tělo. Po chvíli jsem několika údery na klávesnici požádal o kopii výsledků a dlouho seděl bez hnutí.

Seděl jsem a díval se na obrázky. Na sonických i torno-

velkými kameny poblíž okraje Rozsedliny. Poslední dva dny většinou pršelo a kameny byly velmi kluzké. Vzhlédl jsem od svého hrabání právě ve chvíli, kdy Alfa došlápl a sklouzl ze širokého kamene přes okraj propasti. Nevykřikl. Jediným zvukem bylo zašustění jeho šatu o skálu a o několik sekund později bouchpití těla o výstupek osmdesát metrů níž. Ten příšerný zvuk zněl jako rozlomení melounu.

Trvalo ftá „hodinu, než jsem k němu nalezl cestu. Už ve chvíli, kdy jsem začínal s tím zrádným sesfeupem, věděl jsem, že na pomoc je příliš pozdě. Ale byla to-moje povinnost.

Alfovo tělo bylo napůl zaklíněno mezi dvěma velkými balvany. Musel zemřít okamžitě; měl roztříštěné ruce a nohy a pravá strana lebky byla proražena. Na mokrou skálu se rozlila krev a část mozku jako zbytky po nějakém smutném pikniku. Vzlykal jsem, když jsem stál nad jeho drobným tělem. Nevím, proč jsem plakal, ale plakal jsem. A přitom jsem provedl poslední pomazání a modlil se k Bohu, aby přijal duši této ubohé, bezpoblavní bytosti. Později jsem zabalil tělo do šlahounů, s námahou vyšplhal těch osmdesát metrů nahoru - často jsem se vyčerpaně zastavoval, abych si trochu vydechl - a vytáhl tělo s sebou.

Když jsem Alfovo tělo přinesl do vesnice, byl o ně jen malý zájem. Konečně ke mně Beta spolu s několika dalšími přišli, aby si lhostejně tělo prohlédli. Nikdo se nezeptal, jak zemřel. Po několika minutách se skupinka rozešla.

Později jsem odnesl Alfovo tělo k výběžku, kde jsem před tolika týdny pohřbil Ťuká. Kopal jsem za pomoci plochého kamene nehluboký hrob, když se objevil Gamma. Bikurovy oči se rozšířily a na okamžik se mi zdálo, že jsem v těch prázdných rysech zahlédl náznak emoce.

„Co to děláš?“ ptal se mě Gamma.

„Pohřbívám ho,“ byl jsem příliš unaven, abych to vysvětloval podrobněji. Opřel jsem se o silný chalmový kořen, abych si odpočinul.

„Ne.“ To byl rozkaz. „On patří ke kruciformu.“

Zíral jsem na Gammu, který se obrátil a vracel se rychle do vesnice. Když Bikura odešel, odsunul jsem hrubý kus látky, který jsem přes mrtvolu přehodil.

Alfa byl nepochybně mrtev. Teď mu už v žádném případě nemohlo záležet na tom, zda patří ke kruciformu či nikoli. Pád ho zbavil většiny šatů i důstojnosti. Pravá strana lebky byla rozlomená a vylitá jako vejce. Jedno oko prázdným pohledem hledělo na oblohu Hyperionu přes sílící kalný povlak, druhé jako by se líně dívalo zpod padajícího víčka. Hrudní koš měl roztříštěný tak důkladně, že mu z těla vystupovaly úlomky kostí. Obě ruce měl zlomené a levá noha byla téměř oddělena od trupu. Použil jsem lékařský skaner, abych provedl běžnou pitvu, která ukázala závažná vnitřní zranění; i srdce toho ubožáka bylo vytrženo ze svého místa.

Vztáhl jsem ruku a dotkl se chladné kůže. Tělo zachvacovala posmrtná strnulost. Mé prsty přejely přes rudou jizvu ve tvaru kříže. Rychle jsem ruku odtáhl. *Kruciform byl teplý.*

„Jdi pryč.“

Vzhlédl jsem a spatřil Betu s ostatními Bikury. Stáli kolem mě. Nepochyboval jsem, že by mě ve vteřině zabili, kdybych od mrtvoly neodstoupil. Když jsem tak učinil, jakási idiotsky vyděšená část mého vědomí zaznamenala, že Třikrát Dvacet a Deset se zmenšilo na Třikrát Dvacet a Devět. Připadalo mi to v tu chvíli směšné.

Bikurové zvedli tělo a zamířili zpět do vesnice. Beta pohlédl na oblohu, pak na mne a řekl:

„Už je skoro čas. Půjdeš s námi.“

Sestoupili jsme do Rozsedliny. Tělo pečlivé přivázali do koše ze šlahounů a spustili dolů.

Slunce ještě neprosvěcovalo vnitřek baziliky, když položili Alfovo tělo na široký oltář a odstranili z něj zbytky šatu.

Nevím, co jsem tehdy očekával - snad nějaký kanibalis-tický rituál. Nic by mě nemohlo překvapit. Namísto toho pozvedl jeden z Bikurů ruce právě v okamžiku, kdy do baziliky pronikly první paprsky barevného světla, a předzpí-vával: „Půjdeš cestou kříže po zbytek svých dní."

Třikrát Dvacet a Devět poklekli a litanii opakovali. Zůstal jsem stát. Nepromluvil jsem.

„Budeš patřit ke kruciformu po zbytek svých dní," pokračoval malý Bikura a bazilikou zazněla ozvěna jeho slov,

opakovaných všemi ostatními. Paprsky slunce barvy sražené krve padly na kříž, jehož stín dosahoval až na protilehlou stěnu.

„Budeš patřit ke kruciformu zde a stále a navždy, „ prozpěvoval dav, zatímco venku se zvedl vítr a varhany v kaňonu se rozezněly kvílením mučeného dítěte.

Když Bikurové přestali zpívat, nezašeptal jsem „Amen". Stál jsem tam, zatímco ostatní se obrátili a odešli s oním náhlým a absolutním nezájmem rozmazlených dětí, které hra náhle přestala bavit.

„Není důvod tu zůstávat," upozornil mě Beta, když ostatní odešli.

„Ale já chci," namítl jsem a očekával rozkaz, abych odešel. Beta ani nepokrčil rameny, obrátil se a nechal mě samotného. Světlo pohaslo. Vyšel jsem ven, abych sledoval západ slunce. Když jsem se vrátil, začalo to.

Kdysi dávno jsem ve škole viděl zrychlený holografický záznam rozkladu mrtvoly myši klokaní. Týden, který tato recyklační činnost přírodě zabere, se zkrátil na třicet hrůzných sekund. Mrtvolka se náhle, téměř komicky nafoukla, pak se kůže začala rozpadat, v očích, tlamičce a otevřených bolácích se objevily larvy a nakonec začala jakási spirálovitá honička - nevím, jak to lze nazvat - jak začaly larvy očišťovat kosti od masa; hromady larev postupovaly zleva doprava, od hlavy k ocasu ve zrychlené šroubovici pohlcující mršinu. Za sebou nezanechala nic než kosti, tvrdé chrupavky a kousky kůže.

Teď jsem sledoval lidské tělo.

Zastavil jsem se a díval se v pohasínajících paprscích světla. V tichu baziliky nebylo slyšet jediný zvuk. Jen v uších mi zněl tepot vlastní krve. Němě jsem zíral, jak sebou Alfovo tělo nejprve trhlo a pak se začalo chvět. Téměř se v křečích rozkladu zvedlo z oltáře. Na několik sekund jako by kruciform zvětšil svou velikost a jeho barva se stala sytější, zářil rudě jako syrové maso a měl jsem dojem, že jsem zahlédl síť vlákének a hlístic, které držely rozkládající se tělo pohromadě jako kovová vlákna v tajícím modelu sochy. *Maso teklo.*

Tu noc jsem zůstal v bazilice. V blízkosti oltáře všech-

no osvětlovala záře kruciformu na Alfově hrudi. Když se mrtvola pohnula, vrhalo světlo na stěnu podivné stíny.

Neopustil jsem baziliku, dokud třetího dne neodešel i Alfa, ale k většině viditelných změn došlo koncem první noci. Tělo Bikury, kterého jsem pojmenoval Alfa, se pod mým pohledem rozpadlo a bylo znovu sestaveno. To, co zůstalo, nebyl úplně Alfa, ale nemohl jsem říci, že by jím nebyl *vůbec.* Tělo však bylo neporušeno. Tvář, hladká a bez vrásek, měla výraz dětské panenky se slabým úsměvem. Třetího dne o úsvitu jsem zpozoroval, jak se hruď mrtvoly začíná zvedat a klesat a zaslechl jsem první známky dechu - sykot, jako když se lije voda do koženého vaku. Brzy před polednem jsem vyšel z baziliky a vyšplhal se po šlahounech.

Šel jsem za Alfou.

Dosud nepromluvil a na mé otázky neodpovídá. Jeho oči hledí prázdným, nezaostřeným výrazem a občas se zastaví, jako by ho někdo volal.

Když jsme se vrátili do vesnice, nikdo si nás nevšímal. Alfa zašel do jedné chatrče a teď tam sedí. Já sedím ve své. Před chvilkou jsem si rozhalil šat a přejel prsty po jizvě po svém kruciformu. Klidně mi odpočívá pod kůží na hrudi. Čeká.

140. den:

Vzpamatovávám se z ran a ztráty krve. Nedokázal jsem jej nabroušeným kamenem vyříznout.

Nemá rád bolest. Ztratil jsem vědomí dávno předtím, než by si to vyžádala přiměřená bolest a ztráta krve. Kdykoliv jsem se probral a pokračoval v řezání, znovu mě připravil o vědomí.

Nemá rád bolest.

158. den:

Alfa už trochu mluví. Připadá mi tupější, pomalejší a jen matně si uvědomuje mou (nebo čí-koli) přítomnost, ale jí a chodí. Zdá se, že mě do jisté míry poznává. Ska-ner ukazuje srdce a vnitřní orgány mladého muže - snad

šestnáctiletého chlapce.

Musím počkat další hyperionský měsíc a šest dní - celkem asi padesát dní - než se ohnivé lesy natolik uklidní, abych se pokusil odejít, ať už to bude bolet nebo ne. Uvidíme, kdo té bolesti vydrží víc.

173. den:

Další úmrtí.

Bikura, kterému jsem říkal Will - ten se zlomeným prstem - byl týden nezvěstný. Včera vyšli Bikurové několik kilometrů severovýchodním směrem, jako by je vedlo světlo nějakého majáku, a našli jeho ostatky u hluboké rokle.

Zřejmě pod ním praskla větev, když šplhal nahoru, aby natrhal trochu chalmy. Smrt byla zřejmě okamžitá, protože si zlomil páteř, ale důležité je, kam se zřítil. Tělo - pokud to lze takto nazvat - leželo mezi dvěma homolemi z bláta. Označovaly místo, kde žil velký červený hmyz, kterému Tuk říkal ohnivé kudlanky. Přesnější název by byl kobercoví brouci. Během minulých dní obrali tělo až ke kostem. Zůstalo málo kromě kostry, několika zbytků tkáně a šlach - a kruciform, stále připevněný ke hradnímu koši, jako nějaký nádherný kříž, přibitý k sarkofágu dávno zesnulého papeže.

Je to strašné, ale při všem tom smutku se nemohu ubránit pocitu triumfu. Kruciform nemůže v žádném případě zregenerovat nic z těchto holých kostí; i děsivě nelogické chování tohoto parazita musí respektovat neměnný zákon zachování hmoty. Bikura, kterého jsem nazýval Will, zemřel pravou smrtí. Od nynějška je Třikrát Dvacet a Deset skutečně jen Třikrát Dvacet a Devět.

174- den:

Jsem blázen.

Dnes jsem se vyptával na Willa a na jeho pravou smrt. Byl jsem zvědavý, jak budou Bikurové reagovat. Vzali si kruciform k sobě, ale kostru nechali ležet tam, kde byla; nikdo se ji nepokoušel odnést do baziliky. V noci jsem dostal strach, že budu muset chybějící řady Třikrát Dvaceti a Deseti doplnit já. „Je velmi smutné," řekl jsem jirn, „že jeden

z vás zemřel pravou smrtí. Co se stane s Třikrát Dvaceti a Deseti?"

Beta na mě zíral.

„On nemůže zemřít pravou smrtí," ujistil mě malý plešatý androgyn. „Patří-ke kruciformu."

O něco později jsem při dalším lékařském vyšetřování kmene zjistil pravdu. Ten, kterému jsem říkal Theta, vypadá a jedná naprosto stejně, ale nyní má do masa zarostlé dva kruciformy. Nepochybuji, že právě tento Bikura začne během příštích let tloustnout, nafukovat se a dozrávat jako nějaká buňka *E coli* v Petriho misce. Až on/ona/ono zemře, opustí jeho hrob dvě bytosti a Třikrát Dvacet a Deset budou opět kompletní.

Myslím, že brzy zešílím.

195. den:

Týdny ten prokletý parazit studuji a stále nevím, jak funguje. A co hůř, už mi na tom nezáleží. Jde mi o něco víc.

Proč jen Bůh připustil něco tak odporného?

Proč byli Bikurové takto potrestáni?

Proč jsem byl vybrán, abych sdílel jejich osud?

Kladu si tyto otázky při nočních modlitbách, ale žádné odpovědi neslyším - kromě zpěvu větru v Rozsedlině.

214. den:

Posledních několik stránek by mělo obsahovat všechny výsledky mých pozorování a vývodů. Tohle je můj poslední zápis, než se zítra ráno pokusím proniknout utichajícím ohnivým lesem.

Není pochyby, že jsem objevil vrchol stagnace v lidské společnosti. Bikurové získali sen všech lidí - nesmrtelnost - a zaplatili za něj lidstvím a nesmrtelnou duší.

Eduarde, tolik hodin jsem bojoval se svou vírou - s nedostatkem víry - ale teď, v tomto děsivém koutu téměř zapomenutého světa, s tou záhadou onoho odporného parazita se mi do jisté míry vrátilalíila víry, jakou jsem neznal od doby, kdy jsme byli mladými chlapci. Chápu *teď potřebu*

víry - čisté, slepé víry - která mě uchová naživu v divokém, nekonečném moři vesmíru, ovládaného necitelnými zákony a naprosto lhostejného k nepatrným myslícím bytostem, které jej obývají.

Den po dni jsem se pokoušel opustit Rozsedlinu a den po dni jsem zakoušel bolest tak strašlivou, že se stala hmatatelnou součástí mého světa, tak jako to drobné slunce nebo zelenomodrá obloha. Bolest se stala mým

spojencem, mým andělem strážným, mým zbývajícím svazkem s lidstvem. Kruciform nemá bolest rád. Já také ne, ale stejně jako kruciform jsem ochoten použít ji pro své účely. A dělám to vědomě, ne instinktivně jako ta hmota z cizí tkáně, která se stala součástí mého těla. Ta věc se jen snaží za každou cenu podvědomě uniknout smrti. Já nechci zemřít, ale raději přivítám bolest a smrt než věčný život bez duše. Život je posvátný - stále se držím této myšlenky jako jádra učení Církve po celých osmadvacet století, kdy byl život tak laciný - ale duše je ještě posvátnější.

Nyní si uvědomuji, že to, co jsem chtěl udělat s nálezy z Armaghastu, bylo nabídnout Církvi nikoli znovuzrození, ale jen přechod k falešnému životu, stejnému, jaký vedou tyhle ubohé pochodující mrtvoly. Má-li Církev zemřít, musí tomu tak být - ale nechť s plnou slávou a vědomím jejího znovuzrození v Kristu. Musí odejít do temnoty nikoli ochotně, ale odvážné a plná víry jako všechny ty miliony, které odešly před námi a udržovaly víru v generacích čelících smrti v osamělém tichu táborů smrti, jaderných požárů, rakoviny a pogromů. Musí odejít do temnoty když ne s nadějí, tak aspoň doufající, že k tomu všemu existuje nějaký důvod, něco, co stojí za všechnu bolest, za všechny oběti. Všichni před námi odešli do temnoty bez ujištění logiky, skutečnosti nebo přesvědčivé teorie, jen s tenkou nití naděje nebo slabým přesvědčením o víře. A jestli si oni dokázali tak slabou naději udržet tváří v tvář temnotě, musím tak učinit i já... a stejně tak Církev.

Nevěřím už, že by mě jakákoli chirurgická nebo jiná léčba mohla zbavit té věci, která zachvátila mé tělo, ale pokud ji dokáže někdo oddělit, prostudovat a zničit i za cenu mé smrti, budu zcela spokojen.

i

Hyperion 99

Ohnivé lesy jsou tak klidné, jak jen mohou být. Teď do postele, odcházím před úsvitem.

215. den:

Nedostanu se odsud.

čtrnáct kilometrů do lesa. Drobné ohýnky a zášlehy proudu, ale dá se projít. Za tři týdny chůze bych prošel.

Kruciform mě nenechá odejít.

Bolest byla jako srdeční záchvat, který nikdy neustane. Stále jsem se dral vpřed, zakopával a plazil se popelem. Nakonec jsem ztratil vědomí. Když jsem se probral, zjistil jsem, že se plazím *k Rozsedlině.* Otočil jsem se, ušel asi kilometr, plazil se dalších padesát metrů, opět jsem ztratil vědomí a probudil se na místě, odkud jsem vyrazil. Ta šílená bitva o mé vlastní tělo trvala celý den.

Před západem slunce přišli do lesa Bikurové, našli mě pět kilometrů od Rozsedliny a odnesli mě zpátky.

Kriste Ježíši, proč jsi to připustil?

Nemám už žádnou naději, pokud se někdo nevypraví mé hledat.

223. den:

Další pokus. Další bolest. Další selhání.

257. den:

Dnes je mi osmašedesát let objektivního času. Pokračuji v budování kaple u Rozsedliny. Včera jsem se pokusil sestoupit k řece, ale Beta a čtyři ostatní mi v tom zabránili.

280. den

Jeden místní rok na Hyperionu. Rok v očistci. Nebo je to peklo?

Sil. den:

Při hromadění kamenů-oa římsách pod plošinou, kde stavím kapli, jsem učinil objev\ Leží tu hromosvody, které

100

Dan Simmons

Bikurové zřejmě hodili přes okraj, když zabili Ťuká - oné noci před dvěma sty třiadvaceti dny.

Ty hromosvody by mi umožnily kdykoli proniknout lesem, kdyby to dovolil kruciform. Ale on to nedovolí. Kdyby mi jen nezničili lékařské brašny s tišícími prostředky! Ale přesto jsem s hromosvody v ruce dostal nápad.

Pokračoval jsem v neumělých pokusech se skanerem. Před dvěma týdny, když si Theta natřikrát zlomil nohu, jsem pozoroval, jak kruciform reaguje. Parazit se snažil co nejlépe bolest izolovat; Theta byl po většinu času v bezvědomí a jeho tělo vyrábělo neuvěřitelné množství endorfi-nu. Avšak zlomeniny byly velmi bolestivé a tak po čtyřech dnech Bikurové podřízli Thetovi hrdlo a odnesli jeho tělo do baziliky. Pro kruciform bylo snazší oživit mrtvolu, než vydržet bolest tak dlouhou dobu. Ale před jeho vraždou skaner ukázal, že hlístice kruciformu ze značně velké části nervového systému ustoupily.

Nevím, zda by bylo možné si přivodit - nebo vydržet -řadu stupňů bolesti, která by nebyla smrtelná a přitom by kruciform zcela zlikvidovala, ale jedním jsem si jist: Bikurové by to nedovolili.

Dnes sedím na kamenné římse pod napůl dokončenou kaplí a uvažuji o svých možnostech.

438. den:

Kaple je hotova. Je to moje životní dílo.

Dnes, když Bikurové sestoupili do Rozsedliny ke své každodenní parodii modlitby, jsem u oltáře nově

zbudované kaple sloužil mši. Upekl jsem chléb z chalmové mouky a určitě musel chutnat po těch žlutých listech, ale pro mě měl přesně tutéž chuť jako první hostie, kterou jsem požil při prvním přijímání ve Villefranche-sur-Saóne asi před šedesáti lety.

Ráno udělám to, co jsem si naplánoval. Vše je připraveno: mé deníky i záznamy skaneru budou v brašně z azbes-tových vláken. Víc udělat nemohu.

Mešní víno byla jen voda, ale v záři zapadajícího slunce měla načervenalou barvu a chutnala jako víno.

Hlavní bude dostat se dost hluboko do ohnivého lesa. Musím věřit, že teslovníky projevují i v klidovém období dostatečnou aktivitu.

Sbohem, Eduarde. Pochybuji, že jsi dosud naživu, a pokud bys byl, nevím, jak bychom se mohli opět sejít. Dělí nás nejen léta cesty, ale i hlubší propast v podobě kříže. Má naděje, že tě opět spatřím, se netýká tohoto života, ale toho příštího. Zvláštní, že to opět říkám, není-liž pravda? Musím ti říci, Eduarde, že po všech těch desetiletích nejistoty je mé srdce i má duše přes velký strach z toho, co přijde, nyní v klidu a míru.

Ach Bože,
hluboce lituji, že jsem Tě urazil.
Nenávidím své hříchy,
ztratil jsem nebe,
čekají mě bolesti pekla,
avšak nejhorší je, že jsem Tě urazil.
Můj Bože,
Ty, jenž jsi dobro samo
a zasluhuješ veškerou mou lásku -
jsem pevně rozhodnut s Tvou pomocí se vyznat ze svých
hříchů a kát se
a tak vykoupit svůj život.
Amen.

24.00 hodin:

Otevřenými okny kaple proniká dovnitř zář zapadajícího slunce a zalévá oltář, hrubě opracovaný mešní pohár i mne samotného. Vítr stoupá z Rozsedliny za zvuku chóru, který - s trochou štěstí a Boží pomoci - slyším naposledy.

„To je poslední zápis," skončil Lenar Hoyt.

Když kněz přestal číst, pozvedlo k němu šest poutníků tváře, jako by se probouzeli ze společného snu. Konzul vzhlédl a zjistil, že Hyperion je teď mnohem blíž. Zaplňoval už třetinu oblohy a v jeho chladné záři mizelo světlo hvězd.

„Přiletěl jsem deset týdnů poté, kdy jsem otce Duré-ho viděl naposledy," pokračoval otec Hoyt. Jeho hlas zněl chraptivě. „Na Hyperionu uběhlo víc než osm místních let... sedm let od posledního zápisu v deníku otce Durého." Kněz teď viditelně trpěl, jeho tvář byla smrtelně bledá a pokrytá potem.

„Do měsíce jsem se dostal po řece z Port Romance na plantáž Perecebo," pokračoval a nutil se, aby mluvil hlasitěji. „Předpokládal jsem, že pěstitelé vláknitého plastiku mi řeknou pravdu, i když s konzulátem nebo místními vyšetřovacími orgány nechtěli nic mít. Měl jsem pravdu. Správce v Perecebu jménem Orlandi si na otce Durého vzpomněl, stejně jako Orlandiho nová žena Semfa, o které se Duře ve svém deníku zmiňuje. Správce plantáže se pokoušel vyslat na planinu několik záchranných skupin, ale nebývalá řada aktivních cyklů ohnivých lesů je přiměla k návratu. Po několika letech se už vzdali naděje, že by otec Duře nebo jejich člověk Tuk mohli být ještě naživu.

Přesto Orlandi najal dva zkušené piloty z buše, se kterými jsme ve dvou kluzácích podnikli záchrannou expedici k Rozsedlině. Letěli jsme Rozsedlinou tak dlouho, jak to bylo možné, důvěřovali jsme topografickým přístrojům a štěstí, že se dostaneme do země Bikurů. I když jsme tak obletěli většinu ohnivých lesů, ztratili jsme nad aktivními teslovníky jeden kluzák a čtyři muže."

Otec Hoyt se odmlčel a lehce se zapotácel. Chytil se kraje stolu, aby udržel rovnováhu, odkašlal si a pokračoval:

„Nemám už toho moc co vyprávět. Objevili jsme vesnici Bikurů. Bylo jich sedmdesát, všichni tak hloupí a nesdílní, jak to poznámky otce Durého naznačovaly. Podařilo se mi od nich zjistit, že otec Duře zemřel, když se pokoušel proniknout ohnivým lesem. Azbestová brašna se zachovala a v ní jsme našli deníky a lékařské údaje." Hoyt se na ostatní na okamžik zahleděl a pak sklopil zrak. „Přesvědčili jsme je, aby nám ukázali, kde otec Duře zemřel," zašeptal. „Oni... eh... oni jej nepohřbili. Jeho ostatky byly těžce spálené a rozpadlé, ale přesto bylo

vidět, jak silný elektrický výboj teslovníku zničil... kruciform... stejné jako tělo.

Otec Duře zemřel pravou smrtí. Dovezli jsme ostatky

Hyperion

103

zpět na plantáž Perecebo a po smuteční mši je pohřbili.“ Hoyt se zhluboka nadechl. „Přes mé ostré protesty zničil Orlandi vesnici Bikurů a část stěny propasti jadernými střelami, které si přivezl z plantáže. Nevěřím, že to mohl kdokoli z Bikurů přežít. Pokud víme, musel být při sesuvu půdy zničen i vchod do jeskyně a takzvané baziliky.

Během expedice jsem utrpěl četná zranění a tak jsem musel zůstat na plantáži několik měsíců, než jsem se vrátil na severní kontinent, abych si mohl koupit letenku na Pa-cem. Nikdo neví o těchto denících ani o jejich obsahu kromě pana Orlandiho, monsignora Eduarda a těch nadřízených, které považoval monsignor Eduard za vhodné informovat. Pokud vím, nevydala Církev k deníkům otce Paula Durého žádné oficiální prohlášení.“

Otec Hoyt stál, ale teď si sedl. Lil se z něj pot a tvář mu modrobíle zářila v odrazu planety.

„To je... vše?“ zeptal se Martin Silenus.

„Ano,“ vypravil ze sebe otec Hoyt.

„Dámy a pánové,“ zasáhl Het Masteen, „už je pozdě. Navrhuji, abyste si vzali zavazadla a sešli se na lodi našeho přítele konzula ve sféře jedenáct nejdéle do třiceti minut. Já použiji jednu z našich lodí a připojím se k vám později.“

Většina skupiny se shromáždila za necelých patnáct minut. Templáři spojili lávkou pracovní plošinu uvnitř sféry s terasou konzulovy lodi a konzul je tak mohl zavést rovnou do společenské místnosti, zatímco klony uskladnily zavazadla a odešly.

„Podivuhodný starý nástroj,“ poznamenal plukovník Kassad a přejel rukou po svrchní desce Steinwaye. „Cem-balo?“

„Klavír,“ opravil jej konzul. „Z doby před Hidžrou. Jsme tu všichni?“

„Všichni kromě Hoyta,“ ozvala se Brawne Lamia a usadila se v projekčním kuželu.

Vstoupil Het Masteen. „Válečná loď Hegemonie vám povolila sestoupit na kosmoport v Keatsu,“ oznámil a rozhlédl se. „Pošlu někoho z posádky, jestli pan Hoyt nepotřebuje pomoci.“

104

Dan Simmons

T

„Ne,“ zarazil ho konzul a ztišil hlas. „Chci pro něj zajít sám. Můžete mi ukázat, kde je ubytován?“

Kapitán stromolodi se na konzula dlouze zadíval a pak zasunul ruku do záhybů svého šatu. „*Bon voyage,* „ popřál a podal mu minidisk. „Uvidíme se na planetě, krátce před naším půlnočním odchodem z chrámu kultu Štíra v Keatsu.“

Konzul se uklonil.

„Bylo pro mne potěšením cestovat pod ochranitelskými větvemi Stromu, Hete Masteene,“ pronesl formálně. Obrátil se k ostatním a pokynul jim. „Prosím, zařiďte se v této místnosti nebo v knihovně o patro níž co nejpohodlněji. Loď se postará o vaše potřeby a odpoví na jakékoli vaše otázky. Startujeme ihned, jakmile se s otcem Hoytem vrátíme.“

Kapsle, v níž byl kněz ubytován, byla na půli cesty celou stromolodi, daleko od kmene na sekundární větvi. Jak konzul očekával, sloužil minidisk jako ukazatel a zároveň otvíral i vstupy, normálně zakódované ~na otisk dlaně. Po několika minutách marného zvonění a bušení použil konzul disku a vstoupil do kapsle.

Otec Hoyt klečel a svíjel se uprostřed travnatého koberce. Ložní prádlo, přístroje, šaty i obsah brašny první pomoci - všechno měl rozházeno na podlaze kolem sebe. Roztrhl si tuniku i kolárek, košili měl tak propocenou, že na něm visela ve vlhkých záhybech, roztrhaná v místech, kde použil nehtů. Stěnou kapsle proudila dovnitř záře Hy-perionu a způsobovala, že celá ta bizarní scéna vypadala jako etuda pod vodou - nebo jako v katedrále, napadlo konzula.

Tvář Lenara Hoyta byla zkřivená v agónii a rukama si rozdíral hruď. Svaly na jeho nahých pažích se svíjely pod kůží jako živé bytosti. „Injektor... *nefungoval,* „ vyrazil ze sebe Hoyt. „*Prosím.* „

Konzul přikývl, přikázal dveřím, aby se zavřely, a poklekl vedle kněze. Odstranil z Hoytovy sevřené pěsti zbytečný injektor a vyhodil ampulku s ultramorfinem. Konzul znovu přikývl a vytáhl další injektor z brašny, kterou si při-

Hyperion

105

i

nesl z vlastní lodi. Netrvalo mu ani pár sekund, než nasál ultramorfin.

„*Prosím,*“ žebronil Hoyt. Zmítal se v křečích. Konzul téměř viděl, jak jím procházejí vlny bolesti.

„Samozřejmě,“ řekl konzul. Ztěžka se nadechl. „Ale nejprve mi povíte konec příběhu.“

Hoyt na něj zíral a pak chabou rukou sáhl po injektoru.

Konzul, který se teď sám potil, držel nástroj těsně mimo Hoytův dosah. „Ano, za okamžik," ujistil ho. „Až mi povíte konec příběhu. *Musím* to vědět."

„Ach, Kriste Ježíši," vzlykal Hoyt. *„Prosím!"*

„Ano," opakoval ztěžka konzul. „Ano. Jakmile mi řeknete pravdu."

Otec Hoyt se zhroutil a rychle a mělce oddechoval.

„Vy svinskej hajzle," jektal. Několikrát se zhluboka nadechl, poslední vdech zadržel, dokud se nepřestal chvět, a pokusil se posadit. Když vzhlédl ke konzulovi, bylo v jeho šílených očích cosi jako úleva. „A pak... mi dáte... dávku?"

„Ano," opakoval konzul.

„Tak dobře," zašeptal ztěžka Hoyt. „Pravdu. Plantáž Perecebo... jak jsem říkal. Letěli jsme... začátkem října... Lycius... zmizel osm let po Durém. Ach, *Bože,* to bolí! Alkohol a endorfiny už nepůsobí. Jen... čistý ultramorf..."

„Ano," zašeptal konzul. „Je připraven. Jakmile mi to povíte."

Kněz sklonil hlavu. Z nosu a tváří mu skapával na ostříhaný trávník pot. Konzul zpozoroval, jak se mužovy svaly napínají, jako by na něj chtěl zaútočit, pak tělem projel další záchvěv bolesti a Hoytovi klesla hlava na prsa. „Kluzák nezničily... teslovníky. Semfa, dva muži a já... jsme museli přistát u Rozsedliny, zatímco Orlandi hledal dál proti proudu. Jeho kluzák... musel počkat, než se bouře uklidní.

V noci přišli Bikurové. Zabili... zabili Semfu, pilota, toho druhého člověka... zapomněl jsem, jak se jmenoval. Mě nechali.... naživu." Hoyt vztáhl ruku ke krucifixu a uvědomil si, že jej utrhl. Krátce se zasmál a přestal dřív, než smích přešel ve vzlykot. „Oni... mi pověděli o cestě kříže. O kruciformu. Řekli mi... o Synu Plamenů.

Příštího dne ráno mě k Synovi dovedli. Oni... mi ho

ukázali." Hoyt se vztyčil a zaťal si nehty do tváří. Oči měl doširoka rozevřené a navzdory bolesti zřejmě zapomněl na ultramorf. „Asi o tři kilometry dál v lese... velký teslovník... aspoň osmdesát nebo sto metrů vysoký. Byl tichý, ale ve vzduchu bylo ještě slyšet praskot výbojů. Všude popel.

Bikurové se... příliš nepřiblížili. Jen poklekli a sklonili ty své proklaté holé hlavy. Ale já... jsem šel blíž... musel jsem. Dobrotivý Bože... byl to on, Duře. To, co z něj *zbylo.*

Použil žebřík, aby se dostal nahoru... možná čtyři metry... po kmeni stromu. Postavil si jakousi plošinu. Pro nohy. Ulomil tyče hromosvodů... trochu víc než hřebíky... pak je naostřil. Musel použít kámen, aby ten delší prorazil skrz nohy a azbestovou plošinu do stromu.

Levou paži... vrazil hřebík mezi vřetenní a loketní kost... minul cévy... přesně tak jako ti prokletí Římané. Velmi spolehlivé, pokud je kostra neporušena. Druhou ruku... pravou... dlaní dolů. Nejprve vrazil hřeb. Nabrousil oba konce. Pak... si napíchl pravou ruku. Nějak hřeb zahnul. Hák.

Žebřík dávno... spadl... ale byl to azbestovník. Nehořel. Použil jsem jej a vyšplhal se k němu. Všechno na něm před léty shořelo... šaty, kůže, svrchní vrstvy masa... ale azbes-tový vak pověšený kolem krku zůstal neporušen.

Kovové hřeby stále vedly proud, i když... viděl jsem ho... *cítil...* jak probíhá tím, co z těla zbylo.

On stále vypadal jako Paul Duře. Důležité. Řekl jsem monsignorovi. Žádná kůže. Syrové maso. Byly vidět nervy a další... jako šedé a žluté kořeny. Ježíši Kriste, ten zápach. *Ale stále vypadal jako Paul Duře!*

Tehdy jsem pochopil.

Pochopil jsem všechno. Pochopil... dokonce dřív, než jsem četl jeho zápisky. Pochopil jsem, že tu visí... ach můj Bože... sedm let. Žil. Umíral. Kruciform... ho přinutil znovu žít. Elektřina... jím probíhala každou sekundu těch.... těch sedmi let. Plameny. Hlad. Bolest. Nekonečné umírání. Ale ten zatracený... kruciform... nějak čerpal potřebné substance... snad ze stromu, ze vzduchu, z toho, co zbývalo... obnovoval, co se dalo... nutil jej *žít,* pociťovat bolest, pořád znova a znova...

Ale on *zvítězil.* Bolest se mu stala spojencem. Ach, můj

Bože, ne několik hodin na stromě, pak kopí a klid, ale *sedm let!*

Ale... on zvítězil. Když jsem odstranil vak, odpadl mu z hrudi i kruciform. Jen... spadl, s dlouhými, krvavými kořeny. Pak ta věc... ta věc, kterou jsem považoval za mrtvolu... ten *člověk* pozvedl hlavu. Neměl víčka. Oči uvařené do bělá. Rty byly pryč. Ale pohlédl na mě a usmál se. *On* se usmál. A zemřel... doopravdy zemřel... v mém náručí. Po desetitisící, ale tentokrát *doopravdy.* Usmál se na mě a zemřel."

Hoyt zmlkl, chvíli se tiše soustřeďoval na bolest a pak dál cedil skrze zuby: „Bikurové měl vzali zpět... k... Rozsed-lině. Orlandi přiletěl druhý den. Zachránil mě. On... Sem-fa... nemohl jsem... vypálil vesnici laserem, spálil Bikury tam, kde stáli, jako pitomé ovce. Já... já jsem se s ním nehádal. *Smál jsem se.* Dobrý Bože, odpusť mi. Potom Orlandi místo vypálil atomovými náložemi... jako když čistil džungli... vláknitý plastik."

Hoyt pohlédl zpříma na konzula a udělal trhaný pohyb pravou paží. „Utišující prostředky zprvu zabíraly. Ale každým rokem... každým dnem... se to horšilo. Dokonce v hibernaci... ta bolest. Stejné bych se byl vrátil. Jak on mohl... *sedm let!* Ach Kriste Ježíši," zasténal otec Hoyt a zaryl nehty do koberce.

Konzul se rychle pohnul a vstříkl mu celou ampuli ul-tramorfinu do podpaží. Zachytil kněze v pádu a jemně položil bezvědomé tělo na podlahu. Zakalil se mu zrak. Roztrhl Hoytovu propocenou košili a odhrnul cáry. Samozřejmě, byl tam, uprostřed bledé kůže na Hoytově hrudi jako nějaký velký červ ve tvaru kříže. Konzul se zhluboka-nadechl a něžně kněze obrátil. Druhý kruciform byl tam, kde předpokládal, trochu menší podlitina ve tvaru kříže, těsně pod rameny. Jak konzul přejel prsty po rozpáleném těle, kruciform se lehce pohnul.

Konzul jednal pomalu, ale jistě - sbalil knězovy věci, uklidil místnost, oblékl bezvědomého muže tak pečlivě a jemně, jako by oblékal tělo mrtvého člena rodiny.

Komlog zabzučel. „Musíme jít," ozval se hlas plukovníka Kassada.

„Už jdeme," odpověděl konzul. Naprogramoval komlog tak, aby přivolal klony z posádky, aby vzaly zavazadla, ale otce Hoyta zvedl sám. Tělo jako by nic neváželo.

Dveře kapsle se rozevřely a konzul vyšel ven. Ze stínu větve vyšel do modrozelené záře planety, která zaplňovala oblohu. Když přemýšlel, jaký příběh si vymyslí pro ostatní, na chvíli se zastavil, aby se zadíval na tvář spícího. Vzhlédl k Hyperionu a pokračoval v chůzi. I kdyby gravitační pole vytvářelo plnou pozemskou přitažlivost, věděl konzul, že by jej tělo v náručí netížilo.

Jako bývalý otec nyní zemřelého dítěte pokračoval konzul v cestě a opět měl pocit, že ukládá do postele svého spícího syna.

V Keatsu, hlavním městě Hyperionu, končil teplý deštivý den. I když déšť ustal, nad městem se pomalu a ztěžka sunula vrstva mraků a prosycovala vzduch slanou vůní oceánu, který se rozkládal o dvacet kilometrů dál na západ. K večeru, když denní šeď začala přecházet v šeď noční, otřáslo městem dvojité zadunění aerodynamického třesku a ještě se odrazilo od jediného vrcholku vytesaného na jihu. Mraky modrobíle zářily. O půl minuty později pronikla vrstvou oblak ebenově černá kosmická loď a opatrně sestupovala na chvostu plamenů. Navigační světla zářila v okolní šedi červeně a zeleně.

Ve výšce tisíce metrů nad povrchem se rozzářila přistávací světla lodi, která byla vzápětí uchopena třemi laserovými paprsky z kosmoportu severně od města a tak zachycena do rubínově červené trojnožky. Loď zůstala viset ve vzduchu tři sta metrů na zemí, klouzala do stran stejně hladce jako hrnek na mokrém stole, a nakonec se zlehka snesla do připraveného stanoviště.

Voda pod prudkým tlakem zalila přistávací stanoviště a spodek lodi, a proměnila se v oblaka páry. Ta se spojila s jemným mrholením, které vítr roznášel po vydlážděné plošině kosmoportu. Když se všechna voda vypařila, nebyl už slyšet jediný zvuk kromě šepotu deště a občasného zapraskání na trupu chladnoucí kosmické lodi.

Dvacet metrů nad zemí vystoupila z přepážky v trupu lodi terasa. Objevilo se pět postav. „Díky za svezení, pane," řekl plukovník Kassad konzulovi.

Konzul přikývl a opřel se o zábradlí, aby se zhluboka

nadechl čerstvého vzduchu. Na ramena a řasy mu dopadaly kapky deště.

Sol Weintraub pozvedl děťátko v improvizované kolébce. Nějaká změna v tlaku, teplotě, vůni, pohybu, hluku nebo kombinace toho všeho je probudila a holčička začala hlasitě plakat. Weintraub ji houpal a uklidňoval, ale pláč neustával.

„Vhodný komentář našeho příchodu," poznamenal Martin Silenus. Básník měl na sobě dlouhý purpurový plášť a červený baret, který mu spadal na pravé rameno. Napil se z láhve vína, kterou si přinesl z haly. „Bože na nebesích, tady se to změnilo."

Konzul, který byl pryč jen osm místních let, byl nucen souhlasit. Kosmoport býval celých devět kliků od města, když v Keatsu žil; nyní obklopovaly přistávací plochu chatrče, stany a zablácené ulice. Za konzulových dnů se na malém kosmoportu neobjevila víc než jedna loď týdně; teď jich tu napočítal aspoň dvacet. Malou správní a celní budovu nahradil rozsáhlý komplex z prefabrikátů, na západ byla plocha rozšířena a umístili tam tucet startovacích a přistávacích ramp, všude se hemžily maskované moduly, které, jak konzul věděl, sloužily

téměř všemu - od stanovišť pozemní kontroly až ke kasárnám. Ze skupiny jakýchsi krabic na vzdálenějším konci plochy se tyčil k obloze les exotických antén. „Pokrok," zamumlal konzul.

„Válka," opravil jej plukovník Kassad.

„Tam jsou *lidé*, „ upozornila je Brawne Lamia a ukázala k hlavní bráně terminálu na jihu. Vlna hnědavých barev se nehlučně valila na vnější ohrazení a nafialovělé ochranné pole.

„Proboha," hlesl konzul, „máte pravdu."

Kassad vytáhl dalekohled a postupně si všichni prohlíželi tisíce postav natlačených na dráty a na pružné silové pole.

„Proč tady jsou? „ divila se Lamia. „Copak chtějí? „ I na dálku půl kilometru působil bezduchý dav, ovládaný společnou vůlí, vskutku děsivě. Tmavé postavy členů Kosmických jednotek: na okraji plochy hlídkovala námořní pěchota. Konzul si uvědomil, že mezi drátem, silovým polem a vo-

jáky je kus holé půdy, kde určitě jsou miny nebo smrtící paprsky, anebo obojí.

„Co chtějí?" opakovala Lamia.

„Chtějí pryč," odpověděl Kassad.

Ještě než plukovník promluvil, uvědomil si konzul, že vznik slumů u kosmoportu a nakupení davu u bran patří k tomu, že obyvatelé Hyperionu byli připraveni *odejít.* Předpokládal, že takový tichý nápor na bránu musí nastávat pokaždé, když přistane nějaká loď.

„No, tak tenhle tu určitě zůstane," odtušil Martin Silenus a ukázal k nízké hoře za řekou na jihu. „Starý uplakaný William Rex. Pokoj jeho hříšné duši." Vytesaná tvář Smutného krále Billyho byla ve slabém dešti a v houstnoucí tmě sotva vidět. „Znal jsem ho, Horatie," pokračoval opilý básník. „Nevysychající zdroj vtipů. Ani jeden z nich nebyl směšný. Skutečná osina v zadku, Horatie."

Sol Weintraub stál ve východu z lodi, chránil děťátko před mrholením a tlumil dceřin křik, aby nerušil ostatní.

„Někdo přichází," ukázal.

Po vlhké přistávací ploše přijížděl vozidlo s neaktivním polymerovým maskovacím štítem a vojenské éemvéč-ko, vybavené kvůli slabému magnetickému poli Hyperionu přídavnými turbínami.

Martin Silenus nespouštěl pohled ze zarputilé tváře Smutného krále Billyho a zarecitoval téměř neslyšitelným hlasem:

„ *V hlubokém temnu smutné rokliny, kam nedosáhne ni paprsek jitra, ni Večernice, ni svit Měsíce, dlí stařec Saturn, tišší kamení, bezhlasý, pustý, prázdný, nehybný, a jeho čelo ověnčeno lesy, sám hledí v oblaka... „*

Na terasu vyšel otec Hoyt a oběma rukama si přejížděl po tvářích. Oči měl doširoka rozevřené a nezaostřené - jako dítě probouzející se ze spánku. „Už jsme tam?" zeptal se.

„Kurva jo," vykřikl Martin Silenus a vrátil dalekohled plukovníkovi. „Pojďme dolů a přivítejme četníky."

Na mladého poručíka maríny zřejmě skupinka neudělala žádný dojem, i když skanerem prozkoumal disk se zplnomocněním, který mu předal Het Masteen od velitele vesmírných sil. Poručík si dal načas: prověřil jejich vízové či-py a nechal je stát venku v dešti, občas něco okomentoval s arogancí typickou pro všechny nicky, které právě získaly trochu moci. Pak se dostal k čipu Fedmahna Kassada a s ohromeným výrazem vzhlédl: „Plukovník Kassad!"

„V penzi," doplnil Kassad.

„Promiňte, pane," koktal důstojník a honem všem vracel víza. „Neměl jsem tušení... že jste v této skupině, pane. Tedy... kapitán jen říkal... víte... můj strýc byl s vámi na Bressii, pane, já... omlouvám se... mohu pro vás já nebo moji lidé něco udělat..."

„Pohov, poručíku," uklidnil jej Kassad. „Byla by tu nějaká možnost sehnat dopravu do města?"

„Ech... ano, pane..." mladý mariňákTidělal pohyb, jako kdyby si chtěl začít mnout bradu a pak si uvědomil, že má na hlavě přilbu. „Ano, pane, ale problém je v tom, pane, že dav se může pěkně rozzuřit a ... ty zatracený éemvéčka nejsou na tohle příliš stavěný... ech, promiňte, pane. Víte, pozemní doprava je omezena na přepravu nákladů a nemáme žádné volné kluzáky, které by mohly odletět před desátou hodinou večer, ale rádi vaši skupinu zařadím do seznamu...!"

„Okamžik," přerušil jej konzul. O deset metrů dál přistál potlučený osobní kluzák se zlatými insigniemi Hegemonie na boku. Vystoupil z něj vysoký hubený muž. „Theo!" vykřikl konzul.

Oba muži k sobě přistoupili, nejprve si chtěli potřást rukou, pak se namísto toho objali.

„Sakra," řekl konzul, „vypadáš dobře, Theo." Byla to pravda. Jeho bývalý pomocník na Hyperionu zestárl o šest let víc než konzul, ale mladý muž měl stále ten chlapecký úsměv, úzkou tvář a husté zrzavé vlasy, které přitahova-

l

ly všechny neprovdané zaměstnankyně konzulátu - a také dost provdaných. Měl stále stejně ostýchavé chování, které bylo součástí zranitelnosti Theo Lanea, což se právě nyní projevovalo způsobem., jak si zbytečně upravoval své prastaré brýle s rohovinovými obroučkami.

„Rád vás tu vidím," přivítal jej Theo.

Konzul se otočil, aby přítele představil celé skupině, a pak se zarazil. „Bože, ty jsi teď konzul. Promiň, Theo, neuvědomil jsem si to."

Theo Lané se usmál a posunul si brýle. „To je v pořádku, pane," ujistil ho. „Ve skutečnosti už nejsem konzul. Posledních několik měsíců tu působím jako generální guvernér. Místní vládní rada si konečně vyžádala - a obdržela - oficiální koloniální status. Vítejte na nejmladší planetě Hegemonie."

Konzul chvíli zíral a pak svého bývalého chráněnce opět objal. „Blahopřeji, Vaše Excelence."

Theo se usmál a. ukázal na oblohu. „Brzy začne doopravdy pršet. Co kdybyste se svou skupinou nastoupil do kluzáku, abych vás vzal do města? „ Nový generální guvernér se usmál na mladého důstojníka. *„Poručíku?"*

„Ech... ano, *pane!"* Důstojník se postavil do pozoru.

„Mohl byste prosím přikázat svým mužům, aby naložili zavazadla těchto cestujících? Chtěli bychom být brzy všichni pryč z toho deště."

Kluzák letěl na jih ve výšce šedesáti metrů nad dálnicí. Konzul seděl na předním sedadle pro cestující; ostatní se rozvalili na pohodlných lehátkách vzadu. Martin Silenus a otec Hoyt zřejmě spali. Weintraubovo nemluvně přestalo plakat, když je otec začal krmit z láhve syntetizovaným mateřským mlékem.

„Věci se změnily," poznamenal konzul. Opřel si tvář o deštěm zmáčený kryt a zadíval se na chaos dole.

Na kopcích a v roklích bylo vidět desítky chatrčí a přístřešků podél celé tři kliky dlouhé cesty k předměstí. Pod vlhkými křídly vzplály ohně a konzul pozoroval špinavé postavy, pobíhající mezi zablácenými chatrčemi. Podél staré

dálnice vedoucí ke kosmoportu postavili vysoké zátarasy a sama silnice byla rozšířena a opravena. V obou směrech se sunuly dvě řady nákladáků a vznášedel, většina z nich vojensky zelená nebo pokrytá vrstvou z neaktivního maskovacího polymeru. I světel v Keatsu daleko před nimi jako by přibylo a osvětlovala nové části údolí a hor podél řeky.

„Tři miliony," poznamenal Theo, jako by četl myšlenky svého bývalého nadřízeného. „Aspoň tři miliony lidí a stále jich přibývá."

Konzul vytřeštil oči. „Když jsem odlétal, žilo na *celé* planetě sotva čtyři a půl milionů lidí."

„Stále žije," ujistil jej nový generální guvernér. „A všichni se chtějí dostat do Keatsu, nalodit se a zmizet pryč. Někteří čekají, až tu postaví Bránu, ale většina nevěří, že se to podaří včas. Bojí se."

„ Vyvržených? „

„Těch také," odpověděl Theo, „ale spíše Štíra."

Konzul se k němu od chladného krytu otočil. „Takže už je na jih od Uzdového Hřbetu? „

Theo se nevesele usmál. „On je všude. Nebo spíš *oni* jsou všude. Většina lidí je přesvědčená, že už jich jsou desítky nebo stovky. Hlášení o Štírových vraždách přišla ze všech tří kontinentů. Odevšad kromě Keatsu, částí pobřeží podél Hřívy a několika větších měst jako Endymion."

„Kolik je obětí?" Konzul ve skutečnosti netoužil znát odpověď.

„Aspoň dvacet tisíc mrtvých nebo nezvěstných," odtušil Theo. „Máme mnoho zraněných, ale to není Štír, že ne?" Opět se suše zasmál. „Štír nenechá lidi jen *zraněné,* co? Tedy, lidé se náhodou vzájemně postřeh', spadnou po schodech, vyskočí v panice z okna a ušlapou se v davu. K posrání. „

Za celých jedenáct let, kdy konzul s Theo Lanem pracoval, neslyšel od mladého muže jediné sprosté slovo. „Pomáhají nějak Kosmické jednotky?" zeptal se. „To ony brání Štírovi proniknout do větších měst?"

Theo zavrtěl hlavou. „Kosmické jednotky neudělaly kromě zadržování davů vůbec nic. Ách, marinád si dávají záležet, aby kosmoport byl stále použitelný a přístaviště v Port

R. bezpečné, ale nikdo se ani nepokusil postavit se Štírovi. Čekají na boj s Vyvrženci."

„A domobrana?" ptal se dál konzul, i když už věděl, že špatně vycvičená domobrana k velkému užitku nebude.

„Aspoň osm tisíc lidí mezi obětmi bylo v domobraně," odfrkl Theo. „Generál Braxton vzal 'Třetí divizi' na River Road, aby 'udeřil na Štíra v jeho doupěti', a pak jsme o nich už nikdy neslyšeli."

„Děláš si legraci," nevěřícně pronesl konzul, avšak jediný pohled na přítelovu tvář mu prozradil, že tomu tak není. „Theo, jak jsi pro všechno na světě našel čas přivítat nás na kosmoportu? „

„Nenašel," odtušil generální guvernér a ohlédl se dozadu. Ostatní pospávali nebo se unaveně dívali z oken.

„Potřeboval jsem s vámi mluvit," dodal Theo. „Přesvědčit vás, abyste tu cestu nepodnikal."

Konzul chtěl zavrtět hlavou, ale Theo jej uchopil za paži a pevně ji sevřel. „Teď mě sakra poslouchejte, co vám chci říct. Vím, jak těžké bylo pro vás vrátit se sem po... po tom, co se stalo, ale, sakra, nemá žádný smysl, abyste všechno bezdůvodně zahodil. Vzdejte se té hloupé pouti. Zůstaňte v Keatsu."

„Já nemohu..." začal konzul.

„Poslouchejte mě, „ naléhal Theo. „Uvědomte si jedno: jste nejlepší diplomat, jakého znám, a dovedete dokonale zvládat krizové situace. Potřebujeme vaše schopnosti." „To nic..."

„Buďte chvíli zticha. Další důvod - vy ani ostatní se nedostanete ke Hrobkám času blíž než na dvě stě kliků. Teď to není jako za starých časů, kdy jste tady pracoval a ti zatracení sebevrazi se tam klidně dostali, dokonce tam týden tvrdli nebo i změnili názor a vrátili se domů. Štír je *na postupu.* Je to jako mor." „Chápu to, ale..."

„Třetí důvod: já vás *potřebuji.* Prosil jsem hlavní velení na Tau Ceti, aby vyslali někoho jiného. Když jsem zjistil, že sem míříte... no, hrome, pomohlo mi to dostat se přes poslední dva roky."

Konzul nechápavě potřásl hlavou.

Theo zatočil ke středu města a přešel do klouzavého letu. Odvrátil zrak od řízení a zahleděl se přímo na konzula. „Chci, abyste převzal úřad guvernéra. Senát do toho nebude zasahovat - snad kromě Gladstonové - a až to ona zjistí, bude příliš pozdě."

Konzul měl pocit, jako by ho cosi udeřilo pod třetí žebro. Odvrátil se a zahleděl na labyrint úzkých uliček a polorozpadlých baráků v Jacktownu - Starém Městě. Když byl opět schopen promluvit, řekl: „Já nemohu, Theo."

„Poslouchejte, pokud..."

„Ne, myslím tím, že opravdu *nemohu.* Nebylo by k ničemu, kdybych to přijal, ale pravdou je, že nemohu. Musím se vydat na tu pouť."

Theo si narovnal brýle a zahleděl se do dálky.

„Podívej, Theo, ty jsi nejschopnější a nejpovolanější zaměstnanec zahraniční služby, s jakým jsem kdy pracoval. Osm let jsem byl mimo místní dění. Myslím..."

Theo prkenně přikývl a přerušil jej: „Předpokládám, že se budete chtít vydat do chrámu Stírá."

„Ano."

Kluzák zakroužil a přistál. Konzul hleděl do prázdna a přemýšlel. Boční stěny kluzáku vyjely nahoru a složily se. „Dobrý Bože," hlesl Sol Weintraub.

Skupina vystoupila a zírala na spálené a rozbořené zbytky toho, co bývalo kdysi chrámem Štíra. Od doby, kdy byly Hrobky Času před místními pětadvaceti lety uzavřeny jako příliš nebezpečné, se chrám Štíra- stal nejvyhledávanější turistickou atrakcí Hyperionu. Sídelní budova Církve Štíra zaplňovala celé tři městské bloky a zvedala se uprostřed, kde stála věž, do výše sto padesáti metrů. Byla mohutnou, až děsivě působící katedrálou, zčásti parodií na gotické stavby - křehkými opěrnými kamennými oblouky, zpevněnými kovovým žebrovím -, zčásti escherovským zjevem - díky trikům s perspektivou a neskutečnými úhly -, zčásti noční můrou jako z Hieronyma Bosche - s tunelovitými vchody, skrytými místnostmi, temnými zahradami a zakázanými sektory, a víc než cokoli jiného - byla součástí minulosti Hyperionu.

Teď bylo po ní. Jediným zbytkem bývalé slávy oné bu-

l

dovy byly vysoké hromady zčernalého kamene. Roztavené traverzy vystupovaly z kamenných kvádrů jako žebra nějaké obrovské mršiny. Většina trosek se zřítila do jam, sklepů a průchodů, vyhloubených pod tři staletí starou pamětihodností. Konzul přešel ke kraji jedné jámy a přemýšlel, jestli byly podzemní chodby opravdu propojeny s jedním z labyrintů planety - jak pravila legenda.

„Vypadá to, jako by tu někdo použil pekelného biče," poznamenal Martin Silenus; tímto archaickým výrazem měl na mysli jakoukoli vysokoenergetickou laserovou zbraň. Básník jako by vystřízlivěl, a připojil se ke konzulovi u okraje jámy. „Pamatuji se, když jedinými budovami ve městě byl tento Chrám a část Starého Města. Po katastrofě u Hrobek se Billy rozhodl přemístit Jacktown sem, kvůli Chrámu. A teď je pryč. Panebože."

„Ne," ozval se Kassad.

Ostatní se na něj zahleděli.

Plukovník se vztyčil na místě, kde zkoumal trosky. „To nebyl pekelný bič," vysvětlil. „Plazmové nálože. Několik."

„Tak chcete tu ještě zůstat a pokračovat v té nesmyslné pouti?" otázal se Theo. „Pojďte se mnou na konzulát." Mluvil ke konzulovi, ale pozvání se týkalo všech.

Konzul se odvrátil od jámy a pohlédl na svého bývalého pomocníka, v němž teď poprvé viděl generálního guvernéra obléhané planety Hegemonie. „Nemůžeme, Vaše Excelence," namítl. „Alespoň já nemohu. Nechci

mluvit za ostatní.“_

čtyři muži a žena potřásli hlavou. Silenus a Kassad začali vykládat zavazadla. Vrátil se déšť, podobný světlé mlze padající z temnoty. V tu chvíli si konzul všiml dvou útočných kluzáků Kosmických jednotek, plachtících nad nedalekými střechami. Tma a polymerový trup s maskováním chameleóna je skryly téměř dokonale, ale déšť odhalil jejich obrysy. *Přirozeně,* pomyslel si konzul, *generální guvernér necestuje bez ochrany.*

„Zachránili se knězi? Přežil někdo, když byl Chrám zničen?“ zeptala se Brawne Lamia.

„Ano,“ odpověděl Theo. Faktický diktátor pěti milionů duší odsouzených k záhubě si sundal brýle a očistil je o cíp

košile. „Všichni knězi a novicové kultu Štíra unikli podzemními tunely. Dav obklopoval toto místo po celé měsíce. Jejich vůdce, žena zvaná Cammon odněkud z oblasti východně od Moře trávy, všechny v Chrámu zavčas varovala, než použili DL-20.“

„A kde byla policie?“ rozčilil se konzul. „Domobrana? Kosmické jednotky? „

Theo Lané se pousmál a v ten okamžik vypadal o desetiletí starší než ten mladík, kterého konzul znával. „Vy jste byli po tři roky na cestě. Vesmír se změnil. Uctívači Štíra jsou upalováni a ubíjeni i *na planetách Sítě.* Umíte si představit, jak se k nim chovali tady. Policie Keatsu se stala součástí režimu stanného práva, které jsem tu vyhlásil před čtrnácti měsíci. Oni i domobrana se jen dívali, jak dav zapálil Chrám. Já také. Té noci tam bylo půl milionu lidí.“

Sol Weintraub přistoupil blíž. „Vědí o nás? O poslední pouti?“

„Kdyby věděli,“ odtušil Theo, „ani jeden z vás by už nežil. Myslel bych, že by přivítali cokoli, co by Štíra usmířilo, jenže dav by si všiml jen jednoho - že vás vybrala Církev Stírá. Já sám jsem musel jednat proti přání vlastního poradního sboru. Chtěli zničit vaši loď, ještě než se dostane do atmosféry.“

„Proč jsi to udělal? „ otázal se konzul. „Myslím tím, proč ses jim postavil?“

Theo povzdechl a narovnal si brýle.

„Hyperion^tále potřebuje Hegemonii a Gladstonová má důvěru Velkého sněmu, když ne Senátu. A já vás stále potřebuji.“

Konzul se zahleděl na trosky chrámu Štíra.

„Pouť skončila, ještě než jste se dostali sem,“ uzavřel generální guvernér Theo Lané. „Půjdete se mnou na konzulát... alespoň jako poradce?“

„Je mi líto,“ trval na svém konzul. „Nemohu.“

Theo se beze slova odvrátil, nastoupil do kluzáku a vzlétl. Jeho vojenský doprovod ho v dešti následoval jako stín.

Pršelo teď silněji. Členové skupiny se ve tmě instinktivně stáhli k sobě. Weintraub natáhl nad Ráchel provizorní

stříšku, ale zvuk deště bubnujícího na plastik ji probudil. Holčička se rozplakala.

„Co teď?“ zeptal se konzul a rozhlédl se po okolních uličkách ponořených do temnoty. Zavazadla měli navršená na neuspořádané hromadě. Všechno tu páchlo popelem, j.

„Znám tu jeden bar,“ ušklíbl se Martin Silenus.

Ukázalo se, že i konzul ten bar zná; navštěvoval Cicera po většinu svého jedenáctiletého pobytu na Hyperionu.

Oproti spoustě ostatních jmen v Keatsu a na celém Hyperionu nebyl Cicero pojmenován po nějakém bezvýznamném literárním díle z doby před Hidžrou. Tvrdilo se, že bar se jmenuje po části některého města na Staré Zemi - prý to bylo v Chicagu ve Spojených Státech nebo v Kalkatě, Spojená Indie, ale jedině Stan Leweski, majitel a pravnuk zakladatele baru, znal skutečnou pravdu a on to tajemství nikdy nevyzradil. Sám bar se za půldruhého století své existence rozšířil z půdy jednoho napůl rozpadlého domu v Jacktownu u řeky Hoolie do devíti pater ve *čtyřech* napůl rozpadlých barácích podél Hoolie. Jedinými neměnnými rysy baru byly po celá desetiletí nízké stropy, hustý kouř a v pozadí neustálý hluk hovorů, který uprostřed toho mumraje poskytoval pocit soukromí.

Tuto noc zde nebylo žádné soukromí. Konzul a ostatní se zastavili u vchodu na Bahenní ulici, kam si přenesli zavazadla.

„Kristova noho,“ zamumlal Martin Silenus.

Cicero vypadal, jako by právě prodělal invazi barbarů. Všechny židle i stoly byly obsazené, většinou muži, podlaha byla přeplněná batohy, zbraněmi, matracemi, prastarým spojovacím zařízením, bednami zásob a vším dalším harampádím typickým pro armádu uprchlíků... nebo možná uprchlickou armádu. Těžký vzduch v Ciceru, kdysi prosycený směsí vůní pečených steaků, vína, stimulátorů, piva a zdravotně nezávadného tabáku, byl teď

plný vzájemně se překrývajících pachů nemytých těl, moči a beznaděje.

V tu chvíli se z pochmurné temnoty vynořila obrovská postava Stana Leweského. Paže majitele baru byly stejně

mohutné a těžké jako vždy, ale čelo mu vystupovalo o něco víc než několik centimetrů před ustupující kštici černých vlasů a kolem tmavých očí měl víc vrásek, než si konzul pamatoval. Tyto oči se nyní rozšířily, jak se Leweski zahleděl na konzula.

„Duch,“hlesl. Ne „

„iNt:.

„Vy nejste mrtev? „

Ne „

„INC.

„Hrome,“ prohlásil Stan Leweski, popadl konzula pod rameny a pozvedl ho tak lehce, jako by zvedal pětiletého chlapce. „Hrome! Vy *nejste* mrtvý. Co tady děláte?“

„Prošetřuji vaše povolení prodávat alkoholické nápoje,“ odtušil konzul. „Sundejte mě.“

Leweski opatrně postavil konzula na zem, poplácal ho po ramenou a spokojeně se zašklebil. Pohlédl na Martina Silena a jeho usměvavý výraz se změnil v zamračený. „Jako bych vás znal, ale nikdy předtím jsem vás neviděl.“

„Znal jsem vašeho pradědečka,“ řekl klidně Martin Si-lenus. „Což mi připomíná - máte tu ještě nějaké to pivo z doby před Hidžrou? To teplé, britské, co chutná jako losí moč. Nikdy jsem ho neměl dost.“

„Už mi nic nezbylo,“ povzdechl si Leweski a ukázal na básníka. „Sakra, bedna dědečka Jiřího. Ten starý hologram se satyrem v původním Jacktownu. Je to možné? „ Zíral na Silena a pak na konzula a nesměle se jich dotkl masitým prstem. „Dva duchové.“

„Šest unavených lidí,“ opravil ho konzul. Děťátko se opět dalo do pláče. „Sedm. Máte pro nás místo na spaní?“ Leweski se otočil a bezmocně rozhodil rukama. „Všude je to stejné. Nic mi nezbylo. Žádné ubytování. Žádné jídlo. Žádné víno.“ Obrátil se k Martinu Silenovi. „A žádné pivo. Teď je z nás obrovský hotel bez lůžek. Ti hajzlové z domobrany tu bydlí bez placení, pijí svou vlastní kořalku a čekají na konec světa. A myslím, že to bude brzo.“

Skupina stála na místě, kde býval kdysi mezanin. Jejich hromádka zavazadel se připojila k dalšímu harampádí rozesetému po podlaze. Nevelké skupinky mužů se prodíraly tím nepořádkem a, vrhaly kradmé pohledy na nově přícho-

zí - zejména na Brawne Lamiu. Vrátila jim jejich zájem chladným, bezvýrazným pohledem.

Stan Leweski se chvíli na konzula díval. „Mám stůl na balkonu. Pět těch Komand smrti z domobrany tam táboří už týden. Každému i sobě navzájem vykládají, jak zlikvidují všechny legie Vyvrženců holýma rukama. Jestli ten stůl chcete, tak ty budižkničemy vyhodím.“

„Ano,“ řekl konzul.

Leweski se chystal k odchodu, když mu Lamia položna ruku na paži a zastavila ho. „Nechtěl byste trochu pomoci?“

Stan Leweski pokrčil rameny a usmál se. „Nepotřebuji, ale mohlo by se mi to líbit. Pojďte.“

Zmizeli v davu.

Na balkonu ve třetím patře bylo právě dost místa pro rozklížený stůl a šest židlí. Přes davy šílející ve všech patrech, na schodech a plošinách se je nikdo nepokoušel vyhnat, když Leweski a Lamia přehodili protestující Komanda smrti přes zábradlí a do řeky o devět metrů níž. Leweské-mu se nějak podařilo poslat jim džbán piva a košík s chlebem a studeným vepřovým.

Skupina jedla mlčky a zřejmě trpěla něčím víc než jen obvyklým hladem, únavou a depresí, jaké se dostavují po hibernaci. Temný balkon osvětlovalo jen matné odražené světlo zevnitř baru a lucerny proplouvajících říčních bárek. Většina domů podél Hoolie byla potemnělá, ale od nízko ležících mraků se odrážela chabá záře veřejného osvětlení. Konzul rozeznával půl kilometru proti proudu trosky chrámu Štíra.

„Nu,“ začal otec Hoyt, který se zjevné zotavil z dvojité dávky ultramorfinu a balancoval mezi bolestí a klidem, „tak co uděláme teď?“

Když nikdo neodpověděl, zavřel konzul oči. Odmítal převzít velení v čemkoli. Bylo tak snadné na balkonu u Ci-cera zapadnout zpátky do rytmu dřívějšího života; bude pít až do časných ranních hodin, pozorovat spršky meteoritů, až se mraky začnou trhat, a pak se doklopýtá do svého prázdného bytu u tržiště. O čtyři hodiny později půjde na

konzulát - osprchovaný, oholený a zjevně v kondici, až na krví podlité oči a nelidskou bolest hlavy. S důvěrou v Thea - výkonného, mlčenlivého Thea - že mu ráno pomůže. S důvěrou ve štěstí, že mu pomůže po celý den. S důvěrou k pití u Cicera, že mu pomůže v noci. S důvěrou ve své nedůležité místo, že mu umožní proplouvat životem.

„Jste všichni připraveni vydat se na pouť?“

Konzul zprudka otevřel oči. Ve dveřích stála postava v kápi a na okamžik měl konzul dojem, zeje to Het Masteen, ale pak si uvědomil, že ten muž je mnohem menší a v jeho hlase souhlásky neduní jako templářům.

„Jste-li připraveni, musíme vyrazit,“ pronesla temná postava.

„Kdo jste? „ otázala se Brawne Lamia.

„Honem pojďte,“ vyzval je stín.

Fedmahn Kassad vstal, ale zůstal shrbený, aby se hlavou neuhodil o strop. Přidržel si zahalenou postavu a strhl jí levou rukou kápi.

„Android!“ zvolal Lenar Hoyt a zíral na mužovu modrou kůži a modravé oči.

Konzul nebyl zdaleka tak překvapen. Po víc než sto let bylo v Hegemonii zakázáno vlastnit androidy a za tu dobu nebyl žádný vyroben, ale stále se používali k manuálním práčem na vzdálených nekoloniálních světech mimo Síť -jako byl Hyperion. Chrám Štíra androidy používal ve velké míře, neboť využíval doktríny své církve, podle níž byli an-droidi prosti prvotního hříchu a tedy duchovně nadřazeni lidem a současně vyňati z moci Štírovy strašlivé a neodvolatelné trestající ruky.

„Musíte jít rychle se mnou,“ zašeptal android a opět si přetáhl kápi.

„Vy jste z Chrámu?“ vyzvídala Lamia.

„Tiše!“ zasyčel android. Ohlédl se do haly, otočil se a přikývl: „Musíme si pospíšit. Následujte mne, prosím.“

Všichni vstali, ale ještě váhali. Konzul sledoval, jak si Kassad klidné rozepíná dlouhou koženou blůzu. Jen na okamžik zpozoroval na plukovníkově opasku neuronový pa-ralyzátor. Za normálních okolností by pouhý pohled na pa-ralyzátor konzula vyděsil - jediný nesprávný dotyk a celý

Hyperion

123

balkon je na kaši - ale v tu chvíli ho zbraň podivným způsobem uklidňovala.

„Naše zavazadla...“ začal Weintraub.

„Postarali se o ně,“ zašeptal zahalený muž. „Teď rychle.“

Skupina následovala androida po schodech a do noci, pohybovali se unaveně a apaticky jako stíny.

Konzul spal dlouho. Půl hodiny po úsvitu mu světelný obdélník pronikl okenicemi na polštář. Konzul se převalil, ale neprobudil se. O hodinu později zazněl silný klapot, když vypřahali unavené manty, které táhly loď po celou noc, a zapřahali nové. Konzul spal dál. Další hodiny dupání a křik posádky za stěnou jeho soukromé kajuty zesílily, ale teprve varovná siréna před propustí v Karle jej definitivně vytrhla ze spánku.

Konzul, stále ještě v polovičním omámení po hibernaci, se umyl, jak jen bylo za daných okolností možné, oblékl si volné bavlněné kalhoty, starou plátěnou košili a vycházkové boty s pěnovou podrážkou a vyšel na střední palubu.

Snídani podávali na dlouhé boční lavici u oprýskaného stolu, který se dal spouštět do podlahy. Stůl byl zastřešen plachtou proti slunci, červenozlatá látka se ve větru chvěla. Byl nádherný den, jasný a bez mraků, slunce Hyperionu pálilo tak silně, jako by chtělo kompenzovat svůj malý vzrůst.

Jeho druhové - Weintraub, Lamia, Kassad a Silenus byli už nějakou dobu vzhůru. Lenar Hoyt a Het Masteen se ke skupině připojili několik minut po konzulově příchodu.

Konzul si u improvizovaného bufetu vzal smaženou rybu, ovoce a pomerančovou šťávu a přesunul se k zábradlí. Řeka tu byla široká aspoň kilometr a její zelenomodrá lesklá hladina odrážela barvu nebe. Na první pohled konzul krajinu nepoznával. V dálce na východě vyrůstala rýže; dlouhé stvoly se táhly až k obzoru, zahalenému do mlžného oparu. Slunce se odráželo na tisíci zaplavených políčkách. Na křižovatkách hrází bylo vidět několik domorodých chatrčí - stěny nejroztodivnějších úhlů byly ze dřeva kaskádového stromu nebo ze zlatých půldubů. Směrem na západ byla

124

Dan Simmons

Hyperion

125

zem podél řeky pokryta hustou vrstvou kořenů a ohnivě červeným kapradím, které konzul nepoznával. Rostlinstvo obklopovalo bažinaté tůňky a miniaturní laguny, táhnoucí se asi kilometr ke srázům, kde se zakrslé modrovníky při-sály ke všem volným místům mezi žulovými skalami.

Na okamžik se konzul cítil na planetě, o níž si myslel, že ji dobře zná, ztracený a dezorientovaný, ale pak si vzpomněl na sirénu u propusti v Karle a uvědomil si, že vpluli do málo používaného ramene řeky Hoolie severně

od Doukhoborského lesa. Konzul tuto část řeky dosud nikdy neviděl, protože vždycky cestoval lodí nebo vznášedlem po Královském dopravním kanálu na západ od srázů. Mohl jen předpokládat, že nějaké nebezpečí nebo hrozba na hlavní vodní cestě k Moři trávy je přiměla použít tuto zajížďku po Hoolie. Dohadoval se, že jsou asi sto osmdesát kilometrů severozápadně od Keatsu.

„Za dne vypadá jinak, že?“ poznamenal otec Hoyt. Konzul se znovu zahleděl na pobřeží; nechápal, co má Hoyt přesně na mysli. Pak si uvědomil, že mluví o lodi.

Všechny zážitky minulé noci byly zvláštní: v dešti následovali androidského posla, nalodili se na starou bárku, prodrali se jejím bludištěm místností a chodeb, u trosek Chrámu vyzvedli Heta Masteena a pak sledovali, jak světla Keatsu mizí v dálce.

Konzul si ty hodiny před a po půlnoci vybavoval jako hibernačním spánkem zastřený sen a předpokládal, že i ostatní jsou stejné unaveni a dezorientováni. Matně si vybavoval své překvapení, když zjistil, že celá posádka bárky je složena z androidů, ale hlavně mu utkvěla v mysli úleva, když konečně zavřel dveře své kabiny a zalezl do postele.

„Mluvil jsem dnes ráno s A. Bettikem,“ oznámil Wein-traub. Měl na mysli androida, který je vedl. „Ta stará rachotina je kus historie.“

Martin Silenus přešel k bufetu, nalil si další porci rajčatové šťávy, přilil do ní hlt čehosi ze své placatky a poznamenal: „Už toho má hodně za sebou. Toho zábradlí se dotýkaly tisíce rukou, na schodech chodilo hodně nohou, stropy jsou zčernalé kouřem od lamp a postele jsou propadlé. Řekl bych, že je stará několik století. Rytiny a rokokové

ozdoby jsou teda zatraceně krásný. Všimli jste si, že přes ostatní zápach přistavěných dřevěných částí je tu pořád cítit santalovník? Nepřekvapilo by mě, kdyby tahle věc byla ještě ze Staré Země.“

„To je,“ potvrdil Weintraub. Děťátko, Ráchel, mu spalo na ruce, ve spánku jí z úst vytekla kapka sliny. „Jsme na vznešené lodi *Benáres*, postavené a pojmenované podle města stejného jména na Zemi.“

„Nepamatuji se, že bych kdy slyšel o takovém městě na Staré Zemi,“ namítl konzul.

Brawne Larnia vzhlédla od snídaně, kterou právě dojídala. „Benáres, známé také jako Váránasí nebo Ghandipúr, ve svobodném státě Hindů. Část Druhé asijské koprosperit-ní sféry po třetí čínsko-japonské válce. Zničeno v důsledku omezené jaderné výměny mezi Indií a postsovětskými muslimskými republikami.“

„Ano,“ souhlasil Weintraub, „*Benáres* byla postavena někdy před Velkou Chybou. V polovině dvaadvacátého století, řekl bych. A. Bettik říká, že to původně byla levitační bárka...“

„A dole jsou stále elektromagnetické generátory? „ přerušil ho plukovník Kassad.

„Myslím, že ano,“ odvětil Weintraub. „Vedle hlavního salonu na nejnižší palubě. Podlahu salonu tvoří čistý měsíční krystal. Skvělé, kdybychom křižovali ve dvou tisících metrech... takhle k ničemu.“

„Benáres,“ opakoval si Martin Silenus. Přejel zamilovaně rukou po časem zčernalém zábradlí. „Tam mě jednou oloupili.“

Brawne Lamia postavila šálek s kávou. „Dědo, vy nám chcete tvrdit, že jste tak starý, že pamatujete ještě *Starou Zemi?* Víte, my nejsme blázni.“

„Mé drahé dítě,“ rozzářil se Martin Silenus, „já vám nechci tvrdit nic. Mohlo by jen být zábavné - a také zajímavé a poučné - kdybychom si jednou sdělili všechna místa, kde jsme buď kradli, nebo byli oloupeni. Protože máte tu nefér výhodu, že jste bývala dcerou senátora, jsem si jist, že váš seznam míst by byl mnohem reprezentativnější... a *mnohem* delší.“

Lamia se chystala odpovědět; zamračila se a nakonec
neřekla nic.

„Jakpak se asi tahle loď dostala na Hyperion? „ uvažoval otec Hoyt. „Proč dopravili levitační bárku na planetu, kde elektromagnetické generátory nemohou fungovat? „

„Mohly by fungovat,“ nesouhlasil plukovník Kassad. „Hyperion *nějaké* magnetické pole má. Jen není dost spolehlivé, aby udrželo cokoli ve vzduchu.“

Otec Hoyt pozvedl obočí, zřejmě pro něj ten rozdíl nic
neznamenal.

„Hej,“ ozval se básník ze svého místa u zábradlí, „jsme
tu teď všichni!“

„No a?“ opáčila Brawne Lamia. Její rty se stáhly v úzkou linku jako vždy, když mluvila se Silenem.

„Jsme tu všichni,“ opakoval. „Takže můžeme pokračovat ve vyprávění příběhů.“

„Myslím, že jsme se dohodli, že budeme své příběhy vyprávět po večeři,“ namítl Het Masteen.

Martin Silenus pokrčil rameny. „Snídaně, večeře - krucifix, komu na tom záleží? Jsme tu všichni. Nepotrvá

přece ani šest nebo sedm dní, než se dostaneme ke Hrobkám času, nebo snad ano?“

Konzul zauvažoval. Cesta po řece jim může zabrat méně než dva dny. Další dva dny, nebo ještě méně, bude-li příznivý vítr, po Moři trávy. Určitě ne více než další den, než přejdou přes hory. „Ne,“ odpověděl. „Ani ne šest dní.“

„Tak dobře,“ naléhal Silenus, „budeme pokračovat ve vyprávění příběhů. Kromě toho nemáme záruku, že se nám Štír sám neozve, než mu zaklepeme na dveře. Pokud nám mají ty večerní příběhy nějak pomoci přežít, tak si je poslechněme ode všech, než začne jednotlivé vypravěče drtit ten pochodující mlýnek na maso, kterého tak toužíme navštívit.“

„Jste nechutný,“ odfrkla si Brawne Lamia. „Ach, drahoušku,“ usmál se Silenus, „stejná slova jste zašeptala minulou noc po druhém orgasmu.“ Lamia se odvrátila.

Otec Hoyt si odkašlal a zeptal se: „Na kom je dnes řada? Tedy, aby vyprávěl? „ Ticho se protahovalo.

„Na mně,“ ozval se Fedmahn Kassad. Vysoký muž sáhl do kapsy bílé košile a vytáhl kus papíru s načmáraným číslem 2.

„Vadilo by vám, kdybyste se do toho dal? „ otázal se Sol Weintraub.

Kassad se zlehka usmál. „Já jsem byl proti od začátku,“ prohlásil, „ale má-li se tak stát, nechť je to rychle.“

„Hej!“ zvolal Martin Silenus. „Ten muž zná dramatiky před Hidžrou.“

„Shakespeare?“ zeptal se otec Hoyt.

„Ne,“ opravil jej Silenus. „Lerner a ten zkurvený Lowe. Buzerant Neil Simon. Zasranec Hamel Posten.“

„Plukovníku,“ začal formálně Sol Weintraub, „počasí je krásné, nikdo z nás nemá v nejbližších hodinách nic naléhavého na práci a byli bychom vám zavázáni, kdybyste se s námi podělil o to, co vás přivádí na Hyperion a k pouti Štíra.“

Kassad přikývl. Oteplovalo se, přístřešek se chvěl ve větru, podlaha paluby praskala a levitační bárka *Benáres* si pomalu razila cestu proti proudu k horám, travnatým rovinám a ke Štírovi.

PŘÍBĚH VOJÁKA Váleční milenci

Bylo to při bitvě u Agincourtu, kdy Fedmahn Kassad potkal ženu, po které bude pátrat zbytek života.

Bylo chladné a deštivé říjnové ráno L.P. 1415. Kassad byl jako lučištník začleněn do armády Jindřicha V. Anglického. Anglické síly se od 14. srpna nacházely na francouzské půdě a od 8. října ustupovaly před silnějšími nepřátelskými vojsky. Jindřich svou válečnou radu přesvědčil, že jeho vojska by mohla dorazit ostrým pochodem do bezpečí Calais ještě před Francouzi. Neuspěli. Nyní, na úsvitu pošmourného 25. října, stálo sedm tisíc Angličanů, převážně lučištníků,

proti přibližně osmadvaceti tisícům francouzských ozbrojenců za kilometrovým pasem rozbláceného pole.

Kassadovi bylo chladno, necítil se dobře a měl strach. On a další lučištníci žili během minulého týdne pochodu téměř jen z nasbíraných lesních plodů a skoro všichni vojáci toho rána trpěli průjmem. Teplota vzduchu byla necelých deset stupňů celsia a Kassad se celou noc snažil usnout na vlhké zemi.

Neuvěřitelný realismus situace na něj udělal dojem -Historicko-taktická síť Velitelské akademie na Mons Olympu byla před obvyklými simulátory stejně daleko jako trojrozměrný hologram před fotografií - jeho tělesné pocity byly tak přesvědčivé, tak *skutečné*, že Kassada stále znepokojovala představa zranění. Mluvilo se o kadetech, kteří utrpěli v simulátorech taková zranění, že byli ze svých kójí vytaženi mrtvi.

Kassad a ostatní lučištníci po Jindřichově pravém boku zírali na silnější francouzskou armádu už větší část onoho rána, když byly rozvinuty prapory, velitelé - něco jako seržanti patnáctého století - cosi vyštěkli a lučištníci uposlechli králova rozkazu a dali se na pochod proti nepříteli. Linie otrhaných Angličanů, roztažená asi sedm set metrů přes pole od jedné řady stromů ke druhé, sestávala z lu-čištníků, jako byli Kassadovi, tu a tam se mezi nimi objevovaly menší skupinky ozbrojenců. Angličané neměli řádné jezdectvo a většina koní, které Kassad viděl na bližším konci pole, nesla muže shromážděné okolo královy družiny velitelů asi o tři sta metrů blíž ke středu nebo obklopovala vévodu z Yorku - mnohem blíž místu, kde stál Kassad se svými lidmi na pravém křídle. Velitelské skupiny Kassadovi připomněly pozemní vozidlo štábu Kosmických jednotek, jenže místo nezbytného lesa komunikačních antén, které zákonitě prozradí jeho pozici, zplihle na kopích visely vlajky a prapory. Jasně viditelný cil pro dělostřelectvo, napadlo Kassada a pak si uvědomil, že tato zajímavá součást výzbroje dosud neexistuje.

Kassad si všiml, že Francouzi mají spoustu koní. Odhadoval, že na každém křídle francouzského vojska stojí v řadách šest nebo sedm set jezdců, za hlavní bojovou li-

nií klusali další. Kassad neměl koně rád. Viděl samozřejmě jejich obrazy a hologramy, ale až do tohoto výcviku se se samotnými zvířaty nesetkal a jejich velikost, pach a hluk ho znervózňovaly - zejména proto, že ti zatracení čtyrnožci měli brnění na hlavě a na hrudi, kopyta okovaná ocelí a byli vycvičeni nosit jezdce v brnění, kteří mávali čtyřmetrovým kopím.

Postup Angličanů se zastavil. Kassad odhadoval, že jeho bojová linie je asi dvě stě padesát metrů od francouzské. Ze zkušeností minulého týdne věděl, že to je na dostřel luku, ale věděl také, že si bude muset téměř vymknout ruku, aby natáhl tětivu.

Francouzi křičeli něco, o čem Kassad předpokládal, že to jsou nadávky. Ignoroval je. On a jeho mlčenliví druhové postoupili z místa, kam zarazili dlouhé šípy, a našli měkkou zem, aby do ní mohli zarazit kůly. Kůly byly dlouhé a těžké a Kassad ten svůj nosil už týden. Ta nemotorná věc, téměř metr a půl dlouhá, byla na obou koncích naostřená. Když lučištníci dostali rozkaz najít si kusy dřeva a vyrobit z nich kůly - tehdy v lesích těsně poté, kdy překročili Sommu -přemýšlel Kassad marně, k čemu by to mohlo být dobré. Teď to věděl.

Každý třetí lučištník nesl těžkou palici a teď se střídali v zatloukání kůlů v přesně určeném úhlu. Kassad vytáhl dlouhý nůž, znovu naostřil konec, který mu sahal až ke hrudi, ačkoli byl skloněný, a ustoupil za les naostřených kůlů, aby vyčkal útoku Francouzů.

Francouzi nezaútočili.

Kassad čekal s ostatními. Měl napjatý luk, osmačtyřicet šípů bylo ve dvou svazcích zaraženo v zemi a stál ve správné poloze.

Francouzi nezaútočili.

Déšť ustal, ale začal vát studený vítr a to málo tělesného tepla, které Kassad získal krátkým pochodem a zarážením kůlů, brzy rychle ztratil. Jediným zvukem byl kovový třesk lidí a koní, případné mumlání nebo nervózní smích, a těžké dunění kopyt, jak se francouzská jízda seskupovala, aniž by se chystala útočit.

„Do prdele," zaklel šedivý zeman několik kroků od Kas-

sada. „Ti hajzlové promarnili celý ráno. Měli by s tím začít nebo se jít vycpat."

Kassad přikývl. Nebyl si jistý, zda slyší a rozumí skutečné středověké angličtině nebo zda ta věta byla pronesena v běžné standardní. Neměl ponětí, jestli ten prošedivělý praporečník je další kadet na akademii, instruktor, nebo jen výtvor simulátoru. Nebyl s to odhadnout, jestli slang odpovídal dané době. Nezáleželo na tom. Srdce mu bušilo a potily se mu dlaně. Otřel si ruce o kabátec.

Jako by si král Jindřich vzal k srdci mumlání starého muže, prapory zavlály, seržanti cosi zavřeštěli a lučištníci v jedné řadě za druhou pozvedli luky, na rozkaz natáhli tětivy a na další vypustili šípy.

Čtyři vlny šípů, které tvořilo více než šest tisíc naostřených, metr dlouhých střel, se vznesly, jako by visely v mraku ve výšce třiceti metrů, pak se zřítily na Francouze.

Bylo slyšet rzáni koní a hlas podobný jekotu tisíce dementních dětí mlátících do desetitisíců plechovek, jak se francouzští ozbrojenci sklonili v dešti šípů, aby je ocelové přilby a brnění na hrudi a na ramenou chránily před útokem. Kassad věděl, že z čistě vojenského hlediska k větším škodám nedošlo, avšak to bylo nepatrnou útěchou pro některé francouzské vojáky, kterým se šíp zarazil deset palců hluboko do oka, nebo pro vzpínající se a klopýtající koně, kteří vráželi jeden do druhého, zatímco se jezdci snažili vytrhnout jim dřevěné žerdi z boků a hřbetu.

Francouzi nezaútočili.

Zazněly další rozkazy. Kassad se napřímil, připravil a vypustil šíp. Znova. A znova. Obloha každých deset sekund ztmavla. Kassada už z rytmických pohybů bolela paže i záda. Zjistil, že necítí ani potěšení, ani hněv. Dělal prostě svou práci. Už měl paži celou ztuhlou. Šípy opět vzlétly. A znova. Patnáct ze čtyřiadvaceti šípů v prvním svazku bylo pryč, když podél anglických linií zazněl výkřik. Kassad se zarazil a podíval se před sebe, tětivu nataženou.

Francouzi útočili.

Útok jezdectva bylo něco mimo Kassadovy zkušenos-

ti. Pohled na dvanáct set koní v brnění, kteří se řítili přímo na něho, vyvolával vnitřní pocity, které Kassada poněkud znervózňovaly. Útok trval necelých čtyřicet sekund, ale Kassadovi to stačilo, aby mu zcela vyschlo v ústech, začal mít problémy s dechem a varlata se mu zatáhla úplně do břicha. Kdyby *si* zbytek jeho těla dokázal najít obdobné místo, kam zalézt, určitě by to udělal.

Takhle měl příliš mnoho práce, než aby utíkal. Jeho linie lučištníků vypálila na rozkaz pět salv na útočící jezdce, každému se podařilo ještě jednou vystřelit na vlastní pěst a pak ustoupila o pět kroků zpět.

Jak se ukázalo, koně byli příliš chytří, než aby se dobrovolně napíchli na kůly, ať se o to jejich lidští jezdci sebevíc snažili - ale druhá ani třetí vlna jízdy se nezastavila tak prudce jako první a během jediného šíleného okamžiku leželi koně na zemi a zoufale rzali, jezdci jim spadli ze zad a křičeli a Kassad se s řevem hnal na každého Francouze, kterého viděl, mlátil palicí do bezvědomého těla, kde to jen bylo možné, a pokud nemohl udeřit palicí, vrážel nůž do mezer v brnění. Brzy se z něj, z šedivějícího lučištníka a z mladého muže, který přišel o čapku, stal účinný vraždící tým. Jezdce bez koně obstoupili ze tří stran. Kassad palicí srazil řvoucího muže na kolena, pak všichni použili nože.

Jen jeden rytíř se vydrápal na nohy a tasil meč, aby se jim postavil. Francouz pozvedl hledí a vykřikl jasnou výzvu k čestnému souboji muže proti muži. Stařec a mladík kroužili kolem jak vlci. Kassad se vrátil pro luk a střelil rytíři ze vzdálenosti deseti kroků šíp do oka.

Bitva pokračovala ve stylu smrtelně vážné komické opery; jako ostatně každý ozbrojený souboj od dob, kdy na Staré Zemi probíhala první střetnutí s kamenem a pazourkem. Francouzské jízdě se podařilo uniknout v okamžiku, kdy první vlna desetitisíce ozbrojených pěšáků zaútočila na anglický střed. Boj muže proti muži porušil rytmičnost útoku a v době, kdy Francouzi získali zpět ztracenou iniciativu, dokázali je již Jindřichovi ozbrojenci udržet na vzdálenost píky, zatímco Kassad a několik tisíc dalších lučištníků vysílalo na zmatenou francouzskou pěchotu z těsné blízkosti jednu salvu šípů za druhou.

Tím ale bitva neskončila.

Dokonce to ani nemusel být rozhodující okamžik. Rozhodující okamžik, pokud něco takového vůbec existuje, byl v tomto případě ztracen v prachu a zmatku tisíců jednotlivých střetnutí, kde pěšáci stáli proti sobě na vzdálenost ručních zbraní. Během asi tří hodin došlo jen k nepatrným variacím na stále opakované téma, neúčinným výpadům a nemotorným protiútokům a k jednomu ne příliš čestnému okamžiku, kdy Jindřich přikázal raději vězně zabít, než aby je ponechal v týlu, odkud Angličanům hrozilo další nebezpečí. Avšak heroldi i historikové se v pozdějších letech shodnou na tom, že bitva byla rozhodnuta někde ve zmatku prvního útoku francouzské pěchoty. Francouzi hynuli po tisících. Anglická nadvláda nad touto částí kontinentu bude ještě nějakou dobu pokračovat. Dny ozbrojenců v brnění, rytířů a vůbec vtělení rytířských ideálů byly pryč -zatlučeny do rakve dějin několika tisíci otrhaných selských lučištníků s dlouhými luky. Nejvyšší urážka uštědřená mrtvým francouzským šlechticům - pokud šlo mrtvé ještě nějak urazit - spočívala ve skutečnosti, že Angličané byli nejenom prosťáčci, chátra, analfabeti v tom nejhorším slova smyslu, ale byli to *odvedenci,* sloužící za ubohý žold bez jakýchkoli

ideálů.

Ale to všechno bylo předmětem lekce, kterou se měl Kassad během cvičení v simulátoru naučit. Nenaučil se z ní nic. Byl příliš zaměstnán setkáním, které mělo změnit jeho život.

Francouzský ozbrojenec přepadl přes hlavu klesajícího koně, jednou se převalil a prchal k lesu dřív, než kapky bahna dopadly. Kassad jej následoval. Byl v polovině cesty k řadě stromů, než si uvědomil, že mladík a prošedivělý lučištník s ním už nejsou. Nezáleželo na tom. Kassadovi pulzoval v žilách adrenalin a on se krvežíznivě hnal za nepřítelem.

Ozbrojenec, který se právě zřítil z koně v plném cvalu v nemotorném brnění vážícím šedesát liber, měl být snadnou kořistí. Nebylo tomu tak. Francouz se jednou ohlédl, zahlédl Kassada, jak se na něj řítí plnou rychlostí s palicí

v ruce a s výmluvným pohledem, zvýšil tempo a dostal se ke stromům o patnáct metrů před pronásledovatelem.

Kassad zaběhl hlubpko do lesa. Pak se zastavil, opřel se o palici, nadechl se a zvažoval situaci. Údery, nárazy a výkřiky z bojiště tlumila vzdálenost a vegetace. Stromy byly téměř holé a stále z nich kapala voda po nočním dešti; zem pokrývala hustá vrstva starého listí, větviček a ostružin. Ozbrojenec zanechal zlámané větve a stopy asi prvních dvacet metrů, ale jelení chodníčky zarostlé stezky stopy téměř skryly, takže Kassad nebyl s to odhadnout, kudy se oběť ubírala.

Postupoval pomalu stále hlouběji do lesa a pozorně naslouchal, zda neuslyší jiný zvuk než vlastní oddechování a divoké bušení srdce. Kassada napadlo, že z taktického hlediska to není zrovna skvělý tah; když se mu ozbrojenec ztratil, měl brnění a meč. Francouz mohl kdykoli zapomenout na paniku, zastydět se za tu chvilkovou ztrátu cti a vzpomenout si na léta bojového výcviku. Kassad také prodělal výcvik. Uvědomil si, že má jen plátěnou košili a kožený kabátec. Stále držel v ruce palici a u širokého opasku měl připevněný nůž. Uměl používat vysokoenergetické zbraně s účinným dostřelem od několika metrů k tisícům kilometrů. Naučil se zacházet s plazmovými granáty, pekelnými biči, šipkovými puškami, sonickými děly, zbraněmi do nulové gravitace, paralyzátory, kinetickými puškami i s paprskomety. Věděl, jak se zachází s anglickými luky. Momentálně u sebe neměl žádný z těchto předmětů - ba ani ten luk.

„Do prdele," zamumlal podporučík Kassad.

Ozbrojenec se vyřítil z křoví jako útočící medvěd. V napřažených pažích třímal meč. Zbraň zasvištěla nízkým obloukem a málem Kassada rozpůlila. Kadet Velitelské akademie se pokusil uskočit a zároveň zvednout palici. Nic z toho se mu úplně nepodařilo. Francouzův meč vyrazil Kassadovi těžkou palici z ruky a ostří mu projelo kabátcem, košilí a kůží.

Kassad zařval, znovu se pokusil ustoupit a přitom vytahoval nůž z opasku. Pravou rukou se chytil větve

padlého stromu a upadl na záda. *S* klením se převalil hlouběji do

změti větví, zatímco muž v brnění se po něm hnal a jeho těžký meč odsekával větve jako nějaká přerostlá mačeta. Ve chvíli, kdy si ozbrojenec prosekal ke Kassadovi cestičku, měl už kadet v ruce nůž; desetipalcová čepel však byla ubohou zbraní proti brnění, pokud by rytíř nebyl zcela bezmocný. A tento rytíř nebyl bezmocný. Kassad věděl, že se mu nepodaří dostat se mu na tělo. Jedinou šancí byl útěk, avšak obrovský kmen padlého stromu za ním tuto možnost zcela vylučoval. Nemel chuť být rozsekán zezadu, až se otočí, ani zdola, až bude šplhat. Kassadovi se vůbec nechtělo nechat
se rozsekat.

Skrčil se tak, jak se to dělá při souboji s nožem; naposledy to udělal při pouličních bojích ve slumech v Tharsis. Napadlo ho, jak si simulátor poradí s jeho smrtí.

Postava se objevila za ozbrojencem jako nezřetelný stín. Uder do rytířova ramene v brnění zazněl přesně, jako když někdo buší kladivem do střechy éemvéčka.

Francouz se zapotácel, otočil se, aby se vypořádal s novou hrozbou, a dostal úder palicí do hrudi. Kassadův zachránce byl malý: rytíř stál dosud na nohou. Zvedl meč nad hlavu, ale Kassad jej v tom okamžiku prudce udeřil do
podkolení.

Zapraštěly větve, Francouz padl. Malý útočník se tyčil obkročmo nad rytířem, stál mu na ruce s mečem a opakovaně mlátil palicí do přilby a hledí. Kassad se vymotal z hromady větví, sedl padlému na kolena a začal ho bodat otvory v brnění do slabin, boků a podpaží. Jeho zachránce uskočil a šlápl rytíři na zápěstí oběma nohama. Kassad vyskočil, vrazil nůž do mezery mezi přilbou a hradním plátem brnění a konečně bodl přímo do hledí.

Rytíř vykřikl, téměř chytil Kassada za ruku; palice udeřila naposled. Zarazila čepel do otvoru ve hledí jako deseti-palcový stanový kolík. Ozbrojenec se zaklonil, v posledním prudkém záchvěvu pozvedl Kassada i šedesát liber brnění nad zem a pak padl mrtev.

Kassad se převalil na bok. Jeho zachránce se zhroutil vedle něj. Oba skrápěl pot a krev mrtvého. Kadet se zahleděl na toho, kdo mu zachránil život. Byla to žena, oblečená v šatech ne nepodobných Kassadovým.

Chvíli jen leželi a lapali po dechu.

„Jste... v pořádku?“ vydechl Kassad. Její zjev ho zasáhl. Měla vlasy tmavé, nakrátko ostříhané podle současné módy v Síti, tak krátké, že nejdelší byly na čele; několik centimetrů doleva od středu čela až k pravému uchu. Byl to účes, jaký nosili chlapci v nějaké dávno zapomenuté době, ale ona nebyla chlapec. Kassad měl pocit, že je to možná nejkrásnější žena, jakou kdy viděl; tvář měla tak dokonale stavěnou, že brada a lícní kosti měly přesný tvar, aniž by byly příliš ostré, velké inteligentní oči živě zářily, ústa byla jemná s lehce vystouplým spodním rtem. Když Kassad ležel vedle ní, uvědomil si, že je vysoká - ne tak vysoká jako on, ale rozhodně to nebyla žena z patnáctého století - a i pod volnou košilí a hrubými kalhotami viděl jemnou křivku boků a ňader. Zdála se o několik let starší než Kassad, snad se blížila k třicítce, ale sotva si toho všiml, když mu dál hleděla do tváře těma jemnýma, okouzlujícíma a nekonečně hlubokýma očima.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jí znovu. Vlastní hlas mu zněl nezvykle.

Neodpověděla. Nebo spíš odpověděla tím, že přejela dlouhými prsty Kassadovi po hrudi a roztrhla kožené vázání hrubého kabátce. Nahmatala košili. Byla prosáklá krví a ve spodní polovině roztržená. Žena roztrhla zbytek. Přisunula se k němu, prsty a rty na jeho hrudi, boky se jí už začínaly rytmicky pohybovat. Pravou rukou našla tkanici kalhot a rozvázala ji.

Kassad jí pomohl stáhnout zbytky jeho šatů a třemi hbitými pohyby ji svlékl. Pod košilí a kalhotami z hrubé látky neměla na sobě nic. Kassad jí vjel rukou mezi stehna, uchopil do dlaní její pohybující se zadek, přitáhl si ji blíž a rukou přejel po drsné vlhkosti jejího klína. Otevřela se mu. Začali se líbat. Zatímco se svlékali a zmítali, ani na okamžik se nepřestali pokožkou dotýkat. Kassad cítil, jak se tře penisem o její podbřišek.

Pak se na něj převalila a stehny mu sevřela boky. Stále se na něj upřeně dívala. Kassad ještě nikdy nepocítil tak silné vzrušení. Zajíkl se, když sáhla pravou ruku za sebe, našla ho a zavedla dovnitř. Když znovu otevřel oči, pohybovala

se pomalu, s hlavou zvrácenou, oči zavřené. Kassadovy ruce jí přejely po bocích a sevřely dokonalá ňadra. Bradavky mu v dlaních ztvrdly.

Milovali se. Kassad se během třiadvaceti standardních let jednou zamiloval a mnohokrát si užíval sexu.

Myslel si, že o tom ví všechno, co a jak se dělá i proč. V jeho zážitcích do této chvíle nebylo nic, co by nedokázal popsat slovy nebo úsměšky kamarádům z čety v těsném prostoru dopravního obrněného transportéru. Při svém tichém a sebejistém cynismu třiadvacetiletého veterána si byl jist, že nikdy *nemůže zažít* nic, co by se nedalo popsat, nebo nad tím může mávnout rukou. Mýlil se. Nikdy by se s nikým nedokázal vhodným způsobem podělit o těch několik minut, které následovaly. A nikdy se o to nepokusí.

Milovali se ve sluneční záři říjnového odpoledne na koberci z listí a na šatech, vrstva krve a potu zvlhčovala sladké tření. Hleděla zelenýma očima na Kassada; lehce se rozšířily, když se i on začal rychle pohybovat, a zavřela je ve stejném okamžiku jako on.

Pak se pohybovali společně v náhlém přílivu pocitů tak starých a nevyhnutelných, jako je pohyb světů; zrychluje se tep, vlhká těla se pohybují stále naléhavěji, další a pak poslední vzepětí, svět mizí a není tu nic - a pak, stále spojeni dotekem, tlukotem srdce a ustupujícím vzrušením dovolí vědomí, aby se vrátilo zpět do obou těl, zatímco svět znovu proudí zapomenutými smysly.

Leželi jeden vedle druhého. Brnění mrtvého rytíře chladilo Kassada na levé paži, její pevné stehno ho hřálo na pravé noze. Sluneční světlo bylo požehnáním. Věci dostávaly skryté barvy. Kassad se k ní obrátil obličejem a zahleděl se na ni. Odpočívala, hlavu na jeho rameni. Tváře jí zářily všemi barvami podzimu, vlasy se mu rozprostřely na paži jako měděné nitky. Položila mu nohu přes stehno a Kassad pocítil, jak v něm znovu stoupá vášeň. Slunce ho hřálo na tváři. Zavřel oči.

Když se probudil, byla pryč. Byl si jist, že uplynulo jen několik sekund - určitě ne víc než minuta - ale slunce zmizelo, les pozbyl barev a chladný večerní vítr hýbal holými větvemi.

Kassad se oblékl do zbytků svého oděvu, stále prosáklého krví. Francouz v brnění ležel ztuhlý v poloze, která byla neklamnou známkou smrti. Jako by už byl součástí lesa. Po ženě nebylo ani stopy.

Fedmahn Kassad se belhal lesem, večerní temnotou a chladným deštěm zpátky.

Na bitevním poli ještě stále byli lidé, živí i mrtví. Mrtví leželi na kupě jako hromádky cínových vojáčků, se kterými si Kassad hrával jako dítě. Ranění se za pomoci přátel pomalu plazili. Tu a tam se mezi mrtvými objevovaly nezřetelné postavy a u řady stromů naproti se shromáždily skupiny heroldů, Francouzů i Angličanů, živě diskutovaly a ukazovaly si. Kassad věděl, že musí rozhodnout o názvu bitvy, aby jejich záznamy vzájemně souhlasily. Věděl také, že jim za jméno poslouží nejbližší hrad, Agincourt, i když ve strategii ani v samotné bitvě nesebral žádnou roli.

Kassada napadlo, že to snad není žádná simulace, že to jeho život v Síti byl pouhým snem a že tento šedivý den je skutečnost, když náhle celý obraz i s lidskými postava-. mi, koňmi a tmavnoucím lesem ztuhl a zprůhledněl jako mizející hologram. A pak už Kassadovi pomáhali ven ze simulační kóje na velitelské akademii a ostatní kadeti a instruktoři vstávali, dávali se do řeči a smáli se - zřejmě si nikdo neuvědomoval, že svět se změnil navždy.

Po celé týdny strávil Kassad každou volnou chvilku blouděním Akademií a z ramp pozoroval, jak večerní stín Mons Olympu zakrývá nejprve les na Planině, pak hustě osídlené hory, pak všechno skoro až k obzoru a nakonec celý svět. A každou sekundu myslel na to, co se stalo. Myslel na **ni.**

Nikdo jiný si ničeho nezvyklého při simulaci nevšiml. Nikdo jiný bitevní pole neopustil. Jeden instruktor mu vysvětlil, že v té části simulace nic jiného mimo pole bitvy *neexistovalo.* Nikdo Kassada nepostrádal. Bylo to, jako by k události v lese - včetně setkání se ženou - nikdy nedošlo.

Ale Kassad věděl své. Navštěvoval hodiny vojenské historie a matematiky. Prodělával lekce střelby a tělesný výcvik. Občas i vycházel z kasáren, i když to nebylo často.

Vcelku se stal kadet Kassad ještě výtečnějším důstojníkem, než býval. Ale celou tu dobu čekal. A pak opět přišla.

Znovu to bylo v závěrečných hodinách výcvikové simulace. Tehdy se již Kassad poučil, že taková cvičení byla víc než pouhou simulací. Historicko-taktická síť Akademie byla součástí Světové sítě, která doopravdy existovala a řídila politiku Hegemonie, krmila desítky miliard obyvatel žíznících po datech informacemi a vytvořila si vlastní autonomii a vědomí. Více než sto padesát planetárních datasfér propojovalo své zdroje se Sítí sestávající z šesti tisíc umělých inteligencí třídy omega, aby historicko-taktická síť mohla

fungovat.

„Jednotky Sítě nesimulují," zavrčel kadet Radinski, nejlepší expert na počítačovou inteligenci, kterého byl Kassad schopen najít a uplatit natolik, aby odpovídal na otázky, „ony *sní*, sní s nejdokonalejší historickou přesností v celé Síti - je to víc než jejich pouhá suma, protože používaj' kromě faktů i holistickej pohled - a když sní, nechají nás snít s nimi."

Kassad nepochopil, ale uvěřil. A pak přišla. V první americko-vietnamské válce se milovali poté, kdy se

vypořádali s temnotou a hrůzami noční hlídky. Kassad měl na sobě hrubý maskovací oděv - žádné prádlo, aby nedostal v džungli v rozkroku vyrážku - a ocelovou přilbu, která se příliš nelišila od té u Agincourtu. Ona měla černé pyžamo a sandály; tak se oblékali všichni vesničané v jihovýchodní Asii. A Viet Kong. Pak už na sobě neměli nic, když se v noci vestoje milovali, ona se zády opírala o strom a objímala ho nohama, zatímco za ním svět vybuchoval v zelené záři světlic a min.

Přišla k němu druhého dne bitvy u Gettysburgu a znovu u Borodina, kde se mraky střelného prachu vznášely nad hromadami lidských těl jako sražená pára lidských duší.

Milovali se v rozbitém vraku transportéru v povodí Hellas, zatímco vznášedlové tanky šířily smrt v zuřivé bitvě a červený prach blížící se písečné bouře skřípěl a škrábal

na titanovém povrchu. „Pověz, jak se jmenuješ,“ zašeptal ve standardní angličtině. Zavrtěla hlavou. „Jsi skutečná -mimo simulaci? „ zeptal se jí japonoangličtinou té doby. Přikývla, sklonila se k němu a políbila ho.

Leželi spolu v úkrytu mezi ruinami města Brasilie, zatímco smrtící paprsky z čínských obrněných vozidel přebíhaly jako modré reflektory po rozbořených stěnách z keramiky. Během bezejmenné bitvy po obléhání jednoho zapomenutého města za hradbami v ruské stepi ji vtáhl k sobě do polorozbořené místnosti, kde se předtím milovali, a zašeptal: „Chci zůstat s tebou.“ Dotkla se prstem jeho rtů a zavrtěla hlavou. Po evakuaci Nového Chicaga, když leželi na balkoně na stém poschodí, kde se Kassad usadil jako ostřelovač k provedení zoufalé ústupové akce posledního prezidenta Spojených států, položil ruku na teplou kůži mezi jejími ňadry a zeptal se: „Můžeš ke mně někdy přijít... tam venku? „ Pohladila ho po tváři a usmála se.

Během posledního roku na velitelské akademii prodělávali kadeti jen pět simulací, protože výcvik se přesunul na skutečná polní cvičení. Občas, když byl Kassad připoután v křesle na taktickém velitelství během bojového výsadku na Ceres, zavíral oči, zadíval se mezi základní barvy obrysů matric v mozkové kůře generovaného taktického zobrazení terénu a pocítil... někoho? Ji? Nebyl si jist.

A pak už nepřišla. Ani během posledních měsíců výcviku, ani v průběhu závěrečné simulace velké bitvy u Uhelného pytle, kde byla potlačena vzpoura generála Horace Glennon-Heighta. Ani během přehlídek a ceremoniálů při udílení hodností, ani při Olympském pochodu celé třídy před Hlavním štábem Hegemonie, který zdravil z paluby své červené levitační plošiny.

A už nebyl žádný čas na snění, neboť mladí důstojníci se přenesli Branami na Měsíc staré Země, kde se účastnili ceremoniálu masada. A pak zpátky na Tau Ceti Centrum, aby přísahali věrnost Kosmickým jednotkám. A tím skončili školu.

Z kadeta-podporučíka Kassada se stal poručík Kassad. Strávil tři týdny dovolené objektivního času v Síti s univerzální kartou Kosmických jednotek, která mu umožňovala

cestovat Branami tak daleko a tak často, jak se mu zachtělo. Pak ho dopravili do výcvikové koloniální školy Hegemonie na Lůsu, aby se připravil na aktivní službu mimo Síť. Byl si jist, že ji už nikdy neuvidí. Mýlil se.

Fedmahn Kassad vyrostl v prostředí bídy a náhlé smrti. Jakožto člen menšiny, která si stále ještě říkala Palestinci, žil i s rodinou ve slumech na Tharsis jako svědectví hořkého dědictví konečných vyděděnců. Všichni Palestinci v Síti i mimo ni si s sebou nesli kulturní vzpomínku na století bojů, završené měsícem nacionalistického triumfu, než nukleární džihád v roce 2038 zničil všechno. Pak přišla jejich druhá diaspora, trvala tentokrát pět staletí a vedla do slepé uličky - na planety pustin jako Mars; jejich sen byl pohřben se smrtí Staré Země.

Kassad, stejně jako ostatní chlapci v evakuačních táborech na jihu Tharsis, měl na vybranou buď se dát k místním gangům, nebo se stát obětí kteréhokoli samozvaného lovce. Zvolil si gangy. Když mu bylo šestnáct standardních let, už zabil jiného chlapce.

Jestli byl Mars ve Světové Síti něčím známý, byly to lovy v údolí Mariner, sídlo Schrauderova zenu v povodí Hellas a Velitelská akademie pod Mons Olympus. Kassad nemusel cestovat do údolí Mariner, aby se naučil být lovcem i obětí. Gnosticismus zenu ho nezajímal a jako dospívající chlapec necítil ke kadetům v uniformě, kteří přicházeli prodělat výcvik v Kosmických jednotkách z celé Sítě, nikdy nic než pohrdání. Společné s ostatními se pošklebovalo Novému bu-šidó, které prohlašoval za kodex teploušů, ale v duši mladého Kassada tajně zněly ozvěny dávné cti při pomyšlení na třídu samurajů, kteří se celým životem a prací zasvětili povinnosti, sebeúctě a nejvyšší závaznosti čestného slova.

Když bylo Kassadovi osmnáct, dal mu okrskový soudce provincie na Tharsis na vybranou mezi rokem prací v táborech na marsovské polární čepičce nebo možností přihlásit se jako dobrovolník do Brigády Johna Cartera, která se v té době chystala pomáhat Kosmickým jednotkám při potlačování znovuožívající Glennon-Heightovy vzpoury na

koloniálních světech třetí třídy. Kassad se přihlásil a zjistil, že disciplína a čistota vojenského života mu

vyhovují, i když Brigáda Johna Cartera plnila jen úkoly běžné posádky pevností v Síti a byla rozpuštěna brzy poté, kdy Glennon-Heightův klonovaný vnuk zemřel na Renesanci. Dva dny po devatenáctých narozeninách se Kassad přihlásil do Kosmických jednotek, kde jej odmítli. Na devět dní se opil, probudil se v jednom z úlových tunelů na Lůsu a zjistil, že mu ukradli implantovaný vojenský komlog - zřejmě někdo, kdo dálkově navštěvoval kursy chirurgie - jeho univerzální karta a přístup ke Bránám byly zrušeny a hlava mu třeštila bolestí.

Kassad pracoval standardní rok na Lůsu, našetřil si přes šest tisíc marek a díky fyzické práci při gravitaci o třetinu větší než je pozemská se zbavil křehkého marťanského zjevu. Použil úspor, aby se nalodil na starý frachťák se solárními plachtami a splácaným Hawkingovým pohonem, který letěl na Maui-Dohodu. Podle měřítek Sítě byl Kassad stále ještě štíhlý a vysoký, avšak všechno vyrovnávaly svaly, krásné podle měřítek kohokoli.

Dostal se na Maui-Dohodu tři dny předtím, než zde vypukla nechvalně známá Ostrovní válka. Nakonec byl vrchní velitel Kosmických jednotek v První osadě už tak unaven pohledem na mladého Kassada, jak čeká v jeho předpokoji, že chlapci dovolil, aby se přihlásil do 23. zásobovacího regimentu jako pomocník řidiče raketového člunu. O jedenáct měsíců později místního času obdržel desátník Fedmahn Kassad z Dvanáctého mobilního pěšího batalionu dvě Mlhoviny za vzornou službu, pochvalu Senátu za odvahu v boji o Rovníkové souostroví a dvě Purpurová srdce. Byl rovněž převelen do Velitelské akademie Kosmických jednotek a v příštím konvoji dopraven do Sítě.

Kassad na ni myslel často. Nikdy nezjistil, jak se jmenovala, nikdy na něj nepromluvila, ale byl by rozpoznal její dotek a vůni v naprosté tmě mezi tisíci. Myslel na ni jako na Tajemnou.

Když šli ostatní důstojníci za děvkami nebo si hledali přítelkyně mezi místním obyvatelstvem, zůstával Kassad na

základně nebo se vydával na dlouhé procházky neznámými městy. Svou posedlost Tajemnou úzkostlivě tajil; příliš dobře věděl, jak by se jeho city odrazily v psychologickém posudku. Občas, když tábořil na cizích planetách pod několika měsíci nebo v prostoru dopravního transportéru v nulové přitažlivosti, kde se cítil jako v mateřském lůně, si Kassad uvědomoval, jak šílená a neskutečná je jeho láska k pouhému přízraku. Ale pak si vzpomněl na nepatrné mateřské znaménko pod jejím levým ňadrem, které jedné noci líbal, a cítil pod rty tlukot jejího srdce, zatímco se zem otřásala při dunění těžkých děl u Verdunu. Pamatoval si její netrpělivý pohyb, jakým si odhrnula vlasy, když mu položila tvář na stehno. A mladí důstojníci odcházeli do města nebo do chatrčí nedaleko základny, zatímco Fedmahn Kassad četl další historickou knížku, běhal ve vymezeném prostoru kolem tábora nebo si na komlogu přehrával taktiku a strategii.

Netrvalo dlouho a Kassada si všimli nadřízení. Během nevyhlášené války se Svobodnými horníky na území Lambertových prstenců to byl právě poručík Kassad, kdo vedl přeživší jednotky pěchoty a maríny, které provrtaly dno staré šachty na asteroidu Peregrine, aby jí bylo možno evakuovat zaměstnance konzulátu a civilní obyvatelstvo.

Ale bylo to během krátké vlády Nového Proroka na Qom-Riyadh, kdy se kapitán Kassad dostal do středu pozornosti celé Sítě.

Kapitán jediné vojenské lodi Hegemonie v okruhu dvou světelných let od této kolonie právě vykonával zdvořilostní návštěvu, když se Nový Prorok rozhodl vést třicet milionů šiitů Nového řádu proti dvěma kontinentům obydleným sunnitskými obchodníky a devadesáti tisíci nevěřících občanů Hegemonie. Kapitán a jeho pět důstojníků bylo uvězněno. Naléhavé tachykomové zprávy z Tau Ceti žádaly, aby situaci na Qom-Riyadh vyřešil služebně nejstarší důstojník z lodi *Denieve*, kroužící na orbitě, který by měl osvobodit rukojmí a sesadit Nového Proroka... aniž by musel v atmosféře planety použít jaderné zbraně. *Denieve* byla stará kraksna určená pro boj na orbitě. Na palubě nenesla žád-

né jaderné zbraně, kterých by se dalo v atmosféře použít. Nejvyšším důstojníkem Kosmických jednotek na lodi byl kapitán Fedmahn Kassad.

Třetího dne revoluce přistál Kassad s jediným výsadkovým člunem z *Denieve* na hlavním nádvoří Velké mešity v Mashadů. On a jeho čtyřiatřicet mužů sledovali, jak okolní dav narůstá až do tří set tisíc bojovně naladěných fanatiků, které drželo zpátky jen silové pole člunu a čekání na rozkaz od Nového Proroka. Ten už ve Velké mešitě nebyl; odletěl na severní polokouli Riyadh, aby se tam připojil k oslavám vítězství.

Dvě hodiny po přistání vystoupil kapitán Kassad z člunu a učinil krátké prohlášení. Oznámil, že byl vychován jako muslim. Rovněž řekl, že výklad koránu od dob přistání šiitské kolonizační lodi jasně ukázal, že bůh islámu by nepožehnal, ba ani nepovolil zabíjení nevinných obětí, bez ohledu na všechny svaté války vyhlašované prašivými fanatiky jako je Nový Prorok. Kapitán Kassad dal vůdcům třiceti milionů vzbouřenců tři hodiny, aby vydali rukojmí a vrátili se do svých domovů na pouštním kontinentu Qom.

V prvních třech dnech revoluce obsadily Prorokovy armády většinu měst na obou kontinentech a zajaly více než dvacet sedm tisíc rukojmí Hegemonie. Ozbrojená komanda mezi sebou celý den a celou noc řešila teologické rozpory a odhadovalo se, že za první dva dny vlády Nového Proroka bylo zavražděno víc než čtvrt milionu sunnitů. V odpověď na Kassadovo ultimátum Nový Prorok pohrozil, že všichni nevěřící budou popraveni okamžitě po jeho televizním projevu, vysílaném v přímém přenosu toho večera. A nařídil zahájit útok na Kassadův člun.

Revoluční garda ve snaze zachránit Velkou mešitu nepoužila silných výbušnin. Namísto toho střílela z automatických zbraní, starého energetického děla, pálila plazmové granáty a vrhala proti Kassadovi živé vlny útočících davů. Silové pole vydrželo.

Televizní projev Nového Proroka začal patnáct minut před uplynutím lhůty, kterou Kassad určil ve svém ultimátu. Nový Prorok souhlasil s Kassadovým tvrzením, že Alláh strašlivé potrestá všechny kacíře, avšak oznámil, že

to budou nevěřící Hegemonie, kdo tento trest ponese. Byl to jediný případ, kdy se Nový Prorok zřejmě přestal před kamerou ovládat. S divokým řevem a s pěnou u úst nařídil, aby lidské davy znovu zaútočily na Kassadův člun. Prohlásil, že v té chvíli se v obsazeném reaktoru Energie pro mír v Ali vyrábí tucet atomových bomb. S jejich pomocí se jednotky Alláhovy dostanou i do vesmíru. Jak vysvětlil, první bombu použije proti ďábelské lodi nevěřícího Kassada dnes odpoledne. Nový Prorok pak začal podrobně popisovat, jak budou rukojmí Hegemonie popravena, ale v té chvíli doběhlo Kassadovo ultimátum.

Qom-Riyadh byl vlastním výběrem i díky své poměrně značné vzdálenosti technicky zaostalým světem. Jeho obyvatelé však nebyli natolik primitivní, aby neměli aktivní da-tasféru. Stejně tak se revoluční mulláhové, vedoucí invazi, nestavěli proti 'Velkému šajtánu vědy Hegemonie' natolik důsledně, aby své osobní komlogy nezapojili do celoplanetární datové sítě.

Denieve stačila rozmístit tolik špionážních satelitů, aby v 1729 hodin centrálního času Qom-Riyadh byla datasféra napíchnuta do té míry, že loď Hegemonie dokázala identifikovat šestnáct tisíc osm set třicet revolučních mulláhů podle jejich vstupních kódů, V 1729:30 hodin začaly špionážní satelity vysílat cílová data jedenadvaceti obranným družicím, které kroužily na nízké oběžné dráze. Tyto zbraně byly tak zastaralé, že úkolem *Denieve* bylo odvézt je do Sítě, kde by byly bezpečně zničeny. Kassad ale pro ně navrhl jiné využití.

Přesně v 1730 hodin vybuchla v devatenácti malých satelitech fúzní jádra. V několika nanosekundách před jejich autodestrukcí byly vzniklé rentgenové paprsky zaměřeny, zacíleny a vyslány v šestnácti tisících osmi stech třiceti neviditelných, ale nesmírně koncentrovaných paprscích. Staré obranné satelity neměly být použity v atmosféře a jejich účinný ničivý rádius byl o něco méně než milimetr. Naštěstí nebylo víc zapotřebí. Ne všechny paprsky pronikly vším, co bylo mezi mulláhy a oblohou. Ale patnácti tisícům sedmi stům osmdesáti čtyřem se to podařilo.

Účinek byl okamžitý a dramatický. Ve všech případech

se mozek a mozkomíšní tekutiny cíleného objektu začaly vařit, změnily se v páru a roztříštily lebku na kousky. Nový Prorok byl právě v polovině projevu, vysílaného v přímém přenosu po celé planetě - doslova uprostřed slova „kacíř“ -když nastalo 1730.

Téměř dvě minuty ukazovaly televizní obrazovky a tele-stěny po celé planetě tělo Nového Proroka bez hlavy, zhroucené u mikrofonu. Pak Fedmahn Kassad přerušil na všech vlnových délkách vysílání a oznámil, že další ultimátum vyprší za hodinu a jakékoli represálie vůči rukojmí se setkají s ještě dramatičtějším projevem Alláhovy nelibosti.

K žádným represáliím nedošlo.

Té noci navštívila Kassada na oběžné dráze kolem Qom Riyadh Tajemná - poprvé od dob, kdy studoval na Akademii jako kadet. Spal, ale ta návštěva byla víc než sen a méně než alternativní skutečnost v simulátorech takticko-simulační sítě. Leželi spolu pod lehkou přikrývkou s rozbitou střechou nad hlavou. Kůži měla hladkou a elektrizující, její tvář nebyla víc než bledým oválem na pozadí okolní noci. Nad hlavami jim začaly těsně před rozbřeskem mizet hvězdy ve falešné záři. Kassad si uvědomil, že se mu snaží něco říci; hebké rty tvořily slova těsně pod hranicí slyšitelnosti. Na okamžik se natáhl, aby jí mohl lépe pohlédnout do tváře, ale namísto toho úplně přerušil kontakt. Probudil se ve svém hamaku se zpocenými tvářemi, a hučení lodních motorů mu znělo tak nezvykle, jako dech nějakého probuzeného zvířete.

O devět týdnů lodního času později stál Kassad před vojenským vyšetřovacím soudem Kosmických jednotek na Svobodě.

Když na Qom-Riyadh učinil osudné rozhodnutí, věděl, že ho nadřízení budou muset zatratit anebo povýšit.

Kosmické jednotky se pyšnily tím, že byly připraveny na všechny problémy v Síti nebo v koloniálních

oblastech, ale nic je pořádně nepřipravilo na bitvu na Jižní Bressii a její důsledky pro Nové bušidó.

Kodex Nového bušida, kterým se Kassad celý život řídil, se vyvinul z nutnosti přežití armády. Po hrůzách dvacátého a raného jedenadvacátého století na Staré Zemi, kdy se vojenští vůdci věnovali celostátní strategii a civilní obyvatelstvo bylo povoleným terčem, zatímco uniformovaní kati seděli v bezpečí v soběstačných bunkrech padesát metrů pod zemí, byl odpor zbylých civilistů tak veliký, že po víc než století bylo slovo „voják“ výzvou k lynčování.

Jak se Nové bušidó vyvíjelo, použilo prvky prastarého kodexu cti a osobní odvahy spojené s potřebou chránit civilní obyvatelstvo, jak je to jen možné. Pochopilo rovněž význam návratu k napoleonskému pojetí malé 'netotál-ní' války s přesně stanovenými cíli a zakázanými postupy. Kodex vyžadoval omezení jaderných zbraní a strategického bombardování jen na případy nejvyšší nutnosti, ba co víc, žádal, aby se na Staré Zemi vrátili ke středověkému pojetí bojů malých profesionálních armád v navzájem dohodnutém čase a na místě, kde by bylo možno omezit zničení soukromého i veřejného majetku na naprosté minimum.

Kodex se osvědčil během prvních čtyř staletí expanze po Hidžře. Skutečnost, že základní technologie po tři z těchto staletí v zásadě stagnovala, posloužila ve skutečnosti Hegemonii, protože její monopol na využívání Bran umožňoval nasadit nepříliš velké výsadky Kosmických jednotek na pravém místě v požadovanou dobu. I když byly jednotlivé koloniální či nezávislé světy odděleny nevyhnutelnou propastí časového dluhu, žádný z nich se nemohl Hegemonii postavit. Incidenty jako politická vzpoura na Maui-Dohodě se svým jedinečným způsobem vedení války místními gerila-mi nebo náboženské šílenství na Qom-Riyadh byly rychle a tvrdě potlačeny a jakékoli výstřelky jen potvrzovaly nezbytnost návratu k přísnému kodexu Nového bušida. Ale žádné výpočty ani úvahy velení Kosmických jednotek je nemohly náležitě připravit na nevyhnutelné střetnutí s Vy-vrženci.

Vyvrženci byli pro Hegemonii jedinou vnější hrozbou po čtyři staletí od doby, kdy předkové barbarských hord opustili sluneční soustavu ve své nevzhledné flotile O'Neillových měst, asteroidů a shluků experimentálních zemědělských

komet. I když Vyvrženci ovládli Hawkingův pohon, Hegemonie se oficiálně tvářila, že o nich nic neví, dokud jejich roje zůstávaly v mezihvězdné temnotě a omezovaly své vpády do jednotlivých systémů na výpravy za vodíkem k plynným obrům a pro zmrazenou vodu na neobydlené měsíce.

Rané-bitky s Vyvrženci jako střetnutí u Bentovy planety a GHC 2990 byly považovány za výstřelky, které neměly pro Hegemonii žádný význam. I na tvrdou bitvu u Lee Tři se pohlíželo jako na záležitost Koloniální služby a když se na místo útoku dostavil o šest let později výsadek Kosmických jednotek, pět let po odletu Vyvrženců, byly všechny hrůzy zapomenuty - pomohlo to názoru, že k žádnému dalšímu útoku barbarů nedojde, že Hegemonii stačí pohnout malíkem.

V desetiletích, která následovala, se Kosmické jednotky střetly s Vyvrženci na stovkách míst v hraničních oblastech, ale bojovala jen marína ve vzduchoprázdnu a pěchota se do bitvy nedostala. Po celé Síti se tvrdilo, že Vyvrženci nikdy nemohou ohrozit planety pozemského typu, protože se za ta staletí již přizpůsobili životu v beztížném stavu a změnili se v něco víc - nebo méně - než lidi; Vyvrženci neměli Brány, nikdy jejich technologii neovládnou, a tak nemohou být pro Kosmické jednotky skutečnou hrozbou. Pak přišla Bressia.

Bressia byla jednou z oněch samolibých nezávislých světů se snadným přístupem do Sítě a přesto pyšným na svou osmiměsíční vzdálenost od ní. Bohatla na vývozu diamantů, vrtníkového koření a naprosto nedostižné kávy, zdvořile odmítala stát se řádnou kolonií, avšak stále závisela na protektorátu Hegemonie i společném trhu, aby uspokojil její vysoké ekonomické požadavky. Jako v případě většiny planet tohoto typu byla i Bressia pyšná na svou domobranu; dvanáct bojových lodí, opravený křižník, vyřazený z arzenálu Kosmických jednotek před půl stoletím, na čtyřicet (nebo o něco víc) malých rychlých orbitálních strážných lodí, stálou armádu devadesáti tisíc dobrovolníků, slušné námořní loďstvo a sklad jaderných zbraní, jejichž účel měl být ryze symbolický.

Monitorovací stanice Hegemonie zpozorovala brázdu způsobenou Hawkingovým pohonem Vyvrženců, ale mylně

ji považovala za další migrující roj, který se systému Bressie nepřiblíží víc než na půl světelného roku. Namísto toho se Vyvržená vrhli na Bressii jedinou korekcí kursu, která byla zpozorována, až když byli v dosahu Oortova oblaku. Vyvr-ženci se řítili na Bresii jako prastarý mor ze Starého zákona. Nejméně sedm měsíců standardního času dělilo Bressii od jakékoli odpovědi, natož záchrany ze strany Hegemonie.

Kosmická obrana Bressie byla zničena v prvních dvaceti hodinách bojů. Pak umístily roje Vyvrženců více než tři tisíce svých lodí na oběžnou dráhu a začaly systematicky likvidovat veškerou obranu planety.

Během první vlny Hidžry byla planeta osídlena prozaickými Středoevropany a její dva kontinenty nesly jména Severní Bressie a Jižní Bressie. Na Severní Bressii byla poušť, rozlehlá tundra a šest velkých měst, kde žili hlavně sběrači vrtníku a naftoví inženýři. Jižní Bressie s mnohem příznivějším podnebím i zeměpisnou polohou byla domovem většiny ze čtyř set milionové populace planety a hostila obrovské kávovníkové plantáže.

Jako by chtěli ukázat, jak se kdysi vedla válka, Vyvržen-ci srovnali celou Severní Bressii se zemí - nejprve ji zasypali několika stovkami jaderných střel, pak taktickými plazmovými bombami, potom smrtícími paprsky a nakonec umělými viry. Jen několik málo ze čtrnácti milionů obyvatel se zachránilo. Jižní Bressie bombardována nebyla - kromě útoků na konkrétní vojenské cíle, letiště a velký přístav v Solno.

Podle doktríny Kosmických jednotek mohla sice planeta být z oběžné dráhy rozdrcena, avšak skutečná invaze na průmyslově vyvinutou planetu byla naprosto nemožná; problémy s logistikou přistání, obrovským územím, které by bylo třeba obsadit a neskutečně mohutná armáda byly považovány za rozhodující faktory, které jakoukoli takovou invazi vylučovaly.

Jenže Vyvrženci zřejmě knihy s doktrínami Kosmických jednotek nečetli. Dvacátého třetího dne přistálo na Jižní Bressii víc než dva tisíce výsadkových lodí. To, co ze vzdušné obrany Bressie zbylo, bylo zničeno již v prvních hodinách invaze. Proti silám Vyvržen
ců byly odpáleny dvě

r

jaderné zbraně; první byla odražena silovými poli, druhá zničila osamělou průzkumnou loď Vyvržen
ců - mohlo se ale jednat o atrapu.

Jak se ukázalo, Vyvržen
ci se za tři staletí *opravdu* změnili. *Skutečně* dávali přednost prostředí v beztížném stavu. Avšak jejich exoskelety pro pěchotu jim posloužily velmi dobře a bylo jen otázkou několika dnů, než se jednotky černě oděných Vyvržen
ců s dlouhými údy vyrojily nad městy Jižní Bressie podobny vpádu obrovských pavouků.

Poslední organizovaný odboj se zhroutil devatenáctého dne invaze. Téhož dne padlo i hlavní město Buckminster. Poslední tachykomová zpráva, kterou Hegemonie z Bressie dostala, byla přerušena v půlce slova hodinu poté, kdy jednotky Vyvržen
ců vstoupily do města.

Plukovník Fedmahn Kassad přiletěl s první flotilou Kosmických jednotek o devětadvacet týdnů objektivního času později. Třicet lodí třídy Omega, chránících jedinou loď, vybavenou Branou, vniklo vysokou rychlostí do systému. Brána byla aktivována za tři hodiny a po deseti hodinách bylo v systému připraveno čtyři sta bojových lodí. O jedenadvacet hodin později začal protiútok.

Tak vypadal začátek bitvy o Bressii. Pro Kassada ale ty dny a týdny neznamenaly žádnou matematiku, ale strašlivou krásu boje. Bylo to poprvé, kdy bylo Brány použito na úrovni vyšší než jedna divize a došlo k předpokládaným zmatkům. Kassad vstoupil do Brány ve vzdálenosti pěti světelných minut od planety a okamžitě upadl do písku a štěrku, protože na druhé straně Brány při vstupu z útočné lodi byl strmý svah a zem kluzká od bláta a krve jednotek, které prošly jako první. Kassad ležel v blátě a sledoval všeobecné šílenství pod svahem. Deset ze sedmnácti výsadkových lodí se zřítilo a hořely, rozptýlené na svazích a plantážích jako rozbité hračky. Silová pole lodí, které se ještě držely, se chvěla pod náporem raket a palby, která přistávací plochu proměnila v kopuli oranžového ohně. Kassadův taktický displej nebyl naprosto k ničemu; vizér ukazoval naprosto nemožné palebné vektory, červeně fosfo-reskující skvrny na místech, kde vojáci Jednotek umírali,

a přes to duchovíte obrazce, vyvolávané rušením Vyvržen-ců. Kdosi křičel: „Ach, sakra! Sakra! Sakra!“ na hlavním velitelském okruhu a implantáty zaznamenávaly prázdno tam, kde měla být data Velitelské skupiny.

Jakýsi voják mu pomohl vstát. Kassad si setřel bláto a ustoupil další eskadře, procházející Branou. Válka začala. Od prvních minut na Jižní Bressii si Kassad uvědomil, že Nové bušidó je mrtvé. Osmdesát tisíc skvěle vycvičených a vyzbrojených pozemních jednotek postupovalo a vyhledávalo boj na neobydlených místech. Síly Vyvržen
ců se stáhly za linii spálené země a zanechaly za sebou jen primitivní pasti a mrtvé civilní obyvatelstvo. Jednotky používaly Bran, aby nepřítele zmátly a přinutily jej bojovat. Vyvr-ženci odpověděli palbou jadernými a plazmovými bombami a uvěznili pozemní jednotky pod silovými poli, zatímco se jejich vlastní pěchota stáhla, aby připravila obranu kolem měst a přistávacích ploch svých lodí.

Ve vesmíru nedošlo k žádným bleskovým vítězstvím, která by zvrátila misku vah na Jižní Bressii. Přes příležitostné přestřelky a boje si Vyvržen
ci udrželi naprostou kontrolu nad vším, co se nacházelo na tři astronomické jednotky od Bressie. Kosmické jednotky ve vesmíru se stáhly a soustředily na udržení flotily v dosahu Bran a ochranu mateřské hyperprostorové lodi.

To, co mělo být podle předpokladů krátkou dvoudenní bitvou, se protahovalo na třicet, pak na šedesát dní. Způsobem boje se vrátili do dvacátého nebo jedenadvacátého století: dlouhý ponurý boj v troskách zničených měst nad mrtvolami civilního obyvatelstva. Původní počet osmdesáti tisíc příslušníků Kosmických jednotek byl

posílen sto tisíci dalšími, avšak byly stále decimováni; bylo třeba povolat dvě stě tisíc dalších. Jen zarputilá vytrvalost Meiny Glad-stonové a několika dalších stejně rozhodných senátorů udržovala válku a trpěla smrt vojáků, zatímco miliony hlasů ve Velkém sněmu a v Poradním sboru umělých inteligencí požadovaly ukončení bojů.

Kassad pochopil změnu taktiky téměř okamžitě. Jeho instinkty z dob pouličních bojů vyplavaly na povrch dřív, než byla většina jeho divize zničena v bitvě u Hromady ka-

mění. Zatímco všichni ostatní velitelé Jednotek odpadávali jeden po druhém, paralyzováni nerozhodností při takovém porušení Nového bušida, Kassad, který velel pluku - a po zničení Velitelské skupiny Delta jadernou bombou i celé divizi - žádal své muže o čas a volal po použití atomových zbraní, aby podpořily jeho protiútok. V době, kdy se Vyvrženci devadesátého sedmého dne po 'záchraně' Bressie Kosmickými jednotkami stáhli, získal si Kassad dvojznačnou přezdívku Řezník Jižní Bressie. Tvrdilo se, že se ho bojí i jeho vlastní vojáci.

A Kassadovi se o *ní* zdálo ve snech, které byly víc -a méně - než snem.

Poslední noci bitvy u Hromady kamení, v labyrintu temných tunelů, kde Kassad a jeho komandos používali sonic-kých zbraní a plynu T-5, aby dostali poslední bandy Vyvrženců z úkrytů, usnul plukovník uprostřed plamenů a výkřiků a pocítil jemný dotek jejích dlouhých prstů na tváři a lehký tlak jejích ňader na hrudi.

Když Kassad vstoupil druhého dne po bombardování z kosmu do Nové Vídně, s vojáky pochodujícími po hladce vyleštěných, dvacet metrů širokých vypálených korytech do rozbořeného města, hleděl Kassad bez mrknutí oka na řady lidských hlav pečlivě seřazených na dláždění, jako by měly Kosmické jednotky vítat svýma obviňujícíma očima. Kassad se vrátil k velitelskému vozidlu, zavřel pří-klop, schoulil se v teplé temnotě páchnoucí gumou, žhavým plastikem a ionizovaným vzduchem - a slyšel přes kakofonii v kanálech C3 a ve vlastním implantátu *její* hlas.

V noci před ústupem Vyvrženců opustil konferenci velitelů na palubě lodi *Urazil,* prošel Branou do svého štábu v Indelibles severně od údolí Hyne a vyjel velitelským vozem až na vrchol kopce, aby shlédl závěrečné bombardování. Nejbližší z taktických jaderných úderů probíhal čtyřicet pět kilometrů daleko.

Plazmové bomby rozkvétaly jako oranžovorudé květiny zasazené v dokonalých rozestupech. Kassad napočítal víc než dvě stovky tančících sloupů zeleného světla - jak pekelné biče rvaly planinu na kousky. Ale ještě než usnul, zatímco seděl na sedačce vozidla a snažil se vymazat si z pa-

měti blednoucí obrazy zkázy, přišla k němu. Měla na sobě bleděmodré šaty a lehce kráčela mezi zničenými rostlinami po svahu. Vítr nadzvedával jemnou látku jejího šatu. Tvář a paže měla bílé, téměř průhledné. Zavolala ho jménem -téměř ji zaslechl - a pak planinu pod ním zavalila další vlna bombardování a vše zmizelo v řevu a ohni.

Jak tomu bývá ve vesmíru, který většinou ovládá ironie, přežil Fedmahn Kassad devadesát sedm dní nejhorších bojů, jaké kdy Hegemonie zažila, bez jediného škrábnutí -načež byl zraněn dva dny poté, kdy se poslední Vyvrženci stáhli do prchajících lodí.

Byl v Občanském středisku v Buckminsteru, v jedné ze tří budov, které boje ve městě vydržely, a krátce odpovídal na stupidní otázky novináře Světové sítě, když patnáct pater nad ním vybuchla nastražená plazmová mina, ne větší než normální mikroobvod, mrštila novináře a dva Kassa-dovy pomocníky mřížkou ventilátoru na ulici a dům mu hodila na hlavu.

Kassada dopravili do nemocnice na štábu a pak Branou na mateřskou loď na oběžnou dráhu kolem druhého měsíce Bressie. Tam byl resuscitován a napojen na přístroje, zatímco velitelství a politici Hegemonie rozhodovali, co

s ním.

Díky spojení prostřednictvím Brány a tím i se zprávami o dění na Bressii v reálném čase se plukovník Fedmahn Kassad brzy stal cause célèbre. Miliardy, které odpuzovala nikdy nevídaná zuřivost bojů v Jižní Bressii, by rády viděly Kassada před soudem a odsouzeného za válečné zločiny. Vrchní administrátorka Gladstonová i mnoho dalších však považovali Kassada a další velitele Kosmických jednotek za

zachránce.

Nakonec byl Kassad umístěn na nemocniční loď, která pomalu mířila zpátky do Sítě. Protože většina obnovy jeho tělesných pochodů stejně proběhne v hibernaci, mělo smysl používat starých pomalých nemocničních lodí v případě zraněných i mrtvých, které bylo možno ještě oživit. Až se Kassad i ostatní pacienti dostanou do Sítě, budou schopni aktivní služby. A Kassad navíc získá k dobru aspoň

osmnáct měsíců objektivního času, během nichž by mohla jakákoli nechuť k jeho osobě již opadnout.

Když se Kassad probudil, spatřil nad sebou tmavý stín nějaké ženy, která se nad ním skláněla. Na okamžik si byl jistý, že je to *ona*, pak si uvědomil, že je to lékařka z Kosmických jednotek.

„Jsem mrtev?“ zašeptal.

„Byl jste. Jste na nemocniční lodi *Merrick.* Prodělal jste několikrát resuscitaci a obnovu tkáně, ale zřejmě se na to nepamatujete díky kocovině z hibernace. Můžeme zahájit další fázi tělesné terapie. Cítíte se na to, abyste mohl chodit?“

Kassad zvedl ruku, aby si zakryl oči. I přes dezorientaci po hibernaci si teď vzpomněl na bolestivé terapeutické procedury, na dlouhé koupele v lázních virů RNA i na operace. Především na operace. „Kam letíme?“ otázal se a stále si chránil oči. „Zapomínám, kudy se letí do Sítě.“

Doktorka se usmála, jako by jí takovou otázku kladl pokaždé, když se probouzel z hibernace. Možná tomu tak bylo. „Zastavíme na Hyperionu a Zahradě,“ odpověděla. „Právě vstupujeme na oběžnou dráhu...“

Přerušil ji zvuk, jaký by asi oznamoval konec světa -mohutný hlas mosazných trub, zvuk trhaného kovu, divoký křik. Kassad se vykulil z postele a jak padal v šestinové gravitaci, zavinul se do matrace. Smršť síly hurikánu jím smýkla palubou a vrhla na něj džbány, tácy, povlečení, knihy, těla, kovové nástroje a spoustu dalších věcí. Muži a ženy křičeli, jejich hlasy zněly v unikajícím vzduchu falzetem. Kassad ucítil, jak matrace naráží do zdi, a odvážil se opatrně odtáhnout dlaně, jimiž si dosud přikrýval obličej.

Metr před ním se pavouk velikosti fotbalového míče s divoce mávajícíma nohama snažil dostat do trhliny, která se náhle objevila v trupu. Jeho nohy bez kloubů jako by se chytaly papírů a dalších odpadků, které létaly vzduchem. Pavouk se otočil a Kassad si uvědomil, že to je lékařčina hlava; výbuch ji zcela oddělil od těla. Prameny dlouhých vlasů se svíjely a otíraly se Kassadovi o tvář. Pak se otvor

rozšířil do velikosti pěsti a hlava jím prolétla.

Kassad se postavil ve chvíli, kdy se loď přestala otáčet a nebylo už žádné 'nahoře.' Jediné, co loď ovládalo, byl divoký hurikán, neustále vrhající vše v místnosti k otvorům a spárám v trupu, a odpudivý nářek a skřípot lodi. Kassad se dral proti větru, silou paží se přitahoval ke dveřím do postranní chodby a přidržoval se přitom všeho, na co dosáhl a kopal do všeho, co mu bránilo v postupu. Do čela jej udeřil kovový tác; mrtvola s očima zalitýma krví jím téměř mrštila zpět do ošetřovny. Nouzové vzduchotěsné dveře bezmocně narážely do mrtvého vojáka, jehož tělo ve skafandru je zablokovalo. Kassad se překulil do šachty a vtáhl tělo za sebou. Dveře za ním zaklaply, ale v šachtě nebylo o nic víc vzduchu než v ošetřovně. Kdesi se ztrácelo kvílení sirény za hranici slyšitelnosti.

I Kassad křičel a snažil se uvolnit tlak, který jeho plíce ani ušní bubínky nemohly vydržet. Vysávaný vzduch je stále táhl do sto třicet metrů vzdáleného hlavního trupu lodi. Potácel se s mrtvým vojákem chodbou v ponurém valčíku. Kassadovi trvalo dvacet sekund, než otevřel nouzové uzávěry na vojákově skafandru, další minutu, než tělo svlékl a nasoukal se do ochranného oděvu. Byl aspoň o deset centimetrů vyšší než mrtvý a i když měl skafandr mít určitou vůli, stále jej bolestivě tlačil na krku, zápěstí a na kolenou. Přilbu měl naraženou do čela jako vypolštářované hledí. Uvnitř přilby byly kapky krve a vlhká bílá tekutina. Kus šrapnelu, který vojáka zabil, po sobě zanechal vstupní a výstupní otvory, ale skafandr se snažil ze všech sil utěsnit se sám. Většina světel na hrudníku zářila červeně a skafandr neodpověděl, když jej Kassad vyzval, aby podal hlášení, ale recyklátor vzduchu fungoval, i když se znepokojivým

syčením.

Kassad zkusil vysílačku skafandru. Nic, ani statický šum pozadí. Našel výstup komlogu a připojil se k němu. Nic. Loď se opět zakolébala, kov se otřásal sérií ran. Kassadem to hodilo proti stěně šachty. Jedna z dopravních klecí se uvolnila - kabely sebou mrskaly jako chapadla podrážděné mořské sasanky. V kleci byla mrtvá těla, další těla ležela na částech točitých schodů, které zůstaly netknuté podél stěny.

Kassad překonal zbývající část šachty a zjistil, že všechny vzduchotěsné dveře jsou neprodyšné uzavřeny a šachta je oddělena od zbytku světa. V trupu ale byly tak velké díry, že jimi mohl proletět obchodní člun.

Loď sebou opět trhla a *začala*, se zmítat divočeji. Corio-lisovy síly působily na Kassada a vše ostatní v šachtě stále víc. Kassad se pověsil na kus utrženého kovu a protáhl se otvorem v trojitém trupu. Téměř se zasmál, když spatřil vnitřek. Ať už na tu starou nemocniční loď zaútočil kdokoli, odvedl dobrou práci; proděravěl trup střelami tak důkladně, že izolace povolila, samozacelující jednotky se roztrhly a vnitřní trup se zhroutil. Pak nepřátelská loď vyslala dovnitř lodi rakety s hlavicemi, kterým lidé z Kosmických jednotek přiléhavě říkali „kanystrové střely“. Účinek se velmi podobal výbuchu granátu v přeplněném krysím labyrintu.

Světla svítila tisíci děr, tu a tam přecházela v barevné paprsky, když narazila na koloidní základ rozptýleného oblaku prachu, krve nebo tekutiny. Z místa, kde Kassad visel a točil se spolu s trpící lodí, viděl desítky těl, nahých a rozervaných, a všechna se v nulové gravitaci pohybovala s klamnou grácií podmořského baletu.

Většina z nich plula ve svém vlastním slunečním systému krve a tkáně. Několik jich na Kassada hledělo pohledem loutky tlakem vypoulenýma očima a jako by ho zvalo k sobě náhodnými, trhavými pohyby paží a rukou.

Kassad se prodral vrakem až k hlavní chodbě k velitelskému můstku. Neviděl po cestě žádné zbraně - zdálo se, že nikdo kromě toho vojáka si nestačil včas obléci skafandr -ale věděl, že na velitelském můstku nebo v ubytovně vojáků na zádi by měl být sklad zbraní.

Kassad se zastavil u utrženého tlakového uzávěru a zíral. Tentokrát se opravdu zasmál. Před ním už nebyla žádná úniková šachta, žádná záď. Celá sekce - chodba, nemocnice, kus trupu - to vše se odtrhlo od lodi stejně snadno, jak Beowulf odtrhl Grendelovi od těla paži. Poslední, neu-těsněné dveře k únikové šachtě ústily do volného vesmíru. O několik kilometrů dál viděl Kassad další rozervané zbytky *Merricku,* lesknoucí se ve sluneční záři. Zelenomodrá planeta se otáčela tak blízko, že Kassad pocítil záchvat akrofobie

a pevněji stiskl rám dveří. A jak se díval, nad okrajem planety vyšla hvězda, zamrkala rubínovou morseovkou laserů a jedna část nemocniční lodi, asi půl kilometru vzdálená v propasti vakua, opět vybuchla v zášlehu vypařovaného kovu, vyletujících mrznoucích předmětů a roztočených černých skvrn. Kassad si uvědomil, že to jsou lidská těla.

Přitáhl se do hlubin vraku a zvažoval situaci. Skafandr mu nemohl vydržet déle než hodinu - už cítil puch zkažených vajec, jak recyklátor vzduchu přestával pracovat -a během namáhavého postupu vrakem nenarazil na žádný vzduchotěsný oddíl nebo kontejner. A i kdyby našel kabinku nebo vzduchovou propusť, co pak? Kassad nevěděl, zda planeta pod ním je Hyperion nebo Zahrada, ale byl si jist, že ani na jedné z nich nejsou Kosmické jednotky. A věděl s naprostou určitostí, že žádné místní ozbrojené sfly by se nepostavily válečné lodi Vyvržených. Může trvat celé dny, než hlídka začne prozkoumávat vrak. Bylo také možné, že dříve, než se sem někdo dostane, klesne ta polorozpadlá hromada šrotu, kterou nyní obývá, na oběžné dráze příliš hluboko a tisíce tun rozžhaveného kovu se rozlétnou v atmosféře. Kassad věděl, že místním obyvatelům by se to nelíbilo, ale z jejich úhlu pohledu by bylo pravděpodobně přijatelnější, aby jim spadl na hlavu kus nebe, než střetnutí s Vyvržená. Uvědomil si se smutným úsměvem, že pokud měla planeta obranné zbraně na oběžné dráze nebo pozemní protikosmickou obranu, bylo by rozumnější kdyby sestřelili vrak, než kdyby pálili na loď Vyvržených.

Pro Kassada by v tom nebyl žádný rozdíl. Pokud něco neudělá hodně rychle, bude mrtev dávno předtím, než zbytky lodi vstoupí do atmosféry nebo místní obyvatelé zahájí

akci.

Štít dalekohledu mrtvého vojáka poškodil šrapnel, který jej zabil, ale Kassad sesunul to, co z něj zbylo, přes své hledí. Obraz byl posetý barevnými skvrnami, ale skafandr měl ještě dost energie, aby ukázal na pavučině prasklin zvětšený bledězelený obraz. Kassad se díval, jak loď Vyvržených sto kliků od vraku zastavila, a její ochranné pole zastínilo hvězdy v pozadí. Vypustila několik předmětů. Na okamžik si byl Kassad jist, že to jsou střely, které mají lodi zasadit

ránu z milosti, a přistihl sám sebe, jak se nevesele usmívá; byl si jist, že mu zbývá jen několik sekund života. Pak si všiml jejich pomalého letu a zesílil zvětšení. Kontrolky zazářily červeně a dalekohled vysadil, ale ještě předtím stačil Kassad zahlédnout vřetenovité předměty vejčitého tvaru, s výrůstky manévrovacích trysek a průzory. Každý nesl svazek šesti paží manipulátorů. „Sépie“ - tak přezdívali marinád z Kosmických jednotek obsazovací lodi Vyvržených.

Kassad se vtáhl hlouběji do vraku. Měl jen několik minut, než se jedna nebo více sépií dostane k lodi. Kolik může být na takové věci Vyvržených? Deset? Dvacet? Kassad si byl jist, že jich nebude méně než deset. A budou dobře ozbrojeni, vybaveni infrasenzory a detektory pohybu. Elitní ekvivalent maríny Hegemonie, komanda Vyvržených, byl nejen vycvičen pro boj v prostředí bez gravitace, ale jeho členové se narodili a vyrostli ve světě, kde neexistovala gravitace. Dlouhé nohy a ruce, chápavé prsty u nohou a umělé ocasy jim v tomto prostředí přidají další výhody, i když Kassad pochyboval, že by potřebovali ještě více výhod, než mají k dispozici už teď.

Začal se opatrné stahovat zpět labyrintem pokroucené-ho kovu a bojoval s návalem adrenalinu, vyvolaným náhlým strachem, který jej málem přiměl začít ve tmě kopat a ječet. *Co chtěli?* Vězně. To by vyřešilo problém okamžitého přežití. Všechno, co musel udělat, bylo vzdát se. Problém byl, že Kassad viděl snímky výzvědné služby lodi Vyvržených, kterou zajali na Bressii. Ve skladišti té lodi bylo víc než dvě stě vězňů. A Vyvržená měli zřejmě k těmto občanům Hegemonie mnoho otázek. Možná jim nevyhovovalo krmit a věznit tolik Udí - nebo to byla jejich klasická politika výslechů - ale faktem zůstává, že civilisté z Bressie byli nalezeni rozpáraní a napíchaní na ocelové desky jako žáby v biologické laboratoři. Jejich orgány plavaly ve výživných tekutinách, ruce a nohy meh účinně amputovány, odstranili jim oči a jejich vědomí bylo připraveno k výslechu kybe-roimplantáty, zavedenými třícentimetrovými otvory v lebce přímo do mozku.

Kassad se sunul dál, vznášel se mezi troskami a vířícími kusy vnitřností lodi. Naprosto neměl v úmyslu se vzdát.

Vrak se otřásal a vibroval a pak se uklidnil, když se první sépie připoutala k trupu. *Mysli*, poručil si Kassad. Spíše než skrýš potřeboval zbraň. Neviděl během putování lodí něco, co by mu umožnilo přežít?

Přestal se pohybovat, zavěsil se na odhalený kus optického kabelu a uvažoval. Ošetřovna, kde se probudil, lůžka, hibernační kóje, přístroje intenzivní péče... většina vylétla otvory v trupu ven. Šachta, klec výtahu, mrtvoly na schodech. Žádné zbraně. Většina těl byla výbuchy nebo dekompresí zbavena oděvu. Kabely zdviže? Ne, příliš dlouhé, nedají se bez nástrojů uvolnit. Nástroje? Žádné neviděl. Pracovny lékařů byly po celé délce chodby za hlavní propustnou šachtou otevřené. Promítací místnosti, nádrže s resuscitačními lázněmi i chirurgické sály vypadaly jako vyloupené sarkofágy. Pouze jeden sál byl netknutý, přeplněný labyrintem rozházených nástrojů a poletujících kabelů. Zcela vyprázdněné solárium - okna vylétla do vesmíru. Pokoje pacientů. Pokoje lékařů. Kóje pro uklízeče, chodby a komůrky nejasného účelu. Mrtvoly.

Kassad tam zůstal viset ještě o sekundu déle, zorientoval se ve všudypřítomném labyrintu světla a tmy a pak se nohou odrazil.

Doufal, že získá deset minut; měl jich méně než osm. Věděl, že Vyvrženci budou pátrat důkladně a metodicky, ale podcenil jejich výkon v prostředí bez gravitace. Vsadil život na to, že v každé skupině budou dva - což byl základní postup v maríně, tak jako se pozemní krysy z Kosmických jednotek naučily v boji ve městě přecházet od dveří ke dveřím a vždy jeden vrazil do dveří, zatímco druhý ho kryl. Pokud jich bude víc než dva, pokud Vyvrženci operovali ve čtyřčlenných skupinách, je Kassadův osud zpečetěn.

Vznášel se uprostřed operačního sálu 3 a čekal. Vyvrže-nec vlétl do dveří. Kassadův recyklátor vzduchu už téměř přestával fungovat, Kassad se nehýbal a vdechoval poslední zbytky zkaženého vzduchu. Vyvrženecký komandos vnikl dovnitř, skočil stranou a vytasil obě zbraně, aby vypálil na neozbrojenou postavu v poškozeném skafandru maríny.

Kassad předpokládal, že zdánlivě zničený skafandr a rozbitý kryt přilby mu získají sekundu nebo dvě. Jeho

oči nehybně zíraly přes tříšť skla ke stropu, když vtom přes něj přejelo světlo lucerny, kterou měl Vyvrženec zavěšenou na prsou. Komandos měl dvě zbraně - sonický paralyzátor v ruce a trochu menší, avšak smrtelně nebezpečný paprskomet v dlouhých prstech na levé 'noze'. Pozvedl paralyzátor. Kassad si stačil povšimnout ostnu na umělém ocase a pak stiskl spoušť myši, kterou svíral v rukavici pravé ruky.

Většinu těch osmi minut zabralo Kassadovi napojení nouzového generátoru na obvody operačního sálu. Ne všechny chirurgické lasery vydržely, ale šest jich fungovalo. Kassad rozmístil čtyři menší tak, aby kryly prostor nalevo ode dveří, dva kráječe kostí mířily doprava. Vyvrženec se pohnul doprava.

Vyvržencův skafandr explodoval. Lasery dál krájely vzduch v naprogramovaných kruzích, zatímco Kassad se odrazil, proplul pod modrými paprsky, které nyní prořezávaly mlhu již zbytečného těsnění skafandru a vařící krve. Vyrazil mrtvému sonickou zbraň z ruky právě ve chvíli, kdy do sálu vplul druhý Vyvrženec, mrštný jako šimpanz ze Staré Země.

Kassad mu přitiskl paralyzátor k přilbě a vypálil. Postava ve skafandru ochabla. Umělý ocas se několikrát zachvěl náhodnými nervovými impulsy. Dávka z paralyzátoru z takové blízkosti rozhodně nemohla zajistit živého vězně; mozek oběti se proměnil v cosi připomínající omáčku. Kassad nechtěl brát vězně.

Kopnutím se osvobodil, chytil se traverzy a přejel so-nickým paprskem skrz otevřené dveře po chodbě. Nikdo další se neobjevil. Po dvaceti sekundách vyhlédl a zjistil, že chodba je prázdná.

Kassad si prvního těla nevšímal a svlékl muže v netknutém skafandru. Komandos byl pod ochranným oděvem nahý a ukázalo se, že to není muž; příslušnice komandos měla krátké blond vlasy, malá ňadra a tetování těsné nad ochlupením podbřišku. Byla velmi bledá a z nosu, uší a očí jí vytékaly kapky krve. Kassad si uložil do paměti, že Vyvrženci používají v armádě ženy. Všechna těla Vyvržen-ců na Bressii byla mužská.

Přidržel si rukou přilbu a recyklátor vzduchu, odkopl

tělo a navlékl si nezvyklý skafandr. Působením vakua mu explodovaly vlásečnice v kůži. Jak bojoval s cizími uzávěry a zámky, dýchl na něj hluboký chlad. I přes svůj velký vzrůst byl na ženin skafandr příliš malý. Když hodně natáhl prsty, mohl ovládat rukavice, ale nedokázal si poradit se spoji nohou a ocasu. Nechal kryty volně viset, stáhl si přilbu a místo ní si nasadil bublinu ženy z národa Vyvržen-ců.

Světla na disku v límci blikala oranžově a fialově. Kassad slyšel sykot vzduchu v rozbolavělých bubínci-ch a téměř se zalkl, jak vdechl vzduch prosycený silným zápachem. Mohl jen předpokládat, že pro Vyvržence to byla

sladká vůně domova. Ve sluchátkách bubliny mu zněly příkazy v jazyce, který mu připadal jako audiopáska Staré angličtiny, rychle přehrávaná pozpátku. Kassad opět vsadil všechny šance na to, že pozemní jednotky Vyvrženců na Bressii fungovaly jako napůl nezávislé týmy, spojené spíše rádiem a základní telemetrií než implantovanou taktickou sítí - jako pozemní Kosmické jednotky. Pokud používali stejný systém i zde, mohl velitel komandos vědět, že jeho (nebo její) dva lidé chybějí, možná mohl i sledovat jejich životní funkce, ale *nemusel* přesně vědět, kde jsou.

Kassad se rozhodl, že je na čase přestat s teoretizováním a pustit se do akce. Naprogramoval lasery tak, aby pálily na cokoli, co vstoupí do operačního sálu, a pak se kopáním sunul chodbou. Pomyslel si, že pohyb v tomhle zatraceném skafandru je jako chůze v gravitačním poli v příliš dlouhých kalhotách. Vzal si s sebou obé pistole a protože neobjevil žádné opasky, háčky, magnetické přísavky, velcronové uzávěry ani kapsy, kam by je umístil, vznášel se teď jako nějaký opilý pirát z holodramatu, v obou rukou třímal zbraně a odrážel se ode zdi ke zdi. Neochotně nechal jednu pistoli vznášet se za sebou, zatímco se jednou rukou snažil něčeho zachytit. Rukavice mu plandala jako patnáctá velikost na ruce velikosti dvě. Prokletý ocas skafandru sebou mrskal, mlátil do přilby a doslova ho bolel v zadku.

Dvakrát vlétl do tmavších koutů, protože zahlédl v dálce světla. Byl právě nad otvorem v palubě, kde pozoroval blížící se sépii, když zahnul za roh a téměř narazil do tří Vyvržených.

Fakt, že měl na sobě jejich skafandr, mu poskytl dvou-sekundovou výhodu. První postavu trefil do přilby, jakmile byla na dostřel. Druhý muž (nebo žena) vypálil zuřivou dávku z paralyzátoru těsně vedle Kassadova ramene vteřinu předtím, než padl, zasažen do hrudi třemi dávkami z pistole. Třetí Vyvržený se zapotácel, chytil se držadel a zmizel za rozbitým výstupkem dřív, než Kassad mohl znovu zamířit. Ve sluchátku mu zněly kletby, rozkazy a otázky. Kassad si hrál na němého.

Třetí Vyvržený by měl šanci na únik, kdyby se v něm neprobudil smysl pro čest a nedal se znovu do boje. Kassad měl nevysvětlitelný pocit *déjá vu,* když energetickým paprskem prostřelil muži levé oko ze vzdálenosti pěti metrů. Mrtvola vypadla po zádech do slunečního svitu. Kassad se přitáhl k otvoru a díval se na sépii, zakotvenou necelých dvacet metrů od něho. Pomyslel si, že to je první opravdový kus štěstí, které za dlouhou dobu měl.

Kopnutím se odrazil a přeletěl propast. Věděl, že kdyby ho chtěl někdo ze sépie nebo z vraku zastřelit, nemůže tomu nijak zabránit. Pocítil ono známé napětí v rozkroku jako vždycky, když byl nekrytým cílem. Nikdo nevypálil. V uších mu zněly rozkazy a otázky. Nerozuměl jim, nevěděl, odkud přicházejí, a řekl si, že je lepší se do rozhovoru nezapojovat. Díky nemotornému skafandru sépii téměř minul. Hlavou mu proletělo, že taková ironie by byla pravou odpovědí vesmíru na jeho snažení; odvážný bojovník odplouvá k oběžné dráze planety bez manévrovacích systémů, bez pohonu, bez reakčního motoru - nemohl použít ani pistoli, protože byla bez zpětného rázu. Skončí svůj život stejně zbytečně a bezmocně jako balon, který uletí malému dítěti.

Kassad se natáhl, až švy v oděvu zapraskaly, chytil se prutové antény a ručkoval po ní k trupu sépie.

Kde je sakra vstupní otvor? Na loď, pohybující se pouze v kosmu, byl trup poměrně hladký, ale zdobila jej řada znaků, písmen a značek. Předpokládal, že jde o ekvivalenty nápisů NEVSTUPOVAT a NEBEZPEČÍ: VÝŠLEHY PLAMENU. Žádný vchod neviděl. Hádal, že na palubě jsou další Vyvrženci, přinejmenším pilot, a že se už asi diví, proč se komandos plouží kolem trupu jako krab, místo aby použil

vstupní přetlakové komory. Anebo už věděli a čekali uvnitř s nabitými pistolemi. V každém případě bylo jasné, že dveře mu neotevře nikdo.

K čertu s tím, pomyslel si Kassad a střelil do jednoho z pozorovacích okének.

V lodi Vyvrženou byl pořádek. Se vzduchem toho ne-prosvištělo o moc víc než něco podobného svorkám a mincím. Kassad čekal, až erupce pomine, a vtáhl se do otvoru. Byl v transportní sekci; s vypolstrovanými stěnami vypadala jako výsadková komora kterékoli normální lodi Kosmických jednotek. Kassad si v duchu poznamenal, že na sé-pii mohlo být tak dvacet Vyvržených ve skafandru pro boj ve vakuu. Teď byla prázdná. Otevřený průlez vedl ke kokpitu. Na palubě zůstal jen velící pilot. Právě se odepínal, když ho Kassad zastřelil. Vtáhl tělo do transportní sekce a připoutal se k něčemu, o čem doufal, že je to velitelské křeslo. Okénkem k němu pronikalo teplé sluneční světlo. Na monitorech a holoobrazovkách na pultu viděl obrazy smrti z přídě i zádě i záběry z příručních kamer, které zachycovaly pátrací operaci uvnitř vraku. Kassad zahlédl nahé tělo v operačním sále č. 3 a několik postav, bojujících s chirurgickými lasery.

V holodramatech, která shlédl Fedmahn Kassad v dětství, hrdinové téměř vždy věděli, jak řídit letadla, kosmické lodi, cizí éemvéčka a jiné podivné stroje, kdykoli bylo zapotřebí. Kassad byl vycvičen, aby uměl

zacházet s vojenskými transportními vozidly, jednoduchými tanky a bojovými vozy, dokonce i s bojovou lodí a přistávacím modulem, pokud by se dostal do zoufalé situace. Kdyby uvízl na kosmické lodi Kosmických jednotek, což by se mohlo stát, dokázal by se ve velitelském středisku vyznat natolik, aby mohl komunikovat s hlavním počítačem nebo vyslat rádiem nebo tachykomem nouzový signál o pomoc. Ve velitelském křesle sépie Vyvrženců neměl Kassad jediný klíč.

Nebyla to tak úplně pravda. Okamžitě poznal ovladače pro chapadlovité manipulátory sépie a kdyby měl dvě nebo tři hodiny k důkladné prohlídce, pochopil by i princip několika dalších systémů. Jenže žádný čas neměl. Na obrazovce před ním byly vidět tři postavy ve skafandrech -

hnaly se k sépii. Střídeli. Bledá, podivně cizí hlava velitele Vyvrženců se náhle objevila na obrazovce řídícího pultu. Kassad zaslechl ve sluchátkách přilby výkřiky.

Před očima se mu vznášely kapénky potu a narážely zevnitř do průzoru přilby. Setřásl je, jak nejlépe dovedl, soustředil se na řízení a stiskl namátkou několik plošek. Pokud tu byly obvody ovládané hlasem, bezpečnostní pojistka nebo podezřívavý lodní počítač, věděl Kassad, že je s ním konec. Myslel na to všechno vteřinu nebo dvě předtím, než zastřelil pilota, ale nedokázal přijít na žádný způsob, jak toho člověka přinutit ke spolupráci, natož aby mu důvěřoval. Ne, musel jsem to udělat takhle, pomyslel si Kassad v okamžiku, kdy tiskl další plošky na řízení.

Z jedné trysky vyšlehl oheň.

Sépie sebou trhla a zatahala za kotevní lana. Kassadem to v sedadle házelo sem a tam. „Do prdele," zamumlal; byla to jeho první slova pronesená nahlas od chvíle, kdy se vyptával lékařky Kosmických jednotek, kam má loď namířeno. Natáhl se tak daleko, aby mohl prsty v rukavicích zachytit ovladače manipulátorů. Čtyři ze šesti manipulátorů se uvolnily. Jeden se utrhl. Poslední urval kus trupu *Merricku.*

Sépie se odlepila. Na monitorech sledoval, jak se dvě postavy ve skafandrech pokusily doskočit, ale minuly - třetí se držela téže prutové antény, která zachránila Kassada: Kassad už zhruba věděl, kde je ovládání pohonných trysek. Zuřivě stiskl plošku. Nad hlavou se mu rozsvítilo světlo. Všechny holoprojektory zhasly. Sépie zahájila manévr se všemi možnými druhy otáčení, nakláněni a trhání. Kassad pozoroval, jak se Vyvrženec řítí podél okénka nad ním, na okamžik se objevil na přední videoobrazovce a pak se na zadní změnil v pouhou skvrnu, ale stále ještě pálil za sépií.

Jak krkolomné evoluce pokračovaly, snažil se Kassad zůstat při vědomí. Nejrůznější světelné i hlasové poplachy vyžadovaly jeho pozornost. Vyťukal na ovladači trysek jinou kombinaci - zřejmě s úspěchem - a odtáhl ruce, když pocítil, jak ho cosi trhá na kusy už jen dvěma směry, ne pěti.

Náhodný záběr kamery mu ukázal, že mateřská loď se

vzdaluje. Výborně. Kassad nepochyboval, že válečná loď Vyvrženou by ho mohla zničit v jediné vteřině, a *určitě* by jej zničila, kdyby se k ní přiblížil nebo ji jakkoli ohrožoval. Nevěděl, jestli je sépie vyzbrojená, a osobné pochyboval, že na ní bude něco většího než osobní zbraně, ale byl si jist, že žádný velitel mateřské lodi by nedovolil, aby se k ní přiblížila loď, která se vymkla kontrole. Kassad předpokládal, že Vyvrženci v tuto chvíli už vědí, že se jejich sépie zmocnil nepřítel. Nebude proto překvapen - zklamán, ano, ale ne překvapen - když jej loď v několika sekundách promění v páru, ale mezitím počítal se dvěma emocemi, které byly stoprocentně vlastní člověku, i když ne zákonitě Vyvrženci: se zvědavostí a touhou po pomstě.

Zvědavost, jak věděl, lze v okamžiku stresu lehce překonat, avšak počítal s tím, že paravojenská, napůl feudální civilizace Vyvrženců má silně vyvinutý smysl pro pomstu. Protože ve všem ostatním byli stejní, nemohl je nijak zranit a téměř neměl šanci na útěk. Zdálo se tedy, že plukovník Fedmahn Kassad je skvělým kandidátem pro jejich pitevní stůl. Aspoň v to doufal.

Kassad se zadíval na přední videoobrazovku, zamračil se a uvolnil si popruhy natolik, aby vyhlédl z okénka nad

sebou.

Loď sebou házela, ale už ne tak divoce jako předtím. Planeta se zdála blíž - jedna polokoule vyplňovala výhled 'nad' ním - ale neměl ponětí, jak blízko je sépie k atmosféře. Nedokázal přečíst ani jeden z údajů na řídícím pultu. Byl schopen odhadnout, jakou mál oběhovou rychlost a jak prudký bude náraz po střetnutí s atmosférou. Jeden pohled z vraku *Merricku* Kassadovi potvrdil, že jsou hodné blízko, možná jen pět nebo šest set kliků nad *povrchem* a na takové parkovací oběžné dráze, která předcházela vypuštění přistávacích modulů.

Kassad se pokusil otřít si tvář a zamračil se, když rukavicemi narazil na přilbu. Byl unaven. Sakra, jen před několika hodinami byl v hibernaci a jen o několik týdnů lodního času dříve byl téměř mrtev.

Napadlo jej, zda ta planeta pod ním je Hyperion nebo Zahrada; nebyl ani na jedné z nich, ale věděl, že Zahra-

dá je více osídlena a více se blíží okamžiku stát se kolonií Hegemonie. Doufal, že je to Zahrada.

Mateřská loď vypustila tři bojové čluny. Kassad je jasně viděl na monitoru kamery na zádi, než se vzdálily

mimo dohled. Stiskl plošky řízení trysek, až měl pocit, že se loď řítí ke „zdi“ planety nad ním rychleji. Už toho nemohl moc udělat.

Sépie se dostala do atmosféry dřív, než ji dostihly bojové čluny Vyvrženců. Nepochybně byly vyzbrojeny a na dostřel, ale někdo na velitelském stanovišti byl zřejmě zvědavý. Anebo zuřivý.

Kassadova sépie rozhodně neměla aerodynamický tvar. Jako většina člunů, určených k přesunu mezi loděmi, mohla i sépie na krátkou dobu vstoupit do svrchních vrstev planetární atmosféry, ale byl *s* ní konec, když se dostala příliš hluboko do sevření gravitace. Kassad viděl, jak vnější plášť rudne, slyšel ionizační šum v aktivních rádiových kanálech a najednou ho napadlo, zda to byl opravdu tak dobrý nápad.

Brzdící efekt atmosféry sépii stabilizoval a Kassad pocítil první záchvěv gravitace, když na řídícím pultu a křesle pilota hledal ovládací obvod, ve který vložil zbývající naděje. Videoobrazovka plná statické elektřiny ukazovala jednu z lodí; při zpomalování z ní šlehal bleděmodrý ocas ohně. Vznikala iluze, jako by jeden parašutista sledoval druhého při seskoku nebo si aktivoval antigravitační oděv; bojová loď náhle jakoby stoupala.

Kassad se musel starat o jiné věci. Zdálo se, že sépie nemá žádný nouzový obvod, žádné katapultovací zařízení. Na všech člunech Kosmických jednotek byl bezpečnostní systém pro případ střetu s atmosférou - zvyk starý téměř osm století - z doby, kdy veškeré kosmické lety sestávaly z pokusných exkurzí za hranice pozemské atmosféry. Člun určený k přesunu mezi loděmi pravděpodobně katapultovací zařízení nepotřeboval, ale dávné obavy, vtělené do prastarých předpisů, umírají jen pomalu.

Nebo tak aspoň pravila teorie. Kassad neobjevil nic. Loď sebou házela, točila se a začínala se doopravdy žhavit.

Kassad si uvolnil popruhy a přesunul se na záď. Ani si nebyl jist, co vlastně hledá. Závěsné motory? Padáky? Pár křídel? V sekci nebylo zhola nic kromě mrtvoly vyvrženeckého pilota a několik krabic, ne větších než krabičky s jídlem. Kassad je roztrhl, ale nenašel nic většího než lékárničku. Žádný zázrak.

Kassad *slyšel*, jak sebou sépie zmítá a začíná se rozpadat. Pověsil se na uzávěr dveří a smířil se s myšlenkou, že Vyvrženci nemrhali penězi ani místem na tak nepoužitelné věci, jako je záchranné zařízení na sépiích. A proč by taky měli? Životy trávili v temnotě mezi hvězdnými systémy; jejich pojetí atmosféry byla osm kliků dlouhá roura naplněná vzduchem, ve které se nacházelo jejich město jako v konzervě. Ve vnějších audiosenzorech Kassadovy přilby teď znělo svištění vzduchu na povrchu a skrze rozbité okénko na zádi. Kassad pokrčil rameny. Vsadil příliš mnoho a prohrál.

Sépie sebou opět škubla. Kassad slyšel, jak se chapad-lovité manipulátory odtrhly od trupu. Mrtvola Vyvržence byla najednou vysáta rozbitým okénkem ven jako mravenec do vysavače. Kassad se pevně chytil kruhu a zíral otevřenou propustí na řízení v kokpitu. Uvědomil si náhle, jak neskutečně je zastaralé, něco jako z učebnice pravěkých kosmických letů. Rozžhavené kusy trupu lodi odpadávaly a prolétaly kolem okének jako gejzíry lávy. Kassad zavřel oči a snažil si připomenout přednášky z Velitelské akademie o struktuře a složení starých kosmických lodí. Sépie se nakonec začala rozpadat. Rachot byl přímo neskutečný.

„U Alláha!“ zavyl Kassad, jak to neudělal od dětství. Začal se plazit do kokpitu, pevně se zachytil v otevřeném průlezu a ručkoval po držadle na palubě, jako by šplhal po svislé zdi. On *opravdu* šplhal po zdi. Sépie se otočila a stabilizovala se ve smrtícím volném pádu. Kassad šplhal dál při trojnásobném přetížení a věděl, že při jediném sklouznutí si zláme každičkou kost v těle. Za ním se sykot atmosféry změnil v řev a pak v ďábelský jekot. Sekce pro vojáky vzplála a vybuchovala ve sprškách tekutého ohně.

Dostat se do velitelského křesla bylo jako šplhat na skalní převis se dvěma dalšími horolezci na zádech, Nemotor-

ne rukavice způsobovaly, že jeho sevření opěrky hlavy bylo ještě nejistější; visel nad propastí žhnoucího kotle, ve který se sekce změnila. Stáhl nohy a podařilo se mu vklínit do velitelského křesla. Všechny obrazovky byly mrtvé. Oheň rozžhavil okénko nad ním doruda. Když se Kassad předklonil, téměř ztratil vědomí. Prsty hmatal ve tmě pod křeslem mezi koleny. Nebylo tam nic. Moment... něco zachytil. Ne, Kriste Ježíši i Alláhu... No tohle! Kus historie.

Sépie se rozpadala. Okénko nad jeho hlavou se roztavilo a rozstříklo se uvnitř kokpitu. Potřísnilo i Kassadův skafandr a přilbu. Cítil, jak plastik měkne. Sépie se při rozpadu opět otáčela. Kassad viděl všechno růžově, pak temně, pak už nic. Ztuhlými prsty si upevnil popruhy... pevněji... buď se mu zarývaly do hrudi, anebo se propálil ochranný oděv. Sáhl rukou pod křeslo. Měl prsty příliš ztuhlé, aby mohl úchyt sevřít... ne.

Zatáhnout.

Příliš pozdě. Sépie se v posledním zaječení a výbuchu ohně roztrhla, řídící pult vylétl z kokpitu v desetitisících kousíčcích, ostrých jako střepiny šrapnelu.

Kassadem to mrštilo do křesla. Nahoru. Ven. Do srdce plamenů.

Házelo to s ním sem a tam.

Matně si uvědomoval, že křeslo při pádu generuje vlastní silové pole. Plameny měl jen několik centimetrů od tváře.

Mikrotrysky odstrčily křeslo ze zářivé dráhy samotné sépie. Vydalo se po obloze vlastní plamennou cestou. Mikroprocesory natočily křeslo tak, že disk silového pole se nacházel mezi Kassadem a žhavou výhní, způsobenou třením. Na Kassadově hrudi seděl obr, zatímco křeslo zpomalovalo svůj dva tisíce kilometrů dlouhý let oblohou při osminásobném přetížení.

Kassad se přinutil jednou otevřít oči, zjistil, že se nachází uvnitř vysokého sloupu modrobílého plamene, a opět je zavřel. Nenašel žádné ovládání padáku, závěsného vaku nebo jakéhokoliv brzdícího zařízení. Nezáleželo na tom. Stejně nemohl hýbat pažemi ani rukama.

Obr se pohnul a ztěžkl.

Kassad si uvědomil, že průhledná část přilby se roztavila

nebo ji něco odtrhlo. Hřmot byl nepopsatelný. Nezáleželo

na tom.

Zavřel oči pevněji. Nastala chvíle příhodná k odpočinku.

Kassad otevřel oči a spatřil temnou postavu ženy, jak se nad ním sklání. Na okamžik si pomyslel, že je to *ona.* Podíval se ještě jednou a uvědomil si, že *to je* ona. Dotkla se jeho tváře chladnými prsty.

„Jsem mrtev?“ zašeptal Kassad a zvedl ruku, aby ji uchopil za zápěstí.

„Ne.“ Hlas měla hebký a hluboký, s přízvukem, který nedokázal identifikovat. Nikdy ji ještě neslyšel mluvit. „Jsi skutečná? „ „Ano.“ _

Kassad si povzdechl a rozhlédl se. Ležel nahý pod jemnou látkou na jakémsi lůžku nebo plošině uprostřed temné místnosti, podobné jeskyni. Nad ním prosvítaly rozbitou střechou hvězdy. Kassad zvedl druhou ruku, aby ji pohladil po rameni. Její vlasy ho obklopovaly jako černý oblak. Měla na sobě volnou, jemnou košili, kterou i při slabé záři hvězd prosvítaly křivky jejího těla. Zachytil vůni s nádechem mýdla, kůže a *jí* samotné, kterou tak dobře znal z jejich předchozích setkání.

„Asi máš mnoho otázek,“ zašeptala, když jí Kassad uvolnil zlatou sponu, která košili přidržovala. Ta se se zašustěním svezla k zemi. Pod ní neměla nic. Nad nimi byl jasně vidět pás Mléčné dráhy.

„Ne,“ odpověděl Kassad a přitáhl si ji k sobě.

K ránu se zvedl čerstvý vítr a Kassad přes ně přetáhl lehkou deku. Tenký materiál dokázal udržet všechno tělesné teplo. Kdesi zaskřípal o holé stěny písek nebo sníh. Hvězdy zářily nebývalým jasem.

Probudili se samým začátkem rána, s tvářemi přitisknutými k sobě pod hedvábnou přikrývkou. Přejela rukou po Kassadově boku a dotkla se přitom starých i čerstvých

jizev.

„Jak se jmenuješ? „ zeptal se Kassad.

„Psst,“ zašeptala a ruka jí sjela níž.

Kassad přesunul tvář do ladného záhybu jejího krku. Jemně se k němu tiskla prsy. Noc přešla v úsvit. Kdesi bylo slyšet šumění písku nebo sněhu proti zdi.

Milovali se, spali, znovu se milovali. Když se úplně rozednilo, vstali a oblékli se. Položila před Kassada spodní prádlo, šedou košili a kalhoty. Všechno mu dokonale sedělo, stejně jako ponožky a boty. Žena na sobě měla podobný oděv barvy námořnické modři.

„Jak se jmenuješ?“ znovu se dotazoval Kassad, když vycházeli z budovy s rozbitou kopulovitou střechou a vydali se na cestu mrtvým městem.

„Moneta,“ odpověděla dívka jeho snů, „nebo Mnémo-syné, co se ti líbí víc.“

„Moneta,“ zašeptal Kassad. Vzhlédl k malému slunci, stoupajícímu po lazuritové obloze. „Tohle je Hyperion?“

„Ano.“

„Jak jsem přistál? Závěsné pole? Padák?“

„Snesl ses na křídle ze zlaté fólie.“

„Nic mě nebolí. Nemám nějaká zranění?“

„Byla ošetřena.“

„Co je tohle za místo?“

„Město básníků. Opuštěné před více než sto lety. Za tímhle kopcem leží Hrobky Času.“

„A útočné lodě Vyvrženců, které mě pronásledovaly?“

„Jedna přistála blízko. Pán bolesti si vzal posádku na starost. Další dvě přistály o něco dál.“

„Kdo je Pán bolesti?“

„Pojď,“ vyzvala jej Moneta.

Mrtvé město končilo v poušti. Jemný písek klouzal po bílém mramoru, napolo pohřbeném v dunách. Na západě stála loď Vyvržených s otevřenými dveřmi. Kousek od ní na termokostce na padlém sloupu udržovala Moneta horkou kávu a čerstvé rohlíky. Mlčky pojedli a vypili kávu.

Kassad se snažil připomenout si legendy o Hyperionu. „Pán bolesti je Štír.“

„Samozřejmě.“

„Ty jsi odsud... z Města básníků?“

Moneta se usmála a pomalu zavrtěla hlavou.

Kassad dopil kávu a postavil šálek. Stále v něm přetrvával pocit, že to všechno je sen, mnohem víc než v jakékoli simulaci, jakou kdy prodělal. Ale káva měla příjemně hořkou chuť; slunce ho jemně hřálo na tváři a na rukou.

„Pojď, Kassade,“ vyzvala ho Moneta.

Kráčeli po chladném písku. Kassad si uvědomil, že se podvědomě dívá nahoru a ví, že by se na ně loď Vyvržených mohla z oběžné dráhy vrhnout... a pak náhle pochopil, že

tomu tak není.

V údolí se nacházely Hrobky Času. Nízký obelisk vydával slabou zář. Nedaleko stojící kamenná sfinga jako by to světlo pohlcovala. Komplexní stavba z pokroucených sloupů vrhala stín sama na sebe. Další hroby byly jen siluetami ve vycházejícím slunci. Každá hrobka měla dveře a všechny byly otevřené. Kassad věděl, že byly otevřené, už když první průzkumníci Hrobky objevili, a že byly prázdné. Víc než tři století pátrání po skrytých místnostech, hrobech, kryptách a průchodech nepřinesla žádný výsledek.

„Dneska můžeme dojít až sem,“ prohlásila Moneta, když se blížili ke kopci, který se svažoval do údolí. „Vlny času jsou dnes silné.“

Kassadův taktický implantát mlčel. Neměl s sebou kom-log. Pátral v paměti. „Kolem Hrobek Času jsou antientro-pická pole.“ „Ano.“

„Hrobky jsou staré. Antientropická pole jim brání stárnout.“

„Ne,“ opravila ho Moneta. „Vlny času nesou Hrobky

v čase zpět.“

„Zpět v čase,“ opakoval mechanicky Kassad.

„Podívej se.“

Uprostřed oparu a náhlé bouře okrového písku se objevil mihotavý, napůl neskutečný obraz stromu z ocelových trnů. Jako by vyplňoval celé údolí, zvedal se aspoň dvě stě metrů vysoko až k horám. Větve se pohnuly, zmatněly a znovu se utvořily jako části špatně vyladěného hologramu. Na pět metrů dlouhých trnech tančily sluneční odlesky. Aspoň na

dvaceti z nich byla napíchnuta těla mužských a ženských Vyvržených, všechna do jednoho nahá. Jiné větve nesly další těla. Ne všechna byla lidská.

Písečná bouře na okamžik zakryla výhled a když se vítr utišil, zjevení zmizelo.

„Pojď,“ opakovala Moneta.

Kassad ji následoval při kraji vln času a vyhýbal se přitom okrajům a záhybům antientropických polí, tak jako děti utíkají před vlnami vybíhajícími na široké pláže oceánu. Kassad cítil v každé buňce těla při dotyku vlny dojem *déjá vu* - jako by to už zažil.

Těsně za vchodem do údolí, kde svahy přecházely v duny a rovinu porostlou nízkou travou, která vedla až do Města básníků, se Moneta dotkla stěny z modré břidlice. Objevil se vchod do dlouhé, nízké místnosti uvnitř skály.

„Tady žiješ?“ optal se Kassad, ale okamžitě zpozoroval, že se tu rozhodně bydlet nedá. V kamenných stěnách místnosti byly přihrádky a prohlubně.

„Musíme se připravit,“ zašeptala Moneta a světlo dostalo zlatavé zabarvení. K zemi se snesla dlouhá police s podivuhodnými předměty. Od stropu visel pás reflexního polymeru; sloužil jako zrcadlo.

Kassad se s klidem spícího díval, jak Moneta svléká nejprve sebe a pak jeho. Nahota již nepůsobila eroticky, jen obřadně.

„Byla jsi v mých snech po celá léta,“ řekl jí.

„Ano. Tvá minulost. Moje budoucnost. Nárazová vlna událostí se pohybuje časem jako kola na rybníce.“

Kassad zamrkal, když pozvedla zlatý prut a dotkla se ho na hrudi. Pocítil lehký šok a jeho tělo se změnilo v

zrcadlo, z hlavy a tváře se stal beztvarý ovoid, odrážející všechny barevné tóny a odstíny v místnosti. Za okamžik se k němu připojila Moneta. Její tělo teď bylo vodopádem odrazů - voda, rtuť a chrom. Kassad viděl svůj vlastní odraz v každé křivce a svalu jejího těla. Monetina ňadra zachytila a ohnula světlo; bradavky připomínaly kruhy na zrcadlové hladině rybníka. Kassad k ní přistoupil, aby ji objal; pocítil, jak povrchy splývají jako zmagnetizovaný proud. Pod spojenými poli se jejich těla dotkla.

„Tví nepřátelé čekají za městem," zašeptala. Její tvář z chrómu pulzovala světlem.

„Nepřátelé?"

„Vyvrženci. Ti, kteří tě sledovali až sem."

Kassad zavrtěl hlavou a spatřil, jak jeho odraz dělá totéž. „Teď už nejsou důležití."

„Ale ano," namítla šeptem Moneta. „Nepřítel je vždycky důležitý. Musíš se vyzbrojit."

„A čím?" Ale už v okamžiku, kdy promluvil, si Kassad uvědomil, že se jej Moneta dotýká bronzovou koulí a temně modrým prstencem. Jeho změněné tělo teď k němu promlouvalo stejně jasně jako vojáci, podávající hlášení přes velitelský obvod v implantátu. Kassad pocítil, jak v něm sílí touha po krvi.

„Pojď." Moneta jej opět vyvedla do pouště. Sluneční světlo ztěžklo a bylo jakoby polarizované. Kassad pocítil, že kloužou přes duny, přelévají se jako tekutina po bílých mramorových ulicích mrtvého města. U západní strany, poblíž trosek stavby dosud nesoucí název Amfiteátr básníků, cosi stálo a čekalo na ně.

Na okamžik si Kassad myslel, že to je další osoba v chromových silových polích, která obklopovala jeho i Monetu -ale jen na okamžik. Na tomto podivuhodném, chromované postříbřeném výtvoru nebylo zhola nic lidského. Kassad si matně povšiml čtyř paží, zatahovacích drápů na prstech, vyčnívajících ostnů na krku, čele, pažích, kolenou a na těle, ale jeho pohled ani na chvíli neopustil oči ze dvou tisíců plošek, hořících červeným plamenem, v němž bledlo sluneční světlo a den se změnil v pouhý stín.

Štír, pomyslel si Kassad.

„Pán bolesti," zašeptala Moneta.

Věc se otočila a vyvedla je z mrtvého města.

Kassad schvaloval způsob obrany, který Vyvrženci zvolili. Obě lodě přistály necelého půl kilometru od sebe, jejich děla, projektory a střílny se navzájem kryly a zároveň zajišťovaly dostřel v okruhu tří set šedesáti stupňů. Vysazené jednotky Vyvržerců měly práci s kopáním ochranného valu

a Kassad viděl z lodi vyjíždět aspoň dva EM tanky - děly a projektory mířily na širokou, prázdnou planinu mezi loděmi a Městem básníků. Kassadovo vidění se změnilo; teď se mu překrývala silová pole lodí jako žluté pásy, pohybové senzory a miny mu připadaly jako vejce, pulzující rudým světlem.

Zamrkal, protože si uvědomil, že něco není v pořádku. Pak mu to došlo: za hustou oponou světla a nyní viditelnými energetickými poli se nic nehýbalo. Vojáci Vyvržerců, i ti, kteří byli uprostřed pohybu, byli ztuhlí jako vojáčci, se kterými si hrál jako chlapec ve slumech na Tharsis. Tanky zaujaly místa za ochrannými valy, ale Kassad postřehl, že ani jejich pátrací radary, které teď vypadaly jako soustředné purpurové oblouky, se nehýbají. Vzhlédl k obloze a spatřil jakéhosi velkého ptáka; visel nehybně na nebi jako hmyz lapený v jantaru. Všiml si ztuhlého písečného mraku, natáhl chromovou ruku a setřepal drobné částečky na zem.

Před nimi Štír nenucené kráčel červeným bludištěm senzorových min, překročil modrou čáru trojitých paprsků, sehnul se pod nafialovělými zášlehy automatických skanerů, prošel žlutým záchytným polem a zelenou stěnou sonické obrany, až vstoupil do stínu lodi. Moneta a Kassad jej následovali.

Jak je to možné? Kassad si uvědomil, že položil otázku způsobem, který byl o něco méně než telepatie, ale mnohem dokonalejší, než je spojení komunikačním implantátem.

On ovládá čas.

Pán bolesti?

Samozřejmě.

Proč jsme tady?

Moneta pokynula k nehybným Vyvržencům.

Jsou to tví nepřátelé.

Kassad měl pocit, že se konečně probouzí z dlouhého snu. Tohle bylo *skutečné.* Oči vyvrženeckých vojáků, hledící zpod přilby bez jediného mrknutí, byly *skutečné.* Útočná loď Vyvržerců, tyčící se jako bronzový pomník po jeho levici, byla *skutečná.*

Fedmahn Kassad si uvědomil, že by je mohl všechny zabít - komandos, posádku lodi, *všechny* - a oni by se ne-

mohli bránit. Věděl, že čas se nezastavil - stejně jako se nezastavil, když loď letěla s Hawkingovým pohonem - byla to jen otázka různých měřítek. Pták ztuhlý v letu nad nimi ukončí mávnutí křídly, až uplyne dostatečný počet minut nebo hodin. Vyvrženec před ním by mrkl, kdyby měl Kassad trpělivost a čekal dostatečně dlouho. Mezitím je mohli Kassad, Moneta a Štír všechny zabít, aniž by si Vyvrženci uvědomili, že na ně někdo útočí.

Není to fér, uvědomil si Kassad. Bylo to nesprávné. Je to poslední porušení Nového bušida, svým způsobem horší než masové vraždění civilistů. Podstata cti spočívala v okamžiku boje mezi rovnými. Právě to chtěl vysvětlit Monetě, když řekla/pomyslela - *Dívej se*.

čas se opět rozběhl s výbuchem hluku, ne nepodobného svistu vzduchu vnikajícího do přechodové komory. Pták mávl křídly a zakroužil jim nad hlavami. Proti poli nabitému statikou zašuměl písek navátý větrem. Komandos Vyvrženou se pozvedl z pokleku, spatřil Štíra a dvě lidské postavy, cosi vykřikl do taktického komunikačního kanálu a pozvedl energetickou zbraň.

Štír se zdánlivě nepohnul - pro Kassada to vypadalo, jako by přestal být *zde* a objevil se *tam.* Vyvrženec vyrazil další, kratší výkřik a pak se nevěřícně zahleděl na Štírovu paži, která svírala v dlani jeho srdce. Vyvrženec zíral, otevřel ústa, jako by chtěl promluvit, a zhroutil se.

Kassad se otočil doprava a octl se tváří v tvář ozbrojenému Vyvrženci. Komandos pomalu zvedl zbraň. Kassad švihl rukou, pocítil hučení chromového silového pole a spatřil, jak jeho dlaň proniká brněním, přilbou i krkem. Vyvr-žencova hlava se skutálela do písku.

Kassad skočil do mělkého příkopu a uviděl, jak se několik vojáků otáčí. Čas stále ještě neplynul normálně; nepřítel se jednu vteřinu pohyboval neskutečně pomalu a pak náhle poskočil na čtyři pětiny normální rychlosti ve vteřině příští. Ale nikdo nebyl tak rychlý jako Kassad. Pryč byly jeho myšlenky na Nové bušidó. Tohle byli barbaři, kteří se ho pokusili *zabít.* Jednomu muži zlomil vaz, ustoupil stranou, ztuhl a vrazil chromové prsty do brnění dalšího muže, třetímu rozdrtil hrtan, odrazil útok pomalu se sunoucího nože

a prokopl útočníkovi páteř. Vyskočil z příkopu.

Kassade!

Kassad se sehnul ve chvíli, kdy se mu laserový paprsek proplazil kolem ramene a propaloval si cestu vzduchem jako pomalu žhnoucí rubínové světlo. Kassad ucítil ozón. *Neuvěřitelné, vyhnul jsem se laseru!* Zvedl kámen a hodil jej na Vyvržence, ovládajícího pekelný bič tanku. Zazněla rána a dělostřelec vybuchl. Kassad vytáhl z příruční brašny jednoho mrtvého plazmový granát, přiskočil k otvoru tanku a v příštím okamžiku, když po výbuchu vyšlehly plameny až k přídi lodi, byl už třicet metrů daleko.

Kassad se zastavil v oku bouře a spatřil Monetu ve vlastním kruhu mrtvol. Byla postříkaná krví - ta k ní ale nepřilnula a stékala jako olej po duhových křivkách brady, ramene, ňadra a břicha. Přes bitevní pole na něj pohlédla a Kassad pocítil novou žízeň po krvi.

Za ní se Štír pomalu sunul vším tím chaosem a vybíral si oběti jako při sklizni. Kassad sledoval, jak tvor mizí a zase se objevuje, a uvědomil si, že on a Moneta musí Pánu bolesti připadat tak pomalí, jak připadali Vyvrženci jemu samotnému.

Čas poskočil na čtyřpětinovou rychlost. Zbývající vojáci propadli panice, střídali do sebe navzájem, opouštěli stanoviště a zoufale se snažili uniknout na palubu lodi. Kassad se snažil si představit, jaké pro ně musely být poslední dvě minuty: mezi jejich obrannými pozicemi se míhaly nezřetelné stíny, přátelé umírali v děsivé sprše krve. Kassad sledoval Monetu, jak se pohybuje v jejich řadách a zabíjí, jak se jí zlíbí. Ke svému ohromení zjistil, že umí čas do jisté míry kontrolovat; *mrknutí* a jeho protivníci zpomalili na třetinovou rychlost, *mrknutí* a všechno se pohybovalo téměř normálně. Kassadův smysl pro čest a zdravý rozum mu velely, aby zanechal těch jatek, ale jeho téměř sexuální touha po krvi všechny námitky přehlušila.

Někdo v lodi uzavřel východ a vyděšené komando použilo plazmovou bombu k otevření dveří násilím. Dav se tlačil dovnitř a na útěku před neviditelnými zabijáky šlapal po svých raněných. Kassad je následoval dovnitř.

Na větě „bojovat jako krysa přitlačená ke zdi“ je hodně

pravdy. Za celou historii vojenství lidé vždy bojovali nejzuřivěji tehdy, když se museli postavit nepříteli v uzavřeném prostoru a útěk nepřipadal v úvahu. Ať už v chodbách La Haye Sainte, v Hougomontu u Waterloo nebo v úlových tunelech na Lůsu, odehrávaly se nejstrašnější boje tváří v tvář nepříteli v přecpaných prostorách, kde nebylo úniku. I dnes tomu tak bylo. Vyvrženci bojovali... a umírali... jako krysy.

Štír útočnou loď zneškodnil. Moneta zůstala venku, aby pobila zbývající velitele, kteří setrvali na svých místech. Kassad zlikvidoval ty uvnitř.

Nakonec druhá loď vypálila na svůj vyřazený protějšek. To už byl Kassad venku a sledoval, jak se k němu plazí intenzivní laserové paprsky a o celou věčnost později je následují rakety - tak pomalu, že by na ně během letu mohl napsat své jméno. V té době byli všichni Vyvrženci ve vyřazené lodi i kolem ní mrtvi, ale její silové

pole vydrželo. Výbuchy a imploze energie rozhodily mrtvoly po jeho vnějším okraji, zapálily zařízení a roztavily písek na sklo, ale Kassad a Moneta zevnitř kopule z oranžové záře sledovali, jak druhá loď startuje a ztrácí se ve vesmíru.

Můžeme je zastavit? vydechl Kassad, zpocený a doslova rozechvělý vzrušením.

Mohli bychom, odpověděla Moneta, *ale nechceme. Donesou naše poselství roji.*

Jaké poselství?

„Pojď sem, Kassade."

Při zvuku jejího hlasu se otočil. Zrcadlové silové pole zmizelo. Monetino tělo bylo zmáčené potem; tmavé vlasy se jí lepily ke skráním; bradavky měla ztuhlé. „Pojď sem."

Kassad si prohlédl své tělo. Silové pole bylo pryč - vlastní *vůlí* ho přinutil zmizet. Byl sexuálně vzrušený tak, jako ještě nikdy předtím.

„Pojď sem." Moneta tentokrát zašeptala.

Kassad šel k ní, zvedl ji, a ucítil v dlaních její zadek hladký potem. Nesl ji ke kruhu trávy na větrem vytvarovaném pahorku. Položil ji na zem mezi hromady těl Vyvr-ženců, prudce jí roztáhl nohy, sevřel její ruce do své, zvedl jí paže nad hlavu, přitiskl je k zemi a lehl si svým dlouhým tělem mezi její nohy.

r

„Ano," zašeptala Moneta, když ji políbil na lalůček levého ucha, rty jí prozkoumal krk a jazykem ochutnal slaný pot na jejích ňadrech. *Leží mezi •mrtvými. Další mrtví přibudou. Tisíce. Miliony. Smích z mrtvých břich. Dlouhé řady vojáků vycházejí z mateřských lodí s Branou, aby vstoupily do čekajících plamenů.*

„Ano," zašeptala mu horce do ucha. Uvolnila si ruce a přejížděla po vlhkých Kassadových ramenou. Dlouhé nehty mu zanechaly dlouhé škrábance na zádech. Uchopila ho za zadek a přitáhla si jej blíž. Kassadův úd, vztyčený erekcí, se dotkl chloupků podbřišku. *Otevřené Brány, kterými nalétávají útočící křižníky. Žár plazmových explozí. Stovky lodí, tisíce, tančí a umírají jako zrnka prachu ve víru. Obrovské sloupy jasně rubínového světla svítí do dálky, osvětlují cíle v posledním zášlehu tepla, těla se vařiv rudém světle.*

„Ano." Moneta mu otevřela ústa i tělo. Teplo nahoře i dole, její jazyk v jeho ústech, když do ní vstoupil. Uvítalo ho vlahé tření. Vnikl hluboko, lehce se vrátil a dovolil, aby jej vláha v ní pohltila ještě víc. Začali se pohybovat společným rytmem. *Žár na stovkách světů. Kontinenty hoří v zářících záškubech, valí se míči moře. Sám vzduch vzplane. Oceán rozžhaveného vzduchu, stoupající jako ruka k tváři milence.*

„Ano... ano... ano," dýchala mu Moneta horce do úst. Má kůži z oleje a sametu. Kassad teď prudce přiráží, vesmír se smršťuje, zatímco pocity se šíří, cítí, jak ho Moneta horce, vlhce a pevně uzavírá v sobě. Její boky odpovídají jeho pohybům, jako by cítily ten strašný tlak v samém základu jeho bytosti. Žádá si ho. Kassad zavírá oči, vidí...

...rozpínající se ohnivé koule, umírající hvězdy, slunce vybuchují v obrovských zášlezích plamene, hvězdné systémy hynou v extázi ničení...

...cítí bolest v hrudi, boky neustávají v pohybu, stále rychleji, i ve chvíli, kdy otvírá oči a vidí...

...obrovský ocelový trn vztyčený mezi Monetinými ňadry jej téměř napíchl. Podvědomě se vztyčil a stáhl, z trnu kape krev na její tělo, její bledé tělo, teď lesklé jako zrcadlo, tělo je hladké jako chladný kov, boky se mu stále pohybují,

i když očima zakalenýma vášní vidí, jak se Monetiny rty kroutí, stahují a odhalují namísto zubů řadu ocelových čepelí, do zadnice se mu místo prstů zarývají drápy, nohy věžní jeho boky jako silné ocelové pásy, její oči...

...v posledních sekundách, než dosáhne orgasmu, se Kas-sad snaží odtáhnout... rukama jí svírá krk a tiskne... chytá se ho jako klíště, jako pijavka, připravená ho vysát... oba se válí mezi mrtvými těly...

...její oči jako rudé klenoty září šíleným žárem, stejným jako ten, který mu spaluje varlata, šíří se jako oheň, pokrývá jej...

...Kassad tluče oběma rukama do země, snaží se od ní... od toho... oddělit, iná děsivou sílu, která však nestačí na strašnou přitažlivost, která je drží pohromadě... saje jako ústa mihule; než rnálem vybuchne, dívá se jí do očí... smrt světů... *smrt světů!*

Kassad vykřikne a uvolní se. Odtrhne si pruhy kůže, jak se odtahuje vzhůru a do stran. Ocelové zuby v ocelové vagíně se s cvaknutím sevřou a minou jeho orgán o vlhký milimetr. Kassad se převalí na bok, odkulí se, boky se mu stále pohybují, nedokáže zastavit ejakulaci. Vytryskne proud semene a padá na zkroucenou pěst mrtvoly. Kassad zasténá, opět se překulí, stočí se do klubíčka a přitom znovu ejakuluje. A znovu.

Slyší svist a skřípot, jak za ním Moneta vstává. Kassad se převalí na záda a zamrká při pohledu do slunce i bolestí. Ted! stojí nad ním s roztaženýma nohama, postava naježená trny. Kassad si stírá pot z očí, vidí, že to

není pot, ale krev, a čeká na smrtící ránu. Kůže se mu stahuje v očekávání doteku čepelí. Kassad ztěžka oddechuje, vzhlédne a spatří Monetu, její stehna jsou opět lidská, nikoli z ocele, klín vlhký po vášnivém styku. Tvář je temná, slunce stojí za ní, ale on ještě vidí v mnohofazetových studních jejích očí uhasínat červené plameny. Usmívá se a on si všimne, jak se slunce odráží od řady kovových zubů. „Kassade...“ zašeptá a je to zvuk písku drhnoucího o kámen.

Kassad odtrhne zrak, vyškrábe se na nohy a v hrůze se potácí mezi mrtvolami a hořícími troskami ke svobodě. Neohlédne se.

Průzkumné oddíly hyperionské domobrany našly plukovníka Fedmahna Kassada téměř o dva dny později. Našli ho v bezvědomí na jedné z travnatých planin kolem opuštěné pevnosti Chronos, asi dvacet kilometrů od mrtvého města a vraku výsadkového člunu Vyvrženců. Kassad byl nahý a téměř zahynul v důsledku vážných poranění a nepřízně podnebí, ale díky rychlé první pomoci se úspěšně zotavoval. Okamžitě ho dopravili od Uzdového Hřbetu na jih do nemocnice v Keatsu. Průzkumné skupiny místních vojenských jednotek se opatrně vydaly na sever, vyhýbaly se antientropickým polím kolem Hrobek Času a všem pastem, které mohli Vyvrženci zanechat. Ale žádné tu nebyly. Průzkumníci našli jen vrak člunu, kterým uprchl Kassad, a spálené zbytky trupu dvou útočných lodí, které Vyvrženci zničili z oběžné dráhy. Nenašli klíč k záhadě, kdo zničil lodi, a těla Vyvrženců - v lodích a kolem nich - byla tak spálena, že nemohla být podrobena pitvě ani jiné analýze.

Kassad přišel k vědomí o tři hyperionské dny později, přísahal, že si nepamatuje nic od chvíle, kdy ukradl sépii, a o dva místní týdny později ho dopravili na bojovou loď Kosmických jednotek.

Po návratu do Sítě se Kassad vzdal své funkce. Nějakou dobu byl činný v předválečných hnutích, občas se objevoval v síti Velkého sněmu, kde propagoval odzbrojení. Avšak útok na Bressii zmobilizoval Hegemonii k přípravě opravdové mezihvězdné války tak, jak to nedokázalo nic za poslední tři staletí, a Kassadův hlas buď utonul ve všeobecném nadšení, nebo na něj nebrali ohled jako na člověka, zmítaného vinou za jatka v Jižní Bressii.

V šestnácti následujících letech plukovník Kassad zmizel ze Sítě i z jejího povědomí. I když k dalším větším bitvám nedošlo, zůstali Vyvrženci hlavním postrachem Hegemonie. Fedmahn Kassad byl jen mizející vzpomínkou.

Bylo pozdní ráno, když Kassad dovyprávěl. Konzul zamrkal a rozhlédl se a poprvé za uplynulé dvě hodiny si povšiml lodě a okolí. *Benáres* vplula do hlavního kanálu Hoo-

lie. Konzul slyšel skřípot lodních řetězů a lan, jak manty zabraly v postrojích. Zdálo se, že *Benáres* je jedinou lodí plující proti proudu; bylo vidět řadu menších lodí, jež se pohybovaly opačným směrem. Konzul si promnul čelo a podivil se, že má ruku zmáčenou potem. Bylo velmi teplo a stín plachty zmizel, aniž by si toho konzul všiml. Zamrkal, otřel si pot z očí a přešel do stínu, aby se napil z jedné z láhví, které androidi umístili do malého baru vedle stolu.

„Bože můj,“ vydechl otec Hoyt, „takže podle toho tvora... Monety... se Hrobky Času pohybují *zpět* v čase?“

„Ano,“ potvrdil Kassad.

„Je to možné?“ naléhal Hoyt.

„Ano.“ To odpověděl Sol Wenitraub.

„Pokud je to pravda,“ dohadovala se Brawne Lamia, „pak jste se 'setkal' s tou Monetou... nebo jak se doopravdy jmenuje... v její minulosti, ale ve vaší budoucnosti... a k tomu setkání teprve dojde.“

„Ano,“ přikývl Kassad.

Martin Silenus přešel k zábradlí a plivl do řeky. „Plukovníku, myslíte si, že ta děvka *byla* Štír?“

„Nevím.“ Plukovníkův monotónní hlas bylo sotva slyšet.

Silenus se obrátil k Sólu Weintraubovi. „Vy jste učenec. Existuje v mytologii Štíra zmínka, že by uměl měnit podobu?“

„Ne,“ odpověděl Sol Weintraub. Připravoval si lahvičku s mlékem, aby nakrmil dítě. Holčička slabě zakňourala a zahýbala drobnými prstíčky.

„Plukovníku,“ tázal se Het Masteen, „to silové pole... nebo co to vlastně bylo... zachoval jste si schopnost vyvolat je i po setkání s Vyvrženci a tou... ženou?“

Kassad se na templáře na okamžik zahleděl a pak zavrtěl hlavou.

Konzul zíral do svého nápoje, ale náhle prudce vztyčil hlavu, jak jím projel nápad. „Plukovníku, vyprávěl jste, že jste měl vizi Štírova vražedného stromu... tvaru, té *věci*, na kterou nabodává oběti.“

Kassad odvrátil upřený pohled z templáře a pohlédl na konzula. Pomalu přikývl.

„A byla na něm těla?“

Další přikývnutí.

Konzul si setřel pot z horního rtu. ^Jestliže ten také cestuje časem zpět spolu s Hrobkami Času, pak jsou ty oběti z *naší* budoucnosti.“

Kassad neodpověděl. I ostatní teď hleděli na konzula, ale zřejmě jen Weintraub pochopil, co to znamená... a jaká bude konzulova příští otázka.

Konzul se ubránil pokušení opět setřít pot ze rtů. Jeho hlas zněl klidně. „Viděl jste tam někoho z nás?“

Kassad asi minutu mlčel. Tichý hukot řeky a lodi náhle zněl velmi hlasitě. Nakonec se Kassad nadechl. „Ano.“_

Opět zavládlo ticho. Přerušila je Brawne Lamia. „*Řeknete* nám, kdo to je? „

„Ne.“ Kassad vstal a přešel ke schodišti, vedoucímu do nižších palub.

„Počkejte,“ zavolal na něj otec Hoyt.

Kassad se zastavil před schodištěm.

„Povíte nám alespoň dvě jiné věci? „

„A co?“

Otec Hoyt se pod náporem bolesti zašklebil. Vyzáblá tvář mu pod vrstvou potu zbledla. Nadechl se a zeptal se: „Za prvé, myslíte si, že Štír... ta žena ... vás chce nějakým způsobem využít, abyste začal tu děsivou mezihvězdnou válku, kterou jste viděl ve své vizi?“

„Ano,“ odvětil tiše Kassad.

„Za druhé, řeknete nám, o co chcete Štíra... nebo tu Monetu... požádat, až se s ním na pouti setkáte?“

Kassad se poprvé za celou dobu usmál. Byl to jemný úsměv a velmi, velmi chladný. „Nebudu o nic žádat. Nebudu na nich nic chtít. Až je potkám tentokrát, zabiju je.“

Ostatní poutníci mlčeli a nedívali se jeden na druhého, když Kassad sestupoval do kabiny. *Benáres* pokračovala v odpolední plavbě na severoseverovýchod.

Bárka *Benáres* vplula do říčního přístavu Najáda hodinu před západem slunce. Posádka i poutníci se tísnili u zábradlí a zírali na doutnající zbytky toho, co bývalo městem s dvaceti tisíci obyvateli. Zůstalo toho málo. Slavná Hospoda u řeky, postavená za časů Smutného krále Billyho, shořela do základů; její spálené doky, mola i roletami stíněné balkony se potopily do mělkých vod řeky Hoolie. Z celnice zbyly ohořelé stěny. Letiště na severu města se změnilo ve zčernalé trosky, přistávací věž pro vzducholodě byla změtí dřevěného uhlí. Po malém chrámu Štíra nad řekou nebylo ani památky. A pro poutníky bylo nejhorší zničení Stanice Najáda - přístav byl spálený a pobořený, ohrady pro manty vyvráceny.

„*K čertu!*“ zaklel Martin Silenus.

„Kdo to udělal?“ ptal se otec Hoyt. „Štír?“

„Spíše místní domobrana,“ odpověděl konzul. „I když mohli bojovat se Štírem.“

„Tomu nevěřím,“ přerušila je ostře Brawne Lamia. Otočila se k A. Bettikovi, který se k nim právě připojil na zadní palubě. „Ty jsi nevěděl, co se tu stalo?“

„Ne,“ odpověděl android. „Neměli jsme už týden spojení s městy na sever od propusti.“

„A proč ne, sakra?“ naléhala Lamia. „I když tahle bohem zapomenutá planeta nemá vlastní datasféru, nemáte tu snad rádio?“

A. Bettik se zlehka usmál. „Ano, paní Lamio, máme rádio, ale komunikační satelity byly sestřeleny, mikrovlnné retranslační stanice u propusti v Karle zničeny a krátkovlnné vysílačky nejsou k dispozici.“

„A co s mantami?“ tázal se Kassad. „Můžeme doplout do Okraje s těmi, které máme?“

Bettik se zamračil. „Budeme muset, plukovníku. Ale je to zločin. Ta dvě zvířata v postroji se z tak dlouhého tahu nevzpamatují. S čerstvými mantami bychom se dostali do Okraje před úsvitem. S těmito...“ android pokrčil rameny. „Když s trochou štěstí přežijí, budeme tam krátce po poledni...“

„Větrná loď tam ještě bude, ne?“ zeptal se Het Masteen.

„Musíme předpokládat, že ano,“ odtušil A. Bettik. „Pokud mě omluvíte, postarám se o nakrmení těch ubohých zvířat. Za hodinu bychom měli znovu vyplout.“

JV ruinách Najády ani v nejbližším okolí nikoho nespatřili. Žádná říční loď se u města neobjevila. Po hodině plavby na severovýchod se dostali do oblasti, kde lesy a farmy dolní Hoolie přešly ve zvlněnou oranžovou prérii jižně od Moře trávy. Tu a tam zahlédl konzul věže z bláta, vystavené mravenci, některé z těchto staveb podél řeky dosahovaly skoro deseti metrů. Po nedotčeném lidském obydlí nebylo ani památky. Přívoz u Betty Fordu

zcela zmizel, nezbylo ani lano nebo bouda pro zahřátí, která by ukazovala, kde se nacházel téměř po dvě stě let. Hospoda U námořníků u vchodu do Velké jeskyně byla temná a tichá. A. Bettik a ostatní členové posádky volali, ale z temného ústí jeskyně se nikdo neozýval.

Západ slunce přinesl řece téměř smyslný klid, který však brzo přerušil bzukot hmyzu a křik nočních ptáků. Na chvíli se povrch Hoolie změnil v zrcadlový šedozelený disk, odrážející večerní oblohu, narušovaný jen rybami vyskakujícími nad hladinu a brázdou za mantami v plném tahu. Když se doopravdy setmělo, tančily v údolích mezi lehce zvlněnými kopci nesčetné světlušky z prérie - bledší než jejich lesní sestřenice, ale s většími křídly, takže připomínaly světélkující dětské postavičky. Když vyšla nebeská souhvězdí a meteory začaly brázdit noční oblohu, zažehli lucerny a na zadní palubě se podávala večeře.

Poutníci za Štírem mlčeli, jako by stále přemýšleli nad pochmurným a matoucím příběhem plukovníka Kassada,

Konzul od poledne neustále pil a teď měl příjemný pocit odtažitosti - od skutečnosti, od bolestných vzpomínek -který mu umožňoval přežít další den a noc. Nyní se zeptal hlasem tak pomalým a nezastřeným, jak to dokáže jen skutečný alkoholik, kdo je další na řadě s vyprávěním.

„Já," odpověděl Martin Silenus. I básník skoro celý den pil. Ovládal hlas stejně pečlivě jako konzul, avšak červený nádech na ostře řezaných tvářích a téměř maniakálně zářící oči básníka prozrazovaly. „Aspoň jsem si vytáhl číslo tři..." Ukázal svůj proužek papíru. „Pokud ještě stále chcete tu zasranou věc slyšet."

Brawne Lamia pozvedla sklenku vína, zamračila se a postavila ji na stůl. „Možná bychom si měli promluvit o tom, co jsme se z předchozích příběhů dozvěděli a jak by nám mohly pomoci v naší současné... situaci."

„Ještě ne," oponoval plukovník Kassad. „Nemáme dostatek informací."

„Ať pan Silenus vypráví," přidal se Sol Weintraub. „Pak si můžeme promluvit o tom, co jsme slyšeli."

„Souhlasím," ozval se Lenar Hoyt.

Het Masteen a konzul přikývli.

„Tak dobře!" zvolal Martin Silenus. „Povím vám svůj příběh. Jen mé nechtě dopít tu zatracenou sklenku vína."

PŘÍBĚH BÁSNÍKA Cantos Hyperionu

Na počátku bylo Slovo. Pak přišel podělaný textový procesor. Potom myšlenkový procesor. Pak nastala smrt literatury. A tak to jde dál.

Francis Bacon jednou řekl: „Z nesprávné a nevhodné skladby slov vznikne ve vědomí člověka dokonalá bariéra." My všichni jsme přispěli ke vzniku takové bariéry, že? Já více než většina ostatních. Jeden z lepších, zapomenutých

spisovatelů dvacátého století - který je lépe - čárka - zapomenutý - se proslavil bonmotem: „Miluju být spisovatelem. Co nemůžu vystát, je všechno to papírování." Jasné? No, amigos a amigetto, já miluju být básníkem. Co nemůžu vystát, jsou ta zatracená slova.

Kde bych měl začít?

Snad s Hyperionem?

(Rozetmít obraz)

Téměř před dvěma standardními stoletími.

Pět kolonizačních lodí Smutného krále Billyho visí jako zlaté pampelišky na tomhle tak známém lazuritovém nebi. Přistávali jsme jako conquistadoři procházející se pyšně sem a tam; více než dva tisíce vizuálních výtvarných umělců, spisovatelů, sochařů, básníků, genetiků, holoherců a ho-loviznícb. režisérů, skladatelů a rozkladatelů a kdo ví čeho ještě, doprovázelo je pětkrát tolik administrátorů, techniků, ekologů, dozorců, dvořanů a profesionálních vlezdoprdelis-tů, nemluvě o vlastní rodině královských zadků, které zase doprovázelo *desetkrát* tolik androidů, ochotných přeorávat zem, hrát si s reaktory, stavět města, tahat pytle a vůbec nosit náklad - no, víte, co mám na mysli.

Přistáli jsme na planetě už upravené těmi chudáky, co tu zdomácněli dvě staletí před námi a žili teď z ruky do úst a klackem do hlavy, kde jen to bylo možné. Samozřejmě nás vznešení potomci statečných průkopníků vítali jako bohy -zejména poté, kdy několik lidí z Bezpečnosti zlikvidovalo některé agresivnější náčelníky - a samozřejmě jsme přijímali jejich práci jako dar bohům a zapojili jsme je spolu s modrokožci, aby orali a pomáhali stavět na kopci naše zářící město.

A opravdu to *bylo* zářící město na kopci. Pohled na ty ruiny vám dnes o tom místě nic neřekne. Poušť za tři sta let postoupila; akvadukty z hor se zřítily; samo město je už jen skelet. Ale svého času bylo Město básníků opravdu překrásné, trochu jako Sokratovy Atény spojené s intelektuálním vzruchem renesančních Benátek, s uměleckým vypětím Paříže z dob impresionistů; skutečná demokracie z první dekády Orbitálního města a

neomezená budoucnost Tau Ceti Centra.

A přitom to samozřejmě nebylo nic z toho. Byl to jen Hrothgarův klaustrofobický luční sál s příšerou, čekající v temnotách. Tedy, měli jsme svého Grendela. Kdybychom trochu zašilhali po nepříliš jasném profilu Smutného krále Billyho, měli bychom i svého Hrothgara. Chyběl nám jen Geats; náš velký Beowulf s mohutnými rameny a malým mozkem a jeho banda veselých psychopatů. Takže když nám chyběl Hrdina, stylizovali jsme se do role obětí a skládali své sonety, nacvičovali balety a rozvinovali pergamenové svitky, zatímco celou dobu šířil náš ocelový Grendel pokrytý trny každou noc hrůzu a sklízel mrtvoly a děs.

A právě tehdy jsem se - jako satyr, když tělo bylo zrcadlem duše - dostal tak blízko k ukončení svého *Cantos*, svého celoživotního díla, jak jsem to jen dokázal za pět pochmurných staletí tvrdošíjného snažení.

(Ztmavit obraz)

Teď mě napadá, že vyprávět o Grendelovi je předčasné. Herci dosud nepřišli na jeviště. Střídající se děj a nekon-tinuální próza mají své příznivce, patřím k nim i já, ale koneckonců, drazí přátelé, je to postava, která získá nebo ztrácí nesmrtelnost. Nechováte kdesi tajnou myšlenku, že právě v tuto chvíli Huck a Jim někde plují na voru po řece těsně nám na dosah a že jsou mnohem reálnější než prodavač, který nás včera ošidil? V každém případě, mám-li tenhle podělaný příběh vyprávět, měli byste vědět, kdo v něm hraje hlavní roli. Takže - i když to dělám nerad -začnu na samotném počátku.

Na počátku bylo Slovo. A Slovo bylo zapsáno v klasickém binárním jazyce. A Slovo řeklo: 'Budiž život!' A tak někde v kobkách Technojádra usedlosti mé matky bylo roz-mrazeno sperma mého dávno mrtvého otce, umístěno do suspenze, roztřeseno jako v minulosti vanilkový slad, vloženo do něčeho mezi stříkací pistolí a robertkem a magickým zmáčknutím tlačítka vstříknuto do matky v čase, kdy byl měsíc v úplňku a vajíčko zralé.

Matka se samozřejmě nemusela nechat oplodňovat tímhle barbarským způsobem. Mohla si vybrat způsob ex *nitro*, skutečného milence s transplantátem DNA mého otce,

náhradníka v podobě klonu, geneticky zařízený panenský porod - cokoli chcete... ale, jak mi později řekla, otevřela se tradici. Hádám, že tomu způsobu dávala přednost.

V každém případě jsem se narodil.

Narodil jsem se na Zemi., na *Staré Zemi*... a vy se jděte vycpat, Lamio, když tomu nevěříte. Žili jsme na matčině usedlosti na ostrově nedaleko severoamerické rezervace.

Krátké črty z domova na Staré Zemi:

Křehké červánky přecházející od fialové přes fuchsiovou do purpurové nad siluetami stromů, jakoby vystřiženými z krepového papíru nad jihozápadním pásem trávy.

Obloha průzračná jako průhledný porcelán, bez obláčku nebo oparu. Úvodní melodie prvního ranního světla, po němž následuje východ slunce jako úder na buben. Oranžová a sivorudá přechází do zlatová, dlouhý chladný sestup do zelené; stíny listí, cypřišových výhonů a smutečních vrb, tmavozelený samet na pasece.

Matčina usedlost - naše usedlost - tisíce akrů uprostřed milionu dalších. Trávníky velikosti malých prérií s trávou tak dokonalou, že tělo úplně touží na ni ulehnout a zdřímnout si v náručí jemné dokonalosti. Vznešené stromy vytvářejí na Zemi sluneční hodiny; jejich stíny cirkulují stabilním procesem, nyní se míchají, pak se stahují v poledním slunci a nakonec protahují k východu s umírajícím dnem. Královský dub. Obří jilmy. Topoly a cypřiše a sekvoje a bonsaje. Banánovníky vypouštějí nové kmeny jako hladké sloupy v chrámu se střechou z oblohy. Vrby lemují pečlivě navržené kanály stejně tak jako nahodilé potoky, povislými větvemi zpívají větru pradávné písně.

Náš dům se tyčí na nízkém kopci, kde v zimě vypadá hnědý trávník jako hladký bok nějaké zvířecí samice - samý sval, připravená ke skoku. Na domě je vidět, jak byl po staletí zušlechťován: nefritová věž na východním nádvoří odráží první záři svítání, atika na jižním křídle vrhá trojúhelníky stínu na křišťálový skleník v době čaje, balkony a labyrint vnějších schodišť podél východního průčelí hrají Escherovy hry s odpoledními stíny.

Bylo to po Velké Chybě, ale ještě dřív, než se celá planeta stala neobyvatelnou. Většinou jsme dleli na statku bě-

hem takzvaných 'období remise' - trvala deset až osmnáct klidných měsíců - mezi celoplanetárními záchvěvy, kdy ta malá zatracená černá díra kyjevského vědeckého týmu trávila kousky středu Země a čekala na další hostinu. Během 'zlých časů' jsme trávili dovolenou u strýce Kowy v jeho obydlí za Měsícem na terraformovaném asteroidu, který sem někdo přitáhl před migrací Vyvrženců.

Z toho, co vám povídám, se už můžete dovtípit, že jsem se narodil se stříbrnou lžičkou v zadku. Neomlouvám se za to. Po třech tisících letech problémů s demokracií dospěly zbývající Rodiny Staré Země k závěru, že jediný

způsob, jak se zbavit takového harampádí, je nedovolit jim rozmnožování. Nebo raději sponzorovat kolonizační flotily; průzkumy, migrace přes Brány... všechna ta panika Hid-žry... jen aby měli děti někde venku a Starou Zemi nechali na pokoji. Faktem bylo, že mateřská planeta teď byla stará nemocná děvka s vypadanými zuby a nebránila těm ničemům v touze po objevování. Nebyli to žádní hlupáci.

A tak jako Budha jsem téměř dospěl, než jsem poprvé poznal chudobu. Bylo mi šestnáct standardních let, byl jsem na ročním putování a toulal jsem se po Indii, když jsem uviděl žebráka. Staré hinduistické Rodiny je z náboženských důvodů udržovaly, ale tehdy jsem viděl jen starého muže v hadrech, kterému byla vidět žebra; v ruce držel proutěný košík se starým kreditním diskem a prosil o dotek mé univerzální karty. Mým přátelům se zdálo, že se chová hystericky. Já jsem se pozvracel. Bylo to v Benáresu.

Dětství jsem strávil jako privilegovaná osoba, ale ne natolik, aby mě to zkazilo. Mám příjemné vzpomínky na slavné dýchánky Velké dámy Sybil (byla to má prateta z matčiny strany). Pamatuji se na třídenní oslavu, kterou zorganizovala na manhattanském souostroví, hosté přilétali raketoplány z Orbitálního města a z evropských enkláv. Vzpomínám si na Empire State Building, trčící z vodní hladiny, jeho nesčetná světla ozařovala laguny a kanály; cestující vystupovali na pozorovací palubu, zatímco na přerostlých ostrovních pahorcích nižších budov všude kolem hořely ohníčky kuchařů.

Severoamerická rezervace byla v těch dobách naše obli-

bene místo her. Tvrdilo se, že na tom tajemném kontinentu stále přežívá asi osm tisíc lidí, ale dobrá polovina z nich byli rangeři. Zbytek tvořili renegátští genetici. Přivydělávali si oživováním rostlinných a živočišných druhů v Severní Americe dávno vyhynulých, dále ekologičtí inženýři, oficiální domorodci vybavení povolením, jako Siouxové Ogallalo-vé nebo Bratrstvo Pekelných andělů, a příležitostní turisté. Měl jsem bratrance, který se pravidelně s batohem na zádech plahočil z jedné pozorovací oblasti Rezervace do druhé, ale ten to dělal na Středozápadě, kde byly oblasti poměrně blízko sebe a stáda dinosaurů tu byla vzácnější.

V prvním století po Velké Chybě byla Gea smrtelně zraněná, ale umírala pomalu. Během 'zlých časů' docházelo ke značným devastacím - a ty přicházely stále častěji v přesně vypočítaných záchvěvech, po každém útoku byly následky horší - ale Země přežívala a spravovala se, jak jen mohla.

Jak říkám, Rezervace byla naším místem her, ale ve skutečnosti jím byla celá umírající Země. Když mi bylo sedm, dovolila mi matka vlastní éemvéčko a na Zemi nebylo místo vzdálenější než hodinu letu. Můj nejlepší přítel, Amalfi Schwartz, žil na statku na Mount Erebus, kde kdysi bývala Antarktická republika. Vídali jsme se denně. Ani v nejmenším nám nevadilo, že zákony Staré Země zakazovaly používání Bran; když jsme v noci leželi na kopci a dívali se skrz deset tisíc světel na Orbitě a dvacet tisíc majáků Prstence na dva nebo tři tisíce viditelných hvězd, nepociťovali jsme žádnou žárlivost, žádnou touhu připojit se k Hidžře, která utkávala hedvábné nitě Bran ve Světovou síť. Byli jsme šťastni.

Mé vzpomínky na matku jsou zvláštním způsobem stylizované, jako by byla dalším fiktivním výtvorem jednoho z mých románů o Staré Zemi. Možná jím byla. Třeba jsem byl vychován roboty v automatizovaných městech v Evropě, odkojen androidy v amazonské poušti nebo prostě vyrostl v nějaké obrovské líhni. Co si pamatuji, je matčina bflá róba, sunoucí se jako duch po ztemnělých pokojích naší usedlosti; neuvěřitelně tenké modré žíly na hřbetě její ruky s jemnými prsty, když nalévala čaj v damaškovém šeru oranžérie; světlo svíček chycené jako zlatá moucha v pa-

vučině jejích vlasů, vyčesaných nahoru do drdolu, jak to dělávaly Velké dámy. Někdy se mi dá, že si pamatuji její hlas, jeho zabarvení i tón i *vystředění* v lůně, ale pak se probouzím a je to jen vítr, jenž pohybuje záclonami nebo hukot nějakého mimozemského moře na skalách.

Od doby, kdy jsem si prvně uvědomil své *já*, jsem věděl, že budu - že bych měl být - básníkem. Ne že bych měl na vybranou; spíš ta umírající krása všude kolem do mě vdechovala svůj poslední vzdech a přikazovala mi, abych propadl prokletí hrát si se slovy po zbytek svých dnů, jako bych měl vykoupit nesmyslnou vraždu tohoto zmrzačeného světa mou rasou. Tak k čertu s tím vším; stal se ze mne básník.

Měl jsem vychovatele jménem Baltazar, starého člověka, uprchlíka z prastarých uliček Alexandrie, zapáchajících lidskými těly. Baltazar po neobratné a předčasné Poulsenově kúře přímo modrobíle zářil; byl jako svítící mumie, zatavená v tekutém plastiku. A chlípný jako příslovečný kozel. O staletí později, když jsem byl v satyrském období, jsem snad konečně pochopil to necudné puzení starého Baltazara, ale tehdy to hlavně znamenalo nenajímat do služebnictva mladá děvčata. Člověk nebo android, nikoho nediskriminoval -obsloužil každou ženu.

Naštěstí pro mou výchovu nebyly v Baltazarově posedlosti mladým tělem homosexuální sklony, takže se jeho

dobrodružství projevovala dlouhodobou nepřítomností na hodinách nebo neobvyklou snahou o výuku Ovidiových, Se-neshových nebo Wuových veršů.

Byl skvělým učitelem. Studovali jsme antiku i pozdější klasiky, podnikali spolu výlety do ruin Atén, Říma, Londýna, Hannibalu v Missouri a nikdy mě nemusel zkoušet. Baltazar očekával, že se všechno naučím napoprvé nazpaměť, a já ho nezklamal. Přesvědčil mou matku, že záludnosti 'pokrokové výchovy' nebyly pro Rodinu Staré Země, takže jsem nikdy nepoznal vědomí ochromující zásahy do RNA, ponoření do datasféry, systematický trénink podvědomí, stylizovaná setkání skupin, 'vyšší umění myšlení', nebo předliterární programování. V důsledku toho jsem dokázal recitovat celý Fitzgeraldův překlad Odyseji, když mi

bylo šest, složit sextinu, než jsem se uměl oblékat, a myslet ve spirálních fugových verších, i když jsem ještě nepřišel do kontaktu s žádnou umělou inteligencí.

Mé vědecké vzdělání bylo naproti tomu víc než okleštěné. Baltazar měl pramalý zájem o to, co nazýval 'mechanickou stránkou vesmíru'. Bylo mi dvaadvacet, než jsem si uvědomil, že počítače, roboty a systémy udržující životní podmínky na asteroidu stýce Kowy jsou *stroje* a ne nějaké dobrotivé projevy *duchů* kolem nás. Věřil jsem ve víly, lesní duchy, numerologii, astrologii a kouzlo svatojánské noci v hlubokých lesích severoamerické Rezervace. Jako Keats a Lamb v Haydonově studiu jsme s Baltazarem připíjeli na 'zmatení matematiky' a truchlili nad zkázou poezie v duze díky Newtonovu šťouravému prismatu. Raná nedůvěra a opravdová nenávist ke všemu vědeckému mi později v životě dobře posloužily. Zjistil jsem, že není obtížné zůstat předkoperníkovským pohanem v postvědecké Hegemonii.

Moje raná poezie byla příšerná. Jako většina špatných básníků jsem si to neuvědomoval a ve své aroganci byl přesvědčen, že samotný akt skládání dává nějakou cenu mým strašlivým výtvorům. Matka zůstávala tolerantní, i když se papírky s neumělými veršíky začaly hromadit po celém domě. Měla slabost pro své jediné dítě, i když se chovalo lehkovážně a bezuzdně jako nezkrocená lama. Baltazar mou práci nikdy nekomentoval, zřejmě především proto, že jsem mu nikdy nic neukázal. Myslel si, že ctihodný Daton je pouhým podvodem, že Salmud Brevy a Robert Frost se měli pověsit za vlastní střeva, že Wordsworth byl blázen a že vše kromě Shakespearových sonetů je zneuctěním jazyka. Neměl jsem důvod otravovat Baltazara svými verši, i když jsem se považoval za rostoucího génia.

Vydal jsem několik takových literárních zrůdností v různých tištěných časopisech, které byly v módě v různých evropských Domech, protože amatérští vydavatelé měli pro mou matku stejnou slabost jako ona pro mě. Občas jsem přinutil Amalfiho nebo jiného ze svých kamarádů - méně aristokratické než já, kteří měli tudíž přístup k datasféře nebo k tachykomovým vysílačům - aby odeslali některé moje

verše na Prstenec nebo na Mars a tedy i ke kvetoucím koloniím za Branami. Nikdy se neozvaly. Asi měly příliš práce. Důvěra ve vlastní schopnosti básníka nebo spisovatele, než projdete zkouškou u čtenáře, je stejně naivní a neškodná jako mladická víra v nesmrtelnost... a stejně bolestivé je nevyhnutelné vystřízlivění.

Má matka zemřela se Starou Zemí. Téměř polovina starých Rodin během posledního kataklyzmatu zůstala; bylo mi tehdy dvacet a sám jsem měl romantické plány zemřít s domovskou planetou. Matka rozhodla jinak. Ne že by ji znepokojovala má předčasná smrt - stejně jako já byla přílišná egoistka, aby v *těch* dobách myslela na někoho jiného; natož na skutečnost, že smrt mé DNA by znamenala zánik aristokratické linie, která odvozovala svůj původ až k *Mayfloweru;* ne, matku znepokojovalo, že by Rodina měla zemřít *zadlužená.* Naše poslední roky, plné výstředností, byly zřejmě financovány z obrovských půjček od Prstencové banky a jiných diskrétních mimozemských finančních institucí. Teď, když se kontinenty Země bortily pod záchvěvy zemské kůry, lesy plály ohněm, oceány se vzpínaly a vařily jako obrovská polévka bez života a samotný vzduch se změnil na substanci příliš horkou a hustou, aby se dal dýchat, a příliš řídkou, aby se dal orat, chtěly banky své peníze zpět.

Já byl zárukou.

Nebo jí spíš byl matčin plán. Zlikvidovala všechna aktiva několik týdnů předtím, než k tomu všemu došlo, uložila čtvrt milionu marek na dlouhodobý účet v prchající Prstencové bance a vyslala mě na cestu do Rifkinova atmosférického protektorátu na Bráně nebes, podřadné planetě kroužící kolem Vegy. I tehdy měla ta jedovatá planeta spojení se Sluneční soustavou Branou, ale já jsem Brány nepoužil. Ani jsem necestoval na jediné lodi s Hawkingovým pohonem, která každý standardní rok letěla na Bránu nebes. Ne, matka mě poslala do téhle díry na starým třífázovým frachťáku, *pomalejším než světlo,* zmrazeného s embryi dobytka, s koncentrátem pomerančového džusu a potravinovými viry, na cestu trvající sto *dvacet devět* subjektivních

let a *sto šedesát sedm* let objektivního časového dluhu!

Matka si spočítala, že vzrůstající úroky během cesty postačí k zaplacení rodinného dluhu a možná mi umožní na nějakou dobu pohodlně přežít. Poprvé v životě si to spočítala špatně.

Krátké črty z Brány nebes:

Zablácené polní cesty, táhnoucí se od staničních doků jako řada boláků na zádech malomocného. Cáry

hnědavých mraků visí na nebi barvy hnijícího plátna. Skupina beztvarých dřevěných staveb, které začaly plesnivět ještě dřív, než byly dokončeny; prázdná okna slepě zírají do zejících otvorů sousedů. Domorodci se množí jako... zřejmě jako lidé... mrzáci bez očí, plíce spálené zkaženým vzduchem, se starají o hnízdo s dvaceti potomky; děti mají svrab v pěti letech, oči jim neustále slzí díky štiplavému zápachu v atmosféře, která je do čtyřicítky zabíjí, v úsměvu je vidět zubní kaz, zamaštěné vlasy plné vší a ďábelských klíšťat. Hrdí rodičové září. Dvacet milionů těchto odsouzených trosek, nakupených ve slumech na ostrově menším než západní luka mé rodiny na Staré Zemi, všichni se zoufale snaží urvat jediný dýchatelný vzduch na planetě, kde je běžné nadechnout se a zemřít, tlačí se stále blíž ke středu šedesátimílového okruhu dýchatelné atmosféry, kterou dokázala atmosférická stanice vytvořit, *než* se porouchala.

Brána nebes byla můj nový domov.

Matka nevzala v úvahu možnost, že všechny účty Staré Země budou zmrazený - a pak si je přivlastní rostoucí hospodářství Světové sítě. Ani si nevzpomněla, že důvod, proč lidé čekali na Hawkingův pohon, než navštívili spirální rameno Galaxie, byla skutečnost, že při dlouhodobé hibernaci - oproti krátkodobému uspání při nadsvětelných letech - jsou šance na trvalé poškození mozku jedna ku šesti. Já měl štěstí. Když mě na Bráně nebes rozmrazili a přidělili mi práci kopáče v kyselinových kanálech za hranicí, prodělal jsem jen mozkovou příhodu - mrtvici. Fyzicky jsem dokázal během několika týdnů pracovat v zablácených jamách. Duševně to bylo mnohem horší.

Levá hemisféra mozku se vypnula, jako když se uzavře

poškozená sekce kosmické lodi, vzduchotěsné dveře zapadnou a nepoužitelné části lodi se nechají na pospas vakuu. Stále jsem mohl myslet. Brzy jsem opět dokázal ovládat pravou část těla. Jen řečová centra byla natolik poškozena, že jednoduchá náprava nebyla možná. Skvělý organický počítač, který jsem nosil v hlavě, vymazal svůj jazykový obsah jako závadný program. V pravé hemisféře, ovládající emoce, *nějaká* řeč zbyla - ale byly to jen nejemocionálněji laděné jednotky komunikace; můj slovník se omezoval na devět slov (což bylo výjimečné, jak jsem se dozvěděl později, mnoho obětí mozkových příhod ovládalo jen dvě nebo tři slova). Pro informaci - dokázal jsem vyslovit tato slova: šoustat, chcát, srát, kunda, kurva, prdel, hovno, papá a pepe.

Krátká analýza ukáže, že můj slovník byl dostatečný. Měl jsem k dispozici čtyři podstatná jména, tři slovesa a dvojí nic neznamenající blekotání. Má oblast literárních výrazů se omezovala na tři základní činnosti, výsledek jedné z nich, dva anatomické popisy, jedno ohodnocení lidského charakteru a dva výrazy hodné mimina.

Vcelku mi to stačilo.

Nebudu vám tvrdit, že bych vzpomínal na tři roky v za-blácených jamách a slumech na Bráně nebes *s láskou,* ale je pravda, že ta léta přispěla k vývoji mé osobnosti stejně jako předchozí dvě desetiletí na Staré Zemi - a možná ještě víc.

Brzy jsem zjistil, že mi tento slovník docela vyhovuje mezi mými známými - předákem Starým prasetem, kápem Unkem, kterému jsem platil za ochranu ve slumu, a místní zavšivenou běhnou Kiti, se kterou jsem spal, když jsem si to mohl dovolit - můj slovník mi sloužil skvěle.

„Šoustat," zavrčel jsem a gestikuloval přitom. „Kurva kunda prdel."

„Ách," zašklebil se Starý prase a ukázal svůj jediný zub, Jdeš do obchodu pro žvýkací řasy, co?"

„Hovno pepe," usmál jsem se.

Život básníka nespočívá jen v konečných tancích jazykových výrazů, ale i v téměř nekonečných kombinacích vjemů

a paměti spojených s citlivostí na vnímané a zapamatované. Mé tři místní roky na Bráně nebes, téměř patnáct set standardních dnů, mi umožňovalo vidět, cítit, slyšet - pamatovat si, jako bych se doslova znovu narodil. Nezáleželo na tom, že jsem se znovu narodil v pekle; obnovená zkušenost je právě to, co je třeba pro pravou poezii, a nejlepší zkušeností bylo mé druhé narození.

Neměl jsem žádné problémy s adaptací ve skvělém novém světě půldruhého století po mé době. Při všech těch řečech o expanzi a průkopnickém duchu po pět minulých století jsme všichni věděli, jak se náš lidský vesmír stal otupělým a statickým. Žijeme v pohodlném středověku, který řídí geniální mozky: instituce zůstávají skoro beze změny, když k nějaké dojde, je to spíš postupným vývojem než v důsledku zvratů či revolucí; vědecký výzkum se plazí jako šnek a ještě do strany, zatímco dříve se pohyboval v obrovských skocích intuice; technická zařízení se mění ještě méně, nám známé běžné technologie by naši pradědečkové dokázali okamžitě identifikovat - i obsluhovat. Tak zatímco jsem spal, stalo se z Hegemonie formální společenství, Světová rada začínala nabývat své konečné podoby, Velký sněm zaujal své demokratické místo na seznamu benevolentních despotů lidstva, Technojádro přestalo sloužit lidstvu a pak nabídlo své služby spíše jako spojenec než jako otrok, a Vy-vrženci se stáhli do temnot a do úlohy Nemesis... ale na to všechno už bylo zaděláno ještě dřív, než mě

zmrazili v ledové rakvi mezi prasečí břicha a šerbet, a nebylo těžké pochopit zjevné důsledky těchto tendencí. Kromě toho je historie viděna zevnitř pokaždé jako temná natrávená brynda, naprosto odlišná od té snadno rozlišitelné vrány, jak ji zdálky vidí historici.

Můj život byla Brána nebes a požadavek na přežití z minuty na minutu. Obloha byla věčným žlutohnědým západem slunce a visela jako hroutící se strop jen několik metrů nad mojí boudou. Ta byla kupodivu pohodlná: stůl k jídlu, lehátko ke spaní a šoustání, díra ke chcaní a sraní a okno, ze kterého se dalo mlčky dívat ven. Moje životní podmínky odpovídaly mému slovníku.

Vězení bylo vždy dobrým místem pro spisovatele, pro-

tože zabíjí dvojího démona pohybu a rozptylování, a Brána nebes nebyla v tomto ohledu výjimkou. Mé tělo patřilo atmosférickému protektorátu, ale moje vědomí - nebo to, co z něho zbylo - patřilo mně.

Na Staré Zemi jsem skládal básně na Sadu-dekenarském komlogovém myšlenkovém procesoru, zatímco jsem se rozvaloval na čalouněném kočáru nebo se vznášel ve svém éemvéčku nad temnými lagunami nebo se zamyšlené procházel provoněnými altány. Příšerné, neuspořádané a kulhavé výsledky takového snění jsem už popsal. Na Bráně nebes jsem zjistil, jak dokáže stimulovat prostá fyzická práce; nejen *samotná* fyzická práce, měl bych dodat, taková, která způsobuje třeba jen ohýbání zad, kašlání v dusivém vzduchu, stahování vnitřností, trhání vaziva a tlak na varlata. Ale dokud byla má práce obtížná a donekonečna se opakovala, zjistil jsem, že duše je přitom *svobodná* a může se potulovat v dimenzích představivosti, přímo k nim *prchá.*

Takže zatímco jsem na Bráně nebes čistil věčně špinavé kanály pod rudou září Vegy Jedna a nebo se plazil na rukou a po kolenou mezi stalagmity a stalaktity z těl bakterií, které recyklovaly vzduch v labyrintech vzduchotechniky stanice, stal jsem se básníkem.

Jediné, co mi chybělo, byla slova.

Nejuctívanější spisovatel dvacátého století, William Gass, jednou v interview prohlásil: „Slova jsou ty nejvyšší předměty. Jsou to věci obdařené *vědomím.* „

A to skutečně jsou. Čistá a transcendentní jako kterákoli Myšlenka, která kdy vrhala stín v Platónově tmavé jeskyni našeho vnímání. Ale jsou to také jámy, skrývají v sobě klam a nepochopení. Slova křiví naše myšlení k nekonečným cestičkám sebeklamu a fakt, že většinu svého duševního života trávíme v mozkových pevnostech vystavěných ze slov, má za následek, že nám chybí potřebná objektivita ke správnému pohledu na děsivě zkreslenou realitu, kterou přináší jazyk. Příklad: čínský piktogram pro 'čestnost' je symbol sestávající z člověka, který doslova drží slovo. To je prozatím v pořádku. Ale co znamená výraz 'poctivost'

v pozdní angličtině? Nebo 'vlast'? Nebo 'pokrok'? Nebo 'demokracie'? Nebo 'krása'? Ale i v našem sebeklamu se stáváme bohy.

Filozof a matematik jménem Bertrand Russell, který žil a zemřel ve stejném století jako Gass, jednou napsal: „Jazyk neslouží pouze k vyjádření myšlenky, ale i k utváření myšlenek, které by bez něj nemohly existovat.“ V tom je podstata tvůrčího lidského génia: nikoli památníky civilizace ani ohromující zbraně, které by ji mohly zahubit, ale *slova,* která oplodňují nové koncepce, jako když spermato-zoa útočí na vajíčko. Dalo by se argumentovat, že siamská dvojčata slova/myšlenky jsou *jediným* příspěvkem lidského druhu celému zamotanému vesmíru. (Ano, naše DNA je jedinečná, ale stejně tak i DNA každého mloka. Ano, vyrábíme předměty, ale to dělají i nejrůznější zvířecí druhy od bobrů až po mravence, jejichž věže jsou teď vidět až z přístavu. Ano, matematika nám pomohla vysnít si neuvěřitelné věci, ale aritmetiky je celý vesmír plný. Načmárejte kruh a vykoukne z něj pí. Zaveďte do astronomických map nový sluneční systém a pod černě sametovým kabátcem časoprostoru na vás čekají zákony, které objevil Tycho de Brahe. Ale *kde* skrývá vesmír pod vnější slupkou biologie, geometrie nebo necitlivé skály nějaké *slovo?)* I stopy po inteligentním mimozemském životě, které jsme objevili -inteligentní balony na Jupiteru II, Stavitele labyrintů, Se-nešálské empaty na Hebronu, Lidi Holí na Durulisu, tvůrce Hrobek Času a vlastně sám Štír - všichni nám zanechali tajemství a nepochopitelné předměty, ale žádný *jazyk.* Žádná *slova.*

Básník John Keats kdysi napsal jednomu svému příteli jménem Bailey: „Nejsem si jistý ničím kromě posvátnosti Lásky a pravdy Představivosti. To, co představivost chápe jako Krásu, musí být pravda - ať už předtím existovala nebo ne.“

Čínský básník George Wu, který zahynul za poslední čínsko-japonské války asi tři sta let před Hidžrou, to pochopil, když si do komlogu zaznamenal: „Básníci jsou bláznivé porodní báby reality. Nevidí to, co je, ani to, co může být, ale to, *co se musí stát.*“ Později na posledním disku

r

pro milenku týden před smrtí Wu řekl: „Slova jsou jediné náboje ve zbrani pravdy. A básníci jsou ostřelovači.“

Víte, na počátku bylo Slovo. A Slovo se stalo tělem ve tkanině lidského vesmíru. A jen básník může rozpínat vesmír, nacházet zkratky do jiných skutečností, tak jako Hawkingův pohon vytváří zkratky pod bariérami Einsteinova časoprostoru.

Uvědomil jsem si, že abych se stal básníkem, *opravdovým básníkem*, musel jsem se stát vtělením lidstva; přijmout plášť básníka znamenalo nosit kříž Syna Člověka, trpět porodními bolestmi Duše-Matky Lidstva.

Být *opravdovým básníkem* znamená stát se Bohem.

Snažil jsem se to vysvětlit svým přátelům na Bráně nebes. „Chcát, srát,“ říkal jsem. „Hovno, kurva srát. Kunda. Pepe kunda. Kurva!“

Potřásli hlavami, usmáli se a odešli. Velcí básníci jsou zřídkakdy pochopeni ještě za života.

Ze žlutohnědých mraků na mě pršela kyselina. Byl jsem po stehna ponořený v bahně a čistil kanály od řas. Starý prase zemřel během druhého roku mého pobytu, když jsme všichni pracovali na projektu protažení kanálu První avenue až k Středožumpní ploché bažině. Byla to nehoda. Šplhal po kluzké duně, aby zachránil sirnou růži před postupujícím rypadlem, když došlo k sesuvu bahna. Kiti se brzy nato provdala. Stále pak částečně pracovala jako děvka, ale viděl jsem ji méně a méně. Zemřela při porodu brzy poté, kdy zelená tsunami odnesla Město ploché bažiny. Psal jsem dál básně.

Mohli byste se zeptat, jak je možné, že někdo může psát verše za pomoci pouze devíti slov z pravé hemisféry?

Odpověď zní - vůbec jsem slova nepoužíval. Pro poezii jsou slova druhořadá. Hlavní je pro ni *pravda.* Já jsem se zabýval 'Ding an Sich', podstatou skrytou ve stínu, vytvářel jsem výrazné pojmy, podobenství a spojení, tak jako inženýr staví mrakodrap a začíná kovovou kostrou dávno předtím, než někdo doplní sklo, plastik a chromaluminium.

A slova se pomalu vracela. Mozek se přizpůsobí a zotavuje podivuhodně rychle. To, co se ztratilo v levé he-

misféře, našlo svůj domov jinde nebo se znovu zabydlelo v poškozených oblastech, jako když se průkopníci vracejí na spálenou planinu, která bude díky plamenům mnohem plodnější. Tam, kde bych se předtím při pouhém slově 'sůl' začal zajíkat a koktat a mé vědomí by sahalo do prázdna jako jazyk pátrající po vypadlém zubu, začala teď pomalu zpět proudit slova i věty jako jména dávno zapomenutých kamarádů. Během dne jsem pracoval v bahně a špíně, ale v noci jsem seděl u oprýskaného stolu a za světla syčící olejové lampy psal svůj *Cantos.* Mark Twain způsobem pro něj typickým jednou poznamenal: „Rozdíl mezi tím správným slovem a téměř správným je jako rozdíl mezi bleskem a světluškou.“ Bylo to vtipné, ale neúplné. Během těch dlouhých měsíců, kdy jsem na Bráně nebes začínal psát *Cantos,* jsem zjistil, že rozdíl v nalezení jen téměř správného a správného slova je jako rozdíl mezi tím, když se na bouřku díváte, a tím, když vás blesk *zasáhne.*

Tak se můj *Cantos* zrodil a začal narůstat. Psaný na křehkých listech z recyklovaných plevelových vláken, které nám vydávali po tunách jako toaletní papír, naškrábaný jedním z levných fixů, které prodávají ve skladu Společnosti, začal nabývat určitého tvaru. Jak se slova vracela a vklouzávala na své místo jako kousky rozsypané trojrozměrné skládačky, potřeboval jsem formu. Vrátil jsem se proto k Baltazarovým lekcím a pokusil se o uměřenou vznešenost Milionových epických veršů. Jak jsem nabýval důvěry, připojil jsem byronovskou romantickou smyslnost s vyzrálou keatsovskou oslavou jazyka. To vše jsem smíchal a okořenil příměsí Yeatsova skvělého cynismu a špetkou Pondovy pochmurné, scholastické arogance. Sekal jsem, krájel a přidával takové ingredience jako Elliotovu kontrolu představivosti, plastičnost popisu Dylana Thomase, chápání zkázy Delmorem Schwartzem, dotek hrůzy, jak jej prožil Steve Tem, volání nevinného Salmuda Bevyho, Datonovu lásku ke krkolomným hrám s rytmy, Wuovo uctívání fyzična a radikální hravost Edmonda Ki Ferrery.

Nakonec jsem samozřejmě celou tu směs vyhodil a napsal *Cantos* ve vlastním stylu.

Kdyby nebylo Unka, kápa místních slumů, byl bych pravděpodobně stále na Bráně nebes, ve dne kopal kyselinové kanály a v noci psal *Cantos.*

Bylo to v den, kdy jsem měl volno a nesl svůj *Cantos* - jediný exemplář rukopisu, který jsem měl - do knihovny Společnosti v hlavní budově, abych si něco zjistil, když se z aleje vynořil Unk a dva jeho kumpáni a žádali okamžité zaplacení poplatku za ochranu na příští měsíc. V Atmosférickém protektorátu na Bráně nebes jsme neměli univerzální karty; své dluhy jsme platili firemními kupony nebo pašovanými markami. Neměl jsem ani jedno, ani druhé. Unk chtěl vidět, co mám v plastikovém pytli na rameni. Bez rozmýšlení jsem odmítl. To byla

chyba. Kdybych byl Unkovi ukázal rukopis, byl by ho pravděpodobně rozházel v blátě, vyhrožoval a pak mi nafackoval. Jenže moje odmítnutí ho tak rozzuřilo, že se svými neandrtálskými společníky roztrhl vak, naházel rukopis do bláta a zmlátil mě tak, že jsem skoro vypustil duši.

Toho dne ale éemvéčko správce kontroly kvality vzduchu letělo nízko a správcova manželka, která sama cestovala do místního obchodu Společnosti, nechala éemvéčko přistát, přikázala svému androidovi, aby vzal na palubu mě i to, co zbylo z *Cantosu,* a osobně mě dopravila do nemocnice Společnosti. Normálně byli manuálně pracující ošetřováni - pokud vůbec - na bioklinice, ale v nemocnici nechtěli odmítnout správcovu manželku, takže mě přijali - stále v bezvědomí. Dozor nade mnou měli lidský doktor i správcova manželka; já se uzdravoval v regenerační nádrži.

Dobře, udělám z té dlouhé banální historie krátký banální příběh. Helenda - tak se správcova manželka jmenovala - si přečetla můj rukopis, zatímco jsem plaval ve výživné tekutině. Líbil se jí. Téhož dne, kdy mě přijali do nemocnice, odcestovala Helenda Branou na Renesanci, kde ukázala můj *Cantos* své sestře Felii. Milenec Feliiny přítelkyně znal jednoho redaktora ve vydavatelství Transline. Když jsem se příštího dne probudil, zlomená žebra jsem měl spravená, Keni kost srostlou, odřeniny zmizely a měl jsem pět nových zubů, novou rohovku v levém oku a smlouvu s Transline.

Kniha vyšla o pět týdnů později. Další týden se Helenda

se svým správcem rozvedla a provdala se za mé. Bylo to její sedmé manželství, moje první. Strávili jsme líbánky na Promenádě a než jsme se o měsíc později vrátili, prodala se víc než miliarda výtisků mé knihy; první kniha básní, která se za čtyři sta let dostala na seznam bestsellerů - a já byl mnohonásobným milionářem.

Tyrena Wingreen-Feif byla v Transline mým prvním redaktorem. Byl to její nápad nazvat knihu *Umírající Země* (pátráním v záznamech jsme objevili román stejného jména, napsaný o pět set let dříve, ale autorská práva už dávno neplatila a kniha už se netiskla). Byl to její nápad, vydat jen ty části *Cantos,* které se zabývaly posledními nostalgickými dny na Staré Zemi. A byl to její nápad odstranit pasáže, o kterých se domnívala, že by čtenáře nudily - filozofické úvahy, popisy mé matky, části, které vzdávaly poctu předchozím básníkům, místa, kde jsem si pohrával s experimentální poezií, pasáže osobnější povahy - zkrátka vše, kromě popisů idylických posledních dnů, které po odstranění těžkého břemene vyšly jako sentimentální a nemastné neslané.

Čtyři měsíce po vydání se prodaly dvě a půl miliardy hardfaxových výtisků *Umírající Země,* zkrácená a zdigita-lizovaná verze byla k dispozici v datasféře a byla vybrána pro holovizi. Tyrena upozornila na perfektní načasování... prvotní trauma ze zániku Staré Země vyvolalo století odmítání, skoro jako by Stará Země nikdy neexistovala, po něm následovalo období obnoveného zájmu, vrcholící kulty nostalgie po Staré Zemi, které se teď vyskytovaly téměř na všech planetách Sítě. Kniha - dokonce i kniha poezie -zabývající se posledními dny, zasáhla přesně v pravý čas.

Pro mě byly první měsíce života celebrity Hegemonie mnohem víc matoucí než můj první přerod z rozmazleného syna Staré Země v zotročenou a ochromenou oběť na Bráně nebes. Během těch prvních měsíců jsem podepisoval knihy a faxy na více než stovce světů; objevil jsem se v show „VšeSíť právě teď!“ s Marmonem Hamiltem; setkal jsem se s Vrchním administrátorem Senistrem Perótem a s mluvčí Velkého sněmu Drury Feinovou, jakož i s houfem dalších se-

nátorů; promluvil jsem v meziplanetární Ženské společnosti PEŇ a ve Svazu spisovatelů na Lůsu; dostal jsem čestné tituly Univerzity Nové Země a Cambridge 2; dělali se mnou interviewy, filmovali mě, psali o mně kritiky (příznivé), prodělal jsem biokúry (nepovolené), vynesli mě na piedestal, klaněli se mi a lezli mi do zadku. Byly to rušné časy.

Krátké črty ze života v Hegemonii:

Můj dům má osmatřicet pokojů na šestatřiceti planetách. Žádné dveře: obloukovité vchody jsou ve skutečnosti Brány, několik s matnou zástěnou kvůli soukromí, většinou otevřené pro pohled i vstup. Každý pokoj má všude okna a aspoň dvě zdi s Branami. Z velké jídelny na Renesanci vidím bronzovou oblohu a měděné věže pevnosti Enable v údolí pod vrcholem mé sopky, když otočím hlavu, pohlédnu skrze Bránu a přes bílý koberec obývacího salonu na moře Edgara Allana, jak se tříští o věže Bodu Prospera na Nikdy více. Ze své knihovny vyhlížím na ledovce a zelenou oblohu Nordholmu, po dalších deseti krocích *sestoupím* do své pracovny ve věži, pohodlné, otevřené místnosti obklopené polarizovaným sklem, z níž se mi naskýtá pohled do všech stran na nejvyšší štíty Kushpat Karakoramu, horského pásu dva tisíce kilometrů vzdáleného od nejbližšího obydlí v nejvýchodnějším koutě republiky Jamnu na Dene-bu Drei.

Obrovská ložnice, kterou sdílím s Helendou, se mírně za-kusuje do větví třistametrového Světového stromu na planetě templářů Boží hrob, z ní vede vchod do solária, osaměle se tyčícího na pustých solných pláních Hebronu. Ne všechna naše okna poskytují pohled na divočinu: z přijímacího pokoje je vidět kluzákovou plošinu na stém třicátém osmém patře v obloukovité věži Tau Ceti Centra, naše patio leží na terase nad tržištěm ve

Starém Městě přeplněného Nového Jeruzaléma. Architekt, žák legendárního Miltona DeHaVreho, při navrhování našeho domu nešetřil žertíky: schody vedou *dolů* do místnosti ve věži, stejně legrační je i východ z tohoto orlího hnízda, který vede do tělocvičny v nejnižším patře úlu na Lůsu nebo koupelna pro hosty sestávající ze záchodu, bidetu, výlevky a sprchy v otevře-

ném prostoru na volném voru plovoucím na mořské planetě Maře Infinitus.

Zpočátku mě rušily změny gravitace v jednotlivých pokojích, ale brzy jsem si zvykl a podvědomě se vždy připravil na tah na Lůsu, Hebronu a Sol Draconi Septem, podvědomě jsem očekával větší volnost pohybu při gravitaci menší než jedno gé ve většině ostatních pokojů.

Během mých deseti standardních měsíců s Helendou jsme trávili v domě poměrné málo času; namísto toho jsme s přáteli cestovali po nejrůznějších pamětihodnostech, zajímavostech a nočních barech v Síti. Naši 'přátelé' jsou uživatelé Bran tak jako my, nyní si říkají Stádo Karibů po jednom vyhynulém toulavém zvířeti Staré Země. Stádo se skládá z dalších spisovatelů, několika úspěšných výtvarných umělců, intelektuálů, oficiálních představitelů Velkého sněmu, radikálních genetických inženýrů a plastických chirurgů, aristokratů Sítě, bohatých cestovatelů Branami a narkomanů závislých na Kouzlu vzpomínek, nekouká holovizních a divadelních režisérů, skupinky herců a dalších výkonných umělců, několika mafiánských bossů a nekonečného seznamu posledních celebrit - včetně mne.

Všichni pijí, berou povzbuzující prostředky a vopero-vávají si implantáty, zavádějí si drát do hlavy a mohou si dovolit ty nejkvalitnější drogy. Velmi vyhledávaná droga je Kouzlo vzpomínek. Je to nesporně neřest vyšších tříd; člověk musí mít v sobě celou řadu drahých implantátů, aby ji dokázal vychutnat naplno. Helenda zařídila, abych měl v tomhle ohledu veškeré vybavení: biomonitory, senzorové snímače a interní komlog, nervové spoje, metakortexové procesory, krevní čipy... má matka by mě zevnitř nepoznala.

Kouzlo vzpomínek jsem zkusil dvakrát. Poprvé je to paráda - beru si na mušku oslavu svých devátých narozenin a - trefa napoprvé. Je tam všechno: sluhové zpívají na severním trávníku při západu slunce, Baltazar neochotně ruší výuku, abych mohl strávit s Amalfim den ve svém éemvéč-ku, radostná jízda přes šedivé duny amazonské nížiny, večerní procesí za svitu pochodní, když za soumraku přiletěli zástupci dalších Starých Rodin, jejich jasně zabalené dárky se lesknou ve svitu měsíce a Desetitisíce světel. Po devíti

hodinách v Kouzlu vzpomínek jsem vstal s úsměvem na tváři. Druhý výlet mě téměř zabil.

Jsou mi čtyři a pláču, hledám matku a běhám nekonečným množstvím pokojů, páchnoucích prachem a starým nábytkem. Androidští sluhové se mé snaží utěšit, ale já se jim vytrhnu z rukou, pádím halami plnými stínů a sazí příliš mnoha generací. Porušil jsem první pravidlo, které jsem se vůbec naučil, rozrazil jsem Jveře matčiny pracovny, její nejsvětější svatyně, kam se každé odpoledne na tři hodiny uchýlí a z něhož vychází s jemným úsměvem; lem jejích bílých šatů pokaždé šustí po koberci jako ozvěna vzdechů nějakého ducha.

Matka tam sedí mezi stíny. Jsou mi čtyři a poranil jsem si prst a hrnu se k ní, vrhám se jí do náručí.

Neodpovídá. Jedna z jejích elegantních paží zůstává přehozená přes opěradlo lehátka, druhá spočívá-bezvládně na polštáři.

V šoku z její bezvládnosti se od ní odtahuji. Odhrnuji těžké sametové závěsy, aniž bych vstal z jejího klína.

Matčiny oči jsou bílé a obrácené v sloup. Rty jsou zlehka pootevřené. Z koutků úst jí stékají sliny a lesknou se na dokonalé bradě. Ze zlatých kučer jejích vlasů - učesaných ve stylu Velké dámy, který má ráda - vidím lesknoucí se stimulační drát a matnou zdířku v lebce, do níž drát zapojila. Kosti na obou stranách zdířky jsou velice bílé. Na stole vedle levé ruky leží prázdná stříkačka od Kouzla vzpomínek.

Přicházejí sluhové a odtahují mne. Matka ani nemrkne. Křičím, když mě vystrkají z místnosti.

Křičím, když se probouzím.

Možná to bylo mé odmítnutí znovu brát Kouzlo vzpomínek, co uspíšilo Helendin odchod, ale pochybuji o tom. Byl jsem pro ni hračkou - primitivem, který ji bavil svými naivními představami o životě, který ona po několik desetiletí pokládala za samozřejmost.

V každém případě - po tom, co jsem odmítl brát Kouzlo vzpomínek, zůstal jsem mnoho dní bez ní; čas strávený

v drogových reminiscencích je skutečný a narkomani závislí na Kouzlu vzpomínek často umírají, protože strávili větší část života pod vlivem drogy než při vědomí.

Zprvu jsem se bavil implantáty a technickými hračkami, které mi byly jakožto členu Rodiny Staré Země dříve odmítány. Datasféra byla po první rok zdrojem trvalého potěšení - téměř neustále jsem vyvolával informace a žil

v šílenství dokonalého interface. Byl jsem závislý na syrových datech stejné, jako Stádo Karibů na simulačních prostředcích a drogách. Dovedl jsem si představit Baltazara, jak se obrací v hrobě, když jsem se vzdával dlouhodobé paměti pro přechodné uspokojení z implantované vševědoucnosti. Teprve později jsem pocítil tu ztrátu - Fitzgeraldova *Odysea*, Wuův *Závěrečný pochod* a řada dalších eposů, které přežily i ochromení mého mozku, teď byly rozervány v cáry jako obláčky v silném větru. Mnohem později, když jsem se implantátů zbavil, jsem se je bolestně znovu učil nazpaměť. Poprvé a naposledy v životě jsem se začal zajímat o politiku. Dny a noci jsem na hyperkomovém monitoru sledoval Senát nebo jsem byl napojen na Velký sněm. Kdosi jednou odhadl, že Sněm se zabývá denně stovkami předpisů Hegemonie, a během měsíců, které jsem trávil v senzoriu, jsem je sledoval všechny. Můj hlas a jméno se staly na debatních kanálech dobře známými. Žádný zákon nebyl nedůležitý, žádné projednávání příliš jednoduché nebo komplikované pro moje vstupy. Prostý akt hlasování každých několik minut mi poskytoval falešný pocit, že jsem *něco dokázal*. Politické posedlosti jsem se vzdal, až když jsem si uvědomil, že pravidelný přístup k Velkému sněmu znamenal buďto zůstávat stále doma, nebo proměnu v chodící zombii. Člověk, který je neustále pod přílivem informací z implantátů, poskytuje na veřejnosti vskutku žalostný pohled, a nebylo třeba He-lendiných posměšků, abych si uvědomil, že kdybych zůstal natrvalo doma, změnil bych se ve Vševidovu houbu, tak jako tolik dalších milionů ubožáků v Síti. Tak jsem se politiky vzdal. Tehdy jsem nalezl novou posedlost: náboženství.

Dal jsem se na náboženství, sakra, já je pomáhal *vytvářet*. Gnostická církev zenu se exponenciálně šířila a jí jsem se stal pravým věřícím, objevoval jsem se v holovizních show

a hledal svá Místa Moci s veškerou oddaností muslima před Hidžrou na pouti do Mekky. Kromě toho jsem miloval cestování Branami. *Umírající Země* mi přinesla na honoráři téměř sto milionů marek a Helenda dobře investovala, ale kdosi jednou spočítal, že údržba domu s Branami, jako byl můj, stála více než padesát tisíc marek denně a já jsem neomezoval cestování na šestatřicet planet svého domu. Vydavatelství Transline mě vybavilo zlatou univerzální kartou a já ji volně využíval, procházel jsem Branou do nejnemožnějších míst v Síti a pak trávil týdny v luxusních pokojích a pronajímal si éemvéčka, abych našel svá Místa Moci ve vzdálených oblastech téměř zapomenutých planet.

Žádné jsem nenašel. Vzdal jsem se zenového gnosticismu přibližně ve stejné době, kdy se se mnou Helenda rozvedla. Tehdy se už účty začaly hromadit a já musel likvidovat většinu akcií a dlouhodobých investic, které mně zbyly, když si Helenda vzala svůj podíl (nebyl jsem jen naivní a zamilovaný, když si nechala advokáty napsat svatební smlouvu... byl jsem hloupý).

Nakonec, přestože jsem začal šetřit (přestal jsem používat Bran a propustil androidské služebnictvo), jsem stál před finančním krachem.

Vyhledal jsem Tyrenu Wingreen-Feif.

„Nikdo nechce číst poezii," sdělila mi a listovala přitom tenkým svazkem *Cantos,* který jsem za minulý rok a půl napsal.

„Co tím myslíte?" ptal jsem se. „ *Umírající Země* byla poezie."

„ *Umírající Země* byla šťastná náhoda," opáčila Tyrena. Měla dlouhé zelené nehty, zatočené podle nejnovější man-darinské módy: kroutily se kolem mého rukopisu jako drápy nějaké chlorofylové bestie. „Prodávala se, protože masové podvědomí na ni bylo připraveno."

„Možná je masové podvědomí připraveno pro tohle," namítl jsem. Začínal jsem se zlobit.

Tyrena se zasmála. Nebyl to právě nejpříjemnější zvuk. „Martine, Martine, Martine," povzdechla si, „Tohle je *poezie*. Píšete o Bráně nebes a Stádu Karibů, ale co z toho

vychází je samota, nepatřičnost, úzkost a cynický pohled na lidstvo." „Noa?"

„No a nikdo nechce *platit* za pohled na úzkost jiného člověka," zasmála se Tyrena.

Odvrátil jsem se od jejího stolu a přešel jsem ke vzdálenější straně místnosti. Kancelář zabírala celé čtyřsté třicáté páté patro věže Transline ve čtvrti Babel Tau Ceti Centra. Nebyla tu žádná okna; kruhová místnost byla otevřená od podlahy až po strop, chráněná silovým polem na sluneční energii - nikde nebyly vidět žádné odlesky ani mihotání. Bylo to jako stát mezi dvěma šedivými deskami zavěšenými mezi nebem a zemí. Sledoval jsem narudlé mráčky, plující mezi nižšími věžemi o půl kilometru níž, a zabýval jsem se arogantními myšlenkami. Tyrenina kancelář neměla dveře, schody, výtahy, vstupní pole ani padací dveře; nebylo tu žádné propojení s jinými patry. Do Tyreniny pracovny se vcházelo pětifazetovou Branou, vrhající do vzduchu mihotavé záblesky jako nějaká abstraktní holografická socha. Zjistil jsem, že přemýšlím o požáru věže a výpadcích energie. Zeptal jsem se: „Říkáte, že to nevydáte?"

„Ale vůbec ne," usmála se redaktorka. „Vydělal jste Transline několik miliard marek, Martine. Vydáme to.

Jen říkám, že to nebude nikdo kupovat.“

„Mýlíte se,“ vykřikl jsem. „Ne každý dovede rozeznat dobrou poezii, ale najde se dost lidí, kteří ji budou číst, aby z toho byl bestseller.“

Tyrena se už nezasmála, ale přes zelené rty jí přeběhl letmý úsměv. „Martine, Martine, Martine,“ povzdechla si, „počet gramotných lidí od Gutenbergových dob stále klesá. Ve dvacátém století četlo v takzvaných industrializovaných demokraciích méně než dvě procenta obyvatelstva jednu knihu ročně. A to bylo *před* chytrými stroječky, datasfé-rami a uživatelsky přátelským prostředím. V době Hidžry nemělo devadesát osm procent obyvatel Hegemonie důvod cokoli číst. Tak se ani neobtěžovali s učením jak číst. A dnes je to ještě horší. V Síti žije víc než sto miliard lidí a jen necelé procento se obtěžuje hadrfaxovat tiskoviny, a knihy jich *čte* ještě méně.“

„Prodaly se skoro tři miliardy výtisků *Umírající Země*, „ namítl jsem.

„Hmm,“ podotkla Tyrena. „To byl efekt Pokroku Poutníků.“

„Cože?“

„Efekt Pokroku Poutníků. V Massachussettské kolonii... co to bylo za knihu? na Zemi v sedmnáctém století ji měla každá slušná rodina doma. Ale, proboha, nikdo to *nečetl.* Stejně tak to bylo s *Mein Kampfem* od Hitlera nebo s *Viděním oka sfatého dítěte* od Stukatského.“

„Kdo byl Hitler?“

Tyrena se pousmála. „Politik na Staré Zemi, který také psal. *Mein Kampf* se stále ještě tiskne... Transline obnovuje autorská práva každých sto třicet osm let.“

„Tak podívejte,“ navrhl jsem, „během několika týdnů *Cantos* vybrousím a dám do něj to nejlepší.“

„Výborný nápad,“ usmála se Tyrena.

„Předpokládám, že to budete chtít editovat stejně tak jako posledně?“

„Vůbec ne. Protože už není žádné nostalgické jádro, můžete to klidně napsat, jak chcete.“

Zamrkal jsem. „Chcete říci, že tentokrát mohu ponechat nevyrovnaný rým?“

„Samozřejmě.“

„A filozofii?“

„Jak je libo.“

„A experimentální části? „

„Klidně.“

„A vytisknete to tak, jak to napíšu?“

„Rozhodně.“

„Je nějaká *šance,* že se to bude prodávat? „

„Ani náhodou.“

Z mých 'několika týdnů na vybroušení *Cantosu'* se stalo deset měsíců posedlostí prací. Zavřel jsem většinu pokojů v domě a ponechal si jen místnost ve věži na Denebu Drei, tělocvičnu na Lůsu, kuchyni a koupelnovou loď na Maře Infinitus. Pracoval jsem rovných deset hodin denně, o pře-

stávkách tvrdě cvičil, pak se najedl a spal, abych se opět vrátil k psacímu stolu a psal po dalších osm hodin. Bylo to podobné mému pětiletému období, kdy jsem se vzpamatovával z mozkové příhody a někdy mi trvalo hodinu nebo celý de^n, než jsem si vzpomněl na některé slovo a pojem zapustil kořeny v pevné půdě jazyka. Teď to bylo ještě pomalejší, protože jsem se mučil nad dokonalým slovem, přesným a vyrovnaným rytmem, nad hravým vyobrazením a nejvhodnější analogií těch nejprchavějších pocitů.

Po deseti standardních měsících jsem byl hotov a ocenil prastarý aforismus, podle něhož žádná kniha ani báseň není nikdy dokončena, jen dočasně přerušena.

„Tak co si o tom myslíte? „ zeptal jsem se Tyreny, když pročítala první výtisk.

Oči připomínaly podle módy tohoto týdne bronzové disky, ale to nezakrylo skutečnost, že v nich byly slzy. Jednu si setřela. „Je to překrásné.“

„Snažil jsem se objevit hlas jednoho z Dávných,“ doplnil jsem, náhle v rozpacích.

„Povedlo se vám to skvěle.“

„Mezihra z Brány nebes je stále jen v hrubých rysech.“

„Je to dokonalé.“

„Je to o samotě,“ hlesl jsem.

„Je to samota.“

„Myslíte, že je to hotové?“

„Je to dokonalé... mistrovské dílo.“

„Myslíte, že se to bude prodávat?“ vyzvídal jsem.

„V žádném případě.“

Měli v plánu začít se sedmdesáti miliony hardfaxových výtisků *Cantosu.* Transline právě nechala proběhnout reklamu v datasféře, vydala obchodní oznámení, software byl plný recenzí díla, zmiňovali se o něm autoři bestsellerů, články vyšly v knižní rubrice *Nových New York Times* a v *TC[3] Review,* propagace zkrátka stála celé jmění.

Během prvního roku se prodalo třiadvacet tisíc hardfaxových kopií *Cantosu.* Při desetiprocentním honoráři z dva-náctimarkové ceny jednoho výtisku jsem získal zpět 13.800

marek ze své dvoumilionové zálohy od Transline. Druhý rok se prodalo 638 hardfaxových výtisků; žádná práva pro da-tasféru, opce pro holovizi se neprodala, nikoho nezajímala setkání s autorem.

Cantos se neprodával, zato přibývalo záporných recenzí: „Nečitelné... archaické... nemá to nic společného s problémy dneška,“ psalo se v knižní rubrice *Times.* „Pan Si-lenus učinil konečný akt, blokující veškerou komunikaci,“ tvrdil Urban Kapry v *TC[1] Review,* „když se zasvětil orgii domýšlivého zmatení.“ Marmon Hamilt ve *VšeSíti Právě teď!* uštědřil poslední ránu: „Ach, ta takzvaná poezie od pana Jaksejenjmenuje - nedalo se to číst. Nezkoušel jsem to.“

Tyreny Wingreen-Feif se to zřejmě netýkalo. Dva týdny po vydání prvních recenzí a den po konci mého třináctiden-ního mejdanu jsem Branou zašel do její kanceláře a padl do černého pěnového křesla, které se tyčilo uprostřed pokoje jako sametový panter. Venku právě zuřila jedna z legendárních bouří Tau Ceti, vpravdě jupiterské blesky štípaly krví zbarvený vzduch těsně za neviditelným silovým polem.

„Nedělejte si z toho hlavu,“ uklidňovala mě Tyrena. Móda tohoto týdne předepisovala vlasy trčící kolmo nahoru půl metr nad čelo a na těle opalizující pole, po němž probíhaly měňavé barevné proudy, zakrývající - a odhalující - nahotu pod ním. „Nejdříve jsme to vydali v šedesáti tisících faxech, takže nemáme velké ztráty.“

„Říkala jste, že jich máte v plánu sedmdesát milionů,“ namítl jsem.

„No, hm, změnili jsme názor, když si to přečetla UI Transline.“

Ponořil jsem se ještě hlouběji do pěny. „Ani jí se to nelíbilo?“

„Byla tím *nadšena,* „ opravila mě Tyrena. „Tehdy jsme si byli jisti, že *lidem* se to určitě líbit nebude.“

Posadil jsem se. „A nemohli jsme prodat nějaké výtisky Technojádru? „

„Prodali,“ vysvětlila Tyrena. „Jeden výtisk. Všechny ty

miliony umělých inteligencí si to přečetly během jedné minuty, kdy jsme *Cantos* vysílali hyperkomem. Mezihvězdná autorská práva jsou k ničemu, když máte co dělat se silikonem. „

„No dobře,“ hlesl jsem zničeně. „A co teď?“ Venku mezi věžemi tančily blesky velikosti bývalých superdálnic na Staré Zemi.

Tyrena vstala od stolu a přešla ke kraji kruhového koberce. Tělem se jí míhaly záblesky jako v elektřinou nabité olejové skvrně na vodě. „Ted[1] se musíte rozhodnout, jestli chcete být spisovatelem nebo nejhorším pisálkem v celé Síti.“

„Cože?“

„Slyšel jste mě.“ Tyrena se otočila a usmála se. Její zuby měly pozlacené špičky. „Smlouva nám umožňuje získat zpět zálohu tak, jak budeme potřebovat. Myslím, že postačí vybrat váš účet v Interbance, zabavit zlaté mince, které jste ukryl na Volnosti, a prodat ten nevkusný dům plný Bran. A pak se můžete připojit k těm ostatním uměleckým diletantům a vyděděncům a případům pro blázinec, které kolem sebe shromažďuje Smutný král Billy na kdovíkteré zapomenuté planetě.“

Zíral jsem.

„Anebo,“ pokračovala a usmála se úsměvem, hodným skutečného kanibala, „na tohle přechodné selhání zapomeneme a můžete začít pracovat na další knize.“

Má další kniha vyšla o pět standardních měsíců později. *Umírající Země II* pokračovala tam, kde *Umírající Země I* skončila, tentokrát zcela v próze, délky vět a obsah kapitol byly podrobně otestovány pomocí bio-a neu-romonitorovaných odpovědí pokusné skupiny 638 průměrných hardfaxových čtenářů. Kniha měla podobu románu, dosti krátkého, aby neodradil případné kupce na stáncích na Ovocném trhu, na obálce bylo dvacet sekund interaktivního holofilmu, na kterém vysoký snědý cizinec - myslím, že Amalfi Schwartz, i když ten byl malý, bledý a nosil kontaktní čočky - trhá šněrovačku bránící se dívky až k úrovni

bradavek, pak se blondýnka obrátí k divákovi a bezděčným šepotem křičí o pomoc - to obstarala holovizní pornohvězda Leda Swann.

Umírající Země II se prodala v devatenácti milionech výtisků.

„Není to špatné," poznamenala Tyrena. „Nějakou dobu trvá získat čtenáře."

„První *Umírající Země* se prodala ve třech miliardách výtisků," namítl jsem.

„Pokrok Poutníků, „ připomněla mi. *„Mein Kampf.* Jednou za sto let. Možná méně."

„Ale prodaly se tři *miliardy... „*

„Podívejte," přerušila mě Tyrena. „Ve dvacátém století na Staré Zemi vzali v rychlém potravinovém řetězci maso zabité krávy, usmažili ho na sádle, přidali karcinogeny, zabalili do obalu z látek vyrobených z ropy a prodali toho devět set miliard. Lidem. Tak si to spočítejte."

V *Umírající Zemi III* se objevily postavy Winony, mladé uprchlé otrokyně, která nakonec získala vlastní plantáž vláknitého plastiku (nezáleželo na tom, že vláknitý plastik na Staré Zemi nerostl), Artura Redgrava, fešáka, který řídil blokádu (jakou blokádu?!) a Innocence Sperry, devítiletého telepata, umírajícího na blíže neurčenou nemoc Malá Nell. Innocence vydržel až do *Umírající Země IX* a v den, kdy mi Transline dovolila toho zatraceného spratka zabít, jsem to šel oslavit na mejdan, který trval šest dní a probíhal na dvaceti planetách. Probudil jsem se v kanálu na Bráně nebes, pokrytý zvratky a hlínou, v hlavě jsem měl největší opici celé Sítě a vědomí, že budu muset začít s X. svazkem *Kroniky Umírající Země.*

Není tak těžké pracovat jako spisovatel-nádeník. Šest standardních let mezi *Umírající Zemí II* a *Umírající Zemí IX* uběhlo relativně bezbolestně. O reálnost děje jsem se příliš nezajímal, zápletky mých románů byly plytké, postavy papírové, próza měla do pravé literatury daleko, ale s volným časem jsem si dělal, co se mi zachtělo. Cesto-

val jsem. Oženil jsem se ještě dvakrát; každá manželka mě opustila bez hořkých pocitů, ale s podstatnou částí honoráře za další svazek *Umírající Země.* Nořil jsem se do náboženství i do těžkého pití. To druhé mi poskytovalo mnohem více útěchy.

Ponechal jsem si dům, připojil k němu dalších šest místností na pěti planetách a zaplnil je uměleckými předměty. Bavil jsem se. Mezi mými známými byli spisovatelé, ale tak jako vždycky jsme si navzájem nevěřili a pomlouvali se, každý tajně záviděl druhému úspěchy a hledal chyby v jeho práci. Každému srdce napovídalo, že právě on nebo ona je tím pravým světovým umělcem, který byl jen přinucen psát komerční literaturu; ti ostatní jsou jen nádeníci.

Pak jsem se jednoho chladného rána probudil ve své ložnici, zlehka se houpající ve svrchních větvích Stromu na planetě Templářů, hleděl jsem na šedivé nebe a uvědomil si, že mě moje Múza opustila.

Bylo to už pět let, co jsem vůbec nepsal poezii. *Can-tos* ležel otevřený ve věži na Denebu Drei, kromě toho, co jsem už vydal, jsem napsal navíc jen pár stránek. K psaní románů jsem používal myšlenkových procesorů. Když jsem vstoupil do pracovny, jeden z nich se aktivoval. KURVA, vytiskl jeden, CO JSEM UDĚLAL SE SVOJÍ MÚZOU?

Vypovídá to cosi o tom, jak jsem asi mohl psát, aniž bych si všiml, že moje Múza je pryč. Těm, kdo nepíší a nikdy nepocítili nutkání tvořit, mohou řeči o múzách připadat jen jako slovní obrat, jako prázdný pojem, ale pro ty z nás, kdo žijeme Slovem, jsou naše múzy stejně skutečné a nezbytné jako jemná hmota jazyka, které pomáhají dávat tvar. Když někdo píše - *doopravdy* píše - je to, jako by měl tachykomové spojení s bohy. Žádný opravdový básník nikdy nedovedl vysvětlit to vytržení, které pociťuje, když se z vědomí stane *nástroj,* stejný jako pero nebo myšlenkový procesor, objednává si a vyjadřuje odhalení, plynoucí *odněkud odjinud.*

Moje Múza mě opustila. Hledal jsem ji na jiných světech svého domu, ale od uměním vyzdobených zdí a prázdného prostoru se odráželo jen ticho. Vydal jsem se Branami na svá oblíbená místa, díval se na západ slunce na větrných

prériích na Trávě a na noční mlhy, skrývající ebenově černé skály na Nikdy více, ale i když jsem si z vědomí zcela vypudil otřesnou prózu nekonečného cyklu *Umírající Země,* nezaslechl jsem svou Múzu ani zašeptat.

Hledal jsem ji v alkoholu a v Kouzlu vzpomínek, v němž jsem se vracel k práci na Bráně nebes, kde mi inspirace neustále hučela do ucha, rušila mě v práci i ve spánku, ale v bdělém stavu ve dne byl její hlas zastřený a zkomolený jako na poškozeném audiodisku z nějakého zapomenutého století.

Moje Múza mě opustila.

Vstoupil jsem Branou do pracovny Tyreny Wingreen-Feif přesně v hodinu naší schůzky. Tyrenu povýšili z redak-torky v hardfaxovém oddělení na vydavatelku. Její nová pracovna zabírala nejvyšší patro věže Transline v

Tau Ceti Centru a stát v ní bylo, jako když se tyčíte na nejvyšším a nejtenčím vrcholku celé Galaxie, pokrytém kobercem; jen neviditelná kopule lehce polarizovaného silového pole nad hlavou a okraji koberce končila v šestikilometrové propasti. Napadlo mě, jestli ostatní autoři neměli chuť skočit dolů.

„Nový opus?“ zeptala se Tyrena. Vesmíru módy diktoval tento týden Lusus - 'diktoval' bylo to pravé slovo: vydavatelka byla oblečena v kůži a v železe, na zápěstích a na krku měla zrezivělé hřeby a přes rameno a levé ňadro masivní pás s náboji, které působily zcela reálným dojmem.

„Ano,“ souhlasil jsem a hodil krabici s rukopisem na stůl.

„Martine, Martine, Martine,“ povzdechla si, „kdy už budete své knihy posílat, místo abyste si dal tu námahu je tisknout a pak mi je osobně nosit?“

„Přináší mi to zvláštní uspokojení, když je mohu přinést osobně. A zvláště tuto.“

„Ale?“

„Ano. Proč si něco z toho nepřečtete?“

Tyrena se usmála a zaťukala nehty do nábojů v pásu.

„Jsem si jista, že to je stejně kvalitní jako vždy, Martine. Nemusím se na to ani dívat.“

„Udělejte to, prosím,“ žádal jsem ji.

„Opravdu,“ nedala se Tyrena, „není důvod. Vždycky jsem nervózní, když mám číst nové dílo v přítomnosti autora.“

„Tentokrát nebudete,“ ujistil jsem ji. „Jen si přečtěte několik stránek.“

Zřejmě něco zaslechla v mém hlase, protože se lehce zamračila a krabici otevřela. Jak četla první stránku a listovala zbytkem rukopisu, mračila se ještě víc.

Na straně jedna byla jediná věta: 'A pak jednoho krásného říjnového rána spolkla Stará Země své vlastní vnitřnosti, naposledy se zachvěla v křeči a zahynula.' Ostatních dvě stě devadesát devět stran bylo prázdných.

„To má být vtip, Martine?“

„Nikoli.“

„Takže nějaká skrytá narážka? Chtěl byste začít novou románovou sérii? „

„Nikoli.“

„Ne že bychom to nečekali, Martine. Naši tvůrci zápletek pro vás vymysleli několik dobrých námětů na sérii. Pan Subwaizee si myslí, že byste mohl skvěle zpracovat holovizní seriál Karmínový Mstitel do románové série.“

„Karmínového Mstitele si můžete strčit do prdele Společnosti, Tyreno,“ ujistil jsem ji srdečně. „S Transline a s tou nechutnou sračkou, které říkáte beletrie, jsem skončil.“

Tyrenin výraz se nezměnil. Neměla zašpičatělé zuby; dnes byly z rezavého železa, aby ladily s hřeby na zápěstí a s Hrncem okolo krku. „Martine, Martine, Martine,“ znovu si povzdechla, „ani netušíte, jak dokonalý bude váš konec, když se neomluvíte, neseberete se a nezačnete makat. Ale to může počkat do zítřka. Co kdybyste šel domů, vystřízlivěl a popřemýšlel o tom? „

Zasmál jsem se. „Jsem nejstřízlivější za posledních osni let, drahá dámo. Jen mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že to nejsem jen *já*, kdo píše úplné hovadiny... že tento rok nevyšla v Síti jediná kniha, která by nebyla naprostý brak. Ale já teď od toho dávám ruce pryč.“

Tyrena vstala. Poprvé jsem si všiml, že na simulovaném

pásu jí visí paralyzátor Kosmických jednotek. Doufal jsem, že to je atrapa, stejné jako zbytek jejího oděvu.

„Tak poslouchejte, vy ubohý pisálku bez talentu,“ zasyčela. „Patříte Transline od hlavy až k patě. Pokud nám budete dělat další potíže, přinutíme vás pracovat v továrně na gotické romance pod jménem Rosemary Titmouse. Teď jděte domů, snažte se vystřízlivět a začněte pracovat na *Umírající Zemi X*. „

Usmál jsem se a zavrtěl hlavou.

Tyrena sebou lehce trhla. „Pořád nám dlužíte skoro milionovou zálohu,“ upozornila mě. „Stačí jediné slovo účetnímu oddělení a zabavíme vám všechny pokoje v domě kromě toho zatraceného voru, který používáte jako záchod. Můžete na něm sedět, až bude oceán plný hoven.“

Naposledy jsem se zasmál. „Je to samostatná odpadová jednotka.“ opravil jsem ji. „Kromě toho jsem včera dům prodal. Sek na vyrovnání zálohy by vám právě měl dojít.“

Tyrena zaťukala na plastikové držadlo paralyzátoru.

„Transline má autorská práva na koncepci série *Umírající Zemi*. Bude v ní prostě pokračovat někdo jiný.“

Přikývl jsem. „Má moje požehnání.“

Něco v hlase mé bývalé vydavatelky se změnilo, když si uvědomila, že to myslím vážně. Vycítil jsem, že by pro ni bylo výhodnější, kdybych zůstal. „Podívejte, určitě se můžeme dohodnout, Martine. Nedávno jsem řediteli říkala, že máte příliš nízké zálohy a že Transline by vám měla umožnit rozvinout novou zápletku...“

„Tyreno, Tyreno, Tyreno,“ povzdechl jsem si. „Sbohem.“

Vydal jsem se Branou na Renesanci a pak na Šetrnost, kde jsem nastoupil třítýdenní cestu lodí na Asquith a

do přeplněného království Smutného krále Billyho.

Krátké črty o Smutném králi Billym:

Jeho královská Výsost král William XXIII, vládce Království Windsorského v exilu,-vypadá trochu jako vosková figurína, kterou někdo nechal na rozpálených kamnech. Dlouhé vlasy mu zplihle visí na pokleslá ramena, hluboké

rýhy nad obočím klesají k síti vrásek kolem psích očí a pak pokračují dál na jih jako záhyby a mračivé čáry až k bludišti pletiva vrásek na krku a podbradku. Král Billy prý antropologům připomíná panenky vúdú z Vnější Kinshasy, gnostikům zenu zase Slitovného Budhu po chrámovém požáru na Taj Čin, zatímco historikové médií se vrhají k archivům, aby prozkoumali fotografie herce jednoho ze starých dvojrozměrných filmů jménem Charles Laughton. Žádný z těchto příměrů mi nic neříkal; díval jsem se na krále Billyho a vzpomněl si na svého dávno mrtvého učitele Baltazara po týdenním mejdanu.

Pověsti o melancholii Smutného krále Billyho jsou přehnané. Často se směje; je jen neštěstí, že při jeho zvláštním způsobu smíchu má většina lidí dojem, že pláče.

Člověk nemůže změnit svou fyziognomii, ale v případě Jeho Výsosti připomíná celá jeho osobnost pojem 'šašek' nebo 'oběť'. Obléká se, lze-li to tak nazvat, do čehosi připomínajícího stav neustálé anarchie, zcela proti vkusu a smyslu pro barvy svých androidských služebníků, takže některé dny si odporuje s okolím i se sebou samým najednou. Králův vzhled ještě podtrhuje „krejčovský chaos“ -král Billy je stále částečně svlečený, má rozepnuté kalhoty, na ramenou roztržený sametový plášť, který magneticky přitahuje smetí z podlahy, levý rukáv je o polovinu delší než pravý, který je zase napůl rozpáraný.

Myslím, že obrázek jste si udělali.

Při tom všem je král Billy velice vnímavý, má vášeň pro umění a literaturu, jaké nebylo rovno od dob skutečné renesance na Staré Zemi.

V jistém směru je král Billy tlusté dítě s tváří neustále přitisknutou k oknu cukrárny. Miluje a oceňuje krásnou hudbu, ale nehraje na žádný nástroj. Jeho Výsost, znalec baletu a všeho křehkého, je naprostý nemotora a pohybuje se řadou pádů na zadek a komických klopýtnutí. Král Billy, vášnivý čtenář, neúnavný kritik poezie a patron řečníků, při slovním projevu spojuje koktání s ostýchavým zajíkáním, které mu nedovoluje přednášet komukoli jinému své verše nebo prózu.

Jako celoživotní starý mládenec na počátku šedesátky

obývá král Billy rozpadající se palác i království o rozloze tří tisíc čtverečních kilometrů, jako by to byl další roztrhaný královský šat. Anekdot koluje nespočet: jeden ze slavných malířů, které král Billy podporuje, potká Jeho Výsost, jak kráčí se sklopenou hlavou, s rukama za zády, jednu nohu má na zahradní cestičce, druhou v blátě. Zřejmě je zamyšlen. Umělec svého patrona uctivě pozdraví. Smutný král Billy vzhlédne, zamrká a rozhlédne se, jako by se probouzel z dlouhého spánku. „Promiňte,“ ptá se Jeho Výsost zmateného malíře, „ale m-m-mohl b-b-byste mi 1-1-laskavě říci - šel jsem *k paláci* nebo *od p-p-paláce?*“

„K paláci, Vaše Veličenstvo,“ odpoví malíř.

„T-t-to je d-d-dobře,“ vydechne král, „t-t-takže jsem už obědval.“

Když generál Horace Glennon-Height vyvolal vzpouru, vnější planeta Asquith ležela přímo v cestě jeho dobyvačnému tažení. Lidé na Asquithu nemuseli mít obavy - Hegemonie nabídla jako štít flotilu Kosmických jednotek - ale královský vladař Království v exilu vypadal ještě sešleji než jindy, když mě zavolal.

„Martine,“ otázala se Jeho Výsost, „s-s—slyšel jsi o b-b-bitvě o Fomalhaut?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Nezdá se, že bychom museli mít obavy. Fomalhaut bylo právě takové místo, které mohl Glennon-Height dobýt - malé, ne víc než několik tisíc kolonistů, bohaté na nerosty a s časovým dluhem aspoň - kolik je to? - dvacet měsíců oproti Síti.“

„Třiadvaceti,“ opravil mě Smutný král Billy. „T-t-tak ty si n-n-nemyslíš, že nás o-o-ohrožuje?“

„Hmm,“ zamumlal jsem. „S letem dlouhým jen tři týdny subjektivního času a zpožděním necelého roku časového dluhu sem může Hegemonie kdykoli dostat vojsko dřív, než by sem generál z Fomalhautu dorazil.“

„Možná,“ uvažoval král Billy, opřel se o globus a pak vyskočil, když se pod jeho vahou začal roztáčet. „Ale p-p-přesto jsem s-s-se rozhodl z-z-zahájit naši vlastní skromnou H-h-hidžru.“

Překvapeně jsem zamrkal. Billy mluvil o přemístění svého království už skoro dva roky, ale nikdy mě nenapadlo, že by to doopravdy uskutečnil.

„L-l-lodě jsou připraveny na Parvati,“ oznámil. „Asquith se uvolila po—po- ...zajistit dopravu do Sítě.“

„Ale co palác?“ protestoval jsem. „Co knihovna? Co farmy a všechna půda? „

„Samozřejmě poslouží jako dar," vysvětlil král Billy, „ale obsah knihovny pocestuje s námi."

Seděl jsem na opěradle divanu z koňských žíní a mnul si tvář. Za deset let, která jsem v království strávil, jsem postoupil z umělce pod Billyho patronátem na učitele, důvěrníka i přítele, ale nikdy jsem netvrdil, že dokážu tuhle záhadu v cárech pochopit. Po mém příletu mi okamžitě poskytl audienci. „P-p-přejete si p-p-připojit se k ostatním t-t-talentovaným lidem na naší malé kolonii? „

„Ano, Vaše Veličenstvo."

„A n-n—napíšete více takových k-k-knih jako *Umírající Země?"*

„Ne, když do toho budu moci mluvit, Vaše Veličenstvo."

„V-v-víte, já to četl," objasnil mužik. „Bylo to velmi z-z-zajímavé."

„Jste velice laskav, pane."

„B-b-blbost, pane Silene. B-b-bylo to zajímavé, protože to určitě někdo z-z-zcenzuroval a ponechal všechno *špatné.* „

Usmál jsem se a překvapeně si uvědomil, že budu mít Smutného krále Billyho docela rád.

„A-a-ale *Cantos,* „ povzdechl si, „to byla *k-k-kniha.* Asi nejlepší svazek b-b-b... poezie vydané v Síti za posledních dvě stě let. Jak se vám to při vší té průměrnosti kolem podařilo, to nepochopím. Objednal jsem d-d-dvacet tisíc výtisků pro své k-k-království."

Lehce jsem sklonil hlavu a poprvé za téměř dvacet let od doby mé mozkové příhody jsem nenacházel slov.

„Budete psát d-d-další poezii, jako je *Cantos?"*

„Přišel jsem k vám, abych to zkusil, Vaše Veličenstvo."

„Pak tedy vítejte," pronesl tehdy Smutný král Billy. „B-b—budete bydlet v západním křídle p-p-p... zámku,

blízko mých pokojů, a mé dveře vám budou vždy otevřeny."

Pohlédl jsem nyní na zavřené dveře a na malého vládce, který vypadal jako na pokraji slz, i když se smál. „Hyperion? „ zeptal jsem se. Zmínil se mnohokrát o té koloniální planetě, jejíž obyvatelé se vrátili k primitivismu.

„Přesně tak. Kolonizační lodě s p-p-posádkou androidů už tam jsou několik let, M-M-Martine. Připravovali nám cestu."

Pozvedl jsem obočí. Bohatství krále Billyho nepocházelo z příjmů království, ale z významných investic do ekonomiky Sítě. I tak, jestli se už léta snažil o druhou kolonizaci planety, musely být náklady obrovské.

„P-p-pamatuješ se, proč původní kolonisté pojmenovali tu pla-pla-pla-...ten svět Hyperion, Martine?"

„Jistě. Před Hidžrou existovalo na jednom z měsíců Saturna malé společenství. Bez dodávek ze Země se nemohlo udržet, tak emigrovali na Vnější planety a pojmenovali svůj nový domov po jejich měsíci."

Král Billy se smutně usmál. „A víš, proč je to jméno p-p-příznivé *našemu* snažení?"

Chvíli trvalo, než mi to došlo. „Keats," řekl jsem.

Před několika lety na konci dlouhé diskuse o podstatě poezie se mě král Billy zeptal, kdo z básníků, kteří kdy žili, psal tu nejčistší poezii.

„Nejčistší? Máte na mysli největší?"

„Ne, ne," odporoval Billy, ,j-j-je absurdní argumentovat, kdo je *n-n-největší.* Já bych chtěl znát tvůj názor na to n-n-nejčistší - nejbližší podstatě, kterou popisuješ."

Několik dní jsem o tom přemýšlel a pak jsem králi Billy-mu předložil svou odpověď, když jsme se dívali na zapadající sluneční kotouče z vrcholku srázu poblíž paláce. Rudé a modré stíny se natahovaly přes jantarový trávník k nám. „Keats," pronesl jsem.

„John Keats," zašeptal Smutný král Billy. „Hmmm." A o chvíli později: „Proč?"

Tak jsem mu řekl, co vím o tom básníkovi z devatenáctého století na Staré Zemi; o jeho výchově, učení i rané smrti... ale hlavně o životě věnovaném téměř beze zbytku tajemství a kráse tvorby poezie.

Billyho to tehdy zajímalo; teď tím byl přímo posedlý. Mávl rukou a ve vzduchu se objevil hologram; vyplnil téměř celou místnost. Ustoupil jsem ke zdi skrze kopce, budovy a pasoucí se dobytek, abych měl lepší výhled.

„Pohleď - Hyperion," zašeptal můj patron. Jako tomu obvykle bylo v případech, kdy ho něco zcela zaujalo, zapomněl král Billy koktat. Hologram se několikrát změnil: říční města, přístavy, horské hřebeny, město na kopci plné památek, postavených podle vzoru podivných budov v nedalekém údolí.

„Hrobky Času?"

„Přesně tak. Největší tajemství ve známém vesmíru."

Zamračil jsem se, když jsem uslyšel tu hyperbolu.

„Ksakru, vždyť jsou prázdné," protestoval jsem. „*Byly* prázdné už v době, kdy byly objeveny."

„Jsou zdrojem zvláštního antientropického silového pole, které stále přetrvává," vysvětloval král Billy. „Jeden z mála jevů - kromě singularit - který se odváží hrát si s časem."

„Nic moc to není. Musí to být něco jako oprýskaný ochranný nátěr na plechu. Měly vydržet, ale jsou *prázdné.* A odkdy vyvádíme kvůli technologii? „

„Ne kvůli technologii," povzdechl si král Billy a jeho tvář se zkroutila do ještě hlubších vrásek. „*Tajemství.* Zvláštnost toho místa, tak potřebná pro některé tvůrčí duchy. Dokonalá směs klasické utopie a pohanské záhady."

Pokrčil jsem rameny; velký dojem to na mě neudělalo.

Smutný král Billy mávl rukou a hologram se rozplynul. „Z-z-zlepšila se tvá poezie? „

Zkřížil jsem ruce a pohlédl na královského trpaslíka. „Ne."

„V-v-vrátila se tvoje Múza? „

Nic jsem neřekl. Kdyby mohl pohled zabíjet, všichni bychom před příchodem noci volali: „Král *je* mrtev, ať žije král!"

„T-t-tak dobře," řekl a ukázal, že dovede být zrovna tak nesnesitelně samolibý jako smutný. „S-s-sbal si kufry, chlapče. Jedeme na Hyperion."

(Rozetmít obraz)

Pět kolonizačních lodí Smutného krále Billyho se vznáší jako zlatavé pampelišky na lazuritové obloze. Bílá města vyrostla na třech kontinentech: Keats, Endymion, Port Romance... a samotné Město básníků. Víc než osm tisíc poutníků umění, hledajících únik před tyranií průměrnosti a toužících po obnovení své vize na tomto nevzdělaném světě.

Asquith a Windsor v exilu byly ve století následujícím po Hidžře střediskem výroby androidů. Nyní tito přátelé s modrou kůží dřeli a pracovali pro člověka s vědomím, že až všechna ta práce skončí, budou konečně svobodni. Povstala bílá města. Místní obyvatelé už měli dost hraní si na domorodce, vyšli ze svých vesnic a lesů a pomáhali nám obnovit kolonii a vrátit jí lidštější vzhled. Technokraté, byrokraté a ekokraté byli vypuštěni na nic netušící svět a sen Smutného krále Billyho se o krok přiblížil skutečnosti.

V době, kdy jsme přiletěli na Hyperion, byl generál Horace Glennon-Height už mrtev, jeho krátká, ale krutá vzpoura byla potlačena, ale my se už nemohli vrátit.

Někteří z nejnespokojenějších umělců odešli z Města básníků a vedli neklidný, ale tvořivý život v Jacktownu nebo v Port Romance nebo dokonce v přírodě mimo města. Já zůstal.

Během těch prvních let na Hyperionu jsem svou Múzu nenašel.

Nesmírné vzdálenosti, omezení dopravy - éemvéčka byla nespolehlivá, kluzáků bylo málo - a zmenšení umělého vědomí díky nepřítomnosti datasféry bez přístupu k Velkému sněmu, s jediným tachykomovým vysílačem - to vše vedlo k obnovení tvořivých sil, nového uvědomění si, co znamená být člověkem a umělcem.

Nebo tak jsem to alespoň slyšel.

Múza se neobjevila. Mé verše byly dál technicky dokonale propracované a mrtvé jako kočka Huckleberryho Fin-na. Rozhodl jsem se, že spáchám sebevraždu. Ale nejprve jsem strávil nějakou dobu, alespoň devět let, poskytováním služby Hyperionu, a to jedinou věcí, která mu chyběla: dekadencí.

l

Od biosochaře jménem Graumann Hacket jsem získal chlupaté boky, kopyta a kozí nohy satyra. Pěstoval jsem svůj vous a rozšířil si uši. Graumann také provedl zajímavé úpravy mého pohlavního ústrojí. Brzy se to rozneslo. Selské dívky, domorodky, manželky našich modrých městských plánovačů a průkopníků - všechny očekávaly návštěvu jediného hyperionského satyra, nebo ji samy zorganizovaly. Zjistil jsem, co doopravdy znamená 'priapis' a 'satyriasis'. Kromě nekonečné řady sexuálních dobrodružství se i mé pití stalo legendou a slovník se dost přiblížil dobám po mozkové příhodě.

Kurva, bylo to nádherný. Bylo to, kurva, na hovno.

A pak, oné noci, kdy jsem se chystal vystřelit si mozek z hlavy, se objevil Grendel.

Krátké črty o příšeře, která nás navštívila:

Naše nejhorší sny se staly skutečností. Cosi strašného se straní světla. Stíny Morbia a Krella. Udržuj silný oheň, máti, Grendel přijde dnes v noci.

Zprvu jsme si mysleli, že nezvěstné osoby jen někam odchází; na hradbách města nemáme žádné stráže, protože vlastně nemáme ani ty hradby, a u bran nestojí žádní bojovníci. Pak se objevuje manžel, který ohlásí zmizení ženy mezi večeří a uložením jejich dvou dětí. Potom se Hoban Kristus, abstraktní implozionista, neobjeví na středečním představení v Amfiteátru básníků; poprvé za dvaaosmdesát let. Neklid vzrůstá. Smutný král Billy se vrací z prohlídky renovačních prací v Jacktownu a slibuje, že bezpečnostní složky budou posíleny.

Kolem města je rozprostřena síť senzorů. Důstojníci lodní bezpečnosti se hemží v Hrobkách času a pak ohlásí, že všude je prázdno. Roboti jsou vysláni do vstupu do labyrintu a základny Nefritové Hrobky, jejich sonda nezaznamená nic na vzdálenost šesti tisíc kilometrů. Kluzáky, s automatickým řízením i s posádkou, poletují mezi městem a Uzdovým Hřbetem, ale nezjistí nic většího než tepelný odraz skalního úhoře. Po jeden místní týden se žádné zmizení nekoná.

Pak začíná smrt šílet.

Sochař Pete Garcia je nalezen ve svém studiu... a ve

své ložnici... i na zadním dvoře. Velitel lodní bezpečnosti Truin Hines je natolik pošetilý, že prozradí novinářům: , je to, jako by byl rozžvýkán nějakým strašlivým zvířetem. Ale neznám žádné zvíře, které by něco takového dokázalo provést s člověkem."

Všichni jsme ve skrytu duše vyděšení a napjatí. Jistě, scénář je dost mizerný, jako v milionech filmů a holofilmů, kterými se strašíme, *ale teď jsme přímo v centru děje.*

Podezření se stáčí zřejmým směrem: řádí mezi námi psychopat, pravděpodobně zabíjí pulzační dýkou nebo pekelným bičem. Tentokrát neměl (nebo neměla) dost času, aby tělo zlikvidoval. Chudák Pete.

Velitel bezpečnosti Hines je propuštěn a městský starosta Pruett dostává od Jeho Veličenstva povolení, aby najal, vycvičil a vyzbrojil městskou policii, sestávající přibližně z dvaceti důstojníků. Mluví se o podrobení celé šestitisíco-vé populace Města básníků detektoru lži. Kavárny na ulicích bzučí hovory o občanských právech... technicky jsme byli mimo Hegemonii - měli jsme vlastně nějaká práva?... a vznikají naivní plány na chycení vraha.

Pak začínají jatka.

Vraždám chyběl jakýkoli řád. Těla byla nacházena po dvou nebo po třech, samotná, anebo žádná. Některá zmizení byla nekrvavá; po jiných zůstávaly bečky krve a vnitřností. Nebyli žádní svědkové, nikdo útoky nepřežil. Na místě zřejmě nezáleželo: rodina Weimontů žila v jedné z nejodlehlejších vil, avšak Sira Rob nikdy nevytáhla paty ze svého studia ve věži blízko centra; dvě z obětí zmizely osaměle, v noci, zřejmě při procházce v Zahradě zenu, ale dcera kancléře Lehmana měla soukromé tělesné strážce a přesto zmizela, když byla sama v koupelně v sedmém patře paláce Smutného krále Billyho.

Na Lůsu, v Tau Ceti Centru nebo na desítkách jiných starých planet Sítě by smrt tisíce lidí patřila k méně důležitým zprávám - pro krátkodobé uložení do datasféry nebo do vnitřních stránek ranních novin, avšak ve městě o šesti tisících obyvatelích v kolonii složené jen z padesáti tisíc lidí přitahuje tucet vražd -jako klasický rozsudek k trestu smr-

ti oběšením příštího rána - pozornost všech lidí netušeným způsobem.

Jednu z prvních obětí jsem znal.

Sissipriss Harrisová byla jedním z mých prvních úlovků, když jsem se stal satyrem - a jedním z nejvášnivějších. Krásná dívka, dlouhé plavé vlasy, příliš jemné, aby byly pravé, pleť barvy čerstvých broskví, příliš panenská, aby se jí někdo odvážil dotýkat, krása příliš dokonalá, aby se jí dalo věřit; přesně ten druh ženy, kterou touží znásilnit i ten nejstydlivější muž. Teď byla Sissipriss znásilněna tak dokonale, jak to bylo jen možné. Našli jen její hlavu, ležela uprostřed náměstí lorda Byrona, jako by ji někdo zakopal až po krk do mramoru. Když jsem tyto detaily vyslechl, přesně jsem věděl, s jakým tvorem máme tu čest, protože kočka, kterou jsem měl na matčiných statcích, zanechávala podobné oběti na jižním patiu skoro každé letní ráno -hlava myši, zírající z pískovce v hlodavčím ohromení, nebo zubatý škleb veverky - mrtvé trofeje hrdého, avšak hladového dravce.

Smutný král Billy mě přišel navštívit, když jsem pracoval na *Cantosu.*

„Dobré ráno, Billy," pozdravil jsem ho.

„Říká se Vose *Veličenstvo,"* zavrčelo Jeho Veličenstvo v jednom ze vzácných záchvatů královské marnivosti. Jeho koktání zmizelo dnem, kdy královská loď přistála na Hy-perionu.

„Dobré ráno, Billy, Vaše Veličenstvo."

„Hmm," zavrčel opět můj pán, posunul nějaké papíry a podařilo se mu sednout si do jediného místa politého kávou na jinak suché lavici. „Tak zase píšeš, Silene."

Neviděl jsem důvod, abych potvrzoval něco tak zřejmého.

„Vždycky jsi psal perem? „

„Ne, jen když chci napsat něco, co stojí za čtení."

„A stojí tohle za čtení?" Pokynul k hromádce rukopisů, kterou jsem nashromáždil za dva týdny práce.

„Ano."

„Ano? Jen *ano?*“
„Ano.“
„Budu si to moci brzy přečíst?“
Ne „
„l^e.
Král Billy se podíval na zem a zjistil, že má nohu v rozlité kávě. Zamračil se, přesunul se a vytřel louži cípem pláště. „Nikdy?“
„Ne, pokud mě nepřežijete.“
„Což mám v úmyslu,“ konstatoval král. „Zatímco ty zhyneš z toho věčného hraní si na kozla s místními ovečkami.“
„To má být pokus o metaforu?“
„Ani v nejmenším,“ ujistil mě král Billy. „Jen konstatování. „
„Na ovečku jsem se nepodíval od doby svého mládí na farmě. Slíbil jsem matce, že už nebudu šoustat ovce bez jejího povolení.“ Zatímco král Billy mě smutně pozoroval, zazpíval jsem několik slov staré neslušné písničky nazvané 'Už nikdy žádná ovce'.
„Martine,“ povzdechl si, „někdo nebo něco zabíjí mé lidi.“
Odsunul jsem papír a pero. „Já vím.“
„Potřebuji tvoji pomoc.“
„Prokristapána, jakou? Mám snad vraha vysledovat jako nějaký detektiv z holovize? A poprat se s ním na nějakých zatracených Reichnbašských vodopádech? „
„To by bylo uspokojivé, Martine. Ale mezitím by mně stačilo pár tvých rad a názorů.“
„Názor jedna,“ začal jsem, „bylo hloupé sem přijít. Názor dvě - je hloupé tady zůstávat. Rada alfa-omega: ode-jít-“
Král Billy smutně pokýval hlavou. „Odejít z tohoto města, nebo vůbec z Hyperionu?“
Pokrčil jsem rameny.
Jeho Veličenstvo vstalo a přešlo k oknu mé malé studovny. Vyhlíželo na třímetrovou alej a cihlovou zeď automatické recyklační továrny vedle. Král Billy studoval výhled. „Vy víte, o staré legendě o Štírovi?“
„Něco jsem z ní slyšel.“

„Domorodci tu příšeru spojují s Hrobkami Času.“
„Domorodci si malují při dožínkách barvou břicho a kouří nevyčištěný tabák,“ opáčil jsem.
Král Billy přikývl nad moudrostí té představy a poznamenal: „První tým Hegemonie se té oblasti bál. Zřídili tam multikanálová záznamová zařízení a umístili základny jižně od Uzdy.“
„Podívejte... Vaše Veličenstvo, co vlastně chcete? Rozřešení za to, že jste to zvoral a postavil město tady? Máte je. Jdi a víc nehřeš, můj synu. A teď, pokud vám to nevadí, Vaše Královskosti, *adiós.* Musím tu ještě napsat pár nemravných veršů.“
Král Billy se neodvrátil od okna. „Martine, doporučuješ evakuovat město?“
Váhal jsem jen vteřinu. „Jistě.“
„A odešel bys s ostatními?“
„Proč bych neodešel?“
Král Billy se otočil a zadíval se mi do očí. „ *Odešel* bys?“
Neřekl jsem nic. Po minutě jsem se odvrátil.
„Myslel jsem si to,“ prohlásil vládce planety. Sevřel nemotorné ruce za zády a opět se zadíval na zeď. „Kdybych byl detektivem,“ pokračoval, „měl bych podezření. Nejméně produktivní občan města začíná opět po desetiletí mlčení psát jen... co, Martine?... dva dny od prvních vražd. A najednou zmizel ze společenského života, jemuž kdysi vládl, a tráví čas psaním epické básně... ba dokonce i místní děvy jsou v bezpečí před jeho kozlím řáděním.“
Povzdechl jsem si. „Kozlím řáděním, můj pane?“
Král Billy na mě pohlédl přes rameno.
„Tak dobře,“ povzdechl jsem si. „Přiznávám, dostal jste mě. Vraždil jsem je a koupal se v jejich krvi. Funguje to jako fantastické literární afrodisiakum. Myslím, že... ještě tak dvě tři stovky dalších obětí... a budu mít další knihu k vydání.“
Král Billy se obrátil zpět k oknu.
„Tak co je,“ naléhal jsem, „nevěříte mi?“ Ne „
„nc.

„A proč ne? „
„Protože já vím, kdo je vrah,“ oznámil král Billy.
228
Dan Simmons
Hyperion
229

Seděli jsme ve ztemnělé holokomoře a sledovali, jak Štír vraždí spisovatelku Siru Rob a jejího milence. Osvětlení bylo velmi slabé; tělo Siry, ženy ve středním věku, jako by slabě fosforeskovalo, zatímco bílý zadek jejího o mnoho mladšího přítele vyvolával v matném světle iluzi, jako by se pohyboval nezávisle na zbytku jeho opáleného těla. Jejich milování právě dosahovalo divokého vyvrcholení, když se stalo něco nevysvětlitelného. Spíše než aby naposledy přirazil a pak při orgasmu ztuhl, mladý muž jako by levitoval nahoru a dozadu, vznesl se, jako by jej Sira násilím vytlačila. Zvukový záznam z disku, na němž bylo předtím slyšet jen obvyklé sténání, vzdechy, výkřiky a instrukce, jaké lze při takové činnosti očekávat, náhle zaplnil holokomoru řevem — nejprve mladého muže, pak i Siry.

Bylo slyšet náraz, jak chlapcovo tělo udeřilo o stěnu proti kameře. Širino tělo tu leželo v tragikomické zranitelnosti, s roztaženýma nohama i rukama, s prsy zploštělými a bledými stehny. Hlavu měla původně zvrácenou v extázi, ale teď ji měla čas zvednout a šok i hněv už vystřídal podivně stejný výraz nadcházejícího orgasmu. Otevřela ústa, aby vykřikla.

Žádná slova nevyšla. Ozval se zvuk jako při kousnutí do melounu. Čepele projely masem a háky se vysunuly ze šlach a kostí. Sira zvrátila hlavu, ústa se neskutečně otevřela a tělo od prsní kosti dolů explodovalo. Maso se oddělilo, jako by neviditelná sekera Siru Rob porcovala pro budoucí konzumaci. Neviditelné skalpely práci dokončily, otevřely ji, boční řezy se objevily jako obscénní filmový záběr oblíbené operace šíleného chirurga. Byla to brutální pitva na živém člověku. Nebo spíše na kdysi živém člověku, protože když krev přestala téci a poslední záškuby těla ustaly, uvolnily se Širiny údy ve smrti a nohy se opět roztáhly jako ozvěna předchozího obscénního představení. A pak bylo na kratičkou vteřinu vidět nad postelí skvrnu rubínového a chromového lesku.

„Zastavit a zvětšit,“ přikázal král Billy domácímu počítači.

Skvrna se zaostřila. Teď to byla hlava z šílené noční můry: tvář zčásti z chrómu, zčásti z oceli a zčásti jen lebka, zuby jako u mechanizovaného vlka kříženého s parním válcem, oči jako rubínové lasery zářící skrze drahé kameny, naplněné krví, čelo proťaté zakřivenou čepelí; trčela třicet centimetrů nad lebkou jako ze rtuti a krk byl opatřený podobnými trny.

„Štír?“ optal jsem se.

Král Billy přikývl - nepatrný pohyb brady a čelistí.

„Co se stalo s chlapcem?“ tázal jsem se dál.

„Když Širino tělo objevili, nebyla po něm ani stopa. Nikdo ani neví, že byl nezvěstný, dokud neobjevili ten disk. Byl identifikován jako mladý zábavní specialista z Endy-mionu.“

„To holo jste objevili teď?“

„Včera,“ upřesnil král Billy. „Lidé z bezpečnosti objevili kameru ve stropě. Měřila méně než milimetr. Sira měla knihovnu z těchto disků. Kamera tam zřejmě byla, jen aby zaznamenávala... eh...“

„Bláznění v ložnici,“ doplnil jsem.

„Přesně tak.“

Vstal jsem a přistoupil ke vznášejícímu se obrazu toho tvora. Ruka mi projela jeho čelem, trnem a čelistmi. Počítač určil jeho velikost a zobrazil jej ve správných proporcích. Podle velikosti hlavy byl náš místní Grendel víc než tři metry vysoký. „Štír,“ zamumlal jsem, spíše jako přivítání než jako identifikaci.

„Co mi o něm můžeš říci, Martine?“

„Proč se ptáte mě?“ vyjel jsem na něho. „Já jsem básník a ne mytohistorik.“

„Spojil ses s počítačem kolonizační lodi a požádal jsi o vyjasnění podstaty a původu Štíra.“

Zatvářil jsem se udiveně. Přístup k počítači měl být tak soukromý a anonymní jako vstup do datasféry v Hegemonii. „No a co?“ pokrčil jsem rameny. „Od doby, kdy vraždy začaly, si určitě legendu o Štírovi vyžádaly stovky lidí. Možná tisíce. Je to jediná zkurvená legenda o monstru, kterou *máme*. „

Král Billy pohnul vráskami nahoru a dolů. „Ano, ale ty
230
Dan Simmons
Hypenon
231

jsi ty soubory hledal tři měsíce před prvním zmizením.“

Povzdechl jsem si a klesl do polštářů v holokomoře. „Tak dobře,“ připustil jsem, „hledal. A co má být? Chtěl jsem použít tu posranou legendu ve své posrané básni, co píšu, tak jsem si to vyhledal. Zatkněte mě.“

„A cos zjistil?“

Teď už jsem byl velmi rozzlobený. Zadupal jsem satyr-skými kopyty do měkkého koberce. „Jen to, co v tom zatraceném souboru bylo,“ vyštěkl jsem. „Co sakra ode mě chcete, Billy?“

Král si promnul obočí a trhl sebou, když si nešikovně vrazil malíček do oka. „Nevím. Lidé z bezpečnosti tě chtěli vzít do lodi a napojit na výslechový interface. Namísto toho jsem se rozhodl s tebou promluvit.“

Zamrkal jsem a žaludek se mi zahoupal jako v nulové gravitaci. Výslechový interface znamenal napojení na mozkovou kůru a zdířky v lebce. Většina lidí se po takovém výslechu plně zotavila.

Většina.

„Můžeš mi říci, jaký aspekt legendy o Štírovi jsi hodlal ve své básni použít?“ otázal se král Billy tiše.

„Jistě. Podle toho kultu Štíra, který tu začali praktikovat domorodci, je Štír Pánem bolesti a Andělem posledního rozhřešení, přišel z místa mimo čas, aby zvěstoval konec lidské rasy. To téma se mi líbilo.“

„Konec lidské rasy,“ opakoval král Billy.

„Jo. On je archanděl Michael, Moroni a Satan, Maskovaná entropie a Prankensteinovo monstrum, to všechno v jednom,“ vysvětloval jsem. „Potuluje se kolem Hrobek Času a čeká, až vyjde a ztropí všude spoušť, až přijde pro lidstvo čas připojit se k dodovi, gorilám a velrybám v hitparádě vyhynulých zvířat.“

„Frankensteinovo monstrum,“ mumlal obtloustlý mužík v rozedraném královském plášti. „Proč on?“

Nadechl jsem se. „Protože vyznavači kultu Štíra věří, že lidstvo nějakým způsobem tu věc *vytvořilo,* „ vysvětlil jsem, i když jsem věděl, že král Billy ví vše, co já, a ještě mnohem víc.

„A vědí, jakto *zabít?*“

„O žádném způsobu nevím. Má být nesmrtelný, mimo čas.“

„Bůh?“

Zaváhal jsem. „To ne,“ řekl jsem konečně. „Spíše něco jako jedna z nejhorších nočních můr vesmíru, která se probudila k životu. Něco jako zubatá s kosou, ale se zálibou napichovat duše na obrovský strom z trnů... ale ty duše jsou stále v tělech.“

Král Billy přikývl.

„Podívejte,“ naléhal jsem, „když chcete mermomocí vytáhnout to poslední z teologie tohoto zaostalého světa, proč neodletíte do Jacktownu a nezeptáte se na to několika kněži kultu Štíra?“

„Ano,“ povzdechl si král s bradou na zápěstí, zřejmě zamyšlen, „už je vyslýchají na kolonizační lodi. Je to strašně zmatené.“

Vstal jsem a chtěl odejít, i když jsem nevěděl, jestli mi to dovolí.

„Martine? „

„Ano.“

„Než odejdeš, nenapadlo by tě ještě něco, co by nám pomohlo tu věc pochopit? „

Zastavil jsem se ve dveřích a cítil, jak mi buší srdce, div mi nevyrazí žebra z těla. „Ano,“ opakoval jsem a můj hlas zněl jen zdánlivě klidně. „Mohu vám říci, kdo a co je doopravdy Štír.“

„Ach?“

„Je to moje Múza,“ odtušil jsem, otočil se a vrátil zpět do pokoje ke psaní.

Ovšemže jsem Štíra vyvolal. Věděl jsem to. Vyvolal jsem ho, když jsem o něm začal psát epickou báseň. Na počátku bylo Slovo.

Překřtil jsem svou báseň na *Cantos Hyperionu.* Nebyla ale o planetě, nýbrž o zániku lidí, stylizujících *se* do role Titánů. Byla o namyšlené aroganci rasy, která se odvážila zničit svůj svět pouhou neopatrností a pak nesla svou nebezpečnou aroganci až ke hvězdám, aby se tam setkala

s hněvem boha, jehož zrodu lidstvo napomohlo. *Hyperion* byl prvním vážným dílem, které jsem za mnoho let napsal, a bylo tím nejlepším, co jsem kdy napsal a napíšu. To, co začalo jako napůl komická, napůl vážná pocta Johnu Keatsovi, se stalo mým posledním důvodem dál žít, epic-kým mistrovským dílem ve věku průměrných odvarů. *Can-tos Hyperionu* byl napsán s uměním, kterého jsem nikdy nemohl dosáhnout, s mistrovstvím, jež jsem nikdy nemohl ovládnout a byl zpíván hlasem, jenž nemohl být můj. Mým tématem byl zánik lidstva. Mou Múzou byl Štír.

Desítky dalších lidí zemřely, než se král Billy rozhodl Město básníků evakuovat. Někteří uprchlíci odešli do En-dymionu nebo do Keatsu nebo do jednoho z nových měst, ale většina se rozhodla vrátit se na lodích zpět do Sítě. Sen krále Billyho o tvůrčí umělecké utopii se rozplynul, i když král sám žil v pochmurném lesku paláce v Keatsu. Vedení kolonie přešlo do rukou Planetární rady, která požádala Hegemonii o udělení členství a okamžitě zřídila domobranu, vytvořenou hlavně z týchž domorodců, kteří se ještě před deseti lety navzájem mlátili klacky. Veleli jí přitom samozvaní důstojníci z naší nové kolonie. Domobrana však nedokázala nic víc, než rušit noční klid lety svých patrol na kluzácích a zasahovat do krás pouště pohyblivými strážnými roboty.

Kupodivu jsem nebyl jediný, kdo zůstal; bylo tu se mnou aspoň dvě stě dalších, i když většina z nás se

vyhýbala společenským stykům a jen se zdvořile usmívala, když jsme se potkali na Promenádě básníků nebo jedli každý sám v prázdnotě jídelny, plné ozvěn.

Vraždy a zmizení pokračovaly průměrně jednou za místních čtrnáct dní, i když jsme je obvykle neobjevili sami, ale místní velitel domobrany, který požadoval každých několik týdnů provést sčítání lidu.

Obrázek, který mi zůstal z toho prvního roku v paměti, je neobvykle masový: noc, kdy jsme se shromáždili a sledovali odlet kolonizačních lodí. Bylo to na vrcholu podzimní meteoritické sezóny a noční oblohu Hyperionu už ozařovaly zlaté dráhy a rudé záblehy, když vyšlehly plameny z motorů lodí, zaplálo malé slunce a asi hodinu jsme sledovali,

jak naši přátelé a umělečtí kolegové mizí jako stopa plamenů fúzních motorů. Té noci se k nám připojil Smutný král Billy a vzpomínám si, že se na mě zadíval, než slavnostně nastoupil do svého vyzdobeného vozu, aby se vrátil do bezpečí v Keatsu.

Za dvanáct let, která následovala, jsem opustil město šestkrát: jednou za biořezbářem, aby mě zbavil vlastností satyra, v ostatních případech abych si opatřil jídlo a další zásoby. Chrám Štíra tehdy obnovil pouti za Štírem. Na svých cestách jsem využíval jejich důmyslných cest, kterými putovali na smrt, v obráceném směru - k pevnosti Chronos, lanovkou k Uzdovému Hřbetu, k větrovozu a k Cháronově bárce po proudu Hoolie. Na cestě zpět jsem pozoroval poutníky a přemýšlel, kdo z nich přežije.

Málokdo navštěvoval Město básníků. Naše napůl dokončené věže začínaly vypadat jako zbořeniště. Galerie se svými nádhernými dómy z kovového skla a kryté arkády ztěžkly pod šlahouny popínavých rostlin; mezi dlaždicemi vyrážel rudý mech a šarlatové sargasy. K chaosu přispívala domobrana, která kladla miny a primitivní pastičky, aby zlikvidovala Štíra, ale podařilo se jí jen zničit výstavní části města. Zavlažování se rozbilo. Akvadukt se zřítil. Poušť se šířila. Stěhoval jsem se v opuštěném paláci krále Billyho z místnosti do místnosti, pracoval na básni a čekal na svoji Múzu.

Když o tom přemýšlíte, začíná se spojení příčiny a následku podobat nějaké bláznivé logické smyčce od infouměl-ce Carola nebo možná tisku od Eschera; Štír vznikl díky vyvolávání v mé básni, ale ta by nemohla existovat bez hrozby/přítomnosti Štíra jako mé Múzy. Možná jsem byl v těch dnech trochu šílený.

Během dvanácti let vyčistila náhlá smrt město od diletantů, až jsme zbyli jenom Štír a já. Každoroční pouť za Štírem byla jen nepatrné vyrušení - karavana v dálce přecházela poušť a mířila k Hrobkám Času. Někdy se několik lidí vrátilo a prchali přes poušť k úkrytu v pevnosti Chro-

nos dvacet kilometrů na jihozápadě. Ale častěji se nevrátil nikdo.

Díval jsem se ze stínů města. Vlasy i vousy se mi prodloužily, až zčásti zakryly cáry, které jsem měl na sobě. Vycházel jsem většinou v noci, pohyboval se ruinami jako temný stín, občas se ohlédl k osvětlenému paláci, jako když se David Hume dívá do vlastních oken a náhle si uvědomuje, že není u sebe doma. Nikdy jsem nepřemístil synte-tizátor potravin z veřejné jídelny do svých pokojů a raději jedl v tichu plném ozvěn pod rozbitým dómem, jako nějaký naivní Eloi, který se nacpává jako potrava pro neviditelné Morloky.

Nikdy jsem Štíra neviděl. Mnoho nocí jsem se těsně před úsvitem při náhlém zvuku probouzel - když kov cvakl o kámen, když písek zaskřípal pod něčí botou - ale i když jsem si byl jistý, že jsem pozorován, nikdy jsem pozorovatele neviděl.

Občas jsem se sám vydával ke Hrobkám Času, zejména v noci, vyhýbal se jemným, podivným vírům antientropic-kých časových vln. Pohyboval jsem se mezi stíny zvláštních tvarů pod křídly Sfingy nebo zíral na hvězdy skrze smaragdovou stěnu Nefritové hrobky. Při návratu z jednoho takového nočního výletu jsem objevil ve své studovně vetřelce.

„Působivé, M-M-Martine," prohlásil král Billy a poklepal na několik hromad rukopisu, rozložených po celé místnosti. Neúspěšný monarcha, usazený v příliš velkém křesle u dlouhého stolu, vypadal staře a jakoby rozmělněnější než kdykoli dříve. Bylo zřejmé, že četl už několik hodin. „M-m-myslíš si opravdu, že lidstvo si z-z-zaslouží takový konec?" otázal se tiše. To koktání jsem slyšel naposled před dvanácti lety.

Odstoupil jsem ode dveří, ale neodpovídal. Billy byl mým přítelem a patronem po více než dvacet standardních let, ale v tu chvíli bych ho dokázal zabít. Myšlenka, že někdo čte *Hyperion* bez mého dovolení, mě naplňovala zuřivostí.

„D-d-datuješ svou b-b-b-.... Cantos?" ptal se král Billy a prohrábl nejčerstvější hromadu papírů.

„Jak jste se sem dostal?" vyštěkl jsem. Nebyla to zbytečná otázka. Kluzáky, raketoplány ani helikoptéry neměly v posledních letech příliš štěstí při letech ke Hrobkám Času. Stroje se vracely, ale *bez* cestujících. Není třeba dodávat, jak to podpořilo Štírův mýtus.

Mužík v rozdrbaném plášti pokrčil rameny. Jeho uniforma měla zářit a působit královsky, ale vypadal v ní jen jako obtloustlý Harlekýn. „Sledoval jsem poslední skupinu poutníků. A p-p-pak jsem tu zastavil z pevnosti Chronos na návštěvu. Všiml jsem si, že v p-p-posledních měsících jsi n-n-nic nenapsal, Martine. Můžeš mi to vysvětlit?“

Mlčel jsem a přešel blíž.

„Možná to dovedu vysvětlit já,“ řekl král Billy. Zadíval se na poslední napsanou stránku *Cantosu Hyperionu*, jako by v ní bylo řešení dávné hádanky. „Poslední verše byly napsány v minulém roce, týž týden, kdy zmizel J.T.Telio.“

„No a? „ Došel jsem ke vzdálenějšímu konci stolu. Předstíral jsem nedbalou pózu, přisunul si hromádku rukopisů blíž a odsunul je z Billyho dosahu.

„A p-p-podle monitorů domobrany to bylo d-d-datum úmrtí posledního obyvatele Města básníků,“ pokračoval. „T-t-tedy posledního kromě tebe, Martine.“

Pokrčil jsem rameny a začal se sunout kolem stolu.

Potřeboval jsem se dostat k Billymu, aniž by mezi námi byl rukopis.

„Víš, tys to n-n-nedokončil, Martine,“ pronesl hlubokým smutným hlasem. „Stále je ještě šance, že lidstvo svůj Pád p-p-přežije.“

„Ne,“ řekl jsem a přiblížil se k němu.

„Ale nemůžeš to napsat, že, Martine? Nemůžeš to d-d-dopsat, pokud tvoje M-M-Múza neprolévá krev, co?“

„Hovno.“

„Možná. Ale je to fantastická náhoda. Už jsi někdy přemýšlel, proč právě *tebe* ušetřil, Martine?“

Znovu jsem pokrčil rameny a odsunul další hromádku papíru z jeho dosahu. Byl jsem vyšší, silnější a hbitější než Billy, ale musel jsem zajistit, aby žádná část rukopisu nebyla poškozena, kdyby se bránil, až ho zvednu z křesla a vyhodím ho.

„J-j-je čas, abychom s tím něco udělali,“ řekl můj patron.

„Ne,“ opáčil jsem. „Je čas, abyste vypadl.“ Odsunul jsem poslední listy s básněmi a zvedl ruce. Udivilo mě, že v jedné z nich držím svíci.

„Nech toho, prosím,“ pronesl tiše král Billy a pozvedl z klína paralyzátor.

Zarazil jsem se jen na vteřinu. Pak jsem se zasmál. „Vy ubohý malý žabaři,“ vysmíval jsem se, „vy byste nedokázal použít mizernou zbraň, ani kdyby na tom závisel váš život.“

Vykročil jsem, abych mu jednu vrazil a vyhodil ho.

Tváří jsem ležel na kamenném nádvoří, ale jedno oko jsem měl otevřené natolik, abych zpozoroval, že nad rozbitou kopulí galerie stále ještě září hvězdy. Nemohl jsem zamrkat. Údy a hrudí mi probíhalo mravenčení vracejícího se čití, jako by celé moje tělo usnulo a teď se s bolestmi probouzelo. Měl jsem chuť křičet, ale čelist ani jazyk mě neposlouchaly. Náhle mě kdosi zvedl a opřel o kamennou lavičku, takže jsem rozeznával dvůr a suchou fontánu, navrženou Rithmetem Corbetem. Bronzový Laokóon bojoval s bronzovými hady v blyštivém osvětlení meteoritických spršek před svítáním.

„J-j-je mi to líto, Martine,“ zazněl známý hlas, „ale t-t-to šílenství musí skončit.“ Do mého zorného pole vstoupil král Billy a nesl obrovskou hromadu rukopisů. Další hromady ležely na římse fontány u paty bronzového Trojana. Kousek od nich stál otevřený kanystr s petrolejem.

Podařilo se mi mrknout. Víčka se mi pohybovala jako zrezivělé staré železo.

„Ochromení by mělo přejít každou s-s-s... minutu,“ ujišťoval král Billy. Sáhl do fontány, zvedl hromadu rukopisů a zapálil ji plamínkem ze zapalovače.

„Ne!“ podařilo se mi vykřiknout sevřenými čelistmi.

Plameny zatančily a pohasly. Král Billy sesypal popel do fontány, zvedl další stoh papírů a stočil je do trubičky. Po tváři osvětlené ohněm se mu kutálely slzy. „T-t-tys to vyvolal,“ zasípal mužík. „Musíme to z-z-zničit.“

,

Zoufale jsem se snažil vstát. Paže i nohy jsem měl ztuhlé jako špatně sestavená marioneta. Bolest byla neuvěřitelná. Opět jsem vykřikl a ten zoufalý zvuk se odrážel od žuly a mramoru.

Král Billy zvedl tlustý svazek papírů, zarazil se a začal číst první stranu:

„Jen žil jsem, více nic,
slabý a smrtelný. Já nesl
života tíhu, věčného klidu,
postav nehybných tré a chmury beze změn.
Mé oči zmámené jen v Lunu hleděly,

v duši mé její jen paprsky planuly,
až v stříbře jejím nocí jsem se tratil.
Ve snech nocí Luniných já snil jsem jen,
že slábnu, až duch ze mne zbyl. Volal
jsem horoucně, by Smrt si pro mne přišla.
Nepřišla, a já sám sobě jsem klnul. „
Král Billy pozvedl tvář ke hvězdám a odevzdal stránku ohni.
„Ne!“ vykřikl jsem znovu a přiměl nohy, aby se ohnuly.
Poklekl jsem na jedno koleno a snažil se vstát s pomocí ruky ochromené mravenčením; upadl jsem na bok.
Stín v plášti zvedl svazek příliš silný, aby jej mohl stočit, a prohlížel si jej v matném světle.
„ Viděl jsem bledou tvář.
Ne bledou žalem, ale bílou prázdnem
odvěké nemoci neschopné zabít,
tvář mrtvě živou, živě nežijící,
pějící píseň smrtí nekončící,
plynoucí sněhem k bílé lilii
a více nic, když spatřil jsem tu tvář... „
Král Billy pohnul zapalovačem a to vše spolu s padesáti dalšími stranami vzplálo plamenem. Upustil hořící papíry do fontány a sáhl pro další.

„Prosím!“ křičel jsem, vztyčil se, napjal nohy, abych čelil náhodným nervovým impulsům, a opřel se o kamennou lavičku. „Prosím.“
Třetí postava se ani tak neobjevila, jako spíš dovolila našemu vědomí, abychom si všimli její přítomnosti; byla tu, jako by tu byla stále, a král Billy ani já jsme ji nezaznamenali, dokud nebyly plameny dost jasné. Neskutečně veliký, se čtyřmi pažemi, samý chrom a železo, zíral na nás Štír rudým pohledem.
Král Billy vyjekl, ustoupil a pak vyběhl, aby vrhl další část *Cantosu* do ohně. Vylétly žhavé uhlíky. Z trosek rozbité kopule pokrytých révou vzlétl se zašuměním křídel párek holubů.
Pohnul jsem se, ale bylo to spíše klopýtnutí než krok. Štír se nehýbal ani z nás neodvrátil svůj krvavý pohled.
„Odejdi!“ křičel král Billy rozčileně, zřejmě zapomněl koktat, v každé roce tlustý stoh poezie. „Vrať se do propasti, odkud jsi přišel!“
Štír jako by nepatrně naklonil hlavu. Na ostnech zářily odlesky rudých plamenů.
„Můj pane!“ vykřikl jsem, i když jsem nevěděl a dodnes nevím, zda to bylo určeno králi Billymu nebo tomu pekelnému zjevení. Doklopýtal jsem několik posledních kroků a hmátl po Billyho paži.
Nebyl tam. V jedné vteřině stál stárnoucí král na vzdálenost natažené ruky a v příštím okamžiku byl o deset metrů dál, vyzdvižen vysoko nad dláždění dvora. Prsty jako ocelové trny mu vnikaly do ramenou, hrudi a stehen, ale stále se svíjel a můj *Cantos* mu hořel v rukou. Štír ho držel v pažích jako otec, nabízející svého syna ke křtu.
„Znič to!“ křičel Billy a jeho napíchnuté paže mávaly v zoufalém gestu. „Znič to!“
Zastavil jsem se u kraje fontány a vyčerpaně se opřel o okraj. Zprvu jsem myslel, že má na mysli, abych zničil Stírá... pak mě napadlo, že tím myslí báseň... a pak mi došlo, že obojí. Tisíc stránek a ještě víc leželo na hromadě v suché fontáně. Zvedl jsem kanystr s petrolejem.
Štír se nepohnul, jen si pomalu přivinul krále Billyho k hrudi v podivně přítulném gestu. Billy se svíjel a bez-
hlasně křičel, když mu dlouhý ocelový trn vyjel z harlekýn-ského hedvábí těsně nad prsní kostí. Stál jsem tu naprosto zpitomělý a myslel na sbírky motýlů, které jsem si dělal jako malý chlapec. Pomalu, mechanicky jsem petrolej rozlil po rozházených stránkách.
„Ukonči to!“ řval král Billy. „Martine, pro lásku Boží!“
Sebral jsem zapalovač z místa, kam ho upustil. Štír se ani nepohnul. Krev prosakovala černými záplatami Billyho košile, až byly stejně červené jako karmínové čtverce, ze kterých byla ušitá. Škrtl jsem prastarý zapalovač palcem jednou, dvakrát, potřetí; jen jiskry. Skrze slzy jsem viděl ležet své celoživotní dílo v zaprášené fontáně. Upustil jsem zapalovač.
Billy zakřičel. Matně jsem zaslechl skřípot nožů na kostech, jak se zmítal ve Štírově sevření. „Ukonči to!“ vykřikl opět. „Martine... ach Bože!“
Tehdy jsem se otočil, udělal posledních pět kroků a mrštil po nich poloplným kanystrem. Kouř mi zakryl už tak nejasný výhled. Billy a ten neskutečný tvor, který jej držel, byli propleteni jako dva komici v holovizní grotesce. Viděl jsem, jak Billy mrká a prská, viděl jsem, jak se vybroušený lesk ve Štírově tlamě odráží od oblohy prosvícené meteory, a pak dohasínající uhlíky ze spálených stránek ve stále sevřených rukou krále

Billyho zapálily petrolej.

Zvedl jsem ruce, abych si chránil tvář - příliš pozdě, vousy a obočí začaly doutnat - klopýtal jsem a couval, až mě zastavil okraj fontány.

Na okamžik byla hranice dokonalým sousoším ohně, modrou a žlutou *Pietou* se čtyřrukou Madonou držící zářivou postavu Krista. Pak se hořící postava zazmítala a prohnula, stále nabodnutá na ocelových trnech a pařátovitých skalpelech, a zazněl výkřik, o němž dodnes nemohu uvěřit, že vycházel z lidské poloviny toho páru zasvěceného smrti. Výkřik mě srazil na kolena, odrážel se od každé zdi ve městě a uvedl holuby do stavu naprosté paniky. A zněl ještě celé minuty poté, kdy hořící vize prostě přestala existovat a nenechala po sobě ani popel, ani odraz na rohovce. Teprve po další minutě nebo dvou jsem si uvědomil, že křik, který teď slyším, je můj vlastní.

Samozřejmě, antiklimax bývá pravidlem. Skutečný život málokdy nabízí spravedlivé rozuzlení.

Trvalo mi několik měsíců, možná rok, než jsem znovu opsal stránky poškozené petrolejem a přepsal spálenou část *Cantosu.* Nebude pro nikoho překvapením, že jsem báseň nedokončil. Nebylo to náhodou. Moje Múza mě opustila.

Město básníků v klidu zchátralo. Zůstal jsem tam další rok nebo dva - možná pět, už nevím; byl jsem tehdy úplně šílený. Do dnešního dne je v záznamech o pouti za Štírem vyprávění o vyzáblé postavě s hustými vlasy, v cárech a s vyvalenýma očima, která je budí z jejich Gethsema-nem přivolaného spánku, křičí oplzlosti, hrozí pěstí tichým Hrobkám Času a vyzývá toho zbabělce uvnitř, aby se ukázal.

Nakonec mé šílenství vyhořelo - ačkoliv uhlíky nepřestávají doutnat - a překonal jsem patnáct set kilometrů do civilizace s vakem naplněným jen stránkami rukopisu; živil jsem se skalními úhoři, pak sněhem a posledních deset dní vůbec ničím.

Dvě a půl století, která následovala, nestojí za vyprávění, natož za znovuprožití. Poulsenova kúra, aby ten nástroj zůstal naživu a čekal. Dvě dlouhé hibernace na ilegálních cestách podsvětelnou rychlostí; každá spolkla století nebo něco víc; každá si vybrala něco z mozkových buněk a z mé paměti.

Čekal jsem. A stále budu čekat. Báseň musí být dokončena. A *bude* dokončena.

Na počátku bylo Slovo...

Na konci... po slávě, po životě, po lásce...

Na konci bude Slovo.

ČTYŘI

Benáres doplula do Okraje krátce po poledni příštího dne. Jedna z mant zahynula v postroji jen dvacet kilometrů po proudu od cíle. A. Bettik ji odřízl. Druhá vydržela do té doby, než se připoutali k nabílenému kůlu, pak se v naprostém vyčerpání převrátila a z dvojitých nosních otvorů jí vycházely bubliny. Bettik nechal odříznout i tuto mantu a vysvětlil, že pokud se nechá unášet rychlejším proudem, má nepatrnou šanci přežít.

Poutníci byli od úsvitu vzhůru a sledovali ubíhající krajinu. Mnoho nemluvili a nikdo neměl Martinovi Silenovi co říci. Básníkovi to zřejmě nevadilo... pil ke snídani víno a při východu slunce zpíval oplzlé písně.

Přes noc se řeka rozšířila a ráno to už byla dva kilometry široká modravá dálnice, vinoucí se mezi nízkými zelenými pahorky jižně od Moře trávy. Takhle blízko k Moři nerostly žádné stromy a hnědé a zlatavé a červené keře Hřívy postupně zjasněly v křiklavou zeleň dva metry vysokých trav ze severu.

Po celé ráno se pahorky snižovaly, až se z nich staly nízké pruhy travnatých hrbolků na obou stranách řeky. Na severu a na východě visela nad obzorem téměř neviditelná temná clona a ti z poutníků, kteří žili na planetách s oceánem a věděli, že je to příslib blížícího se moře, si museli připomenout, že jediné moře v jejich blízkosti sestávalo z několika miliard akrů trávy.

Okraj nikdy nebylo větší než vojenská základna a teď bylo zcela opuštěno. Řada budov u rozježděné cesty od doků nesla všechny znaky neobývaných domů a na pobřeží byly stopy po útěku, staré už mnoho týdnů. Útulek Pout-

niku, tři sta let stará hospoda těsně pod hřebenem hory, byl úplně vypálen.

A. Bettik je doprovodil k vrcholu nízkého pahorku. „Co teď uděláš?“ zeptal se androida plukovník Kassad.

„Podle smlouvy s Církví jsme po této cestě volni,“ odpověděl Bettik. „Necháme *Benáres* tady, aby vyčkala vašeho návťatu, a vrátíme se po proudu člunem. A půjdeme svou cestou.“

„Spolu s ostatními uprchlíky?“ tázala se Brawne Lamia.

„Ne,“ usmál se Bettik. „Máme na Hyperionu své vlastní záměry a pouti.“

Skupina se dostala na plochý vrchol. Za nimi vypadala *Benáres* jako hračka, připoutána k napůl rozpadlému molu. Hollie tekla na jihozápad k vzdálené modré oponě pod městem a točila se za ním k západu, kde se

zužovala před nesplavnými Dolními peřejemi, dvanáct kilometrů od Okraje. Na severu a východě se rozkládalo Moře trávy.

„Bože můj," vydechla Brawne Lamia.

Bylo to, jako by vyšplhali na poslední horu, která kdy byla stvořena. Pod nimi se rozkládala roztroušená přístaviště, mola a skladiště, která ukazovala, kde končí Okraj a začíná moře. Tráva se táhla do nekonečna, smyslně se vlnila v lehkém vánku a na úpatí kopců jako by narážel zelený příboj. Tráva se zdála nekonečná a jednolitá, rozprostírala se všemi směry a kam až oko dohlédlo byla stejně vysoká. Nebyl vidět ani náznak sněžných štítů Uzdového Hřbetu, které měly ležet asi osm set kilometrů dále na severozápadě. Huze, že se dívají na rozlehlé zelené moře, byla téměř dokonalá, až ke květům zmítaným větrem jako bílé vrcholky pěny viděné z pobřeží.

„Je to překrásné," zašeptala Lamia. Nikdy předtím nic takového neviděla.

„Při západu a východu slunce je to fantastické," řekl konzul.

„Fascinující," zamumlal Sol Weintraub a pozvedl dítě, aby také vidělo. Holčička sebou spokojeně mrskla a začala si prohlížet prstíky.

„Dobře zachovalý ekosystém," přikývl spokojeně Het Masteen. „Muir by byl spokojen."

„Do prdele," prohlásil Martin Silenus.

Ostatní se k němu překvapeně otočili.

„Není tu žádnej zkurvenej větrovůz," pokračoval básník.

Ostatní čtyři muži, žena a android mlčky hleděli na opuštěné přístavy a prázdnou travnatou planinu.

„Zdržel se," pokusil se o vysvětlení konzul.

Martin Silenus se štěkavě rozesmál. „Nebo už odjel. Měli jsme tu být minulou noc."

Plukovník Kassad zvedl silný vojenský triedr a přejel jím po obzoru. „Nezdá se mi pravděpodobné, že by odjeli bez nás. Vůz měli poslat sami knězi Církve Štíra. Mají o naši pouť eminentní zájem."

„Mohli bychom jít pěšky," navrhl Lenar Hoyt. Kněz byl bledý a zesláblý, zřejmě pod vlivem bolesti i drog, a sotva byl schopen udržet se na nohou, natožpak jít.

„Ne," odporoval Kassad. „Je to stovky kliků a tráva nám sahá nad hlavu."

„Kompasy," navrhl kněz.

„Kompasy na Hyperionu nefungují," připomněl mu Kassad a stále se díval do triedru.

„Tak gónia," trval na svém kněz.

„Jedno máme, ale o to nejde," vysvětloval konzul. „Tráva je ostrá. Stačí půl kliku a jsme na cucky."

„A navíc tam jsou travní hadi," dodal Kassad a spustil dalekohled. „Je to dobře zachovalý ekosystém, ale nikdo by se v něm neměl procházet."

Otec Hoyt si povzdechl a skoro se zhroutil na nízký trávník. V hlase mu znělo cosi jako úleva, když řekl: „Tak dobře, jdeme zpátky."

A. Bettik předstoupil. „Posádka na vás ráda počká a dopraví vás na palubě *Benáresu* do Keatsu, pokud se větrovůz neobjeví."

„Ne," odmítl konzul. „Vemte si člun a jeďte."

„Hej, tak moment, sakra!" vyjel na něj Martin Silenus. „Nevzpomínám si, že bychom vás zvolili diktátorem, amigo. *My se tam musíme dostat.* Když se ten zkurvenej větrovůz neukáže, budeme muset najít jinej způsob."

Konzul se na podpatku otočil k menšímu muži. „A jak?

Snad lodí? Dva týdny by trvalo obeplout Hřívu a podél Severního pobřeží do Otho nebo dalšího přístavu. A to v době, kdy jsou lodě k maní. Všechny hyperionské námořní lodě jsou teď pravděpodobně zapojeny do evakuace."

„Tak vzducholodí," zavrčel básník.

Brawne Lamiu to rozesmálo. „Ale jistě. Viděli jsme jich přece *tolik,* když jsme se plavili po řece."

Martin Silenus se prudce otočil a sevřel pěsti, jako by chtěl ženu uhodit. Pak se usmál. „Tak dobře, drahá dámo, co máme udělat? Kdybychom třeba obětovali někoho travním hadům, získali bychom přízeň bohů dopravy."

Pohled Brawne Lamie byl arkticky ledový.

„Myslela jsem, že obětování ohněm je víc ve vašem stylu, skrčku."

Plukovník Kassad se postavil mezi ty dva. „Tak dost," vyštěkl rozkaz. „Konzul má pravdu. Zůstáváme tu, dokud větrovůz nepřijede. Pane Masteene, Lamio, jděte s A. Betti-kem a dohlédněte na vyložení našich věcí. Otec Hoyt a pan Silenus přinesou nějaké dřevo na oheň."

„Oheň?" divil se kněz. Na kopci bylo horko.

„Až se setmí," vysvětlil Kassad. „Chceme, aby větrovůz věděl, že jsme tady. Tak *pohyb.* „

Skupina mlčky pozorovala, jak elektrický člun vyráží při západu slunce po proudu. I na vzdálenost dvou kilometrů viděl konzul modrou kůži posádky. *Benáres* vypadala u přístavní rampy staře a opuštěně, jako by už byla součástí mrtvého města. Když se člun ztratil v dálce, obrátila se skupina k Moři trávy. Dlouhé stíny pahorků kolem řeky se natahovaly nad tím, čemu už konzul začal říkat příboj a mělčiny. Ještě dál jako by moře měnilo barvu a přecházelo do akvamarínové, než úplně ztmavlo v zelenavé hlubině. Lazuritové nebe se mísilo s rudě zlatavými červánky. Ozařovalo vrchol kopce a zalévalo kůži poutníků tekutým světlem. Jediným zvukem byl šepot větru v trávě.

„Máme zkurveně velkou hromadu zavazadel," poznamenal hlasitě Martin Silenus. „Na skupinu lidí na výletě, který nemá naději na návrat."

To je pravda, pomyslel si konzul. Zavazadla tvořila na travnatém vrcholku malou horu.

„Někde tam," zazněl tichý hlas Heta Masteena, „může být naše záchrana."

„Co tím myslíte?" nechápala Brawne Lamia.

„Jo," hlesl Martin Silenus, lehl si, dal si ruce pod hlavu a zahleděl se na oblohu. „Přinesl jste si Štíruvzdorné spodky?"

Templář zvolna zavrtěl hlavou. Náhlý příchod červánků ukryl jeho tvář do stínu kápě. „Nezabývejme se banalitami, musíme si přiznat, že každý z nás si vzal na pouť něco, čím chce změnit nevyhnutelný důsledek našeho setkání s Pánem bolesti."

Básník se zasmál. „Já jsem nevzal ani svou podělanou zaječí pacičku."

Templářova kápě se pohnula.

„Ale možná rukopis? „

Básník neřekl nic.

Het Masteen přenesl neviditelný pohled na muže po své levici. „A vy, plukovníku, na několika zavazadlech je vaše jméno. Jsou v nich snad zbraně?"

Kassad pozvedl hlavu, ale nepromluvil.

„Jistě," souhlasil Het Masteen, „bylo by pošetilé vydat se na lov beze zbraně."

„A co já?" ozvala se Brawne Lamia a zkřížila paže na prsou. „Víte, jakou tajnou zbraň jsem sem propašovala já?"

Templářův podivně zabarvený hlas zněl klidně. „Ještě jsme neslyšeli váš příběh. Bylo by předčasné o tom uvažovat."

„A co konzul? „ pokračovala Lamia.

„Ach ano, je zcela zřejmé, jakou zbraň má náš diplomatický přítel na skladě."

Konzul se odtrhl od pohledu na západ slunce. „Přinesl jsem si jen nějaké šaty a dvě knihy na čtení," prohlásil podle pravdy.

„Ach," povzdechl si templář, „ale jak nádhernou loď jste opustil."

Martin Silenus vyskočil. „Ta posraná loď!" zařval. „Vy ji můžete zavolat, co? Tak zatraceně, vytáhněte tu svoji

píšťalku a zapískejte na pejska. Už mě to sezení tady unavuje."

Konzul utrhl stéblo trávy a začal ho cupovat na vlákna. Po minutě řekl:

„I kdybych ji mohl zavolat... a slyšel jste A. Bettika, že komunikační satelity a retranslační stanice jsou mimo provoz...'! kdybych ji mohl zavolat, nemohli bychom severně od Uzdového Hřbetu přistát. To znamenalo okamžitou katastrofu ještě *předtím,* než se Štír začal vyskytovat na jižní straně hor."

„Jo," zahučel Silenus a rozčileně mával rukama, „ale mohli bychom se dostat přes tenhle posranej... *trávník!* Zavolejte loď."

„Počkáme do rána," prohlásil konzul. „Když se větrovůz neukáže, projednáme náhradní řešení."

„Doprdele s..." začal básník, ale Kassad se postavil mezi něj a ostatní.

„Pane Masteene," zeptal se plukovník, , jaké je *vaše* tajemství? „

Bylo ještě dost světlo, aby byl na templářových úzkých rtech vidět nepatrný úsměv. Pokynul k hromadě zavazadel. „Jak vidíte, můj kufr je největší a nejtajemnější."

„Je to Mobiova krychle," řekl otec Hoyt. „Viděl jsem tímto způsobem dopravovat staré předměty."

„Nebo fúzní bomby," nadhodil Kassad.

Het Masteen zavrtěl hlavou. „Nic tak drsného."

„A řeknete nám to?" vyzvídala Lamia.

„Až na mě přijde ve vyprávění řada," slíbil templář.

„A jste další?" zeptal se plukovník. „Můžeme poslouchat, zatímco čekáme."

Sol Weintraub si odkašlal. „Číslo čtyři mám já," oznámil a ukázal proužek papíru. „Ale s radostí si je vyměním s Pravým hlasem Stromu." Přehodil si Ráchel z levého ramene na pravé a lehce ji poplácal po zádech.

Het Masteen zavrtěl hlavou. „Ne, je dost času. Chtěl jsem jen upozornit, že i v naší beznadějné situaci je stále ještě naděje. Z našich příběhů jsme se mnoho dozvěděli. Ale každý z nás má v sobě jakýsi příslib, pohřbený hlouběji, než si připouštíme."

„Nechápu..." začal otec Hoyt, ale přerušil jej náhlý výkřik Martina Sílena.

„To je větrovůz! Ten zasranej větrovůz. Konečně je tady!"

Trvalo dalších dvacet minut, než větrovůz zakotvil u jedné z přístavních hrází. Vozidlo se přiblížilo od západu, jeho plachty tvořily bílé čtverce na temném pozadí pláně, zbavené všech barev. Poslední světlo zmizelo v okamžiku, kdy se obrovská loď přiblížila k pahorku, svinula hlavní plachtu a pomalu se zastavila.

Na konzula to udělalo dojem. Vozidlo bylo dřevěné, ručně vyřezané a obrovské -jeho křivky připomínaly starodávnou námořní galeonu z dávné historie Staré Země. Jediné obrovské kolo, umístěné ve středu okrouhlého trupu, by bylo za normálních okolností ve dva metry vysoké trávě neviditelné, ale když si konzul nesl na palubu zavazadlo, zahlédl i jeho spodní část. Ze země by to bylo k zábradlí šest nebo sedm metrů a víc než pětkrát víc k vrcholu hlavního stožáru. Od místa, kde stál a vyčerpaně oddechoval, slyšel konzul třepetání praporců vysoko nahoře a stálé hučení, téměř pod hranicí slyšitelnosti, které vycházelo buď z kola lodi, nebo z mohutných gyroskopů.

Z vrchního trupu sjela rampa a dopadla na molo. Otec Hoyt a Brawne Lamia museli rychle ustoupit, aby nebyli rozdrceni.

Větrovůz nebyl osvětlen tak dobře jako *Benáres;* plavidlo ozařovalo jen několik luceren zavěšených na ráhnech. Když se loď blížila, nebylo ani stopy po posádce a nikdo se neobjevil ani teď.

„Haló!" zavolal konzul z okraje rampy. Nikdo neodpovídal.

„Počkejte okamžik, prosím," vyzval jej Kassad a pěti kroky vystoupil po dlouhé rampě.

Ostatní se dívali, jak se Kassad na vrcholu zastavuje, dotýká se opasku s paralyzátorem a pak mizí uvnitř lodi. O několik minut později vyšlehlo z širokých oken jasné světlo, ozářilo záď a vrhalo klikaté žluté čáry na trávu.

„Pojďte nahoru," zavolal Kassad od vrcholu rampy. „Je to tu prázdné."

Skupina zápasila se zavazadly a musela jít několikrát. Konzul pomohl Hetu Masteenovi s těžkou Mobiovou krychlí a v prstech ucítil slabou, ale výraznou vibraci.

„Tak kde je sakra posádka?" rozčiloval se Martin Sile-nus, když se shromáždili na přední palubě. Prošli po řadě úzkými chodbami a kabinami, po schodech, které připomínaly spíše žebřík, a kabinami ne většími než v nich zabudované spací kóje. Jen kabina nejblíž přídě - zřejmě kapitánova - se blížila velikosti a komfortu běžnému na *Benare.su.*

„Je to tu zřejmě automatizované," konstatoval Kassad. Důstojník Kosmických jednotek ukázal na zdvihací lano mizící ve štěrbině, manipulátory téměř neviditelné mezi lany a ráhny a nepatrné výstupky motorů mezi plachetními ráhny a zadním stěžněm.

„Neviděla jsem žádný můstek," oponovala Lamia. Vytáhla z náprsní kapsy komlog a snažila se napojit na počítač a přečíst standardní data, komunikační nebo bionické frekvence. Z lodi nepřišla žádná odpověď.

„Lodě mívaly posádku," poznamenal konzul. „Zasvěcenci chrámu provázeli poutníky až k horám."

„No, tak teď tady nejsou," prohlásil Hoyt. „Ale zřejmě můžeme předpokládat, že *někdo* je stále ještě naživu ve stanici nebo v pevnosti Chronos. Poslali pro nás vůz."

„Nebo jsou všichni mrtvi a větrovůz je zapojen na automatický provoz," opravila ho Lamia. Když lana a plachty zapleskaly v náhlém poryvu větru, ohlédla se přes rameno. „Sakra, je to zvláštní být takhle odříznut ode všeho a ode všech. Je to jako být hluchý a slepý. Nechápu, jak to kolonisté snášejí."

Martin Silenus přistoupil ke skupině a posadil se na zábradlí. Napil se ze štíhlé zelené láhve a zarecitoval:

„Kam's zmizel, básníce, kam's odešel, kdo ví, ach, Múzy, veďte mne v tu končinu, kde dlí, za oním člověkem, co víc než člověk je. On králem může být či bědným žebrákem, v nádheře trůnu dlít, zpíjet se oblakem,

v člověku opa zná - Platona naděje,
On s orlem létává střízlíkům zpívaje,
řev lva slyšívá a cestu zná
k duši té lidské a člověka trýzni,
zná tygra dráp, sokola či dítě plačící,
on všem jim rozumí. Ach kde je, kdo to ví... „

„Kde jste sehnal tu láhev vína?" divil se Kassad.

Martin Silenus se usmál. Jeho malé oči zářily ve světle luceren. „Lodní kuchyně je plně zásobena a je tam bar. Prohlásil jsem ho za otevřený.“

„Měli bychom si udělat večeři,“ navrhl konzul, i když vše, co v tu chvíli chtěl, bylo trochu vína. Nejedli už víc než deset hodin.

Zaznělo řinčení a hukot a všech šest přešlo k zábradlí na pravoboku. Rampa se zasunula do lodi. Znovu sebou trhli, když se plachta rozvinula, lana napnula a kdesi dole zahučelo kolo. Plachty se nadmuly, paluba se lehce zahou-pala a větrovůz se pohnul od kopce do temnoty. Jediným zvukem bylo pleskání a skřípění lodi, vzdálený hukot kola a šustění trávy na spodku trupu.

Společně se dívali, jak stín pahorku mizí v dálce a nezapálená hranice se ztrácí jako slabý odlesk světla hvězd na dřevu. Pak byla jen obloha, noc a pohupující se kruhy světla luceren.

„Půjdu dolů,“ oznámil konzul, „a podívám se, jestli dám dohromady večeři.“

Ostatní chvíli zůstali a dívali se do tmy. Pod nohama cítili lehké chvění a drnčení. Moře trávy bylo vidět jen jako místo, kde hvězdy končily a začínala pustá temnota. Kassad lucernou osvítil postupně plachtoví a ráhnoví, lana jakoby napínaná neviditelnýma rukama, a pak zkontroloval všechny kouty a temná místa od přídi až po záď. Ostatní jej mlčky sledovali. Když zhasl světlo, připadala jim temnota méně tíživá a záře hvězd jasnější. Vítr, který přeletěl tisíce kilometrů nad Mořem trávy, jim přinášel silnou, příjemnou vůni, připomínající spíše farmu na jaře než moře.

O něco později na ně konzul zavolal a oni sešli dolů k jídlu.

Kuchyně byla malá a nebyl v ní žádný stůl, takže jako společnou jídelnu použili velkou kabinu na zádi, kde sesunuli tři kufry dohromady jako improvizovanou tabuli. Místnost osvětlovaly čtyři lucerny na nízkých trámech. Het Masteen otevřel jedno z velkých oken nad postelí a dovnitř teď vál svěží vítr.

Konzul položil na největší kufr talíře plné sendvičů a znovu se vrátil s bílými šálky a konvicí s kávou. Nalil všem, zatímco jedli.

„Je to velmi dobré,“ pochvaloval si Fedmahn Kassad. „Kde jste sehnal hovězí pečeni? „

„Lednice je plně zásobena. A další lednice je ve spíži na zádi.“

„Na elektřinu?“ ptal se Het Masteen.

„Ne. S dvojí izolací.“

Martin Silenus přičichl ke sklenici, našel si na talíři se sendviči nůž a připojil k nim velkou dávku křenu. Když jedl, leskly se mu v očích slzy.

„Jak dlouho obvykle trvá jízda přes moře?“ zeptala se Larnia konzula.

Vzhlédl od šálku horké černé kávy. „Promiňte, co jste
říkala?“

„Jak dlouho potrvá, než budeme za Mořem trávy?“

„K horám to trvá noc a půl dne,“ odpověděl konzul. „Pokud budeme mít příznivý vítr.“

„A pak... jak dlouho půjdeme přes hory?“ zeptal se otec Hoyt.

„Méně než den.“

„Pokud funguje lanovka,“ dodal Kassad.

Konzul si usrkl kávy a zašklebil se. „Musíme předpokládat, že ano. Jinak...“

„Jinak co?“ zeptala se Lamia.

„Jinak,“ prohlásil plukovník Kassad, přešel k otevřenému oknu a dal si ruce v bok, ‚Jinak uvízneme šest set kliků od Hrobek Času a tisíc kliků od měst na jihu.“

Konzul zavrtěl hlavou. „Ne,“ oponoval. „Kněži chrámu, nebo kdokoli stojí za touhle poutí, až dosud dohlédli, aby-
chom se dostali až tak daleko. A udělají všechno, abychom došli do cíle.“

Brawne Lamia zkřížila paže na prsou a zamračila se.

„Jako co... oběti?“

Martin Silenus se zachechtal a vytáhl láhev.

„Hle, jaký zástup tu přichází k oběti? Viz oltář zelený, jeho kněz tajemný
jalůvku vede k nebi již hledící, girlandy stužek jí od boků vlají.
Které to městečko u vody ležící či horám jejich klid věžemi střežící pro zbožné ráno dnes jeho lid opustil,
mé město maličké, kdože to v tobě žil? Ticho je v ulicích a duše každá ví že v opuštěný dům se více nevrátí. „

Brawne Lamia sáhla pod košili a vytáhla kráječi laser, ne větší než malíček. Namířila jej na básníkovu hlavu.

„Vy zatracený sráči. Ještě jedno vaše slovo a... přísahám... srazím vás na místě.“

Ticho bylo náhle zcela absolutní - až na hukot lodi v pozadí. Konzul přešel k Martinu Silenovi. Plukovník postoupil o dva kroky k Lamii.

Básník se zhluboka napil a usmál se na tmavovlasou ženu. Měl vlhké rty. „Ach, postavte loď smrti," zašeptal. „Ach, postavte ji!"

Lamiiny prsty na laserové tužce zbělely. Konzul se přiblížil k Silenovi a nevěděl, co udělá. Představoval si, jak mu rezavý světelný paprsek míří do očí. Kassad se naklonil k Lamii jako dvoumetrový stín.

„Paní," ozval se Sol Weintraub ze svého místa na palandě u vzdálenější zdi, „musím vám připomínat, že je tu s námi dítě?"

Lamia otočila hlavu. Weintraub už předtím vytáhl z lodní skříně hlubokou zásuvku a položil ji na postel jako kolébku. Dítě vykoupal a vstoupil dovnitř právě uprostřed básníkovy recitace. Teď miminko jemně uložil do vystlaného hnízda.

„Promiňte," omlouvala se Brawne Lamia a spustila laser, „on mě jen tak... tak rozčiluje."

Weintraub přikývl a lehce zásuvkou zakolébal. Jemné houpání větrovozu spolu s neustálým hučením velkého kola už dítě uspaly. „Jsme všichni unavení a napjatí," pokračoval učenec. „Snad bychom si měli najít lůžka a jít spát."

Žena si povzdechla a zastrčila zbraň za opasek. „Já neusnu. Všechno je to... tak podivné."

Ostatní přikývli. Martin Silenus seděl na lavici pod oknem vedoucím na záď. Teď zkřížil nohy, napil se a požádal Weintrauba: „Tak nám povězte svůj příběh, starouši."

„Ano," připojil se otec Hoyt. Kněz vypadal vyčerpaně, téměř jako mrtvola, ale oči mu horečnatě zářily. „Povídejte. Musíme si povědět své příběhy a mít dost času přemýšlet o nich, než dorazíme."

Weintraub si přejel rukou po holé lebce. „Je to nezáživný příběh," upozorňoval. „Na Hyperionu jsem ještě nebyl. Nezažil jsem žádná setkání s příšerami, žádné hrdinské činy. Je to vyprávění člověka, který chápe epický příběh jako školní přednášku bez poznámek."

„Tím lépe," řekl Martin Silenus. „Potřebujeme něco na uklidnění."

Sol Weintraub povzdechl, urovnal si brýle a přikývl. Ve vousech měl tmavé nitky, ale většinou byly šedé. Ztlumil lampu nad dětskou postýlkou a přešel k židli uprostřed místnosti.

Konzul zhasl ostatní lampy a nalil další kávu těm, kteří si řekli. Sol Weintraub měl pomalý hlas, jasně artikuloval a výrazně odděloval interpunkci. Brzy splynula jemná ka-dence jeho vyprávění s tichým hukotem a slabým skřípáním větrovozu, klouzajícího k severu.

PŘÍBĚH UČENCE

Hořká je chuť řeky Léthé

Sol Weintraub a jeho žena Sarai se těšili ze života ještě

před narozením dcery; příchod Ráchel učinil věci tak dokonalými, jak si to jen mladý pár dovedl představit.

Když bylo dítě počato, bylo Sarai dvacet sedm a Sóloví dvacet devět let. Ani jeden z nich neuvažoval o Poulsenově kúře, protože si ji nemohli dovolit, ale i bez ní se těšili na dalších padesát let zdravého života.

Oba žili až dosud na Barnardově planetě, jednom z nejstarších, ale nejméně zajímavých členů Hegemonie. Bar-nard byl v Síti, ale pro Sóla a Sarai to nic neznamenalo, když si stejně nemohli dovolit časté výlety Branami, a tak jako tak neměli chuť cestovat. Sol nedávno oslavil deset let na univerzitě Nightenhelser, kde učil dějiny a klasické vědy a prováděl vlastní výzkum o vývoji etiky. Nightenhelser byl malá škola s méně než třemi tisíci studenty, avšak akademickou pověst měl skvělou a přitahoval mladé lidi z celé Sítě. Studenti si stěžovali hlavně na to, že Nightenhelser a nejbližší okolí crawfordské komunity jsou ostrůvkem civilizace v kukuřičném oceánu. Byla to pravda; škola byla tři tisíce kilometrů vzdušnou čarou od hlavního města Bussar-du a terraformovaná půda byla využita k zemědělství. Nebyly tu lesy, které by bylo možno pokácet, nebyly tu kopce, se kterými by bylo třeba se vypořádat ani hory, které by narušovaly monotónní krajinu polí s kukuřicí, fazolemi, kukuřicí, pšenicí, kukuřicí, rýží a kukuřicí. Radikální básník Salmud Brevy krátce učil v Nightenhelseru před Glennon-Heightovou vzpourou, byl vyhozen a když odcestoval Branou na Renesanci, řekl svým přátelům, že okres Crawford na Jižním Dinzeru na Barnardově planetě je Osmým kruhem Zoufalství na nejmenším uhru posledního zapadákova Světatvorby Stvoření.

Sóloví a Sarai se tam líbilo.

Crawford, město s pětadvaceti tisíci obyvateli, bylo možná rekonstruováno podle nějakého městečka Ameriky devatenáctého století na Staré Zemi. Ulice byly široké, nad nimi se tyčily jilmy a duby. (Barnard byl druhou kolonií Země mimo sluneční soustavu, celá staletí před Hawkingem a Hidžrou, a kolonizační lodě tehdy bývaly obrovské.) Domy v Crawfordu odrážely styly od raně viktoriánského ke kanadskému Obrození, ale na dobře udržovaných trávnících

všechny vypadaly bíle a jako by se ztrácely.

Sama škola byla v georgiánském stylu, směs červených cihel a bílých sloupů obklopovala oválný školní areál. Sólová pracovna byla ve třetím patře Placherovy fakulty, nejstarší budovy v celém areálu, a v zimě vyhlížel na holé větve, které se zdmi a sloupy vytvářely nezvyklé geometrické obrazce. Sol miloval zdejší vůni křídy a starého dřeva, která se nezměnila od doby, kdy sem přišel jako zelenáč, a každý den, když stoupal do pracovny, obdivoval hluboké vyšlapané žlábky ve schodišti, dědictví po dvaceti generacích studentů Nightenhelseru.

Sarai se narodila na farmě v půli cesty mezi Bussardem a Crawfordem a obdržela doktorát z filozofie v teorii hudby o rok dříve, než Sol získal svůj. Byla to šťastná a energická mladá žena, jejíž osobnost vyrovnávala to, co jí chybělo podle všeobecně uznávaných měřítek fyzické krásy, a tuto přitažlivost si zachovala do pozdních let. Sarai studovala dva roky mimo planetu, na univerzitě v Novém Lyonu na Denebu Drei, ale trpěla steskem po domově; na Denebu byly západy slunce náhlé, tolik opěvované hory ukrajovaly sluneční světlo jako naostřená kosa a ona toužila po hodiny dlouhých západech slunce doma, kde Barnardova hvězda visela na obzoru jako obrovský, nafouklý červený balon, zatímco obloha přecházela do večerního soumraku. Chyběla jí naprosto rovná krajina, na kterou se jako malá holčička dívala z okna v pokoji ve třetím patře pod vysokými lome-nicemi a dohlédla přes zvlněná pole na padesát kilometrů daleko až k bouřce, blížící se jako černá opona osvětlovaná blesky. A Sarai chyběla rodina.

Se Sólem se setkala týden po svém přestupu na Nighten-helser; trvalo další tři roky, než jí nabídl manželství a ona přijala. Zpočátku na tom malém čerstvém absolventovi nic neviděla. Stále se tehdy oblékala podle módy Sítě, zabývala se teorií postdestrukcionistické hudby, četla *Orbit* a *Nihil* a nejavantgardnější časopisy z Renesance a TC[!], předstírala afektovanou únavu ze života a používala buřičského slovníku - a nic z toho nešlo dohromady s nedorostlým, ale vážným studentem historie, který ji při party na počest děkana Moorea polil ovocným koktejlem. Veškeré exotické

vlastnosti, které mohl Sol Weintraub mít díky svému židovskému původu, okamžitě zakryl jeho místní venkovský přízvuk, oblečení z obchodu U galána v Crawfordu a skutečnost, že na party přišel s výtiskem Detresquovy *Variace na samotu,* kterou držel nepřítomně v podpaží.

Pro Sóla to byla láska na první pohled. Zíral na rozesmátou dívku s červenými tvářemi a ignoroval drahé šaty a afektované mandarínkové nehty; všechno potlačila její osobnost, zářící na osamělého mládence jako maják. Sol nevěděl, že je osamělý, dokud nepotkal Sarai, ale když jí poprvé potřásl rukou a vylil ovocný koktejl na šaty, věděl, že jeho život bude navěky prázdný, jestliže si ji nevezme.

Brali se týden po oznámení Sólová jmenování přednášejícím na univerzitě. Jejich svatební cesta vedla na Maui-Dohodu, jeho první výlet Branou do zahraničí. Najali si na tři týdny plující ostrov a sami na něm plachtili krásami Rovníkového souostroví. Sol nikdy nezapomněl na obrazy z těchto dnů, plných slunce a větru, a tajný obraz, který chránil v srdci nejvřeleji, byla vzpomínka na Sarai, jak nahá vystupuje z vody po nočním koupání, nad nimi září hvězdy Jádra Galaxie a její tělo odráží souhvězdí z fosforeskující brázdy za ostrovem.

Chtěli mít okamžitě dítě, ale trvalo to pět let, než jim příroda dala souhlas.

Sol si pamatoval, jak kolébal Sarai na loktech, když sténala bolestí při těžkém porodu, až se nakonec jako zázrakem Ráchel Sarah Weintraubová narodila ve 2.01 hodin ráno ve zdravotním středisku okresu v Crawfordu.

Přítomnost děťátka vtrhla do Sólová solipsistického života vážného učence i do Saraiiny profese hudební kritičky Barnardovy datasféry, ale ani jednomu z nich to nevadilo. Jejich první měsíce byly směsí neustálé únavy a radosti. Pozdě v noci mezi krmením přišel Sol po špičkách do dětského pokoje, jen aby Ráchel zkontroloval, postál u ní a díval se na miminko. Ve většině případů tam už našel Sarai a oba se ruku v ruce dívali na ten zázrak - miminko spící na břiše, zadeček ve vzduchu, s hlavičkou zabořenou do polštářku v čele kolébky.

Ráchel byla jedno z těch vzácných dětí, které dokáza-

ly být roztomilé, *aniž* by to působilo nepřirozeně; když jí byly dva standardní roky, byl její zjev i osobnost ohromující - světlehnědé vlasy, červené tvářičky a široký úsměv po matce, velké hnědé oči po otci. Jejich přátelé říkali, že dítě v sobě spojuje to nejlepší ze Saraiiny citlivosti a Sólová intelektu. Další přítel, dětský psycholog na univerzitě, jednou prohlásil, že Ráchel už v pěti letech vykazuje všechny znaky dokonalých vlastností mladého člověka: nenasytnou zvídavost, chápání empatie, soucit a vytříbený smysl pro

fair play.

Jednoho dne při studiu dávných souborů ze Staré Země četl Sol o vlivu Beatrice na Dantův pohled na svět, když ho zarazila pasáž jakéhosi kritika z dvacátého nebo jedenadvacátého století:

Ona [Beatrice] byla pro něj stále skutečná, stále v sobě skrývala smysl i krásu tohoto světa. Její podstata se

stala jeho mezníkem - tím, co by Melville nazval (s větší střízlivostí, než to dokážeme dnes) jeho Greenwichským standardem...

Sol přerušil čtení, aby si vyhledal definici Greenwichského standardu, a pak pokračoval. Kritik doplnil osobní poznámku:

Většina z nás, jak doufám, má dítě, manželku nebo přítelkyni jako byla Beatrice, někoho, kdo svou samotnou podstatou, dobrotou a inteligencí, která je mu vlastní, nám nepříjemně připomene naše lži, když někomu zalžeme.

Sol vypnul obrazovku a zíral na tmavé geometrické obrazce větví nad fakultní budovou.

Ráchel nebyla nesnesitelně dokonalá. Když jí bylo pět, pečlivě ostříhala vlasy svým pěti oblíbeným panenkám a pak mnohem víc sobě. Když jí bylo sedm, došla k názoru, že sezónní dělníci, žijící v rozpadajících se domech na jihu města, potřebují výživnou dietu, takže vyprázdnila všechny spíže, chladničky, mrazáky a syntetizačiií schránky,

přemluvila tři kamarádky, aby ji doprovodily, a rozdala jídlo v hodnotě několika set marek, což se rovnalo měsíčnímu rozpočtu její rodiny.

Když bylo Ráchel deset, vsadila se se Srubbym Ber-kowitzem a pokusila se- vyšplhat na vrchol nejstaršího jilmu v Crawfordu. Byla čtyřicet metrů vysoko, necelých pět metrů od vrcholu, když se pod ní zlomila větev a holčička spadla o třicet metrů níž na spodní rozsochu. Sóla zavolali komlogem, právě když diskutoval o morálních důsledcích prvního jaderného odzbrojení na Zemi. Vyběhl beze slova ze třídy a pádil přes dvacet bloků ke zdravotnímu středisku.

Ráchel si zlomila levou nohu, dvě žebra, propíchla si plíci a roztříštila čelist. Vznášela se v koupeli regenerační tekutiny, když Sol vrazil dovnitř, ale dokázala se podívat matce přes rameno, lehce se usmát a přes drát zasazený do čelisti zamumlat:

„Tati, byla jsem pět metrů od *vrcholku.* Možná blíž. Příště to dokážu."

Ráchel úspěšně složila maturitní zkoušky a dostala nabídky stipendia od akademií na pěti planetách a od tří univerzit, včetně Harvardu na Nové Zemi. Vybrala si Nighten-helser.

Sóla ani příliš nepřekvapilo, že si jeho dcera vybrala jako hlavní zaměření archeologii. Jednou z jeho nejmilejších vzpomínek na ni byla dlouhá odpoledne, která trávila na předním dvorku, když jí byly dva roky, hrabala se v hlíně, pavouků a mnohonožek si ani nevšimla a pak pádila do domu, aby předvedla každý plastikový talíř nebo zašlý fenik, který vykopala, a vyžadovala odpověď na otázku, odkud se to vzalo a jací lidé to tam zanechali?

Bakalářskou zkoušku složila Ráchel v devatenácti letech, v létě pracovala na farmě své babičky a na podzim odcestovala Branou. Po osmadvacet místních měsíců byla na univerzitě v Reich na Svobodě a když se vrátila, bylo to, jako by se do Sólová a Saraina života vrátila barva.

Po dva týdny jejich dcera - teď už dospělá, s dávkou sebejistoty, která nezřídka chyběla lidem dvakrát starším -odpočívala a těšila se z toho, že je doma. Jednoho večera se

při procházce areálem těsně po západu slunce začala otce vyptávat na své dědictví: „Tati, považuješ se za Žida?"

Sol si přejel rukou po řídnoucích vlasech, zaskočen takovou otázkou. „Za Žida? Ano, myslím, že ano. Ale už to neznamená to, co kdysi."

„A jsem já Židovka?" pokračovala Ráchel. Její tváře v matném světle zářily.

„Pokud jí chceš být," odtušil Sol. „Nemá to už tentýž význam, když je Stará Země mrtvá."

„Kdybych byla chlapec, byl bys mě nechal obřezat?" Sol se zasmál, nadšen a současně tou otázkou vyveden z míry.

„Myslím to vážně," naléhala Ráchel. Sol si upravil brýle. „Asi bych to byl udělal, holčičko. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel."

„Byl jsi už v synagoze v Bussardu? „ „Ne od mého bar mitzva," přiznal Sol a vzpomněl si na ten den před padesáti lety, když si jeho otec půjčil Vikken strýčka Richarda a odletěl s rodinou do hlavního města, kde se konal rituál.

„Táto, proč si Židé myslí, že teď jsou věci... méně důležité než před Hidžrou?"

Sol rozhodil rukama - silnýma rukama, které připomínaly spíše ruce kameníka než učence. „To je dobrá otázka, Ráchel. Pravděpodobně proto, že tolik z jejich snu je pryč. Izrael je ztracen. Nová synagoga vydržela méně než první a druhá. Bůh porušil dané slovo, když zničil Zemi podruhé, tak, jak to udělal. A tahle diaspora je... navždycky."

„Ale v některých místech si Židé udržují svou etnickou a náboženskou identitu," nedala se Ráchel.

„Ach, jistě. Na Hebronu a v izolovaných oblastech Promenády najdeš celé komunity... hasidé, ortodoxní, hasmo-neani, vyber si, co chceš... ale jsou spíš... neživotní, pitoreskní... zaměření na turisty.“ „Jako rezervace? „ „Ano.“

„Mohl bys mě zítra vzít do synagogy Beth-el? Mohu si půjčit Khakiho stratolet.“

„Není třeba,“ ujistil ji Sol. „Použijeme školní raketo-

plán.“ Odmlčel se. „Ano,“ pokračoval nakonec, „rád bych tě zítra vzal do synagogy.“

Pod starými jilmy už byla tma. Rozsvěcovala se pouliční světla a ozařovala cestu, vedoucí k jejich domovu.

„Tati,“ ozvala se Ráchel, „položím ti otázku, kterou jsem ti od svých dvou let kladla už miliónkrát. Věříš v Boha?“

Sol se neusmál. Neměl na vybranou a musel jí dát stejnou odpověď jako už miliónkrát. „Čekám, až začnu věřit.“

Postgraduální práce Ráchel se týkala artefaktů mimozemských civilizací a těch z doby před Hidžrou. Po tři standardní roky přijížděla Ráchel k Solovi a Sarai na příležitostnou návštěvu, po které následovaly hyperkomem zasílané obrazy exotických planet v blízkosti Sítě, ale nikoli v ní. Všichni věděli, že její disertační práce ji brzy zavede úplně mimo Síť, do hraničních oblastí, kde časový dluh při letu užíral životy a vzpomínky těch, kdo zůstali doma.

„Kruci, kde je vlastně Hyperion?“ zeptala se Sarai při posledních Racheliných prázdninách, než se expedice vydala na cestu. „Zní to jako nějaká obchodní značka pro domácí výrobek.“

„Je to ohromné místo, mami. Je tam víc artefaktů jiných civilizací než kdekoli jinde kromě Armaghastu.“

„Tak proč nejdeš na Armaghast? „ divila se Sarai. „Je to jen několik měsíců cesty ze Sítě. Proč se spokojit s druhým nejlepším? „

„Z Hyperionu se ještě nestala velká turistická atrakce,“ vysvětlovala Ráchel. „I když turisté začínají být problém. Lidé, kteří mají peníze, jsou teď ochotnější cestovat mimo Síť.“

Sol náhle zjistil, že má zastřený hlas. „Vydáš se do labyrintu nebo k artefaktům známým jako Hrobky Času?“

„Ke Hrobkám času, tati. Budu pracovat s doktorem Melio Arundezem a on o Hrobkách Času ví víc než kterýkoli jiný člověk.“

„A nejsou nebezpečné?“ zeptal se Sol tak klidně, jak dovedl, ale slyšel ve svém hlase napětí.

Ráchel se usmála. „Kvůli legendě o Štírovi? Ne. Tahle legenda nikoho neobtěžovala aspoň dvě staletí.“

„Ale viděl jsem dokumenty o problémech, které se tam vyskytly během druhé kolonizace...“ začal Sol.

„Já také, tati. Ale oni nevěděli o obrovských skalních úhořích, kteří se vydávají do pouště lovit. Ti zřejmě zabili několik lidí a kolonisté zpanikařili. *Ty* víš, jak vznikají legendy. Kromě toho byli už skalní úhoři vyhubeni.“

„Lodě tam nepřistávají,“ namítl Sol. „Musíš se dostat ke Hrobkám větrovozem. Nebo pěšky. Nebo něco takového.“

Ráchel se zasmála. „V raných dobách lidé podceňovali účinky antientropického pole a došlo k několika haváriím. Ale teď tam jsou zavedeny pravidelné linky vzducholodí. Postavili veliký hotel jménem Pevnost Chronos na severním kraji hor, kde bydlí každý rok stovky turistů.“

„Budeš tam také bydlet?“ zajímala se Sarai. „Nějakou dobu. Bude to *vzrušující*, mami.“ „Doufám, že ne příliš,“ prohlásila Sarai a všichni se usmáli.

Během čtyř let Racheliny cesty - pro ni to bylo několik týdnů v hibernaci - Sol zjistil, že mu dcera chybí mnohem víc, než kdyby byla zaměstnána někde v Síti, i kdyby s ní neměl spojení. Pomyšlení, že se od něj vzdaluje rychleji než světlo, obklopena umělým kvantovým kokonem Hawkingo-va efektu, mu připadalo nepřirozené a zlověstné.

Měli stále co na práci. Sarai skončila s prací kritika, aby mohla věnovat více času otázkám místního životního prostředí, ale pro Sóla to bylo jedno z nejhektičtějších období jeho života. Vyšla mu druhá i třetí kniha a ta druhá - *Morální mezníky* - vyvolala takový ohlas, že byl neustále zván na konference a sympozia mimo planetu. Několikrát cestoval sám, pak se Sarai, ale i když se *myšlenka* cestování oběma líbila, stejně tak jako požívání nezvyklých pokrmů, odlišná přitažlivost a světlo z neznámých sluncí - to vše brzy vybledlo a Sol zjistil, že tráví více času doma při výzkumech pro svou další knihu a v případě nutnosti se účastní konferencí prostřednictvím interaktivní holovize ve škole.

Uplynulo téměř pět let od doby, co se Ráchel vydala na svou expedici, když se Sóloví zdál sen, který měl změnit jeho život.

Snil, že prochází obrovskou stavbou se sloupy o velikosti menších sekvojí a se stropem ukrytým před jeho zrakem vysoko nad hlavou, i když skrze něj svítilo silné červené světlo. Občas zahlédl odlesky nějakých věcí daleko vlevo nebo vpravo: jednou rozeznal ve tmě pár kamenných nohou, připomínajících masivní budovy; jindy sledoval cosi, co se podobalo křišťálovému skarabeovi - točil se vysoko nad ním a jeho vnitřek zářil chladným světlem.

Nakonec se Sol zastavil, aby si odpočinul. Daleko za sebou slyšel něco jako praskot obrovského požáru, v němž hoří lesy a města. Před ním zářila světla, dva ovály nejhlubší červeně, a on kráčel přímo k nim.

Utíral si pot z obočí, když jej oslovil silný hlas:

„Sole! Vezmi svou dceru, svou jedinou dceru Ráchel, kterou miluješ, jdi na planetu zvanou Hyperion a nabídni ji jako oběť ohně na jednom z míst, která určím."

A ve snu Sol vstal a řekl: „To nemůžeš myslet vážně." A kráčel dál temnotou, rudé ovály teď svítily jako krvavé měsíce, vznášely se nad nejasnou planinou, a když se zastavil, aby si odpočinul, ozval se tentýž hlas:

„Sole! Vezmi svou dceru, svou jedinou dceru Ráchel, kterou miluješ, jdi na planetu zvanou Hyperion a nabídni ji jako oběť ohně na jednom z míst, která určím."

A Sol s pokrčením ramen shodil váhu toho hlasu ze svých zad a jasně pronesl do tmy: „Slyšel jsem tě poprvé... odpověď je stále ne."

Sol si už uvědomil, že sní, a část jeho vědomí byla pobavena ironií scénáře, ale jiná část se chtěla jen probudit. Namísto toho se ocitl na nízkém balkonu a díval se dolů do místnosti, kde Ráchel ležela nahá na široké kamenné desce.

Obraz byl ozářen dvěma červenými ovály. Sol pohlédl na svou pravou ruku a objevil v ní dlouhý, zakřivený nůž, celý jakoby vyrobený z kosti.

Hlas, znějící Solovi víc než dřív jako nepovedená představa holovizního režiséra, jak by měl znít hlas Boží, se vrátil:

„Sole! Dobře mě poslouchej. Budoucnost lidstva závisí na tvé poslušnosti v této věci. Musíš vzít svou dceru, svou dceru Ráchel, kterou miluješ, jít na planetu zvanou Hyperion a nabídnout ji jako oběť ohně na jednom z míst, která určím."

A Sol, zneklidněný a vylekaný tím snem, se otočil a odhodil nůž daleko do temnoty. Když se otočil zpět ke své dceři, výjev zmizel.

Rudé ovály visely mnohem blíž než předtím a Sol teď viděl, že to jsou mnohofazetové drahokamy velikosti malých planet.

Dunivý hlas se ozval opět:

„Sole! Dal jsem ti šanci, Sole Weintraube. Pokud změníš názor, víš, kde mě najdeš."

A Sol se probudil napůl pobavený, napůl zneklidněný. Pobavila ho myšlenka, že celý Talmud i Starý Zákon by mohly být pouhým absurdním vtipem v kosmickém měřítku.

V době, kdy Sol snil, byla Ráchel na Hyperionu a dokončovala zde svůj první rok výzkumů. Týmu devíti archeologů a šesti fyziků připadala Pevnost Chronos fascinující, ale příliš plná turistů a rádoby poutníků za Štírem, takže po prvním měsíci v hotelu se trvale utábořili v prostoru mezi ruinami města a malým kaňonem, v němž se nacházely Hrobky Času.

Zatímco polovina týmu prováděla vykopávky na mladší straně nedokončeného města, dva Rachelini kolegové jí pomáhali s katalogizací všech vlastností Hrobek. Fyzikové

byli fascinováni antientropickými poli a hodně času trávili rozmisťováním vlaječek různých barev, které měly označovat hranice takzvaných časových vln.

Rachelin tým se soustředil na stavbu nazývanou Sfinga, i když tvor, kterého kámen představoval, nebyl ani lidský, ani neměl tvary lva; vůbec to nemusela být žádná bytost, i když jemné křivky na vrcholku kamenného monolitu naznačovaly obrysy živého tvora a mávající končetiny všem připomínaly křídla. Oproti ostatním Hrobkám, které byly otevřené a daly se snadno prozkoumat, byla Sfinga obrovskou hromadou kamenných bloků provrtaných úzkými chodbami, některé se zužovaly skoro nemožně, jiné se rozšiřovaly do velikosti poslucháren, ale žádná z nich nikam nevedla - všechny se stáčely zpět do sebe. Nebyly tu jeskyně, místnosti s poklady, vykradené sarkofágy, nápisy na stěnách nebo tajné průchody, jen labyrint nesmyslných chodeb mezi kamením.

Ráchel a její milenec, Melio Arundez, začali Sfingu mapovat. Používali přitom metodu, známou už celých sedm set let; poprvé jí bylo použito v egyptských pyramidách někdy ve dvacátém století. Na nejnižším místě Sfingy umístili citlivé detektory radiace a kosmického záření, zaznamenávali průchod a odchýlení částic

procházejících kamennou masou nad nimi a pátrali po skrytých místnostech nebo průchodech, které se neukázaly ani na hloubkových radarech. S ohledem na turistickou sezónu a na obavy Rady Hyperionu z poškození Hrobek Času vycházeli Ráchel a Melio každou noc k místu výzkumů o půlnoci. Po půlhodinové procházce se plazili labyrintem chodeb, který vybavili modrými kulovitými lampami. Seděli tam pod statisíci tunami skály, sledovali své přístroje až do rána a naslouchali ve sluchátkách zvuku částic, zrozených v nitru umírajících hvězd.

Časové vlny nebyly pro Sfingu žádným problémem. Ze všech Hrobek se zdála nejméně chráněná antientropickými poli a fyzikové s velkou pečlivostí určili okamžiky, kdy by přílivové vlny mohly znamenat nebezpečí. Vlny času dosahovaly maximální výše v 10.00, o pouhých dvacet minut později ustoupily k Nefritové Hrobce o půl kilometru jižněji. Turisté ke Sfinze nesměli do 12.00 a s ohledem na bezpeč-

nost bylo místo vyklizeno již v 9.00. Tým fyziků rozmístil na různých bodech podél cest a stezek mezi Hrobkami chronotropické senzory, které měly monitorovat změny ve vlnách a varovat návštěvníky.

Jedné noci, když zbývaly z výzkumného roku už jen tři týdny, se Ráchel probudila, nechala milence spát a vydala se džípem z tábora ke Hrobkám. S Meliem dospěli k závěru, že je zbytečné, aby každou noc prováděli sledování oba; nyní se střídali, jeden pracoval na místě, zatímco druhý porovnával data a připravoval závěrečný projekt - radarové prozkoumání dun mezi Nefritovou Hrobkou a Obeliskem.

Noc byla chladná a krásná. Hvězdy zářily od obzoru k obzoru a bylo jich čtyřikrát nebo pětkrát víc, než byla Ráchel zvyklá z Barnardovy planety. Nevysoké duny šeptaly a přesunovaly se v silném větru, dujícím od hor na jihu.

Ráchel zjistila, že na místě vykopávek dosud svítí světla.

Tým fyziků právě končil a nakládal přístroje do džípů. Popovídala si s nimi, dala si šálek kávy, než odjeli, pak si hodila tornu na záda a vydala se na pětadvacetiminutový pochod k základům Sfingy.

Po sté si Ráchel položila otázku, kdo Hrobky postavil a jaký měly účel. Datování stavebního materiálu bylo díky působení antientropického pole zcela zbytečné. Jen analýza Hrobek s přihlédnutím k erozi v kaňonu a jiným geologickým vlastnostem okolí poskytovala možnost usuzovat na stáří aspoň půl milionu let. Všichni měli pocit, že stavitelé Hrobek Času byli humanoidi, i když se tak dalo soudit snad jen z rozměrů staveb. Chodby ve Sfinze jim toho moc neřekly; některé velikostí a tvarem zhruba odpovídaly lidským rozměrům, ale o deset metrů dál se tatáž chodba zúžila na tunel velikosti kanálu a pak se změnila v cosi širšího a nepravidelnějšího než jeskyně vzniklá přirozenou cestou. Dveře, pokud se to vůbec dalo takto nazvat, protože neotvíraly k ničemu cestu, mohly být trojhranné, mít tvar trapezoidu nebo deset stran stejně běžně jako mohly být normální obdélníkové.

Ráchel se plazila posledních dvacet metrů tunelem po příkrém svahu a tornu zvolna spouštěla před sebou. Chlad-

né světelné koule dodávaly skále i jejímu tělu modravý, bez-krevný odstín. Když se dostala do 'sklepa', připadl jí jako sídlo lidského nepořádku a pachů. Několik skládacích židlí vyplňovalo střed malé místnosti, zatímco na úzkém stole u severní stěny se hromadily detektory, osciloskopy a jiná výzbroj.. Na několika prknech na kozách u protější stěny zůstaly šálky od kávy, šachovnice, napůl snědený koláč, dvě knihy a plastiková hračka, představující jakéhosi psa v sukýnce z trávy.

Ráchel se usadila, postavila termosku s kávou k hračce a prověřila detektory kosmického záření. Údaje byly stále stejné: žádné skryté místnosti ani průchody, jen několik dutin, které hloubkovému radaru unikly. Ráno Melio a Stefan vyšlou hloubkovou sondu, která vytvoří obraz a prověří složení vzduchu, než budou pokračovat ve vykopávkách s mikromanipulátorem. Zatím nebylo v tuctu objevených dutin nalezeno nic zajímavého. V táboře se žertem říkalo, že v příští dutině, která nebude větší než lidská dlaň, budou objeveny miniaturní sarkofágy, drobné urny, malinkaté mumie, nebo - jak říkal Melio - 'trpasličí Tutanchamón'.

Ze zvyku zapnula Ráchel komunikační kanály svého komlogu. Nic. To se pod čtyřiceti metry skály stávalo. Hovořili o natažení telefonního drátu ze sklepa na povrch, ale nikdo to nutně nepotřeboval a teď už byli s výzkumy skoro u konce.

Ráchel vyladila příjmové kanály komlogu tak, aby monitorovaly údaje detektoru, a pak se usadila, aby přečkala dlouhou, nudnou noc.

Existoval překrásný příběh faraóna ze Staré Země - byl to Cheops? - který schválil svoji obrovskou pyramidu, souhlasil s umístěním pohřební místnosti v hlubině uprostřed a pak celé roky v noci nespal v záchvatu paniky a klaustrofobie a přemýšlel o všech těch tunách kamene, které nad ním budou po celou věčnost. Nakonec faraón nařídil, aby pohřební místnost přemístili o dvě třetiny pyramidy výše. Vskutku neortodoxní. Ráchel chápala královy pocity. Doufala, že teď spí lépe - ať už kdekoliv.

Ráchel už téměř dřímala, když v 02.15 komlog zabzučel, detektory se rozječely a ona vyskočila. Podle senzorů

se Sfinga náhle zvětšila o tucet nových místností, některé větší než celá stavba. Ráchel vyťukávala na klávesnicích a vzduch se zachvěl modelovanými obrazy, které se stále měnily. Schémata chodeb se stáčela do sebe jako rotující Mobiovy pásky. Vnější senzory ukazovaly, že stavba se kroutí a ohýbá jako polyflex ve větru - nebo křídla.

Ráchel věděla, že je to jakýsi druh mnohonásobné poruchy, ale i tak se snažila znovu vykalibrovat získané údaje a obrazy v komlogu. Pak se stalo několik věcí najednou.

V chodbě nad sebou slyšela dusot nohou.

Všechny obrazovky najednou pohasly.

Kdesi v labyrintu chodeb začala houkat poplašná siréna detektoru časové vlny.

Všechna světla zhasla.

To poslední nedávalo smysl. Přístroje měly vlastní zdroje energie a měly zůstat v provozu i po jaderném útoku. Lampa, kterou ve sklepě používali, měla novou bateriovou jednotku, která měla životnost deset let. V chodbách byly bioluminiscenční světelné koule, které žádnou energii nepotřebovaly.

Přesto světla zhasla. Ráchel vytáhla z kapsy na koleně miniaturní laser, sloužící jako baterka, a stiskla spínač. Nic se nestalo.

Poprvé v životě zachvátila Ráchel Weintraubovou hrůza, jako by ji uchopila za srdce ledová ruka. Nemohla ani dýchat. Po deset vteřin se přinutila zůstat zcela bez hnutí, ani neposlouchala, jen čekala, až panika ustoupí. Když se jí zbavila natolik, aby dokázala klidně dýchat, našla hmatem cestu k přístrojům a tiskla jednotlivá tlačítka. Nereagovala. Zvedla komlog a přitiskla palec na displej. Nic... což bylo samozřejmě při absolutní neporušitelnosti a energetické nezávislosti přístroje nemožné. Ale přesto nic.

Ráchel slyšela, jak jí buší srdce, ale znovu se postavila panice a začala si hmatem hledat cestu k jedinému východu. Myšlenka, že se má dostat z labyrintu v absolutní temnotě, ji málem přiměla křičet, ale žádná jiná možnost ji nenapadla.

Počkat.

V labyrintu Sfingy bývala světla, ale výzkumný tým je

nahradil kulovými lampami. Spojovala je perlonová linka až k povrchu.

Výborně. Ráchel našla cestu k východu a pod prsty cítila chladný kámen. Býval tak chladný i předtím?

Pak zazněl jasný zvuk, jak se něco škrábalo dolů přístupovou šachtou.

„Melio?“ zavolala Ráchel do tmy. „Tanyo? Kurte?“

Škrábání teď bylo velice blízko. Ráchel ustoupila a zakopla ve tmě o přístroj a židli. Cosi se dotklo jejích vlasů. Zvedla ruku a zajíkla se.

Strop byl nižší. Pevný kamenný blok o ploše pěti čtverečních metrů znovu sklouzl níž - ještě než zvedla druhou ruku, aby jej ohmatala. Východ do chodby byl v půli výšky místnosti. Ráchel k němu doklopýtala a hmatala před sebou rukama jako slepá. Zakopla o skládací židli, našla stůl s přístroji, šla podél něj k protější zdi a pohmatem zjistila, že i spodní část chodby mizí, jak strop dále klesá. Stáhla prsty vteřinu předtím, než je strop mohl uříznout.

Ráchel si ve tmě sedla. Ozvalo se zaskřípění osciloskopu o strop, pak stůl zapraskal a rozpadl se. Ráchel shýbala hlavu v krátkých zoufalých obloucích. Slyšela kovový skřípot -téměř připomínající dech - necelý metr od ní. Začala ustupovat, klouzala po podlaze náhle plné rozbitých přístrojů. Dech zesílil.

Cosi ostrého a velmi chladného ji uchopilo za zápěstí. Ráchel konečně vykřikla.

Na Hyperionu v té době nebyl hyperkomový vysílač. Ani loď *Farraux City* ho neměla. Proto se Sol a Sarai dozvěděli o nehodě své dcery teprve v době, kdy konzulát Hegemonie na Parvati uvědomil univerzitu hyperkomem, že Ráchel byla zraněna, že je v bezvědomí, ale její stav je stabilizován, a že ji vezou z Parvati na planetu Sítě Renesance na lékařské lodi. Let potrvá něco přes deset dní lodního času a pět měsíců časového dluhu. Těch pět měsíců bylo pro Sóla a Sarai hotovým utrpením a do doby, než lékařská loď dorazila na Renesanci, si tisíckrát představovali to nejhorší. Bylo to osm let, co Ráchel viděli naposledy.

Lékařské centrum v DaVinci byla vlastně vznášející se věž, udržovaná na paprscích energie. Pohled na moře Como byl úchvatný, ale Sol ani Sarai na něj neměli čas. Procházeli jedním stupněm za druhým a pátrali po dceři.

Doktorka Singh a Melio Arundez se s nimi setkali uprostřed budovy, na jednotce intenzivní péče. Představení

bylo krátké.

„Ráchel?“ zeptala se Sarai.

„Spí,“ odpověděla doktorka Singh. Byla to vysoká žena aristokratického vzhledu, ale s milýma očima. „Pokud můžeme říci, neutrpěla Ráchel žádné... ehm... fyzické zranění. Ale je už sedmnáct standardních týdnů v bezvědomí, podle jejího času. Teprve v posledních deseti dnech signalizují její mozkové vlny spíše hluboký spánek než koma.“

„Nechápu,“ řekl Sol. „Došlo tam k nehodě? Otřes mozku?“

„Něco se stalo,“ vysvětloval Melio Arundez, „ale nejsme si jisti, co to bylo. Ráchel byla v jednom z artefaktů... sama... její komlog ani ostatní přístroje nezaznamenaly nic mimořádného. Ale došlo k náhlému přílivu jevu, známého jako antientropické pole...“

„Časové vlny,“ doplnil Sol. „Víme o nich. Pokračujte.“

Arundez kývl a gestikuloval, jako by prohmatával vzduch. „Došlo... k prudkému nárůstu pole... spíše jako tsu-nami než pouhá vlna... Sfinga... artefakt, ve kterém byla Ráchel... jí byla zcela pohlcena. Tedy, nedošlo k *fyzickému* poškození, ale když jsme Ráchel našli, byla v bezvědomí...“ obrátil se k lékařce o pomoc.

„Vaše dcera byla v komatu,“ doplnila doktorka Singh. „Nemohli jsme ji za tohoto stavu umístit do hibernace...“

„Takže prodělala kvantový skok bez ní?“ tázal se Sol. Slyšel o psychologických újmách cestovatelů, kteří prodělali Hawkingův efekt bezprostředně.

„Ne, ne,“ uklidňovala ho Singh. „Její bezvědomí bylo takové, že ji chránilo stejně bezpečně jako hibernace.“

„Je *zraněná?“* chtěla vědět Sarai.

„Nevíme,“ pokrčila rameny doktorka. „Všechny životní systémy se vrátily skoro do normálu. Mozková aktivita se blíží stavu plného vědomí. Problémem je, že její tělo jakoby

absorbovalo...tedy, zdá se, jako by byla nakažená antien-tropickým polem.“

Sarai si promnula čelo. „Jako nemoc ze záření?“

Doktorka Singh zaváhala. „Ne přesně... eh... tento případ je zcela bezprecedenční. Dnes odpoledne se mají dostavit specialisté na nemoci stárnutí z Tau Ceti Centra, Lůsu a Mataxu.“

Sol se podíval ženě přímo do očí. „Doktorko, chcete říci, že Ráchel se na Hyperionu nakazila nějakou nemocí stárnutí?“ Na okamžik se odmlčel a pátral v paměti. „Něco jako Metuzalémovým syndromem nebo raným stádiem Alzhei-merovy choroby?“

„Ne,“ odporovala lékařka, „ve skutečnosti nemá nemoc vaší dcery jméno. Lékaři jí tu říkají Merlinova choroba. Víte... vaše dcera stárne normálním tempem... ale pokud můžeme říci, stárne pozpátku.“

Sarai odstoupila od skupiny a zírala na doktorku, jako by byla šílená. „Chci vidět svou dceru,“ prohlásila tiše, ale pevně. „Chci Ráchel vidět, a to *hned.* „

Ráchel se probudila necelých čtyřicet hodin po příchodu Sóla a Sarai. Během několika minut seděla na posteli a mluvila, i když se kolem ní míhali lékaři a technikové. „*Mami! Tati!* Co tady děláte?“ Než mohl kdokoli odpovědět, rozhlédla se a překvapeně zamrkala. „Moment, kde to *jsem? V* Keatsu?“

Matka ji vzala za ruku. „Jsme v nemocnici v DaVinci, drahoušku. Na Renesanci.“

Ráchel rozevřela oči téměř komicky. „Renesance. My jsme *v Síti ? „* Vyjeveně se rozhlížela.

„Ráchel, na co si naposledy vzpomínáte?“ vyptávala se doktorka Singh.

Mladá žena se na lékařku nechápavě zahleděla. „Poslední, co... si pamatuji, je, že jsem spala vedle Melia po...“ pohlédla na rodiče a dotkla se konečky prstů tváří. „Melio? Ostatní? Jsou...“

„Všichni z expedice jsou v pořádku,“ uklidňovala ji doktorka Singh. „Měla jste lehkou nehodu. Uplynulo asi sedm-

náct týdnů. Jste zpátky v Síti. Všichni z vaší skupiny jsou v pořádku.“

„Sedmnáct *týdnů... „* Pod zbytkem opálení Ráchel jasně zbledla.

Sol ji vzal za ruku. „Jak se cítíš, holčičko? „ Stisk jejích prstů byl znepokojivě slabý.

„Já nevím, tati,“ dostala ze sebe. „Unavená. Točí se mi hlava. Jsem *zmatená.“*

Sarai usedla na lůžko a objala ji kolem ramen. „To je v pořádku, malá. Všechno bude v pořádku.“

Do místnosti vstoupil Mého, neoholený, vlasy rozcuchané od spánku v čekárně. „Ráchel? „

Ráchel na něj pohlédla z bezpečí u matky. „Ahoj,“ zašeptala téměř nesměle, „tak jsem zpátky.“

Podle Sólová odvěkého názoru se medicína od dob pija-vic a křenových placek vlastně příliš nezměnila; dnes dají člověka do centrifugy a upravují magnetické pole jeho těla, bombardují oběť zvukovými vlnami, napojí se na buňky, aby se něco dozvěděli o RNA, a pak připustí, že vlastně nic nevědí, aniž by to veřejně přiznali. Jediné, co se změnilo, je výše účtu.

Dřímal v křesle, když ho vzbudil Rachelin hlas.

„Tati?“

Posadil se a vzal ji za ruku. „Ahoj, holčičko.“

„Kde to jsem, tati? Co se stalo?“

„Jsi v nemocnici na Renesanci, malá. Měla jsi nehodu na Hyperionu. Teď už jsi v pořádku, jen ti částečně nefunguje paměť.“

Ráchel mu sevřela ruku. „V nemocnici? V Síti? Jak jsem se sem dostala? Jak dlouho jsem tady?“

„Asi pět týdnů,“ zašeptal Sol. „Na co se naposledy pamatuješ, Ráchel?“

Posadila se a dotkla se čela, kde nahmatala drobounké senzory.

„Mého a já jsme mluvili s ostatními o tom, že umístíme pátrací zařízení do Sfingy. Ach... tati... neřekla jsem ti o Meliovi... on je...“

r

Hyperion

271

„Ano,“ přerušil ji Sol a podal jí komlog. „Tu máš, holčičko. Poslechni si to.“ Vyšel z pokoje.

Ráchel se dotkla displeje a zamrkala, když uslyšela svůj vlastní hlas. „Tak, Ráchel, právě jsi se probudila. Jsi zmatená. Nevíš, jak ses sem dostala. Víš, holka, něco se ti stalo. Poslouchej.

Nahrávám tohle dvanáctého dne desátého měsíce roku 457 po Hidžře, podle starého kalendáře roku 2739. Ano, já *vím*, že to je půl roku po poslední události, na kterou si pamatuješ. Poslouchej dál.

Něco se stalo ve Sfinze.

Zachytila té časová vlna. Změnila tě. Stárneš pozpátku, i když to zní nesmyslně. Tvé tělo každým okamžikem mládne, i když to není to nejdůležitější.

Když spíš... když *spíme*... tak zapomínáš. Ztratíš další den ze svých vzpomínek *před* tou nehodou a všechno, co následovalo. Neptej se mě proč. Doktoři to nevědí. Experti taky ne. Jestli chceš nějaké přirovnání, vzpomeň si na vira tasemnice... dříve takoví bývali... který ti požírá data v komlogu... *zpětně* od tvého posledního záznamu.

Taky nevědí, proč ztrácíš vzpomínky právě ve spánku. Pokoušejí se tě nechat vzhůru, ale po takových třiceti hodinách na chvíli upadneš do stavu katatonie a virus stejně udělá své. Tak k čemu to všechno.

Víš co? Tohle mluvení o sobě ve třetí osobě má jisté terapeutické účinky. Já tu teď ležím, čekám, až mě vezmou na další testy, a vím, že až se vrátím, tak zase usnu... a znova *všechno* zapomenu... a mám z toho strašnou hrůzu.

Tak, teď si na komlogu vyvolej další soubor. Máš tam připravený výčet všeho, co se od té nehody odehrálo. Ach... máma a táta jsou tady a vědí o Meliovi. Ale *já* už nevím všechno, co jsem věděla dříve. Kdy jsme se vlastně poprvé milovali, hmm? Druhý měsíc na Hyperionu? Tak to už nám zbývá jen několik týdnů, Ráchel, a pak budeme jen známí. Užij si svých vzpomínek, děvče, dokud ještě můžeš.

Tady je Ráchel ze včerejška, konec záznamu.“

Když Sol vešel, spatřil svou dceru sedět na lůžku. Stále pevně držela komlog, tvář měla bledou a vyděšenou.

„Tati...“

272

Dan Simmons

r

Hyperion

273

Posadil se k ní a nechal ji plakat... už dvacátou noc po sobě.

Osm standardních týdnů po příjezdu na Renesanci se Sol a Sarai rozloučili na multiportu Bran v DaVinci s Ráchel a Meliem a vrátili se domů na Barnardovu planetu.

„Myslím, že neměla odcházet z nemocnice,“ mumlala Sarai, když nastupovali na večerní let raketoplánem do Crawfordu. Pod nimi se rozkládal kontinent, plný pestrých záplat pravoúhlých polí obilí, připravených ke sklizni.

„Mamko,“ Sol se dotkl jejího kolena, „doktoři by si ji tam nechali napořád. Ale teď už jen z čiré zvědavosti. Udělali všechno, co mohli, aby jí pomohli... a nic. Musí si prožít svůj život.“

„Ale proč odešla... s ním?“ naléhala Sarai. „Sotva ho zná.“

Sol si povzdechl a opřel se o vypolštářované sedadlo.

„Za dva týdny si na něj už nebude pamatovat. Aspoň ne tak, jako teď. Podívej se na to z jejího pohledu. Každý den bojuje, aby se znovu orientovala ve světě, který zešílel. Je jí pětadvacet let a je zamilovaná. Nech ji, ať je šťastná.“

Sarai odvrátila tvář k oknu a oba mlčky sledovali rudé slunce - viselo jako uvázaný balon na kraji večera.

Sol byl ve druhém semestru, když Ráchel zavolala. Byla to jednosměrná zpráva přes Bránu ze Svobody, její obraz visel uprostřed staré holokomory jako rodinný duch.

„Ahoj, mami, ahoj, tati. Promiňte, že jsem v posledních týdnech nepsala ani nevolala. Asi víte, že jsem nechala studia. A Melia. Bylo pošetilé pokusit se dělat další postgraduál. V úterý zapomenu, o čem se mluvilo v

pondělí. I s disky a záznamy v komlogu to byla ztracená bitva. Mohla bych znovu zkusit bakalářky... na to si pamatuji *všechno!* Dělám si legraci.

A *s* Meliem to bylo příliš těžké. Nebo aspoň to tvrdí moje záznamy. Nebyla to *jeho* chyba, určitě ne. Byl jemný a trpělivý a milující až do konce. Jenom... víte, nemůžete začínat *každý den* s takovým vztahem od samého za-

l

čátku. Náš byt byl plný společných fotografií, poznámek, které jsem si o nás napsala, hologramů z Hyperionu, ale... však víte. Ráno byl pro mě absolutním cizincem. Odpoledne jsem začínala věřit tomu, co jsme prožili, i když jsem si nemohla vzpomenout. Večer jsem mu už plakala v náručí... a pak jsem dříve nebo později usnula. Je to takhle lepší.“ Rachelin obraz se zastavil, obrátil se, jako by chtěla přerušit spojení, a pak se ustálil. Usmála se na ně. „V každém případě jsem na nějakou dobu opustila školu. Lékařské středisko na Svobodě mě chtělo zaměstnat, ale musí počkat...mám nabídku z Výzkumného ústavu na Tau Ceti, která se těžko odmítá. Nabízejí mi... myslím, že tomu říkají 'výzkumný honorář'... je to víc, než co mi platili po čtyři roky v Nightenhelseru a i v Reich.

Odmítla jsem to. Budu s nimi nadále spolupracovat jako ambulantní pacient, ale z té řady transplantací RNA mám jizvy a pocit deprese. Mohla bych být samozřejmě deprimovaná už jen z toho, že si ráno nemohu vzpomenout, odkud ty jizvy mám. Haha.

Takže, nějakou dobu zůstanu s Tanou a pak možná... možná bych se vrátila na nějakou dobu domů. Za dva měsíce mám narozeniny... bude mi zase dvaadvacet. Legrační, co? Ale rozhodně je pro mě snazší být mezi lidmi, které znám, a s Tanou jsem se setkala těsně po svém příchodu sem, když mi bylo dvaadvacet... myslím, že rozumíte.

Takže... mám tam ještě svůj starý pokoj, mami, nebo jsi z něj udělala hernu mah-jongu, jak jsi mi vždycky vyhrožovala? Tak mi napište nebo zavolejte. Příště do toho dám peníze na oboustranné spojení, abychom spolu mohli mluvit. Teď jen... myslela jsem si...“

Ráchel zamávala. „Musím jít. Tak čau. Mám vás oba moc ráda.“

Sol odletěl do Bussardu týden před Rachelinými narozeninami, aby ji vyzvedl na jediném veřejném terminálu Brány na planetě. Uviděl ji první, jak stojí se zavazadly u květinových hodin. Vypadala mladě, ale nijak výrazně mladší od doby, kdy se s ní rozloučili na Renesanci. Ne, uvědomil si Sol, v jejím zjevu bylo méně *sebedůvěry*. Po-

třásl hlavou, aby se zbavil takových myšlenek, zavolal na ni a běžel k ní, aby ji objal.

Šokovaný výraz v její tváři, když ji pustil, byl tak zřejmý, že jej nemohl ignorovat. „Copak je, zlato? Co se děje?“

Byl to jeden z mála případů, kdy jeho dcera úplně ztratila řeč.

„Já... ty... zapomněla jsem,“ vykoktala. Potřásla hlavou známým způsobem a dokázala se najednou smát i plakat. „Vypadáš jen trochu jinak, tati. *Pamatuji* se, jak jsem odsud odjížděla, bylo to... doslova... včera. Když jsem viděla... tvoje vlasy...“ Ráchel si zakryla ústa.

Sol si přejel rukou po pleši. „Ach ano,“ vydechl a najednou se málem také smál i plakal. „S tvou školou a cestováním to bylo víc než jedenáct let. Jsem starý. A holohlavý.“ Znovu rozevřel náruč. „Vítej domů, drobečku.“

Ráchel se vrhla do ochrany jeho náruče.

Po několik měsíců šlo všechno dobře. Ráchel se cítila v rodinném prostředí jistější a pro Sarai bylo vypuknutí dceřiny nemoci zmírněno radostí, že ji má zase doma.

Ráchel vstávala každé ráno brzy a prohlížela si svou soukromou 'orientační show', ve které, jak Sol věděl, byly desítky obrázků Sóla a Sarai o deset let starší, než si pamatovala. Snažil se představit si, jaké to pro Ráchel muselo být: probudila se ve své posteli s nedotčenou pamětí, dvaadvacetiletá, doma na prázdninách před odjezdem na postgraduál na jiné planetě, a najednou našla rodiče zestárlé, stovky drobných změn doma i ve městě, nové zprávy... minuly ji celé roky historie.

Sol si to nedokázal představit.

Jejich první chybou bylo, že vyhověli Rachelinu přání a pozvali její staré přátele na oslavu dvaadvacátých narozenin: byli to titíž lidé, se kterými je slavila poprvé - poví-dává Niki, Don Stuart a jeho přítel Howard, Kathi Obegová a Marta Tynová, její nejlepší přítelkyně Linna McKylero-vá - všichni čerství absolventi; právě se zbavovali slupky dětství a připravovali se na nový život.

Ráchel se se všemi po návratu viděla. Ale spala... a zapomněla. A Sol a Sarai si pro jednou nevzpomněli, že

zapomněla.

Nikki bylo třicet čtyři a měla dvě děti - stále plná energie, stále upovídaná, ale podle Racheliných měřítek stará. Don a Howard si povídali o investicích, o sportovních úspěších jejich dětí a o nadcházející dovolené. Kathi byla zmatená, s Ráchel promluvila jen dvakrát a pak se chovala, jako by šlo o podvrženou osobu. Marta zjevně Ráchel záviděla její mládí. Linna, ze které se mezitím stala horlivá vyzna-vačka zenového gnosticismu, se rozplakala a brzy odešla.

Když byli pryč, seděla Ráchel v obývacím pokoji, plném zbytků po nezdařené party, a zírala na napůl snědený dort. Neplakala. Než šla nahoru, objala matku a otci zašeptala: „Tati, prosím tě, už mě nenech udělat něco takového."

Pak šla nahoru a usnula.

Toho jara měl Sol opět sen. Byl na velkém, temném místě, osvětleném jen dvěma rudými kruhy. A neznělo to absurdně, když zazněl monotónní hlas:

„Sole! Vezmi svou dceru, svou jedinou Ráchel, kterou miluješ, jdi na planetu zvanou Hyperion a nabídni ji jako oběť ohně na jednom z míst, která určím."

A Sol vykřikl do temnoty:

„Už ji máš, ty hajzle! Co mám udělat, abych ji dostal zpět? Řekni! Řekni, nebo táhni do pekel!"

A Sol Weintraub se probudil zpocený, se slzami v očích a hněvem v srdci. Slyšel, jak ve vedlejším pokoji Ráchel spí, zatímco ji užírá hrozný virus.

V měsících, které následovaly, byl Sol posedlý snahou získat co nejvíc informací o Hyperionu, o Hrobkách Času a o Štírovi. Jako zkušený výzkumník byl ohromen, že na tak přitažlivé téma může být k dispozici tak málo údajů. Byla tu samozřejmě Církev Stírá - na Barnardově planetě svůj chrám neměli, ale v Síti jich bylo hodné - ale brzy zjistil,

že najít konkrétní informace v kultovní literatuře o Štírovi je jako nakreslit mapu Sarnathu po návštěvě budhistického kláštera. V dogmatu Církve Štíra se mluvilo o čase, ale jen v tom smyslu, že Štír měl být '...andělem odplaty zpoza času', že pravý čas pro lidstvo skončil, když Stará Země zahynula, a že čtyři následující staletí byla 'falešným časem'. Sol nacházel v těch traktátech obvyklé spojení prázdného žvanění a nakupeného mysticismu, což je typické pro téměř všechny víry. Přesto měl v úmyslu navštívit jeden z chrámů Církve, až prověří serióznější zdroje.

Melio Arundez zorganizoval další expedici na Hyperion, rovněž sponzorovanou univerzitou v Reich, tentokrát s jediným cílem - izolovat a pochopit fenomén časových vln, který u Ráchel vyvolal Merlinovu chorobu. Velkým pokrokem bylo, že Protektorát Hegemonie se rozhodl vyslat s touto expedicí hyperkomový vysilač, který měl být instalován na konzuláte Hegemonie v Keatsu. I tak to potrvá více než tři roky času v Síti, než expedice doletí na Hyperion. Sólovým prvním impulsem bylo odejít s Arundezem a jeho týmem -v každém holodramatu se hrdinové vracejí na místo činu. Ale Sol tu touhu během několika minut překonal. Byl historik a filozof; jeho přínos expedici mohl být jen nepatrný. Ráchel měla stále zájmy a schopnosti skvělého absolventa a budoucího archeologa, ale těch schopností den ode dne ubývalo a Sol neviděl žádný přínos v jejím návratu na místo nehody. Každý den by pro ni byl šokem, probouzela by se v neznámém světě, její práce by na ní vyžadovala schopnosti, které nemá. Sarai by nic takového nedovolila.

Sol odložil práci na knize, na níž pracoval - analýza Kierkegaardových teorií etiky jako morálního kompromisu v mašinérii Hegemonie - a soustředil sp na sbírání tajemných informací o čase, o Hyperionu a o Abrahámově příběhu.

Měsíce běžné práce a shromažďování informací příliš neuspokojily jeho touhu po činnosti. Občas si vybíjel frustraci na lékařích a vědcích, kteří chodili Ráchel zkoumat jako řada poutníků svatou schránu.

„Jak se může sakra dít něco takového!" rozkřikl se na jednoho specialistu, který udělal tu chybu, že se choval k ot-

i

či pacientky povýšeně a zároveň shovívavé. Měl úplné holou hlavu, jeho tvář vypadala jako čáry na kulečníkové kouli. „Ona se začala zmenšovat!" křičel Sol a doslova držel ustupujícího experta pod krkem. „Ne tolik, aby to bylo vidět, ale množství hmoty v kostech se snižuje. Jak se vůbec může *začít* stávat dítětem? Co to *krucifix* dělá se zákonem zachování hmoty? „

Expert hýbal ústy, ale byl příliš vyděšen, aby promluvil. Jeho vousatý kolega odpověděl za něj. „Pane Weintraube, musíte pochopit, že vaše dcera momentálně obývá...eh... říkejme tomu lokalizovaná oblast obrácené entropie."

Sol se otočil ke druhému muži. „Chcete říci, že je jen lapena v bublině času, která cestuje zpět?"

„Ach...ne," zamumlal kolega a nervózně si mnul bradu. „Možná by lepší analogií bylo... aspoň z biologického hlediska... že mechanismus životního metabolismu se obrátil... eh..."

„Nesmysl," vyštěkl Sol. „Přece nepředělává exkrementy v potravu. A co nervová aktivita? Změníte směr elektrochemických impulsů a dostanete nesmysl. Její mozek *pracuje*, pánové... to její paměť mizí. A proč, pánové? Proč?"

Specialista konečně našel hlas.

„Nevíme proč, pane Weintraube. Z matematického hlediska se tělo vaší dcery podobá časově obrácené rovnici... nebo snad předmětu, který proletěl rychle rotující černou dírou. Nevíme, *jak* se to stalo ani proč se v tomto případě děje něco fyzikálně nemožného, pane Weintraube. Nevíme toho prostě dost."

Sol oběma mužům potřásl rukou. „Výborně. To je vše, co jsem chtěl vědět, pánové. Šťastnou cestu domů."

Na své jedenadvacáté narozeniny přišla Ráchel do otcova pokoje hodinu poté, když šli všichni spát. „Tati?"

„Copak je, holčičko?" Sol si natáhl župan a přešel k ní ke dveřím. „Nemůžeš spát?"

„Nespala jsem už dva dny," zašeptala. „Byla jsem dlouho vzhůru, abych mohla projít všechny ty záznamy, co jsem si nechala."

Sol přikývl.

„Tati, mohl bys jít dolů a dát si se mnou drink? Chci si s tebou o něčem popovídat."

Sol si vzal z nočního stolku brýle a sešel s ní po schodech.

Bylo to poprvé a jedinkrát, kdy se Sol se svou dcerou opil! Nebylo to bouřlivé pití - chvíli si povídali, pak si začali vyprávět vtipy a dávat si hádanky, až se oba tak chechtali, že nemohli dál. Ráchel začala vyprávět další příběh, a usrkla ze sklenky právě v nejlegračnější části, až jí whisky skoro tekla z nosu, jak se smála. Oba si říkali, že takovou legraci ještě nezažili.

„Půjdu pro další láhev," navrhl Sol, když slzy ustoupily. „Dean Moore mi dal loni na Vánoce skotskou... myslím."

Když se opatrnou chůzí vracel, seděla Ráchel na kanapi a pročesávala si prsty vlasy. Trochu jí nalil a oba chvíli pili mlčky.

„Tati?"

„Ano?"

„Celé jsem si to prošla. Viděla jsem se, slyšela se, viděla hologramy Linny a ostatních ve středním věku..."

„To snad ještě ne," namítl Sol. „Linně bude příští měsíc pětatřicet..."

„No, je *stará*, víš, jak to myslím. Přečetla jsem si lékařské zprávy, viděla jsem fotky z Hyperionu a víš co?"

„Co?"

„Ničemu z toho nevěřím, tati."

Sol postavil sklenici a zahleděl se na svou dceru. Měla tvář plnější než dřív, méně výraznou. A ještě krásnější.

„Chci říci, *vím*, že je to pravda," řekla a krátce, nesměle se zasmála. „Nemyslím si, že byste si s maminkou na mě vymysleli tak krutý žert. A navíc je tu ... tvůj věk... a noviny a všechno. Já vím, že je to *skutečné*, ale *nevěřím* tomu. Víš, co tím myslím, táto?"

„Ano."

„Když jsem se probudila, pomyslela jsem si: *No to je ohromné... zítra mám zkoušku z paleontologie a sotva jsem sáhla na učení.* Těšila jsem se, že Rogeru Shermanovi něco ukážu... myslí si, že je tak strašně *chytrý.* „

Sol se napil. „Roger zahynul před třemi lety při letecké nehodě jižně od Bussardu," prohlásil. Nebyl by to řekl, kdyby v sobě neměl whisky, ale musel zjistit, jestli se v téhle Ráchel skrývá jiná Ráchel.

„Já vím," odpověděla Ráchel a přitáhla kolena k bradě. „Podívala jsem se na údaje o všech, které znám. Gram je mrtev. Profesor Eikhardt už neučí. Niki si vzala nějakého... *obchodníka.* Za čtyři roky se toho stane hodně."

„Víc než jedenáct let," opravil ji Sol. „Cesta na Hyperion a zpět přidala ke tvému objektivnímu času šest let navíc."

„Ale to je normální," vykřikla Ráchel. „Lidé pořád cestují mimo Síť. *Jim* to nevadí."

Sol přikývl.

„Jenže tohle je jiné, holčičko."

Ráchel se dokázala usmát a vypila poslední hlt whisky. „No to je mi prohlášení." S třesknutím postavila sklenici. „Podívej, já jsem se rozhodla takhle. Zůstala jsem dva a půl dne vzhůru, abych prošla to všechno, co... jsem si připravila, abych věděla, co se stalo, co se děje... a *není to k ničemu.* „

Sol seděl bez hnutí a neodvažoval se ani dýchat.

„Myslím tím," pokračovala Ráchel, „když vím, že jsem každým dnem mladší, ztrácím vzpomínky na lidi, se kterými jsem se ještě ani *nesetkala*... co bude dál? Nemůžu přece být stále mladší a menší a neschopnější, až

jednoho dne prostě *zmizím?* Bože, tati," Ráchel si pevněji objala kolena, , je to jenom legrace, co? „

„Ne," odpověděl tiše Sol.

„Ne, určité ne," souhlasila Ráchel. Její oči, vždy veliké a temné, byly plné slz. „Musí to být pro tebe a maminku ta nejstrašnější noční můra. Každý den se na mě musíte dívat, jak scházím ze schodů... zmatená... probouzím se s včerejšími vzpomínkami, ale můj vlastní hlas mi říká, že včera bylo *před mnoha lety.* Že jsem prožila milostný románek s nějakým chlapíkem jménem Amelio..." „Melio," zašeptal Sol.

„To je jedno. Prostě to *nepomáhá.* Když to konečně začnu do sebe vstřebávat, jsem tak utahaná, že musím spát. Pak... no víš, co se stane pak."

„Co..." začal Sol a musel si odkašlat. „Co chceš, abychom udělali, maličká?"

Ráchel mu pohlédla do očí a usmála se. Byl to týž úsměv, kterým ho podarovávala od svého pátého týdne života. „Neříkej mi to, tati," pronesla pevně. „Nenech *mě,* abych si to řekla. Jen to bolí. Víš, já to *neprožila...* „ zarazila se a dotkla se čela. „Víš, co tím myslím, tati. Ta Ráchel, která odešla na jinou planetu a zamilovala se a ublížili jí... to byla *jiná Ráchel!* Neměla jsem sdílet její utrpení." Teď už plakala. „Rozumíš mi? Rozumíš?"

„Ano," odvětil Sol. Rozevřel náruč a ucítil na hrudi její teplo i slzy. „Ano, rozumím."

Příští rok často přicházely z Hyperionu hyperkomové zprávy, ale všechny zněly záporně. Podstata ani zdroj an-tientropických polí nebyly objeveny. Okolo Sfingy nebyla naměřena žádná neobvyklá aktivita časových vln. Experimenty s laboratorními zvířaty v oblasti časových vln a v její blízkosti měly za následek smrt některých zvířat, ale Mer-linova choroba se neopakovala. Melio každou zprávu končil slovy: „Vyřiďte Ráchel, že ji miluju."

Sol a Sarai použili peněz od univerzity v Reich, aby si dopřáli omezenou Poulsenovu kúru v Bussardu. Byli už příliš staří, aby jim proces umožnil žít dalších sto let, ale obnovil jejich vzhled páru, blížícího se spíš padesátce než sedmdesátce. Prohlíželi staré rodinné fotografie a zjistili, že není příliš obtížné oblékat se stejně jako před půldruhým desetiletím.

Šestnáctiletá Ráchel seběhla po schodech s komlogem vyladěným na univerzitní stanici. „Můžu dostat rýžové lupínky?"

„Nemáš je snad každé ráno?" usmála se Sarai.

„Ano," zašklebila se Ráchel. „Jen mě napadlo, jestli nám náhodou nedošly. Slyšela jsem telefon. To byla Niki?"

„Ne,"odvětil Sol.

„Kruci," řekla Ráchel a pohlédla na ně. „Promiňte. Ale ona mi *slíbila,* že zavolá hned, jak se dozví výsledky. Tři týdny od zkoušek. Musela jsem něco *slyšet.* „

„Neboj se," uklidňovala ji Sarai. Přinesla na stůl kávovar, nalila kávu Ráchel a pak sobě. „Neboj se, miláčku. „Slibuji, že budeš mít dobré výsledky a dostaneš se na kteroukoli školu."

„*Mami,* „ povzdechla si Ráchel. „Ty o tom nic *nevíš.* Je to tak bezohledný svět." Zamračila se. „Neviděli jste moji kalkulačku? Mám v pokoji všechno zpřeházené. Nemohla jsem *vůbec nic* najít."

Sol si odkašlal. „Dnes není škola, holčičko."

Ráchel vytřeštila oči. „Není škola? V úterý? Šest týdnů před maturitou? Co se děje?"

„Byla jsi nemocná," pronesla Sarai pevně. „Jeden den můžeš zůstat doma. Jen dneska."

Ráchel se zamračila ještě víc. „Nemocná? Já se necítím nemocná. Jen je mi nějak *divně.* Jako by věci nebyly... nebyly v pořádku. No, proč jste v obýváku přesunuli kanape? A kde je Chips? Volám ho a volám, ale on nejde."

Sol se dotkl dceřina zápěstí. „Byla jsi nějakou dobu nemocná, „ opakoval slova své ženy. „Doktor říkal, že jsi mohla ztratit pár vzpomínek. Popovídáme si na cestě na univerzitu. Chceš?"

Rachelina tvář se rozjasnila. „Místo školy univerzitu? Jasně." Zatvářila se, jako by se něčeho bála. „Dokud nenarazíme na Rogera Shermana. Na všechny se vytahuje a je tak *protivný.* „

„Nepotkáme Rogera," ujistil ji Sol. „Jsi připravená?"

„Skoro." Ráchel se naklonila a pevně matku objala. „Páček."

„Shledáček?" opáčila Sarai.

„O.K.," ušklíbla se Ráchel a potřásla dlouhými vlasy. „Jsem připravená."

Neustálé výlety do Bussardu si vyžádaly koupi éemvéč-ka. Toho chladného podzimního dne si Sol vybral nejpomalejší cestu, daleko pod dopravními tepnami, aby si dosyta užil pohledu a vůně pokosených polí. Mnoho mužů i žen pracujících na poli mu zamávalo.

Bussard se od Rachelina dětství značně rozšířil, ale sy-

nagoga pořád ještě stála na kraji jedné z nejstarších čtvrtí města. Budova byla stará, Sol byl starý, i jarmulka, kterou si u vchodu nasadil na hlavu, mu připadala stará, za ta desetiletí používání obnošená, ale rabín byl mladý. Sol si uvědomil, že mu musí být aspoň čtyřicet - vlasy mu na obou stranách hlavy začínaly řídnout - ale v Sólových očích nebyl o moc víc než chlapcem. Solovi se ulevilo, když mladý muž navrhl, aby svůj rozhovor dokončili v parku přes ulici.

Seděli na lavičce. Sóla překvapilo, když zjistil, že stále ještě drží v rukou jarmulku a přehazuje si ji z ruky do ruky. Ve vzduchu byla cítit vůně nořícího listí a déšť z minulé noci.

„Nerozumím vám úplně, pane Weintraube," říkal rabín. „Znepokojuje vás ten sen, nebo skutečnost, že vaše dcera onemocněla v době, kdy se vám zdál? „

Sol zvedl hlavu a pocítil na tváří sluneční teplo. „Přesně řečeno ani jedno. Jen mám stále pocit, že ty dvě věci spolu nějak souvisejí."

Rabín si přejel prstem po spodním rtu. „Jak stará je vaše dcera?"

„Třináct," zaváhal Sol.

„A ta nemoc... je vážná? Ohrožuje ji na životě?"

„Neohrožuje," povzdechl si Sol. „Ještě ne."

Rabín zkřížil paže přes tlusté břicho. „Nemyslíte si... mohu vám říkat Sole?"

„Samozřejmě."

„Sole, nemyslíte si snad, že tím snem... jste nějak vyvolal dceřinu nemoc? Doufám, že ne."

„Ne," odtušil Sol a chvíli mlčky pátral ve svém nitru, jestli mluví pravdu. „Ne, rabbi, nemyslím si..."

„Říkejte mi Mort."

„Dobře, Mořte. Nepřišel jsem, protože bych si myslel, že bych já - nebo ten sen - nějak způsobil Rachelinu nemoc. Ale zdá se mi, že moje podvědomí mi chce cosi sdělit."

Mort se lehce zahoupal. „Sole, možná by vám spíše pomohl specialista—neurolog nebo psycholog. Nejsem si jist,

„Zajímám se o Abrahámův příběh," přerušil ho Sol. „Seznámil jsem se s několika různými etickými systémy, ale

l

těžko mohu chápat takový, který začíná příkazem otci, aby zabil syna."

„Ne, ne, ne!" vykřikl rabín a mával mu před očima prsty připomínajícími dětské prstíky. „Když čas nadešel, Bůh zastavil Abrahámovu ruku. On by nedovolil lidskou oběť v Jeho jménu. Byla to *poslušnost* vůli Pána, která..."

„Ano," přikývl Sol. „Poslušnost. Ale je psáno: 'A pak Abrahám vztáhl ruku a uchopil nůž, aby podřízl svého syna'. Bůh musel nahlédnout do jeho duše a vidět, že Abrahám byl *připraven* Izáka zabít. Pouhá ukázka poslušnosti bez vnitřního přesvědčení by Boha Stvořitele neuspokojila. Co by se stalo, kdyby Abrahám miloval svého syna víc než Boha?"

Mort chvíli poťukával prsty o koleno a pak uchopil Sóla za paži. „Sole, vidím, že vás nemoc dcery znepokojuje. Nespojujte si ji s příběhem napsaným před osmi tisíci lety. Povězte mi něco víc o své dcerce. Malé děti už přece na nemoci *neumírají.* Ne v Síti."

Sol vstal, usmál se a ustoupil, aby si uvolnil paži. „Rád bych si s vámi promluvil víc, Mořte, opravdu. Ale musím se vrátit. Dnes večer učím."

„Přijdete do synagogy na šábes?" otázal se rabín a natáhl prsty v touze po posledním lidském kontaktu.

Sol upustil jarmulku do rukou mladšího muže. „Možná někdy přijdu, Mořte. Někdy určitě přijdu."

Později téhož podzimu vyhlížel Sol z okna pracovny a zahlédl temnou postavu muže, stojícího pod holým jilmem před domem. *Ta holovize,* pomyslel si a zachmuřil se. Po celá desetiletí se bál, že tajemství vyjde najevo, a věděl, že to bude znamenat konec jejich klidného života v Crawfordu. Vyšel do večerní nepohody.

„Melio? „ vykřikl překvapeně, když spatřil tvář vysokého návštěvníka.

Archeolog tam stál s rukama v kapsách dlouhého modrého kabátu. Přes deset let, která uplynula od jejich posledního setkání, Arundez příliš nezestárl - Sol předpokládal, že se sotva blíží třicítce. Jeho silně opálená tvář však byla

zvrásněná obavami. „Sole," zašeptal a téměř nesměle natáhl ruku.

Sol mu jí pevně potřásl. „Nevěděl jsem, že jste se vrátil. Pojďte dovnitř."

„Ne.“ Archeolog o krok ustoupil. „Jsem už tady přes hodinu. Sole, neměl jsem odvahu přijít ke dveřím.“

Sol chtěl něco říci, ale pak jen přikývl. Sám si dal také ruce do kapes. Nad tmavými lomenicemi domu už vyšly první hvězdy. „Ráchel teď není doma,“ vysoukal ze sebe konečné. „Šla do knihovny. Ona... myslí si, že má napsat úkol z dějepisu.“

Melio se ztěžka nadechl a přikývl. „Sole,“ zasípěl, „vy a Sarai musíte pochopit, že jsme dělali vše, co bylo v našich silách. Náš tým byl na Hyperionu téměř tři standardní roky. Byli bychom zůstali déle, kdyby nám univerzita nepozastavila fondy. Nebylo tam *nic*... „

„My víme,“ přikývl Sol. „Jsme vám vděční za vaše zprávy.“

„Strávil jsem sám ve Sfinze celé měsíce,“ pokračoval Melio. „Podle přístrojů to je jen mrtvá hromada kamení, ale někdy jsem měl pocit, že cítím... *cosi...*“ Znovu potřásl hlavou. „Zklamal jsem ji, Sole.“

„Ne,“ zavrtěl Sol hlavou a uchopil mladého muže přes vlněný kabát za rameno. „Ale mám otázku. Spojil jsem se se senátory... dokonce jsem mluvil s řediteli Vědecké rady... ale nikdo mi nedokáže vysvětlit, proč Hegemonie nevěnovala na průzkum jevů na Hyperionu více času a peněz. Zdá se mi, že ten svět měli začlenit do Hegemonie už dávno, už jen pro jeho vědecký potenciál. Jak mohou ignorovat takovou záhadu, jako jsou Hrobky Času?“

„Vím, co máte na mysli, Sole. I to předčasné zastavení fondů bylo podezřelé. Jako by Hegemonie záměrně prováděla politiku udržovat si Hyperion dál od těla.“

„Myslíte...“ začal Sol, ale v tu chvíli se k nim ve světle podzimních červánků přiblížila Ráchel. Ruce měla hluboko v kapsách červené vesty, vlasy měla ostříhané nakrátko podle desítky let starého způsobu, který tehdy mládež nosila, její tváře byly červené mrazem. Ráchel byla právě na prahu mezi dětstvím a počátkem dospělosti; dlouhé nohy

v džínách, sportovní obuv a prošívaná vesta připomínaly spíše chlapce.

Usmála se na ně. „Ahoj, tati.“ Ve slabém světle přistoupila blíž a nesměle Meliovi pokynula. „Promiňte, nechtěla jsem vás vyrušovat.“

Sol se nadechl. „To je v pořádku, holčičko. Ráchel, tohle je doktor Arundez z univerzity v Reich na Svobodě. Doktore Arundezi, moje dcera Ráchel.“

„Ráda vás poznávám,“ pozdravila Ráchel a upřímně se usmála. „Ach, Reich. Četla jsem jejich katalogy. *Hrozně* ráda bych se tam někdy dostala.“

Melio ztěžka přikývl. Sol viděl, jak mu ztuhla ramena i hruď. „Vy byste...“ začal Melio. „Tedy, co byste tam chtěla studovat?“

Solovi se zdálo, že Ráchel musela zaslechnout bolest v mužově hlase, ale ona se jen zasmála a pokrčila rameny. „Bože, *všechno*. Starý pan Eikhardt - ten, ke kterému chodím na nepovinné přednášky paleontologie a archeologie ve Výukovém centru - říká, že tam mají *obrovskou* katedru klasických a dávnověkých artefaktů.“

„To mají,“ vydechl Melio.

Ráchel nesměle pohlédla na cizince a povšimla si jeho napětí, i když neznala příčinu. „No, ale já jsem vás vyrušila. Musím jít nahoru a lehnout si. Prý mám nějaký zvláštní virus.... něco jako zánět mozkových blan, říká maminka, jsem z toho nějaká zmatená. Ale ráda jsem se s vámi seznámila, doktore Arundezi. Doufám, že vás někdy uvidím v Reich.“

„Já také doufám,“ odpověděl Melio a zíral na ni v matném světle tak upřeně, že Sol měl pocit, jako by se snažil zapamatovat si každičký okamžik tohoto setkání.

„No... dobře,“ hlesla Ráchel a se zamlaskáním gumových podešví svých bot ustoupila, „tak dobrou noc. Uvidíme se ráno, tati.“

„Dobrou noc, Ráchel.“

Zastavila se ve dveřích. Světlo plynových lamp ji dělalo mnohem mladší. „Páček.“

„Shledáček,“ zareagoval Sol a slyšel, jak totéž šeptá Melio.

Chvíli stáli mlčky a cítili, jak se na malé město snáší

noc. Kolem projel chlapec na kole, pod ním zašumělo listí, obruče zazářily ve světle starých pouličních světel. „Pojďte do domu,“ vyzval Sol svého mlčícího hosta. „Sarai vás ráda uvidí. Ráchel už bude spát.“

„Teď ne,“ odmítl Melio. Stál tam jako stín, stále ještě *s* rukama v kapsách. „Já musím... byla to chyba, Sole.“ Začal se odvracet, ale ještě se otočil. „Zavolám, až budu na Svobodě,“ dodal. „Dáme dohromady další expedici.“

„Dobře,“ přikývl Sol. *Tři roky letu,* pomyslel si. *Kdyby dnes večer odletěli, bylo by jí po jejich příletu ... necelých deset.*

Melio se zarazil, pozvedl ruku na rozloučenou a odcházel. Listí, šustícího pod botami, si nevšímal.

Sol ho už nikdy neviděl.

Největší chrám Štíra v Síti byl na Lůsu. Sol tam odcestoval několik týdnů před Rachelinými desátými narozeninami. Sama budova nebyla o mnoho větší než nějaká katedrála na Staré Zemi, ale díky štíhlým pilířům,

spirálovitým věžím a monumentálním vitrážím z matného skla mu připadala gigantická. Sol měl špatnou náladu a silná gravitace na Lůsu mu ji rozhodně nezvedla. Přes sjednanou schůzku s biskupem musel čekat celých pět hodin, než ho vpustili do vnitřního svatostánku. Většinu času strávil pozorováním pomalu se otáčející dvacetimetrové ocelové a polychromo-vané sochy, která mohla představovat legendárního Štíra -nebo to mohla být abstraktní pocta jakékoli ostré zbrani, která byla kdy vynalezena. Co Sóla zajímalo nejvíc, byly dvě rudé koule vznášející se v temném příšeří, které snad znázorňovalo lebku.

„Pane Weintraube?“

„Vaše Excelence,“ pozdravil Sol, Všiml si, že ministranti, vymítači, lektoři a dveřníci, kteří mu během dlouhého čekání dělali společnost, padli při knězově vstupu na temné dlaždice. Sol se formálně uklonil.

„Prosím, pojďte dál, pane Weintraube,“ vyzval ho kněz. Se zašuměním oděvu ukázal paží na dveře vedoucí do svatostánku Štíra.

Sol prošel vchodem a ocitl se v temném místě plném ozvěn, které se svým zařízením příliš nelišilo od jeho snu, a posadil se, kam mu biskup ukázal. Když kněz přešel k vlastnímu křeslu, které vypadalo jako malý trůn za umně vyřezávaným, ale veskrze moderním stolem, povšiml si Sol, že jeho hostitel je rodilý Lusan, poněkud podsaditý muž se silnými čelistmi. Avšak jeho zjev působil impozantně jako u většiny Lusanů. Šat mu zářil výraznou červení... jasná tepenná červeň se vlnila spíše jako vrstva tekutiny než jako samet či hedvábí a lemoval ji hermelín posázený onyxy. Na každém prstu měl biskup veliký prsten, střídavé černý a rudý, což v Solovi vzbuzovalo podivné představy.

„Vaše Excelence,“ začal Sol, „předem se omlouvám za jakékoli porušení chrámového protokolu, kterého jsem se dopustil... nebo kterého se dopustím. Přiznávám, že o Církvi Štíra toho vím málo, ale to málo, co vím, mě přivedlo sem. Odpusťte mi, jestli projevím svou neznalost nevhodnými slovy či výrazy.“

Biskup zatřepal prsty v záporném gestu. Rudé a černé kameny ve slabém světle zazářily. „Tituly nejsou důležité, pane Weintraube. Nazývat nás 'Vaše Excelence' je ze strany nevěřícího zcela přijatelné. Musíme vám však sdělit, že oficiální název našeho skromného sdružení je Církev Konečného vykoupení a bytost, které lidé tak lehkomyslně říkají... Štír... my sami nazýváme... pokud vůbec vezmeme Jeho jméno do úst... Pánem bolesti, nebo častěji Avata-ra. Předneste prosím svou důležitou žádost, kterou pro nás máte.“

Sol se lehce uklonil. „Vaše Excelence, jsem učitel...“

„Promiňte, že vás přerušuji, pane Weintraube, ale jste víc než učitel. Vy jste učenec. Známe velmi dobře vaše spisy o morální hermeneutice. Její rozumování je scestné, ale představuje výzvu. Často ji používáme ve svých kursech při doktrínami apologetice. Prosím, pokračujte.“

Sol zamrkal. Jeho práce byla kromě úzkých akademických kruhů téměř neznámá a proto ho biskupovo uznání ohromilo. Trvalo mu pět vteřin, než se úplně sebral, ale nakonec dal přednost vysvětlení, že biskup chtěl vědět, s kým mluví a že má výborné zvědy. „Vaše Excelence, na mém

povolání nezáleží. Chtěl jsem se s vámi setkat, protože mé dítě... moje dcera... onemocněla. Její nemoc je možná důsledkem výzkumů, které prováděla v oblasti důležité pro vaši Církev. Samozřejmě mluvím o takzvaných Hrobkách Času na planetě Hyperion.“

Biskup zvolna přikývl. Sol uvažoval, zda už o Ráchel ví.

„Jste si vědom, pane Weintraube, že oblast, o které jste se zmínil... kterou my nazýváme Archy úmluvy... byla nedávno prohlášena místní hyperionškou vládou za území uzavřené pro takzvaný výzkum? „

„Ano, Excelence. Slyšel jsem to. Vím, že vaše Církev měla na přijetí tohoto rozhodnutí lví podíl.“

Biskup na to prohlášení nereagoval. Kdesi v temnotách zavonělo kadidlo a zazněly zvonky.

„V každém případě jsem doufal, Excelence, že by některý aspekt doktríny vaší Církve mohl vrhnout nové světlo na onemocnění mé dcery.“

Biskup předklonil hlavu, takže jediný paprsek světla, který ho ozařoval, se mu leskl na čele a oči nechával ve stínu. „Přejete si být uveden do mystérií Církve, pane Weintraube?“

Sol se dotkl prstem vousů. „Ne, Excelence, pokud by to nepřispělo ke zlepšení stavu mé dcery.“

„A přeje si vaše dcera být zasvěcena Církví Konečného vykoupení? „

Sol na okamžik zaváhal. „Opět, Excelence - chce, aby se jí dařilo dobře. Pokud by jí přijetí do Církve pomohlo nebo ji vyléčilo, vážně bych o tom uvažoval.“

Biskup se se zašustěním hávu opřel do křesla. Červená barva jako by v temnotě odplývala. „Mluvíte o *fyzickém stavu,* pane Weintraube. Naše Církev je konečným soudcem *duševního* spasení. Je vám jasné, že první vždy vyplývá z druhého?“

„Jsem si vědom, že takové je staré a značně rozšířené přesvědčení. „Mé ženě i mně záleží na tom, aby naše dcera byla zdravá po každé stránce.“

Biskup si podepřel mohutnou hlavu sevřenou pěstí. „Jaká je podstata nemoci vaší dcery, pane Weintraube? „

„Je to... nemoc související s časem, Excelence.“

Biskup se předklonil, náhle napjatý a ostražitý.

„A ve kterém z posvátných míst jste říkal, že vaše dcera přišla ke své nemoci, pane Weintraube?“

„V artefaktu nazývaném Sflnga, Excelence.“

Biskup se vztyčiltak prudce, že papíry z jeho stolu spadly na zem. I bez těžkého oděvu by muž měl dvojnásobek Sólovy váhy. Ve splývajícím rudém šatu a v plné výšce se nyní kněz Stírá tyčil nad Sólem jako ztělesněná Červená smrt. „Můžete jít!“ zahřměl obrovitý muž. „Vaše dcera je nejpožehnanějším a nejprokletějším ze všech lidí. Nemůžete pro ni nic udělat, vy... ani Církev... ani jakákoli jiná síla tohoto světa.“

Sol stál... nebo spíš seděl... na svém. „Vaše Excelence... byla by nějaká možnost...?“

„NE!“ zahřměl biskup, rudý ve tváři, dokonale neoblomné zjevení. Zabušil do stolu. Ve dveřích se objevili vymítači a lektoři v černých róbách s rudým vyšíváním, které byly slabým odleskem biskupova hávu. Dveřníci, celí v černém, splývali se stíny. „Audience skončila,“ oznámil biskup méně hlasitě, ale tónem, který nepřipouštěl odpor. „Vaše dcera byla Avatarou vybrána, aby odčinila hříchy tak, jak musí jednou trpět všichni hříšníci i nevěřící. Velmi brzy.“

„Excelence, kdybych mohl prosit jen o pět dalších minut vašeho času...“

Biskup luskl prsty a vymítači předstoupili, aby Sóla vyvedli ven. Byli to Lusané. Každý z nich by si poradil s pěti učenci Sólový velikosti.

„Vaše Excelence...“ křičel Sol, když prvního muže setřásl. Ostatní tři vymítači přišli svému druhovi na pomoc, zatímco stejně svalnatí lektoři stáli opodál. Biskup se odvrátil a jako by zíral do temnoty.

Ve vnějším svatostánku se rozléhaly ozvěny výkřiků, skřípění Sólových podrážek a alespoň jedno ostré zaječení, když se Sólová noha dotkla méně kněžské části těla vůdce vymítačů. Ale výsledek debaty to neovlivnilo. Sol vyletěl na ulici. Poslední dveřník se otočil a vyhodil za ním zmačkaný klobouk.

Deset dalších dní na Lůsu Solovi kromě únavy ze zvýšené gravitace nic nepřineslo. Byrokracie Chrámu na jeho žá-

dosti nereagovala. Když se pokoušel proniknout dovnitř, čekali na něj vymítači už v hale.

Sol se vydal Branou na Novou Zemi a Renesanci, na Fuji a TC^2, na Deneb Drei, Deneb Vier, ale všude pro něj byly Chrámy- Štíra zavřeny.

Sol, vyčerpaný, frustrovaný a bez peněz, se vrátil na Barnardovu planetu, najal si éemvéčko a dorazil domů hodinu před Rachelinými narozeninami.

„Přivezls mi něco, tati?“ ptala se vzrušeně desetiletá dcerka. Sarai jí toho dne řekla, že tatínek musel odjet.

Sol vytáhl balíček. Byla to sebraná řada *Anny ze zelených lomenic.* Nebylo to to, co jí chtěl přivézt.

„Můžu to otevřít?“

„Později, maličká. S ostatními dárky.“

„Ach, *prosím,* tati. Aspoň jeden dárek. Než sem přijde Niki a ostatní.[1']

Sol vyhledal pohled své ženy. Zavrtěla hlavou. Ráchel si pamatovala, že před několika málo dny pozvala Niki, Lin-nu a své ostatní přátele na oslavu. Sarai si ještě nestačila vymyslet výmluvu.

„Tak dobře, Ráchel,“ povolil. „Jen tenhle před oslavou.“

Zatímco se Ráchel vrhla na balíček, povšiml si Sol ve vedlejším pokoji obrovského balíku, převázaného červenou stužkou. Ráchel poprosila rok před desátými narozeninami o nové kolo. Sol unaveně přemýšlel, jestli bude zítra překvapená, že tu vidí nové kolo den *před* svými desátými narozeninami. Nebo se možná v noci kola zbaví, až Ráchel usne.

Sol se zhroutil na pohovku. Červená stužka mu připomněla biskupův háv.

Sarai se nikdy nevzdávala minulosti snadno. Pokaždé, když vyprala, složila a odložila kus dětských šatiček, ze kterých Ráchel vyrostla, přelévala tajně slzy, o kterých Sol nějak věděl. Sarai ukládala předměty z každého období Ra-chelina dětství a těšila se z každodenního *normálního* průběhu věcí, který tiše přijala jako to nejlepší v životě. Vždy měla pocit, že podstata lidských zkušeností nespočívá ve

vrcholných prožitcích, svatebních dnech a vítězstvích, která zůstala v paměti jako data zakroužkovaná červeně ve starých kalendářích, ale spíše v podvědomém přílivu drobných věcí - jako víkendové odpoledne, kdy se každý člen rodiny věnuje svým zálibám, občas spolu prohodí pár vět, které brzy zapomenou, ale *souhrn* všech těch hodin vytváří významný a trvalý celek.

Sol našel Sarai na půdě.

Tiše plakala, když procházela zásuvky. Nebyly to tiché slzy, které kdysi přelévala pro konec těch malých věcí. Sarai Weintraubová byla *rozzlobená.*

„Co to děláš, mámo?“

„Ráchel potřebuje šaty. Všechno je jí příliš velké. To, co je na osmiletou holčičku, se nehodí pro sedmiletou. Mám tu ještě něco z jejích věcí.“

„Nech to být,“ pokrčil rameny Sol. „Koupíme něco nového.“

Sarai zavrtěla hlavou. „A ona se bude každý den divit, kam se poděly její oblíbené šaty? Ne, něco jsem schovala. Někde tady to musí být.“

„Udělej to později.“

„Sakra, není *žádné* později!“ vykřikla Sarai a pak se odvrátila a zakryla si tvář dlaněmi. „Promiň.“

Sol ji objal. Přes omezenou Poulsenovu kúru byly její holé paže tenčí, než si pamatoval. Žily a provazce pod drsnou kůží. Pevně ji k sobě přitiskl.

„Promiň,“ opakovala a teď už vzlykala. „To není *spravedlivé.* „

„Není,“ přikývl Sol. „Není to spravedlivé.“ Sluneční svit pronikal zaprášenými okenicemi a zářil na půdě jako v katedrále. Sol měl vždycky rád vůně na půdě - teplý a zatuchlý *příslib* nepoužívaného místa, plného netušených pokladů. Dnes bylo v troskách.

Dřepl si u jedné z beden. „Pojd[1], miláčku, budeme hledat spolu.“

Ráchel byla dále šťastná, plná života, jen trochu zmatená nesrovnalostmi, se kterými se setkávala každé ráno po

probuzení. Jak mládla, bylo stále snazší vysvětlovat zrněny, ke kterým došlo jakoby za jedinou noc - starý jilm před domem zmizel, objevil se nový činžovní dům na rohu, kde dříve bydlel v koloniálním domě pan Nesbit, žádní přátelé nepřicházeli. Sol mohl pozorovat pružnost mysli dětí tak jako nikdy. Představoval si Ráchel, jak žije na vrcholu vlny času a nevidí temné mořské hlubiny, udržuje rovnováhu svou malou zásobou vzpomínek a plně se věnuje těm dvanácti až patnácti hodinám *přítomnosti,* které má každý den povoleny.

Ani Sol ani Sarai si nepřáli, aby byla jejich dcera izolována od ostatních dětí, ale udržovat kontakt bylo obtížné. Ráchel si nadšeně hrála s 'novou holčičkou' nebo s 'novým chlapečkem' ze sousedství - s dětmi ostatních učitelů, s vnuky přátel, na chvíli s dcerou Niki - ale ostatní děti si musely zvyknout, že se *a* nimi Ráchel každý den opět seznamuje a nic z jejich společné minulosti si nepamatuje. Jen několik jich bylo natolik rozumných, aby v té hře kvůli kamarádce pokračovalo.

Příběh Racheliny zvláštní nemoci nebyl přirozeně v Crawfordu tajemstvím. Pravda se rozšířila po univerzitě v prvním roce po Rachelině návratu a brzy to vědělo celé město. Crawford zareagoval stejně, jak to odedávna dělala všechna provinční města - některé jazyky neustále klepaly, někteří lidé nedokázali v hlase ani pohledu skrýt lítost i radost nad neštěstím, toho druhého - ale většina obyvatel rozprostřela nad Weintraubovou rodinou ochranná křídla, jako když ptačí matka chrání své mladé.

Přesto jim nebylo umožněno vést normální život a i když byl Sol přinucen ukončit výuku a odejít brzy do důchodu v důsledku cest za pomocí pro Ráchel, nikdo se o pravém důvodu nezmínil.

Samozřejmě to nemohlo vydržet dlouho. Jednoho jarního rána, když Sol vyšel na terasu a spatřil svou vzlykající sedmiletou dceru, jak se vrací z parku obklopená davem novinářů se zapnutými kamerami a nataženými komlogy, věděl, že jedna etapa jejich života skončila. Sol seskočil z terasy a vrhl se k Ráchel.

„Pane Weintraube, je pravda, že vaše dcera se nakazila

nevyléčitelnou chorobou času? Co se stane za sedm let? To jen tak zmizí? „

„Pane Weintraube! Pane Weintraube! Ráchel říká, že si myslí, že Raben Dowell je vrchním administrátorem Senátu a že je rok 2711. Opravdu ztratila čtyřiatřicet let, nebo je to jen pominutí smyslů způsobené Merlinovou chorobou?“

„Ráchel! Pamatuješ si, jak jsi byla dospělou ženou? Jaké to je, být znovu dítětem? „

„Pane Weintraube! Pane Weintraube! Jen jediný obrázek, prosím. Co takhle fotografii Ráchel, když byla starší, a vy s dítětem, jak se na ni díváte?“

„Pane Weintraube! Je pravda$_t$ že je to prokletí Hrobek Času? Viděla Ráchel samotného Stírá?“

„Hej, Weintraube! Sole! Hej, Sole! Co budete vy a vaše panička dělat, až dítě zmizí?“

Jeden novinář zastoupil Solovi cestu ke dveřím. Naklonil se a stereočočky v jeho očích se protáhly, jak se zaostřily na Ráchel. Sol ho popadl za dlouhé vlasy, svázané šikovně do copánku, a mrštil jím stranou.

Dav řval a hučel před domem po celých sedm týdnů. Sol si jasně uvědomil, co o malých městech podvědomě tušil a pak zapomněl: byla často nudná, vždy omezená, občas se zajímala o věci jednotlivce, ale nikdy se

nepropůjčila k té divoké honičce zvané 'právo veřejnosti na informace'.

Ale Síť ano. Sol nechtěl, aby se jeho rodina stala permanentním vězněm v obležení reportérů, a tak raději sám přešel do útoku. Dohodl interview na nejsledovanějších programech, přenášených kabelem přes Brány do celé Sítě, zúčastnil se diskusí ve Velkém sněmu a osobně se dostavil na sjezd lékařských výzkumníků na Promenádě. Během deseti měsíců požádal o pomoc pro svou dceru na osmdesáti planetách.

Nabídky proudily z desítek tisíc zdrojů, ale většina pocházela od rádoby léčitelů, autorů nejrůznějších projektů, institucí a vědců na volné noze, kteří nabízeli své služby výměnou za reklamu, od vyznavačů Štíra a jiných náboženských fanatiků, poukazujících na oprávněnost Racheli-na trestu. Objevovaly se žádosti nejrůznějších reklamních agentur o vystupování v reklamách, nabídky sdělovacích

prostředků na vystoupení s Ráchel, výrazy sympatie od neznámých lidí - často doprovázené kreditními čipy - projevy nedůvěry ze strany vědců, návrhy holovizních producentů a knižních vydavatelů na výlučná práva na Rachelin život a celá záplava nabídek nemovitostí.

Univerzita v Reich zaplatila vyhodnocovací tým, aby nabídky vytřídil a zjistil, zda by některá z nich mohla Ráchel pomoci. Většina z nich neměla žádnou cenu. Několik návrhů na léčení nebo výzkum tým vážně posuzoval. Nakonec ale žádný z nich nenabídl ani jediný způsob výzkumné ani experimentální terapie, kterou by na univerzitě již sami nevyzkoušeli. Sol si povšiml jedné krátké hyperkomové zprávy. Byla od předsedy kibucu K'far Šalom na Hebronu a zněla:

AŽ TOHO BUDE PŘÍLIŠ, PŘIJĎTE.

Brzy toho opravdu bylo příliš. Po několika prvních měsících slávy se obležení zmírnilo, ale to byl pouze úvod ke druhému jednání. Všechny bulvární faxy hovořily o Solovi jako o 'Věčném židovi', zoufalém otci toulajícím se po vesmíru a hledajícím lék pro podivnou nemoc své dcery - titul nanejvýš ironický, když vezmeme v úvahu Solovu nechuť cestovat. Sarai byla samozřejmě 'plačící matka' a Ráchel 'dítě odsouzené k záhubě' nebo, jak se objevila v jednom zvlášť inspirujícím titulku 'panenská oběť kletby Hrobek času'. Nikdo z členů rodiny nemohl vyjít ven, aby nenašel za stromem novináře nebo holokameramana.

Crawford zjistil, že na neštěstí Weintraubů může vydělat peníze. Nejprve se město drželo zpátky, ale když se nastěhovali podnikatelé z Bussardu se svými krámky s dárky, tričky, výlety a datačipy pro turisty, kteří přicházeli ve stále větším počtu, místní obchodníci nejprve lehce zakolísali, pak zaváhali a nakonec se jednomyslně rozhodli, že pokud se tu má obchodovat, nesmí zisk shrábnout cizinci.

Po čtyřech stech třiceti osmi standardních letech relativního klidu se v městě Crawford objevil terminál Brány. Návštěvníci už nemuseli přetrpět dvacetiminutový let z Bussardu. Davy narůstaly.

l

Toho dne, kdy se stěhovali, hustě pršelo a ulice byly prázdné. Ráchel neplakala, ale celý den měla široce rozevřené oči a mluvila tlumeným hlasem. Bylo to deset dní před jejími šestými narozeninami. „Ale tati, *proč* se musíme stěnovat?“

„Prostě musíme, miláčku.“ „Ale proč?“

„My to musíme udělat, maličká. Na Hebronu se ti bude líbit. Je tam mnoho parků.“

„Ale jak to, žes nikdy *neřekl*, že se budeme stěhovat?“ „Říkal jsem to, holčičko. Určitě jsi zapomněla.“ „Ale co babička a dědeček a strejda Richard a teta Tetha a strejda Saul a všichni?“

„Mohou nás kdykoli navštívit.“ „Ale co Niki a Linna a moje *kamarádky?*“ Sol neodpověděl a odnesl do éemvéčka poslední zavazadlo. Dům byl prodán a prázdný; nábytek také prodali nebo předem poslali na Hebron. Po celý týden přicházel nepřetržitý proud příbuzných a přátel, Sólových kolegů a dokonce několik lékařů z týmu z Reich, kteří po osmnáct let s Ráchel pracovali, ale teď byla ulice prázdná. Po plastikovém trupu starého éemvéčka stékal déšť ve spletitých pramíncích. Všichni tři chvíli seděli mlčky ve vozidle a dívali se na dům. Vnitřek byl cítit mokrou vlnou a promáčenými vlasy.

Ráchel k sobě přitiskla medvídka, kterého před šesti měsíci Sarai vyčarovala z půdy. Řekla: „To není spravedlivé.“ „Ne,“ přikývl Sol, „to není.“

Hebron byla planeta pouští. Díky čtyřem staletím terra-formace měl dýchatelnou atmosféru a několik milionů akrů orné půdy. Bytosti, které zde předtím žily, byly malé, odolné a velmi opatrné, stejně tak jako tvorové dovezení ze Země, včetně člověka.

„Ach,“ povzdechl si Sol, když dorazili do prosluněné vesničky Dan_nad prosluněným kibucem K'far Šalom, ‚jací jsme to my Židé masochisti. Dvacet tisíc prozkoumaných planet nám vyhovovalo, když započala Hidžra, a ti potřeš-těnci skončili tady.“

Ale nebyl to masochismus, který sem přivedl jak první kolonisty, tak Sóla a jeho rodinu. Hebron byl pokryt převážně pouští, ale úrodné oblasti byly úrodné až děsivě. Sinajská univerzita byla v Síti všeobecně respektována a její lékařské centrum vábilo bohaté pacienty, což neslo družstvu slušný zisk. Na Hebronu byl jediný terminál Brány v Novém Jeruzalémě a zřízení dalších nebylo povoleno. Hebron, který nepatřil do Hegemonie ani do Protektorátu, uvalil na používání Brány turisty těžké poplatky a mimo Nový Jeruzalém nepovolil turistický ruch. Pro Žida toužícího po soukromí to bylo snad nejbezpečnější místo ze tří set planet, obývaných člověkem.

Kibuc byl družstvem spíše podle tradice než ve skutečnosti. Weintraubovi byli uvítáni ve svém novém domově -skromné budově z vepřovice sušené na slunci, místo pravých úhlů všude křivka, holé dřevěné podlahy a pohled ze svahu na rozlehlou poušť, rozkládající se za pomerančovníkovými a olivovými sady. Jako by slunce vysušovalo všechno, napadlo Sóla, i obavy a zlé sny. Světlo bylo přímo hmatatelné. Večer se jejich dům leskl růžovou září celou hodinu po západu slunce.

Každé ráno seděl Sol u lůžka .dcery, než se vzbudila.

První minuty, kdy se zmateně rozhlížela, pro něj byly vždy bolestné, ale chtěl si být jistý, že bude tím prvním, co Ráchel každý den uvidí. Držel ji a odpovídal na otázky.

„Tati, kde to jsme?“

„Na překrásném místě, maličká. Povím ti o něm po snídani.“

„Jak jsme se sem dostali?“

„Prošli jsme Branou, pak jsme letěli a nakonec jsme šli pěšky,“ vysvětloval. „Není to příliš daleko... ale dost daleko, aby to bylo pěkné dobrodružství.“

„Ale je tu moje postýlka... moje zvířátka... jak to, že se nepamatuju, jak jsem sem přišla?“

A Sol ji jemně uchopil za ramena, podíval se do jejích hnědých očí a řekl: „Měla jsi nehodu, Ráchel. Pamatuješ se na *Ropuchu, které se stýská po domově?* Terrence se tam

udeří do hlavy a na několik dní zapomene, kde bydlí. To je něco podobného.“

„A už je mi lip? „

„Ano,“ přikývl vždy Sol, „teď už je ti mnohem lip.“ Domem se začala šířit vůně snídaně a oba vyšli na terasu, kde čekala Sarai.

Ráchel měla víc kamarádů než kdykoli předtím. V kibu-cu byla škola, kde ji vždy rádi přivítali, každý den znovu. Během dlouhého odpoledne si děti hrály v sadech a prozkoumávaly horské svahy.

Avner, Robert a Efraim, starší Rady, přesvědčovali Sóla, aby pokračoval v práci na své knize. Hebron se pyšnil množstvím učenců, malířů, hudebníků, filozofů, spisovatelů a skladatelů, kterým poskytl ochranu jako občanům a dlouhodobým usedlíkům. Zdůrazňovali, že dům je darem od státu. Sólová penze, i když podle měřítek Sítě malá, jejich skromným potřebám v kibucu K'far Šalom více než dostačovala. Sol však ke svému překvapení zjistil, že se mu zamlouvá fyzická práce. Ať už pracoval v sadech, čistil dosud neobdělávaná pole od kamení neba opravoval zeď nad městem, zjišťoval, že jeho duše i mysl jsou svobodnější než po většinu let života. Objevil, že dokáže bojovat s Kierke-gaardem při čekání, až zaschne malta, a při pečlivé kontrole jablek a hledání červů vidí Kanta a Vandeura z nového pohledu. Ve věku třiasedmdesáti standardních let Sol poprvé poznal mozoly.

Po večerech si hrál s Ráchel a-pak se vydal se Sarai na procházku ke kopcům, zatímco Judy nebo jiné děvče ze sousedství hlídalo jejich spící dítě. Jeden víkend se vydali do Nového Jeruzaléma, jen Sol a Sarai, poprvé sami od doby, kdy se k nim Ráchel před sedmnácti standardními roky vrátila.

Ale všechno nebyla jen idyla. Až příliš časté byly dny, kdy se Sol probudil v posteli sám, přešel bos do haly a našel tam Sarai, jak pozoruje spící Ráchel. A často se na konci dlouhého dne Ráchel při koupeli ve staré vaně z keramiky nebo když ji zaháněl domů, jakmile zdi domu zrůžovély, zeptala:

„Tati, líbí se mi tady, ale můžeme už zítra domů?“ A Sol přikývl. A po pohádce na dobrou noc, ukolébavce a puse na dobrou noc, když si byl jistý, že Ráchel spí, chystal se po špičkách odejít, zaslechl zastřené: „Páček,“ zpod peřiny a odpovídal: „Shledáček?“ Když pak sám ulehl vedle tiše oddechující a snad spící ženy, kterou miloval, díval se na slabé paprsky světla jednoho nebo obou malých měsíců Hebronu nad zdmi a rozprávěl s Bohem.

Sol hovořil s Bohem už několik měsíců, než si uvědomil, co dělá. Ta myšlenka ho pobavila. Jejich rozhovory nebyly v žádném případě modlitbou, měly podobu rozzlobeného monologu, který se těsně předtím, než mohl přejít v jízlivosti, změnil v rozčilenou výměnu argumentů sama se sebou. Ale ne jen se sebou. Sol si jednoho dne uvědomil, že předmět těch žhavých debat byl tak hluboký, otázky, které nastoloval, byly natolik závažné a měly

tak široký dosah, že jedinou osobou, *s* níž se mohl přít, byl samotný Bůh. Jelikož pojetí jediného Boha, který v noci bdí, stará se o lidské bytosti a zasahuje do života jednotlivců, připadalo Solovi vždy zcela absurdní, měl při podobných rozhovorech pochyby o svém duševním zdraví.

Ale rozhovory pokračovaly.

Sol chtěl vědět, jak může nějaký etický systém - natož náboženství natolik odolné, že vydrželo všechno zlo, které na ně člověk uvalil - strpět příkaz Boha člověku, aby zavraždil svého syna. Pro Sóla nebylo důležité, že příkaz byl v posledním okamžiku odvolán. Nebylo důležité, že příkaz měl být zkouškou poslušnosti. Právě myšlenka, že právě tato Abrahámova *poslušnost* mu umožnila stát se otcem všech kmenů Izraele, uváděla Sóla do stavu zuřivosti.

Po padesáti pěti letech života a práce věnované dějinám etických systémů došel Sol Weintraub k jedinému, nezvratnému závěru: jakákoli věrnost božstvu, obdobnému pojmu nebo univerzálnímu principu, která stavěla *poslušnost* nad slušné chování vůči nevinnému člověku, byla zákonitě zlem.

- *Tak definuj pojem 'nevinnému'* zazněl lehce pobavený, lehce nevrlý hlas, který si Sol *s* těmito argumenty spojoval.

- Dítě je nevinné, odpověděl Sol. Izák byl nevinný. Ráchel také.

- *'Nevinné.' jen proto, že je to dítě?*

- Ano.

- *A neexistuje situace, kdy je třeba prolít krev nevinného z důležitějších příčin?*

- Ne, myslel Sol. Žádná neexistuje.

- *Ale předpokládám, že pojem 'nevinných' není omezen jen na děti.*

- Sol zaváhal, vycítil past a snažil se zjistit, kam jeho podvědomý oponent míří. Nedokázal to. Ne, pomyslel si, pojem 'nevinných' se týká i ostatních lidí, nejenom dětí.

- *Jako Ráchel? Když jí bylo dvacet čtyři? Nevinný by neměl být obětován v žádném věku?*

- Právě tak.

- *Možná je toto součást lekce, kterou musel Abrahám projít, než se mohl stát otcem požehnaného národa na zemi.*

- Jaké lekce? ptal se Sol. Jaké lekce?

Ale hlas v jeho vědomí zmlkl a byl slyšet jen zpěv nočních ptáků venku a slabé oddechování ženy vedle na lůžku.

Ráchel ještě v pěti letech uměla číst. Solovi dělalo problémy vzpomenout si, kdy se číst naučila - připadalo mu, že to dovedla vždycky. „Byly jí čtyři," připomněla mu Sarai. „Bylo to brzy v létě... tři měsíce po jejích narozeninách. Udělali jsme si piknik na poli nad školou. Ráchel si prohlížela *Medvídka Pú* a náhle řekla: „Slyším v hlavě nějaký hlas."

Tehdy si Sol vzpomněl.

Připomněl si také radost, kterou se Sarai pociťovali, když Ráchel jevila známky rychle se rozvíjejících schopností. Vzpomínal si na to, protože tentýž proces probíhal i nyní, jenže obráceně.

„Tati," ozvala se Ráchel ze svého místa na podlaze jeho studovny, kde si pečlivě cosi vybarvovala,, jak dlouho je od maminčiných narozenin? „

„Bylo to v pondělí," odpověděl Sol, zamyšlen nad něčím, co četl. Saraiiny narozeniny ještě nebyly, ale Ráchel si je pamatovala.

„Já *vím.* Ale jak dlouho už to je? „

„Dnes je čtvrtek," vysvětloval Sol. četl dlouhé talmu-dické pojednání o poslušnosti.

„Já *vím.* Ale kolik *dní?"*

Sol položil těžký svazek na stůl. „Umíš vyjmenovat dni v týdnu?" Na Barnardově planetě se používal starý kalendář.

„Jistě," pípla Ráchel. „Sobota, neděle, pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota..."

„Sobotu už jsi řekla."

„Jo. Ale před kolika *dny?"*

„Umíš počítat od pondělka do čtvrtka? „

Ráchel se zamračila a pohybovala rty. Znovu to zkusila, tentokrát počítala na prstech, „čtyři dny?"

„Správně," pochválil ji Sol. „Můžeš mi říci, malá, kolik je deset minus čtyři?"

„Co to znamená minus, tati?"

Sol se přiměl zahledět se znovu do papírů. „Nic," vymluvil se. „Jednou se to naučíš ve škole."

„Až zítra pojedeme domů?"

„Ano.“

Jednoho rána, kdy šla Ráchel s Judy ven, aby si hrála s ostatními dětmi - byla už příliš malá, aby navštěvovala školu - Sarai prohlásila: „Sole, musíme ji vzít na Hyperion.“

Sol na ni zíral. „Cože?“

„Slyšel jsi. Nemůžeme čekat, až bude příliš malá na to, aby mohla chodit... a mluvit. A my nemládneme.“ Sarai se krátce zasmála. „Zní to podivně, že? Ale je to pravda. Za rok nebo dva přestane Poulsenova kúra působit.“

„Sarai, to už jsi zapomněla? Všichni doktoři říkají, že Ráchel by hibernaci nepřežila. A nikdo nelétá nadsvětelnou rychlostí bez hibernace. Z Hawkingova jevu může člověk zešílet... nebo ještě hůř.“

„Na tom nezáleží,“ trvala Sarai na svém. „Ráchel se musí vrátil na Hyperion.“

„O čem to pro všechno na světe mluvíš?“ rozzlobil se Sol.

Sarai ho uchopila za ruku. „Myslíš si, že jen ty sám máš ten sen?“

„Sen? „ vykoktal Sol.

Povzdechla si a usedla ke kuchyňskému stolu. Ranní světlo ozařovalo rostliny na parapetu jako žlutý reflektor.

„To temné místo. Ta rudá světla nad ním. Ten hlas. Říká nám... říká nám, abychom vzali... abychom šli na Hyperion. Abychom ji nabídli... jako oběť.“

Sol si olízl rty, které ale zůstaly úplně suché. Srdce mu bušilo. „Čí jméno... čí jméno se ozývá?“

Sarai se na něj podivně zahleděla. „Obě naše jména. Kdybys tam nebyl... v tom snu se mnou... nebyla bych to za ta léta dokázala snést.“

Sol se zhroutil na židli. Pohlédl na cizí ruku a předloktí na stole. Klouby na ruce mu začínala rozšiřovat artritida; předloktí bylo protkané žilami a jaterními skvrnami. Byla to samozřejmě jeho ruka. Slyšel se, jak říká: „Nikdy ses o tom nezmínila. Neřekla jsi ani slovo...“

Tentokrát Saraiin smích nezněl hořce. „Jako kdybych musela něco říkat! Pokaždé jsme se oba probouzeli ve tmě najednou. A tys byl zmáčený potem. Od první chvíle jsem věděla, že to není jen sen. Musíme jít, tatko. Na Hyperion.“ Sol pohnul rukou. Stále ji necítil jako součást sebe samého. „Proč? Pro živého Boha, proč, Sarai? Nemůžeme... *nabídnout* Ráchel...“

„Jistěže nemůžeme, tatko. Nepomyslels na to? Musíme jít na Hyperion... kamkoli nám sen řekne... a nabídnout místo ní sami sebe.“

„Nabídnout sami sebe,“ opakoval Sol. Napadlo ho, zda nemá srdeční záchvat. V hrudi cítil bolest tak palčivou, že se nemohl nadechnout. Po celou minutu seděl mlčky, přesvědčen, že kdyby se pokoušel promluvit, znělo by to jen jako vzlyk. Po další minutě se zeptal: „Mamko... jak dlouho jsi o tom přemýšlela?“

„Myslíš, jak dlouho *vím,* co musíme udělat? Už rok. O něco déle. Od jejích pátých narozenin.“ „Rok? A proč jsi mi nic neřekla? „ „čekala jsem na tebe. Až si to uvědomíš. Až budeš *vědět.* „

Sol zavrtěl hlavou. Místnost se mu zdála strašně daleko a trochu zkreslená. „Ne, to se mi nezdá... já musím *přemýšlet,* mamko.“ Díval se, jak ta cizí ruka pohladila Sarai po hlavě.

Přikývla.

Sol strávil tři dny a noci v pustých horách a jedl jen chléb s tvrdou kůrkou, který si s sebou přinesl. Pil vodu z přenosného kondenzátoru.

Desettisíckrát si během minulých dvaceti let přál, aby na sebe *mohl* vzít Rachelinu nemoc; má-li někdo trpět, musí to být otec, nikoli dítě. Každý rodič by měl takto uvažovat - *uvažoval* tak pokaždé, kdy se jeho dítě zranilo nebo se zmítalo v horečce. Určitě to není tak jednoduché.

V parnu třetího odpoledne, když ležel v polospánku ve stínu tenkého kamenného převisu, Sol zjistil, že to opravdu *není* tak jednoduché.

- Může tohle být Abrahámovou odpovědí Bohu? Že *on* by měl být nabídnut jako oběť, nikoli Izák?

- *Byla by to Abrahámova oběť. Ale nemize být tvoje.*

- Proč?

Jakoby v odpověď se Solovi zjevila horečná vize nahých dospělých lidí, postupujících do pece kolem ozbrojených mužů, matek skrývajících své děti pod hromadami šatů. Viděl muže a ženy s masem visícím ve spálených pruzích, jak odnášejí vyděšené děti z popele toho, co bylo kdysi městem. Sol věděl, že ty obrazy nejsou snem, že jsou samotnou podstatou Prvního a Druhého Holocaustu, a ještě než hlas v jeho vědomí opět promluvil, pochopil, jak zní odpověď. Jak musí znít.

- *Rodiče se nabídli jako oběť. Ta již byla přijata. To už máme za sebou.*

- A co pak? Co?

Odpovědělo mu ticho. Sol ve slunečním žáru vstal a té-

měř upadl. Nad hlavou nebo jen v jeho představách přelétl černý pták. Sol pohrozil pěstí modrošedé obloze.

- Používáš jako své nástroje nacisty. Šílence. Zrůdy. Sám jsi prokletá zrůda.

-*Ne*.

Země se zatočila a Sol upadl na bok na ostré kamení. Pomyslel si, že to je jako opírat se o hrubou stěnu. Kámen velký jako pěst ho pálil na tváři.

- Správná odpověď pro Abraháma je poslušnost, pomyslel si Sol. Z etického hlediska byl Abrahám sám dítětem. Všichni muži jeho doby jimi byli. Správnou odpovědí pro Abrahámovy děti bylo stát se dospělými a sami se nabídnout jako oběť. Jaká je správná odpověď pro *nás ?*

Odpověď nepřišla. Země a obloha se přestaly točit. Po chvíli Sol tápavě vstal, setřel si z tváře krev a špínu a sešel do města v údolí.

„Ne," řekl Sol Sarai, „nepůjdeme na Hyperion. To není správné řešení."

„Ty tedy chceš, abychom neudělali nic." Saraiiny rty zbělely hněvem, ale hlas plně ovládala.

„Ne, nechci, abychom udělali *nesprávnou* věc."

Sarai syčivě vydechla. Mávla rukou k oknu, ve kterém byla vidět jejich čtyřletá holčička, hrající si na dvoře s dřevěnými koníčky. „Myslíš, že *ona* má čas čekat donekonečna, než uděláme nesprávnou věc... nebo cokoli...?"

„Sedni si, mámo."

Sarai zůstala stát. Na jejích bavlněných šatech ulpělo několik zrníček rozsypaného cukru. Sol si vzpomínal, jak jako mladá žena vystupovala nahá z fosforeskujícího moře na plovoucím ostrově na Maui-Dohodě.

„Musíme něco udělat," prohlásila.

„Radili jsme se s víc než stovkou lékařských a vědeckých expertů. Testovali ji, píchali do ní injekce, zaváděli do ní

sondy, mučili ji aspoň ve dvou tuctech výzkumných ústavů. Byl jsem ve chrámech Štíra na všech planetách Sítě; nechtěli mě vidět. Melio a ostatní experti na Hyperion v Reich říkají, že kult Štíra nic takového jako Merlinovu chorobu ve své doktríně nemá, a místní obyvatelé na Hyperionu nemají žádnou legendu o této nemoci ani klíč k léčbě. Výzkum tohoto týmu na Hyperionu po celé tři roky nepřinesl naprosto nic. A teď je i výzkum zakázán. Přístup k Hrobkám Času je povolen jen takzvaným poutníkům. Dokonce i získat cestovní vízum na Hyperion je už skoro nemožné. A když s sebou vezmeme Ráchel, může ji cesta zabít."

Sol se nadechl a znovu se dotkl Saraiiny paže. „Je mi líto, že to všechno musím opakovat, mámo. Ale něco jsme udělali."

„Ne dost," namítla Sarai. „Co kdybychom tam šli jako poutníci? „

Sol rozčileně zkřížil paže. „Církev Štíra vybírá své oběti z tisíce dobrovolníků. Síť je plná hloupých, deprimovaných lidí. Málokdo se vrací."

„Nedokazuje to něco?" zašeptala naléhavě Sarai. „Někdo nebo něco ty lidi připravuje o rozum."

„Banditi," zasyčel Sol.

Sarai zavrtěla hlavou.

„Golem/'

„Myslíš Štíra."

„Je to gólem," trvala na svém Sarai. „Tentýž, kterého vidíme ve snech."

Sol zneklidněl. „Já v tom snu nevidím žádného golema. Jaký gólem?"

„Ty rudé oči, které se dívají," vysvětlovala Sarai. „Tentýž gólem, kterého Ráchel té noci slyšela ve Sfinze."

„Jak víš, že něco slyšela?"

„Je to *ve snu*, „ odtušila Sarai. „Než vstupujeme do místa, kde gólem čeká."

„Neměli jsme tentýž sen," namítl Sol. „Mámo, mámo... proč jsi mi tohle nevyprávěla dřív? „

„Myslela jsem si, že blázním," zašeptala Sarai.

Sol pomyslel na své tajné rozhovory s Bohem a objal ženu kolem ramen.

„Ach, Sole," zašeptala a opřela se o něj, „tak hrozně mě to bolí, když ji vidím. A je tu taková samota."

Sol ji držel v náruči. Desetkrát se snažili dostat se domů - to znamenalo na Barnardovu planetu - aby navštívili příbuzné a přátele, ale pokaždé jim výlet zničili novináři a turisté. Nebyla to ničí chyba. Novinky cestovaly megada-tasférou sto šedesáti planet Sítě téměř okamžitě. Aby kdokoli ukojil svou zvědavost, stačilo strčit univerzální kartu do otvoru na displeji a projít Branou. Pokoušeli se přijet neohlášeni a cestovat inkognito, ale nebyli zkušenými špióny a výsledek byl žalostný. Do čtyřiadvaceti hodin od jejich návratu do Sítě byli obleženi. Výzkumné ústavy a lékařská střediska snadno zřídily bariéry, ale přátelé a příbuzní trpěli. Ráchel byla ZPRÁVA.

„Možná bychom mohli zase pozvat Tethu a Richarda...“ začala Sarai.

„Mám lepší nápad,“ opáčil Sol. „Jeď sama, mámo. Ty chceš vidět svou sestru, ale chceš také vidět, slyšet a *cítit* domov... dívat se na západ slunce bez leguánů... procházet se po polích. Jeď.“

„Jen já sama? Nemohla bych opustit Ráchel...“

„Nesmysl,“ oponoval jí Sol. „Dvakrát za dvacet let -téměř čtyřicet, když počítáme i ty dobré časy předtím... v každém případě nezanedbáváš dítě, když je opustíš dvakrát za dvacet let. Je zázrak, že v téhle rodině sneseme jeden druhého, byli jsme spolu tak dlouho.“

Sarai se zamyšleně dívala na stůl. „Ale nenašli by mě ti lidé od novin? „

„Vsadím se, že ne,“ ujišťoval ji Sol. „Oni chtějí vidět Ráchel. Když tě budou pronásledovat, vrať se domů. Ale určitě budeš mít na návštěvu všech aspoň týden, než tě vy čenichají.“

„Týden?“ vyjekla Sarai. „Já nemůžu...“

„Ale můžeš. Vlastně *musíš.* Dá mi to několik dní, kdy strávím více času s Ráchel, a až se zotavíš a vrátíš se, budu sobecky pracovat na své knize.“

„O Kierkegaardovi? „

„Ne. Hraju si s něčím, co nazývám *Abrahámův problém.* „

„To je složitý název,“ poznamenala Sarai.

„Taky to je složitý problém,“ usmál se Sol. „Ted jdi balit. Zítra spolu poletíme do Nového Jeruzaléma, abys mohla projít Branou před šábesem.“

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbila nejistě.

„Půjdeš *balit,* „ opakoval Sol a znovu ji přitiskl k sobě. Přitom ji otočil, aby se odvrátila od okna a dívala se do haly a na dveře ložnice. „Jeď. Až se z domova vrátíš, vymyslím něco, co *můžeme* udělat.“

Sarai zaváhala. „Slibuješ?“

Sol na ni pohlédl. „Slibuji, že to udělám, než čas všechno zničí. Jako Rachelin otec přísahám, že nějaký způsob najdu.“

Sarai přikývla, uvolněnější než za celé měsíce. „Jdu balit.“

Když se příštího dne vrátil s dcerkou z Nového Jeruzaléma, vyšel zalít trávník, zatímco Ráchel si tiše hrála uvnitř. Vešel do domu, kde růžové světlo západu slunce prozařovalo pokoj teplem a mírem, a zjistil, že Ráchel není v ložnici ani na jiném z obvyklých míst. „Ráchel?“

Když neuslyšel odpověď, zkontroloval zadní dvůr a pak i prázdnou ulici.

„Ráchel!“ Sol běžel zavolat sousedy, ale náhle se ozval slabý zvuk z jedné z komor, kde Sarai skladovala jejich věci. Sol tiše odsunul panelovou zástěnu.

Ráchel seděla mezi zavěšenými šaty s otevřenou Saraii-nou krabicí z piniového dřeva mezi nohama. Podlaha byla poseta fotografiemi a holočipy s obrazy Ráchel jako studentky, Ráchel dne, kdy odcházela na univerzitu, Ráchel stojící na horském úbočí na Hyperionu. Rachelin výzkumný komlog cosi šeptal v klíně Ráchel čtyřleté. Solovi se sevřelo srdce, když uslyšel známý sebejistý hlas mladé ženy.

„Tati,“ řeklo dítě na zemi hlasem, který byl vyděšenou ozvěnou hlasu v komlogu, „nikdy jsi mi neřekl, že mám sestru.“

„Žádnou nemáš, maličká.“

Ráchel se zamračila. „Tak je to máma, když nebyla...

tak velká? N-ne, to není ona. *Ona* říká, že se taky jmenuje Ráchel. Jak je to...“

„To je v pořádku,“ uklidňoval ji. „Vysvětlím ti to...“ Sol si uvědomil, že v obývacím pokoji zvoní telefon, že zvoní už dlouho. „Počkej chvilku, holčičko. Hned jsem zpátky.“

V holokomoře se objevil obraz muže, kterého Sol ještě v životě neviděl. Sám svůj snímač nezapnul, připraven rychle se volajícího zbavit. „Ano?“ vyštěkl.

„Pan Weintraub? Jste pan Weintraub, který žil na Bar-nardově planetě a nyní bydlí ve vesnici Dan na Hebronu?“

Sol chtěl telefon vypnout, ale zarazil se. Jejich přístupový kód nebyl v databázi. Občas zavolal nějaký obchodník z Nového Jeruzaléma, ale hovory mimo planetu byly vzácné. Solovo srdce náhle sevřela ledová ruka, když si uvědomil, že *je šábes odpoledne.* A to byly povoleny jen nouzové hovory.

„Ano? „ zeptal se Sol.

„Pane Weintraube,“ oznámil muž a hleděl kamsi dozadu za Sóla, „došlo ke strašnému neštěstí.“

Když se Ráchel probudila, seděl otec u jejího lůžka. Vypadal unaveně. Měl zarudlé oči a tváře pokryté šedivým strništěm.

„Dobré ráno, tati.“

„Dobré ráno, miláčku.“

Ráchel se rozhlédla a zamrkala. Byly tu některé její panenky a hračky, ale pokoj nebyl její. Světla byla jiná. Byly tu nezvyklé vůně. A její tatínek taky vypadal jinak. „Tati, kde to jsme?“

„Jeli jsme na výlet, maličká.“

„Akám?“

„Teď na tom nezáleží. Tak ven z postele, holčičko. Koupel máš připravenou a pak se musíme obléci.“

U nohou postele ležely tmavé šaty, které nikdy předtím neviděla. Ráchel se podívala na šaty a pak zpět na otce.

„Tati, co se to děje? Kde je maminka?“

Sol si promnul tvář. Bylo třetí ráno po neštěstí, den pohřbu. Každý z předchozích dní jí řekl pravdu, protože si

ještě nedovedl představit, že by mohl lhát; připadalo mu to jako nejhorší zrada - Sarai i samotné Ráchel. Ale měl pocit, že už to nedokáže. „Stalo se neštěstí, Ráchel,“ pronesl chraplavým hlasem plným bolesti. „Maminka zahynula. Dnes se s ní půjdeme rozloučit.“ Sol se odmlčel. Věděl, že Ráchel potrvá asi minutu, než si doopravdy uvědomí, že její matka je mrtvá. Prvního dne si nebyl jistý, zda čtyřleté dítě dokáže plně pochopit, co je to smrt. Teď věděl, že Ráchel to dokáže.

Později, když držel plačící dítě v náručí, přemýšlel Sol o nehodě, kterou jí tak krátce popsal. Éemvéčka byla zdaleka nejbezpečnějším způsobem dopravy, jaký kdy lidstvo vynalezlo. Vlastní pohon mohl selhat, ale i tak mělo zbytkové magnetické pole v generátorech umožnit vozidlu, aby pomalu sestoupilo z jakékoli výšky. Bezpečnostní elektronické systémy zabraňující nehodám se za celá staletí neměnily. Ale všechno selhalo. V tomto případě to byl bezstarostný párek teenagerů v ukradeném vznášedle mimo dopravní koridory. Právě zrychlovali na 1,5 machu, všechna světla a odražeče vypnuté, aby je nikdo nemohl vypátrat, zvrátili všechny předpoklady o bezpečnosti a srazili se se starým Vikkenem tety Tethy, když klesal na přistávací plochu Opery v Bussardu. Kromě Tethy, Sarai a teenagerů zahynuli při nehodě tři další lidé, když se kusy roztříštěných vozidel rozlétly po přecpaném atriu samotné Opery.

Sarai.

„Uvidíme ještě někdy maminku?“ ptala se Ráchel mezi vzlyky. Ptala se na to pokaždé.

„Já nevím, zlato,“ odvětil Sol po pravdě.

Pohřeb se konal na rodinném hřbitově v okrese Kates na Barnardově planetě. Novináři nepronikli na samotný hřbitov, ale schovávali se za stromy a tiskli se k černým železným vratům jako rozzlobená rozbouřená vlna.

Richard si přál, aby Sol s Ráchel několik dní zůstali, ale Sol věděl, co by to pro tichého farmáře znamenalo, kdyby tisk pokračoval ve svých výpadech. Namísto toho objal Richarda, krátce promluvil k dorážejícím reportérům za plo-

tem a odletěl se zaraženou a ohromenou Ráchel na Hebron. Novináři ho sledovali na Nový Jeruzalém a pokoušeli se za ním dostat do Danu, ale vojenská policie zastavila jejich rozklepaná éemvéčka, tucet z nich uvrhla pro výstrahu do vězení a ostatním zrušila víza.

Večer se Sol procházel po kopcích nad městem, zatímco Judy hlídala spící dítě. Zjistil, že teď rozmlouvá s Bohem nahlas, a ubránil se pokušení hrozit pěstí na nebe, vykřikovat oplzlosti a házet kamení. Namísto toho kladl otázky, končící vždy slovem: Proč?

Odpověď nepřicházela. Slunce Hebronu zapadalo za vzdálené hřbety a skály zářily, když vydávaly svůj žár. Sol usedl na balvan a promnul si dlaněmi spánky.

Sarai.

Prožili plný život, i s tragédií Racheliny nemoci, která se nad nimi vznášela. Bylo děsivou ironií, že Sarai v první hodině relaxace ve společnosti své sestry... Sol hlasitě

zavzlykal.

Past samozřejmě spočívala v jejich .naprostém pohlcení Rachelinou nemocí. Ani jeden z nich si nedovedl představit budoucnost po Rachelině... smrti? Zmizení? Svět se točil kolem každého dne, kdy jejich dcera žila, a tak ani nepomysleli na možnost nehody, na perverzní nelogičnost vesmíru. Sol si byl jistý, že Sarai uvažovala o sebevraždě stejně jako on, ale ani jeden z nich by nedokázal toho druhého opustit. Nebo Ráchel. Nikdy ho nenapadlo, že by mohl zůstat s Ráchel sám, až by...

Sarai!

V tu chvíli si Sol uvědomil, že často rozezlené rozhovory, které jeho lid vedl s Bohem po tolik tisíciletí, neustaly po smrti Staré Země... ani s Novou Diasporou... ale stále pokračovaly. On, Ráchel i Sarai byli jejich součástí. Nechal bolest přijít. Naplnila ho ostrou agónií rozhodnutí.

Sol stál na okraji hřebenu a v nastávající temnotě vzlykal.

Po ránu byl u Racheliny postýlky, zatímco pokoj zalévalo slunce.

„Dobré ráno, tati.“ „Dobré ráno, miláčku.“ „Tati, kde to jsme?“. „Jeli jsme na výlet. Je tady pěkně.“ „Kde je maminka?“ „Dnes je u tety Tethy.“ „A uvidíme ji zítra? „

„Ano,“ slíbil Sol. „Teď se oblékneme a já udělám snídani.“

Sol začal posílat žádosti Církvi Štíra, když Ráchel byly tři roky. Cesty na Hyperion byly přísně omezené a přístup ke Hrobkám Času byl prakticky vyloučen. Jedině poutníci za Štírem se k nim mohli dostat.

Ráchel byla smutná, že na narozeniny nemůže být s maminkou, ale návštěva několika dětí z kibucu ji trochu rozptýlila. Dostala veliký dárek - pohádkovou knížku s obrázky, kterou jí před měsíci vybrala Sarai v Novém Jeruzalémě.

Sol četl Ráchel některé z pohádek před spaním. Už sedm měsíců nedokázala přečíst ani slovo sama. Ale pohádky milovala - zejména tu o Šípkové Růžence - a nutila otce, aby ji četl dvakrát za sebou.

„Ukazuji mamince, až se vrátíme domů,“ slíbila a zívla, když Sol zhasínal stropní světlo.

„Dobrou noc, maličká,“ popřál jí tiše a zastavil se u dveří.

„Hej, tati?“

„Ano?“

„Páček.“

„Shledáček.“

Ráchel se zahihňala do polštáře.

Během posledních dvou let měl Sol často pocit, že to není moc odlišné od toho, kdyby jeho milovaná dcera podléhala stáří. Jenom to bylo horší. Tisíckrát horší.

Druhé zuby Ráchel vypadaly v pravidelných intervalech mezi osmými a druhými narozeninami. Nahradily je mléčné zuby, ale v osmnáctém měsíci polovina z nich zmizela v dásni.

i

Vlasy, kterými se vždy pyšnila, byly kratší a jemnější. Tvář ztratila svou typickou podobu - lícní kosti a pevná brada zmizely ve vrstvě tuku, jak tomu bývá u miminek. Postupně ztrácela koordinaci pohybů, což se zprvu projevovalo náhlými projevy nemotornosti, když držela v ruce vidličku nebo tužku. V den, kdy už neuměla chodit, ji Sol uložil do kolébky brzy a odešel do studovny, kde se důkladně a o samotě opil.

Ztráta možnosti komunikace byla to nejhorší. Když zapomínala jednotlivá slova, bylo to, jako by mezi nimi pomalu hořel most, jako by se mezi nimi trhalo poslední vlákno naděje. Bylo to krátce po jejích druhých narozeninách, kdy ji Sol uložil, zastavil se u dveří a pozdravil: „Páček.“

„Eh?“

„Páček.“

Ráchel se uchichtla.

„Ty mi řekneš 'Shledáček?'„ řekl Sol.

„'jedáček“ pípla Ráchel.

Příštího dne zapomněla.

Sol vzal Ráchel s sebou na cesty po Síti. Už mu na novinářích nezáleželo. Posílal petice Církvi Štíra, aby mu povolila zařadit se mezi Poutníky, loboval v Senátě kvůli vízu a přístupu do zakázaných oblastí na Hyperionu a navštívil kterýkoli výzkumný ústav nebo nemocnici, která by mohla poskytnout naději na úspěšnou léčbu. Ztratil celé měsíce, zatímco jeden lékař za druhým přiznávali porážku. Když se vrátil na Hebron, byla Ráchel patnáct standardních měsíců stará; podle starého systému měr a vah, používaného na Hebronu, vážila pětadvacet liber a byla třicet palců vysoká. Už se nedovedla oblékat. Její slovník sestával z pětadvaceti slov, z nichž nejoblíbenější byla 'máma' a 'táta'.

Sol nesmírně rád nosil svou dceru v náručí. Byly doby, kdy mu dotek její hlavičky na tváři, jejího tepla na hrudi a vůně její kůže umožňovaly zapomínat na tu strašlivou nespravedlnost. V těch chvílích by byl Sol alespoň na okamžik smířen se světem, kdyby s ním byla Sarai. Takhle to byla

dočasná příměří mezi jeho rozzlobenými dialogy s Bohem, v něhož nevěřil.

- Jaký k tomu vlastně může být důvod?
- *Jaký viditelný důvod mělo veškeré utrpení lidstva?*
- Přesně tak, podotkl Sol a uvažoval, zda poprvé nezabodoval. Pochyboval o tom.
- *Fakt, že něco něm'vidět, neznamená, že to neexistuje.*

- Tohle kulhá. K prohlášení něčeho existujícího by nemělo být použito trojité negace. Zejména k prohlášení něčeho, co má tak malou hloubku.

- *Právě, Sole. Začínáš chápat pravidla hry.*

- Cože?

Na tuto myšlenku už nedostal žádnou odpověď. Sol ležel v domě a naslouchal hučení pouštního větru.

Rachelino poslední slovo bylo 'máma', které vyslovila, když jí bylo o málo víc než pět měsíců.

Probudila se v kolébce a neptala se, kde to je. Už nemohla. Její svět se skládal z jídla, spánku a hraček. Občas, když plakala, Sol přemýšlel, zda se jí stýská po matce.

Sol nakupoval v obchůdcích v Danu a dítě bral s sebou, když vybíral pleny, zavinovačky a občas novou hračku.

Týden předtím, než Sol opustil Hebron a vydal se do Tau Ceti Centra, si s ním přišel pohovořit Efraim s dalšími dvěma staršími. Byl večer a ustupující světlo zářilo na Efraimově holé lebce. „Sole, máme o tebe strach. Několik příštích týdnů bude pro tebe těžkých. Ženy ti chtějí pomoci. Chceme pomoci."

Sol položil ruku na paži staršího muže. „Moc to oceňuji, Efraime. Oceňoval jsern všechno, co jste pro nás dělali v minulých letech. A tady je také náš domov. Saraí by... by chtěla, abych vám poděkoval. Ale v neděli odjíždíme. Ráchel bude lépe."

Tři muži, kteří seděli na dlouhé lavici, na sebe pohlédli. Avner se zeptal: „Našli lék?"

„Ne," odvětil Sol, „ale našel jsem důvod k naději."

„Naděje je dobrá," prohlásil opatrně Robert.

Sol se usmál, bílé zuby mu zasvítily v šedivém vousu.

„Doufám, že bude," poznamenal. „Někdy je to vše, co

Holokamera ve studiu se přiblížila k Ráchel, stulené v Sólově náručí na scéně 'Společných rozhovorů'. „Tak vy říkáte," pokračoval Devon Whiteshire, host dnešní show a třetí nejznámější osoba datasféry Sítě, „že odmítnutí Církve Štíra povolit vám návrat ke Hrobkám Času... a pomalý postup Hegemonie při vystavování víza... mohou odsoudit vaše dítě... *k nebytí?"*

„Přesně tak," potvrdil Sol. „Cestu na Hyperion nemohu vykonat rychleji než za šest týdnů. Ráchel je teď dvanáct týdnů stará. Jakékoli další zdržení ze strany Církve Štíra nebo byrokracie Sítě moje dítě zabije."

Mezi posluchači ve studiu to zašumělo. Devon Whiteshire se otočil k nejbližší kameře. Jeho vrásčitá, přátelská tvář vyplnila obrazovku. „Tento muž neví, zda může své dítě zachránit," pronesl silným hlasem plným citu, „ale žádá o jediné: aby dostal šanci. Myslíte si, že si ... on i to dítě... tu šanci zaslouží? Pokud ano, spojte se se svými planetárními zástupci a s nejbližším chrámem Štíra. Číslo chrámu, který je k vám nejblíž, by se mělo objevit právě teď." Obrátil se zpět k Solovi. „Přeji vám mnoho štěstí, pane Weintraube. A," Whiteshirova široká ruka se dotkla Racheliny tvářičky - „tobě přeji rychlost Boží, malá přítelkyně."

Monitor zabíral Ráchel, dokud obraz neztmavl.

Hawkingův efekt vyvolával nevolnost, závrať, bolesti hlavy a halucinace. První etapa cesty byla desetidenní přesun na Parvati na lodi Hegemonie *Neohrožený.*

Sol držel Ráchel v náručí a vydržel všechno. Byli jediní lidé plně při vědomí na palubě válečné lodi. Ráchel zprvu plakala, ale po několika hodinách už jen tiše ležela v Sólově náručí a hleděla na něj velkýma tmavýma očima. Sol si vzpomínal na den, kdy se narodila - lékaři vzali dítě, ležící na teplém Saraiině břichu, a podali mu je. Ráchel tehdy

neměla o mnoho kratší vlasy a méně hluboký pohled.

Nakonec usnuli naprostým vyčerpáním.

Solovi se zdálo, že prochází stavbou se sloupy velikosti sekvojí a s neviditelným stropem vysoko nad ním. Chladnou prázdnotu vyplňovala červenavá záře. Sóla překvapilo, že stále drží Ráchel v náručí, protože v jeho snech jako dítě dříve nikdy nebyla. Dítě se na něj podívalo a Sol pocítil *spojeni* s jejím vědomím tak jistě, jako by promluvila nahlas.

Náhle ve zdech zazněl jiný hlas, silný a chladný:

„Sole! Vezmi svou dceru, svou jedinou dceru Ráchel, kterou miluješ, jdi na planetu zvanou Hyperion a nabídni ji jako oběť ohně na jednom z míst, která určím."

Sol zaváhal a znovu se podíval na Ráchel. Oči děťátka byly hluboké a zářivé, když mu pohled vrátila. Sol vycítil nevyslovené *ano.* Pevně ji k sobě přitiskl, vykročil do temnoty a pozvedl hlas proti tichu.

„Poslouchej! Nebude dalších obětí, ani dítěte, ani rodiče. Žádný člověk se už nebude obětovat, pouze zase pro jiného člověka. Čas poslušnosti a pokání minul."

Sol naslouchal. Slyšel tlukot vlastního srdce a cítil Ra-chelino teplo na své paži. Odkudsi z výše se ozval

zvuk větru, pronikajícího dovnitř neviditelnými spárami. Sol přiložil ruku k ústům a křikl:

„To je vše! Teď nás nech o samotě nebo se k nám připoj jako otec, ne jako příjemce obětí. Máš Abrahámovu volbu!“

Ráchel se mu pohnula v pažích, jak zaduněla kamenná podlaha. Sloupy se zachvěly. Červená záře ztmavla a pak zhasla. Zůstala jen tma. Odkudsi zdaleka zazněl dupot mohutných kroků. Sol přitiskl Ráchel k sobě - když kolem prosvištěl prudký poryv větru.

Cosi se zablesklo a on i Ráchel se probudili na palubě

l

Neohroženého, mířícího na Parvati, kde měli přestoupit na stromoloď *Yggdrasill,* která poletí na Hyperion. Sol se na svou sedmitýdenní dcerku usmál. Ona mu úsměv vrátila. Byl to její poslední a první úsměv.

Když starý učenec dovyprávěl, panovalo v hlavní kabině větrovozu ticho. Sol si odkašlal a napil se vody z křišťálového pohárku. Ráchel spala v improvizované kolébce v otevřené zásuvce. Větrovůz se lehce pohupoval, dunění velkého kola a tichý hukot hlavního gyroskopu ukolébávaly.

„Bože můj,“ hlesla Brawne Lamia. Chystala se opět promluvit, ale pak jen zavrtěla hlavou.

Martin Silenus zavřel oči a zarecitoval:

„ V tento čas odcházíš, kde nenávisti není,
tvá duše ztrýzněná se v nevinnou zas mění,
již ví, jak má se v sobě utěšit,
v sobě se skrýti, v sobě nalézt klid,
za sebou zanechat i živlů běsnění
i lidský zármutek. Duši již nezraní. „

„William Butler Yeats?“ ptal se Sol Weintraub.

Silenus přikývl. „'Modlitba za mou dceru'.“

„Myslím, že půjdu na palubu a nadýchám se trochu čerstvého vzduchu,“ prohlásil konzul. „Chtěl by se ke mně někdo připojit? „

Připojili se všichni. Lehký větřík je osvěžil. Stáli na palubě a dívali se, jak kolem nich ubíhá Moře trávy. Nebe nad nimi bylo obrovskou mísou posetou hvězdami, zbrázděnou stopami meteorů. Plachty a ráhnoví skřípěly zvukem, starým jako lidské cestování samo.

„Myslím, že bychom měli v noci postavit hlídky,“ mínil plukovník Kassad. „Jeden bude hlídat a ostatní budou spát. Po dvou hodinách.“

„Souhlasím,“ přikývl konzul. „Vezmu si první hlídku.“

„Ráno...“ začal Kassad.

„Podívejte se!“ vykřikl otec Hoyt.

Dívali se směrem, kterým ukazoval. Mezi světlem sou-

hvězdí zářily barevné ohnivé koule - zelené, fialové, oranžové, opět zelené, ozařovaly obrovskou travnatou pláň kolem nich jako blesky. Hvězdy i stopy po meteorech ve srovnání s touto novou iluminací bledly.

„Výbuchy?“ dohadoval se kněz.

„Bitva ve vesmíru,“ opravil ho Kassad. „Kolem měsíce. Fúzní zbraně.“ Rychle sešel dolů.

„Strom,“ hlesl Het Masteen a ukázal na svítící bod. Pohyboval se mezi explozemi a podoben dotnajícímu uhlíku se vznášel mezi výbuchy.

Kassad se vrátil s vojenským triedrem a nechal jej kolovat.

„Vyvrženci? „ ptala se Lamia. „Je to invaze? „

„Téměř určitě Vyvrženci,“ potvrdil Kassad. „Ale stejně určitě to je jen průzkumný nálet. Vidíte to seskupení jasných bodů? To jsou střely Hegemonie, které přivedly obranná zařízení vyvrženeckých člunů k výbuchu.“

Triedr připutoval ke konzulovi. Záblesky byly zcela jasné, ohnivý oblak se šířil do všech stran. Viděl modré stopy aspoň dvou průzkumných lodí Vyvržen ců, prchajících před pronásledovateli z řad Hegemonie.

„Nemyslím...“ začal Kassad a zarazil se, když loď, plachty i Moře trav zazářily jasně oranžovým světlem.

„Bože můj,“ zašeptal otec Hoyt. „Zasáhli stromoloď.“

Konzul pohnul triedrem. Rozpínající se ohnivý mrak teď bylo vidět pouhým okem, ale v dalekohledu rozeznal na kratičký okamžik kilometr dlouhý kmen i větvoví *Ygg-drasillu,* než loď vzplála plamenem, dlouhé ohnivé jazyky vyšlehovaly do vesmíru, jak silová pole povolovala a kyslík hořel. Oranžový mrak pulzoval, pomalu mizel a nakonec se zhroutil do sebe. Tehdy se na jedinou sekundu znovu objevil kmen, rozzářil se a

rozpadl jako poslední žhavý uhlík z vyhasínajícího táboráku. Nikdo a nic nemohlo přežít. Stromoloď *Yggdrasill* s posádkou a klony a napůl inteligentními ergy zahynula. '

Konzul se otočil k Hetu Masteenovi a zdráhavě mu podal dalekohled. „Je mi to... tak líto," zašeptal.

Vysoký templář si dalekohled nevzal. Pomalu sklopil oči, stáhl si kápi přes tvář a beze slova sešel z paluby.

Smrt stromolodi byla zároveň posledním výbuchem. Když uplynulo deset minut a žádný další blesk se na noční obloze neobjevil, zeptala se Brawne Lamia: „Myslíte, že je dostali?"

„Vyvržence? „ opáčil Kassad. „Pravděpodobně ne. Průzkumné lodě jsou stavěny pro rychlý přesun a mají dobrou obranu. Teď už jsou celé světelné minuty daleko."

„Šli po stromolodi záměrně?" otázal se Martin Silenus. Jeho hlas zněl velmi střízlivě.

„Nemyslím," zavrtěl hlavou Kassad. „Byla jen náhodným cílem."

„Náhodným cílem," opakoval Sol Weintraub a zavrtěl hlavou. „Jdu si před východem slunce trochu odpočinout."

Ostatní sešli jeden po druhém do kabin. Když na palubě zůstali jen Kassad s konzulem, otázal se konzul: „Kde mám hlídkovat?"

„Budete obcházet," vysvětlil plukovník. „Od hlavní chodby u žebříku uvidíte všechny dveře i vchod do jídelny. Pak jděte nahoru a zkontrolujte průchody a paluby. Nechtě lucerny rozsvícené. Máte nějakou zbraň?"

Konzul zavrtěl hlavou.

Kassad mu podal svůj paralyzátor. „Je nastaven na úzký paprsek - asi půl metru na dostřel deseti metrů. Nepoužívejte ho, dokud si nebudete jistý, že je na palubě vetřelec. Ta hrubá destička, která se posunuje dopředu, je bezpečnostní západka. Teď je odjištěno."

Konzul přikývl a ujistil se, že jeho prst nespočívá na spoušti. „Vystřídám vás za dvě hodiny," pokračoval Kassad.

Zkontroloval svůj komlog. „Bude svítat, než mi skončí hlídka." Zadíval se na nebe, jako by čekal, že se *Yggdrasill* znovu objeví a bude pokračovat v ohnivé cestě oblohou. Ale na nebi zářily jen hvězdy. Na severovýchodním obzoru se objevila černá masa, slibující bouři.

Kassad potřásl hlavou. „Plýtvání," poznamenal a sešel dolů.

Konzul stál chvíli na místě a naslouchal větru v plachtoví, skřípění lanoví a hukotu kola. Pak přešel k zábradlí a zamyšleně zíral do tmy.

Svítání nad Mořem trávy bylo překrásné. Konzul se díval z nejvýše položeného místa na horní palubě. Po hlídce se pokusil spát, ale vzdal to a vrátil se na palubu, aby sledoval, jak noc postupně přechází v den. Bouřková fronta zakryla oblohu nízkými mraky a pronikající slunce zalilo celý svět nádherným zlatem, odráženým shora i zdola. Plachty, lana i zvětralá prkna větrovozu se leskly v krátkém požehnání světla během těch několika minut, než slunce zmizelo pod příkrovem mraků a svět opět jednou pozbyl všech barev. Vítr, který následoval padající oponu, byl studený, jako by přišel od zasněžených vrcholků Uzdového Hřbetu, sotva viditelného jako tmavá skvrna na severovýchodním obzoru.

Brawne Lamia a Martin Silenus se ke konzulovi připojili se šálkem kávy z jídelny v ruce. Vítr pleskal a hvízdal v plachtoví. Husté kudrny poletovaly Brawne Lamii kolem tváře jako tmavý oblak.

„Brý ráno," zamumlal Silenus a zamžoural přes šálek kávy na větrem rozvlněné Moře trávy.

„Dobré ráno," odpověděl konzul, udiven, jak svěže a odpočatě se cítí, třebaže celou minulou noc nespal. „Máme protivítr, ale zdá se, že větrovůz stále jede slušně. Určitě budeme do večera v horách."

„Hrrgnn," zachrčel Silenus a vnořil nos do šálku.

„Celou noc jsem nespala," stěžovala si Brawne Lamia, „protože jsem musela pořád myslet na příběh pana Wein-trauba."

„Nemyslím..." začal básník, ale zarazil se, neboť Wein-traub právě vyšel na palubu. Děťátko vykukovalo přes okraj

improvizovaného látkového závěsu, který měl učenec na hrudi.

„Dobré ráno všem," pozdravil Weintraub, rozhlédl se a zhluboka se nadechl. „Mmm, je chladno, že? „

„Zasraná zima," stěžoval si Silenus. „Na severu, za horami, bude ještě hůř."

„Myslím, že si půjdu dolů pro svetr," oznámila Lamia, ale než se stačila pohnout, zazněl zdola ostrý výkřik:

„Krev!"

Opravdu byla všude krev. Kabina Heta Masteena byla zvláštním způsobem uklizená - netknutá postel, cestovní zavazadla pečlivě narovnána v jednom koutě, háv složený přes židli - kromě toho, že značnou část podlahy, pažení i stropu pokrývala krev. Šest poutníků se natěsnalo ve dveřích a nechtělo se jim vstoupit.

„Procházel jsem na palubu," vysvětloval otec Hoyt podivně monotónním hlasem. „Dveře byly zlehka

pootevřeny. Zahlédl jsem... krev na stěně.“

„Je to *opravdu* krev?“ vyzvídal Martin Silenus.

Brawne Lamia vstoupila do místnosti, přejela rukou po husté šmouze na pažení a pozvedla prst k ústům. „Je to krev.“ Rozhlédla se, přešla ke skříni, rychle se podívala mezi prázdné přihrádky a ramínka a pak přešla k okénku v boku větrovozu. Bylo zevnitř zavřeno a zajištěno.

Lenar Hoyt vypadal hůř než obvykle. Dopotácel se k židli. „Takže je mrtvý? „

„Nevíme vůbec nic, jen to, že kapitán Masteen není ve své kabině a že je tu spousta krve,“ odpověděla Lamia. Otřela si ruku o kalhoty. „Teď musíme loď důkladně prohledat.“

„Přesně tak,“ potvrdil plukovník Kassad, „a co když kapitána nenajdeme?“

Brawne Lamia otevřela okénko. Čerstvý vzduch pronikl do kabiny, plné krvavého zápachu, a vnesl dovnitř hukot kola a šumění trávy pod trupem vozidla. „Jestliže kapitána Masteena nenajdeme, pak musíme předpokládat, že buď opustil loď z vlastní vůle, nebo byl unesen.“

„Ale ta *krev*... „ začal otec Hoyt.

„Nedokazuje nic,“ doplnil Kassad. „Paní Lamia má pravdu. Neznáme skupinu ani genotyp Masteenovy krve. Viděl nebo slyšel vůbec někdo *něco ?* „

Ticho s výjimkou záporných bručení a vrtění hlavou.

Martin Silenus se rozhlédl. „Copak lidi nepoznáte práci našeho přítele Štíra, když ji vidíte? „

„To nevíme,“ vyštěkla Lamia. „Možná někdo *chtěl*, abychom si mysleli, že je to Štírovo dílo.“

„To nedává smysl,“ namítl Hoyt a dosud lapal po dechu.

„Přesto budeme hledat ve dvojicích,“ pokračovala Lamia. „Kdo kromě mě má zbraně?“

„Já,“ ozval se plukovník Kassad. „Mám nějaké rezervní, kdyby jich bylo potřeba.“

„Ne,“ ozval se Hoyt.

Básník zavrtěl hlavou.

Sol Weintraub se s dítětem mezitím vrátil na chodbu. Teď znovu nahlédl do kajuty. „Nemám s sebou nic,“ prohlásil.

„Ne,“ doplnil konzul. Vrátil paralyzátor Kassadovi, když jeho hlídka dvě hodiny před svítáním skončila.

„Tak dobře,“ rozhodla Lamia, „kněz půjde se mnou na dolní palubu. Silene, jděte s plukovníkem. Prohledejte střední palubu. Pane Weintraube, vy s konzulem zkontrolujte všechno nahoře. Hledejte *cokoli*, co se vymyká normálu. Jakékoli známky boje.“

„Jeden dotaz,“ ozval se Silenus.

„Jaký?“

„Kdo vás sakra zvolil královnou plesu? „

„Jsem soukromý detektiv,“ odtušila Lamia a upřeně se na básníka zahleděla.

Martin Silenus pokrčil rameny. „Tady Hoyt je knězem jakéhosi zapomenutého náboženství. To neznamená, že musíme padnout na kolena, když slouží mši.“

„Tak dobře,“ povzdechla si Brawne Lamia. „Poskytnu vám lepší důvod.“ Žena se pohnula tak rychle, že konzul téměř nic nezpozoroval. V jedné vteřině stála u otevřeného okna a v další byla uprostřed kabiny, jednou paží zvedla Martina Sílena ze země a silnou rukou ho držela za útlý

L

krk. „Tak co kdybyste se zachoval logicky,“ tázala se sladce, „protože to, co je třeba udělat, logické je?“

„Gggchkkk,“ vyrazil Silenus.

„Výborně,“ prohlásila nevzrušeně Lamia a pustila básníka na zem. Ten se asi metr potácel a téměř zakopl o otce Hoyta.

„Tady,“ řekl Kassad, který se právě vrátil se dvěmaneu-ronickými ochromovači. Jeden podal Solovi Weintraubovi. „Co máte vy? „ otázal se Lamie.

Žena sáhla do kapsy volné tuniky a vytáhla prastarou pistoli.

Kassad se na starožitnost chvíli díval a pak přikývl.

„Zůstávejte se svým partnerem,“ nařizoval. „Na nic nestřílejte, dokud si nejste jisti, že jste bezprostředně ohroženi.“

„To znamená, že tu děvku můžu střelit do hlavy,“ zasyčel Martin Silenus a stále si ještě masíroval krk.

Brawne Lamia přikročila k básníkovi. Fedmahn Kassad zakročil. „Buďte zticha. Ať to máme za sebou.“ Silenus následoval plukovníka ven z kabiny.

Sol Weintraub přistoupil ke konzulovi a podal mu ochro-movač. „Nechci to mít v ruce, když držím Ráchel. Půjdeme nahoru?“

Konzul si vzal zbraň a přikývl.

Ve větrovozu nebyla ani stopa po Pravém hlasu Stromu Hetu Masteenovi. Po hodině pátrání se skupina sešla v kabině zmizelého. Krev se zdála už tmavší a sušší.

„Je možnost, že nám něco uniklo?“ ptal se otec Hoyt. „Tajné průchody? Skryté prostory? „

„Možné to je,“ připustil Kassad, „ale prohledal jsem loď tepelnými a pohybovými senzory. Pokud je na palubě něco většího než myš, nenašel jsem to.“

„Jestliže máte ty senzory,“ naléhal Martin Silenus, „proč jste nás doprdele nechal plazit se celou hodinu pod-palubím a chodbičkami?“

„Protože s příslušným vybavením a přístroji se lze před senzory skrýt.“

„Takže, abych dostal odpověď na svou otázku,“ ujal se slova znovu Hoyt a na okamžik zaváhal, jak jím viditelně projela vlna bolesti, „kapitán Masteen by se s příslušným vybavením a přístroji mohl skrývat někde v tajných prostorách. „

„Je to možné, ale nepravděpodobné,“ pochybovala Brawne Lamia. „Já soudím, že už není na palubě.“

„Štír,“ zahučel Martin Silenus znechuceně. Nebyla to otázka.

„Možná,“ připustila Lamia. „Plukovníku, vy a konzul jste v těch čtyřech hodinách měli hlídku. Jste si jisti, že jste nic neviděli ani neslyšeli?“

Oba muži přikývli.

„Na lodi bylo ticho,“ doplnil Kassad. „Byl bych slyšel známky boje, ještě než bych nastoupil hlídku.“

„A já jsem po své hlídce nespal,“ prohlásil konzul. „Má kabina sousedí s Masteenovou. Neslyšel jsem nic.“

„No,“ poznamenal Silenus, „tak jsme slyšeli výpověď dvou mužů, kteří se plížili tmou se zbraní v ruce, zatímco ten chudák byl zabit. Tvrdí, že jsou nevinni. Další případ!“

„Jestliže byl Masteen za.bit,“ uvažoval Kassad, „tak rozhodně ne bičem božím. Žádná moderní zbraň, kterou znám, nenechá po sobě tolik krve. Nikdo neslyšel výstřely - nejsou tu díry po kulkách - takže předpokládám, že automatickou pistoli paní Lamie nebereme v úvahu. *Pokud* je tohle krev kapitána Masteena, pak bych soudil na sečnou zbraň!“

„Štír *je* sečnou zbraní,“ nedal se Martin Silenus.

Lamia se přesunula ke hromádce zavazadel. „Diskuse nás nikam nedovedou. Podíváme se, jestli něco nenajdeme v Masteenových věcech.“

Otec Hoyt zvedl váhavě ruku. „To je... tedy, je to *soukromé*, ne? Nemyslím, že k tomu máme právo —“

Brawne Lamia zkřížila paže na prsou. „Podívejte, otče, jestli je Masteen mrtvý, nezáleží mu na tom. Pokud je stále naživu, může nám prohlídka těch věcí poskytnout nějaký nápad, kam ho unesli. V každém případě musíme zkusit najít klíč.“

Otec Hoyt vypadal pochybovačně, ale přikývl. Nakonec to nebyl takový vpád do soukromí. V Masteenově první

bedně bylo jen nějaké lněné prádlo a výtisk *Muirovy knihy života.* Ve druhém zavazadle byly samostatně zabalené semenáče, pečlivě ošetřené a zasazené do vlhké půdy.

„Templáři musí zasadit aspoň sto potomků Věčného Stromu na jakékoliv planetě, kterou navštíví,“ vysvětloval konzul. „Málokdy se ujmou, ale je to rituál.“

Brawne Lamia přistoupila k velké kovové bedně, ležící u paty hromady.

„Nedotýkejte se toho!“ štěkl konzul.

„Proč ne?“

„Je to Móbiova krychle,“ odpověděl plukovník Kassad místo konzula. „Plášť z uhlíkového kompozitu kolem pole s nulovým odporem svinutým do sebe.“

„No a?“ nechápala Lamia. „Do Mobiových krychlí se uzamykají artefakty. A ty nevybuchují.“

„Ne,“ připustil konzul, „ale to, co *obsahuji*, by mohlo vybuchnout. Nebo už možná *vybuchlo.* „

„Krychle takové velikosti v sobě může skrývat jadernou explozi jedné kilotuny, pokud by byla uzavřena v první nanosekundě výbuchu,“ souhlasil plukovník.

„Tak jak víme, že něco tady uvnitř nezabilo Masteena?“ zamračila se na krychli Lamia.

Kassad ukázal na slabě zářící zelený pásek přes jedinou spáru bedny. „Je zapečetěná. Jakmile se odpečetí, musí být Móbiova krychle otevřena na místě, kde může být aktivováno ochranné pole. Ať je uvnitř cokoli, kapitánovi Masteenovi to neublížilo.“

„Takže se nedá poznat, co je uvnitř,“ dumala Lamia.

„Mohu hádat? „ zeptal se konzul.

Ostatní se na něj zadívali. Ráchel začala plakat a Sol přetáhl přes závěs hřejivý šál.

„Vzpomínáte si,“ ptal se konzul, Jak Masteen tolik mluvil v Okraji o krychli? Jako by to byla tajná zbraň.“

„Zbraň? „ divila se Lamia.

„Jisté,“ zvolal náhle Kassad. „Erg!“

„Erg?“ Martin Silenus zíral na bednu. „Myslel jsem, že ergové jsou ty potvory v silovém poli, kterých templáři používají ve stromolodích.“

„To také jsou,“ potvrdil konzul. „Našli je před třemi

sty lety na asteroidech kolem Aldebaranu. Byli velcí jako kočka, měli z velké časti piezoelektrický nervový systém chráněný silikonovou chrupavkou, ale živí se... a manipulují silovými poli tak obrovskými jako jsou ta, která generují malé kosmické lodě.-“

„Tak jak se všechno tohle vejde do tak malé krabice? „ptal se nechápavě Silenus a zíral na Mobiovu krychli. „Zrcadla?“

„Určitým způsobem,“ připustil Kassad. „Silové pole té věci musí být zeslabeno... aby ani nehladověla, ani se nekrmila. Něco jako hibernace u lidí. A tohle je určitě malý exemplář. Takříkajíc mládě.“

Lamia přejela rukou po kovovém plášti. „Templáři ty věci ovládají? Komunikují s nimi?“

„Ano,“ odpověděl Kassad. „Nikdo si ale není jistý jak. Je to jedno z tajemství Bratrstva. Ale Het Masteen si musel být jistý, že mu erg pomůže proti...“

„Štírovi,“ doplnil Martin Silenus. „Templář si myslel, že ten energetický skřítek bude jeho tajnou zbraní, až bude stát proti Pánu bolesti.“ Básník se zasmál.

Otec Hoyt si odkašlal. „Církev přijala rozhodnutí Hegemonie, že... ty bytosti... ergové... nejsou rozumnými tvory... a tedy nejsou kandidáty na spasení.“

„Ach, oni jsou rozumní, otče,“ odporoval konzul. „ *Vnímají věci* mnohem lépe, než si umíme představit. Ale pokud máte na mysli bytosti inteligentní... uvědomující si sama sebe... pak se jedná o cosi s inteligencí cvrčka. Jsou cvrčci kandidáty na spasení? „

Hoyt neřekl nic. Brawne Lamia prohlásila: „Nu, kapitán Masteen si zřejmě myslel, že ta věc spasí *jeho*. Něco ale nevyšlo.“ Rozhlédla se po zkrvavených stěnách, podlaze a stropu. „Pojďme odsud.“

Ze severovýchodu se blížila bouře a větrovůz proto musel křižovat proti neuvěřitelně silnému větru. Nepravidelné cáry bílých oblaků se hnaly pod nízkým šedivým stropem bouřkové fronty. Tráva se zmítala a ohýbala pod poryvy chladného větru. Na obzoru se míhaly světelné záblesky

následované temným duněním, připomínajícím varovné výstřely nad trupem větrovozu. Poutníci se mlčky dívali, až je první ledové kapky zahnaly do velké kabiny na zádi.

„Tohle měl v kapse své róby,“ oznámila Brawne Lamia a ukázala útržek papíru s číslem pět.

„Takže Masteen byl na řadě s vyprávěním příběhu,“ zamumlal konzul.

Martin Silenus se se židlí přesunul, až se zády dotýkal velikých oken. V záblescích bouře vypadala jeho tvář saty-ra lehce démonicky. „Je tu i jiná možnost. Třeba byl pátý někdo, kdo ještě nevyprávěl, a zabil templáře, aby si s ním vyměnil místo.“

Lamia upírala oči na básníka. „To by pak musel být konzul nebo já,“ odtušila bezvýrazně.

Silenus pokrčil rameny.

Brawne Lamia vytáhla z kapsy další kus papíru. „Já mám číslo šest. čeho bych tím byla dosáhla? Stejně jsem byla další na řadě.“

„Tak třeba bylo cílem umlčet Masteena, než začne vyprávět,“ uvažoval básník. Opět pokrčil rameny. „Osobně si myslím, že Štír se dal do díla. Proč jsme si mysleli, že nám dovolí dojít ke Hrobkám, když ta věc začala zabíjet lidi na půli cesty odsud do Keatsu? „

„To je něco jiného,“ namítl Sol Weintraub. „Tohle je Pouť za Štírem.“

„Noa?“

V tichu, které následovalo, přešel konzul k oknu. Moře bylo temné pod proudy deště, bušícími do tabulek skla. Vůz skřípal a silně se naklonil napravo, když nabral nový kurs.

„Paní Lamio,“ tázal se plukovník Kassad, „chcete začít s vyprávěním příběhu?“

Lamia zkřížila paže a zadívala se na deštěm zmáčené sklo. „Ne. Počkáme, až se dostaneme z téhle zatracené lodi. Smrdí to tu smrtí.“

Větrovůz dorazil do přístaviště Poutníků v půli odpoledne, ale v bouři a slabém světle unaveným cestovatelům připadalo, že je pozdní večer. Konzul očekával, že je tu

na počátku předposlední etapy cesty přivítají představitelé Církve Štíra, ale Přístav Poutníků mu připadal stejně prázdný jako Okraj.

Blížili se k horám a první pohled na Uzdový Hřbet byl stejně vzrušující jako jakékoli přistání na pevné zemi a vyhnal všech šest samozvaných poutníků na palubu -i přes neutuchající mrazivý déšť. Kopce působily spáleným dojmem, nahnědlé oblouky a prudce se zvedající vrcholy ostře kontrastovaly s monotónní zelení Moře trávy. Devět tisíc metrů vysoké štíty za prvními hřbety byly vidět jen v náznaku šedobílých obrysů, které brzy zakryly nízké mraky, ale i tak působily majestátním dojmem. Hranice sněhu sestupovala těsně nad hrstku spálených chatrčí a levných domků, které dříve tvořily Přístav Poutníků.

„Pokud zničili lanovku, jsme vyřízeni," zamumlal konzul. Toto pomyšlení, které si až dosud zakazoval, mu vyvolávalo v žaludku tísnivý pocit.

„Vidím prvních pět věží," oznámil plukovník Kassad, když se podíval svým silným dalekohledem. „Vypadají netknuté."

„Nějaké stopy po vozu?"

„Ne... počkejte, ano. Jeden je v bráně stanice."

„Pohybuje se tam něco?" ptal se Martin Silenus, který zřejmě chápal, v jak zoufalé situaci by se mohli ocitnout, kdyby lanovka nefungovala. Ne „

„ne.

Konzul potřásl hlavou. I za nejhoršího počasí a bez cestujících byly vozy neustále v pohybu, aby si obrovské kabely zachovaly pružnost a nenamrzaly.

Všech šest vyneslo zavazadla na palubu, ještě než vět-rovůz stáhl plachty a vysunul lodní lávku. Všichni měli na sobě teplé oblečení, které je mělo chránit před živly -Kassad vojenský maskovací termoplášť Kosmických jednotek, Brawne Lamia jakýsi dlouhý oděv, kterému se z dávno zapomenutých příčin říkalo trenčkot, Martin Silenus husté kožešiny, které byly hned černé, hned šedé, tak jak je čeřil vítr, otec Hoyt dlouhou černou sutanu, v níž víc než kdy jindy připomínal strašáka v poli, Sol Weintraub silnou péřovou bundu, která zahalila jeho i dítě, a konzul obno-

šený, ale stále použitelný zimník, který mu darovala před několika desetiletími manželka.

„Co s věcmi kapitána Masteena?" ptal se Sol, když stáli u rampy. Kassad odešel napřed, aby vesnici prozkoumal.

„Vynesla jsem je," oznámila Lamia. „Vezmeme je s sebou."

„Nepřipadá mi to správné," namítl otec Hoyt. „Prostě pokračovat dál. Měl by proběhnout nějaký... obřad. Abychom si uvědomili, že jeden z nás zemřel."

„*Mohl* zemřít," opravila ho Lamia a snadno zvedla jednou rukou čtyřicetikilový batoh.

Hoyta to nepřesvědčilo. „Opravdu věříte, že by pan Masteen mohl být naživu? „

„Ne," řekla Lamia. Na černých vlasech se jí usadily sněhové vločky.

Kassad na ně zdálky z konce doku zamával. Vynesli zavazadla ze ztichlého větrovozu. Nikdo se neohlédl.

„Prázdné? „ zavolala Lamia, když se blížili k plukovníkovi. Jeho plášť ztrácel poslední skvrny šedé a černé kamufláže jako chameleón.

„Prázdné."

„Nějaká těla?"

„Ne," odpověděl Kassad. Obrátil se k Solovi a konzulovi. „Sebrali jste věci z jídelny? „

Oba přikývli.

„Jaké věci?" tázal se Silenus.

„Zásoby jídla na týden," odtušil Kassad a obrátil se ke kopci a ke stanici lanovky. Konzul si poprvé všiml zbraně, kterou měl plukovník v podpaží. Pod dlouhým pláštěm byla sotva vidět. „Nejsme si jisti, zda se po této etapě ještě dostaneme k dalším zásobám."

Budeme za týden ještě naživu? napadlo konzula. Neřekl nic.

Odnesli všechno vybavení do stanice. Museli jít dvakrát. Vítr fičel vytlučenými okny a rozpadlými střechami tmavých budov. Při druhé cestě nesl konzul jedno držadlo Masteenovy Mobiovy krychle, zatímco Lenar Hoyt supěl a oddechoval pod druhým.

„Proč toho erga taháme s sebou?" stěžoval si zadýchaně

Hoyt, když se dovlekli k úpatí kovového schodiště ke stanici. Bylo pokryté rzí jako oranžovým lišejníkem.

„Nevím," odpověděl konzul a sám také lapal po dechu.

Z perónu konečné stanice viděli daleko přes Moře trávy. Větrovůz stál, kde ho zanechali, se svinutými plachtami, tmavá věc bez života. Sněhové vločky poletovaly plání a na nesčetných stéblech trávy vyvolávaly dojem bílých čepiček.

„Naložte věci do vozu," zavolal Kassad. „Podívám se, jestli bych nemohl spustit motor nahoře, z kabiny dispečera."

„Není to automatické?" divil se Martin Silenus, s hlavou téměř skrytou v kožešinách. „Jako větrovůz? „

„Nemyslím," pokrčil Kassad rameny. „Pokračujte. Já zjistím, jestli to dokážu nastartovat."

„Co když odjedeme bez vás?" varovala ho Lamia, ještě než se vzdálil.

„Neodjedete."

Uvnitř vozu lanovky bylo chladno, a kromě kovových lavic v předním oddíle a několika tvrdých pryčen v menší zadní části také pusto. Vůz byl velký - aspoň osm metrů dlouhý a pět metrů široký. Zadní oddíl byl od přední kabiny oddělen tenkou kovovou stěnou s otvorem bez jakýchkoli dveří. V rohu bylo malé umývadlo. Okna, sahající od výše pasu až do stropu, byla jen v předním oddíle.

Poutníci shromáždili zavazadla uprostřed široké podlahy a začali chodit dokola, mávali pažemi nebo se jinak pokoušeli zahřát. Martin Silenus se roztáhl na jedné z lavic; z kožešin mu trčely jen nohy a temeno hlavy. „Zapomněl jsem, jak se, kurva, zapíná v téhle bedně topení?"

Konzul se zadíval na ztemnělé světelné panely. „Je to na elektriku. Zapne se, až plukovník uvede vůz do pohybu."

„*Pokud* ho plukovník uvede do pohybu," zapochyboval Silenus.

Sol Weintraub vyměnil Ráchel plenu. Teď ji znovu zabalil do termopytle a pohupoval ji v náručí. „Já jsem tu nikdy předtím nebyl. Vy oba ano? „

„Jo," připustil básník.

„Ne," odvětil konzul. „Ale viděl jsem obrázky lanovky." „Kassad říkal, že se takhle jednou *vracel* do Keatsu," ozvala se z druhého oddílu Brawne Lamia.

„Myslím..." začal Sol Weintraub, ale přerušil ho skřípot kol a prudké trhnutí, vůz se silně zahoupal a začal se spolu s kabelem náhle sunout dopředu. Všichni se vrhli k oknu na straně, kde byl perón.

Kassad hodil své věci do vozu, ještě než vystoupil po dlouhém žebříku do kabiny dispečera. Teď se objevil ve dveřích kabiny, sklouzl po žebříku a běžel k vozu. Ten už vyjížděl z perónu.

„Nedokáže to," zašeptal otec Hoyt. Kassad přeběhl posledních deset metrů několika neuvěřitelně dlouhými skoky. Vypadal spíš jako postavička z kresleného filmu.

Vůz vyjel z nástupního prostoru a ven ze stanice. Mezi stanicí a vozem se rozevřela propast. Pod nimi byly v hloubce osmi metrů ostré skály. Povrch perónu pokrýval led. Kassad pádil za ujíždějícím vozem.

„Dělejte!" křičela Brawne Lamia. Ostatní se přidali. Konzul se zahleděl na ledové rampouchy - odlamovaly se a odpadávaly z lana, které táhlo vůz kupředu a vzhůru. Ohlédl se. Mezera byla už příliš velká. Kassad to nemohl dokázat.

Plukovník neuvěřitelnou rychlostí doběhl k okraji plošiny. Konzul si podruhé vzpomněl na jaguára ze Staré Země, kterého viděl v zoo na Lůsu. Napůl očekával, že se plukovníkova noha sesmekne na ledě, dlouhé nohy se vodorovně natáhnou a muž tiše sletí na zasněžené balvany v hlubině. Namísto toho Kassad jako by po nekonečný okamžik letěl, dlouhé paže roztažené, plášť vlající. Zmizel za vozem.

Zazněl úder, pak následovala minuta ticha. Nikdo se nepohnul ani nepromluvil. Byli teď čtyřicet metrů vysoko a stoupali k prvnímu stožáru. O vteřinu později zahlédli na rohu vozu Kassada, jak se vytahuje nahoru po namrzlých výklencích a držadlech. Brawne Lamia rozrazila dveře kabiny dokořán. Pět párů rukou pomohlo Kassadovi dovnitř. „Díky Bohu," zašeptal otec Hoyt. Plukovník se zhluboka nadechl a pochmurně se usmál.

„Byla tam 'brzda mrtvého muže'. Musel jsem ji zablokovat pytlem písku."

Martin Silenus ukázal na rychle se blížící podpůrný stožár a oblačný strop za ním. Kabel se táhl do nekonečna. „Předpokládám, že teď přejedeme přes hory, ať už chceme nebo ne."

„Jak dlouho jízda potrvá?" vyptával se otec Hoyt.

„Dvanáct hodin. Možná trochu méně. Někdy dispečeři vozy zastaví, když je vítr příliš silný nebo vrstva ledu příliš tlustá."

„Na téhle cestě zastavovat nebudeme," upozornil plukovník Kassad.

„Pokud není kabel někde porušen," podotkl básník. „Nebo nenarazíme na nějakou závadu."

„Buďte zticha," okřikla ho Lamia. „Co kdybychom si ohřáli něco k večeři?"

„Podívejte," ukazoval konzul.

Přešli k předním oknům. Lanovka vystoupila sto metrů nad poslední hnědý vršek kopců v podhůří. Kilometry

pod sebou a vzadu zahlédli poslední pozdrav stanice, pusté ruiny Přístavu Poutníků a nehybný větrovůz.

Zahalil je sníh a husté mraky.

Ve voze nenašli nic na vaření, ale v zadní části byla lednice a mikrovlnná trouba pro ohřívání jídel. Lamia a Wein-traub zkombinovali různé druhy masa a zeleniny ze spíže větrovozu a připravili celkem poživatelný guláš. Martin Silenus měl s sebou láhve vína z *Benáresu* a z větrovozu a rozhodl se dát si k masu hyperionské burgundské.

Byli skoro navečeření, když začala tma za okny ustupovat, až se zcela rozjasnilo. Konzul se otočil na lavici, aby viděl, jak se znovu objevuje slunce a zaplňuje vůz nazlátlým světlem.

Všichni sborem vydechli. Měli pocit, že se setmělo před celými hodinami, ale teď, když vystoupili nad oblačné moře, nad nímž se jako ostrov tyčil horský řetěz, byli svědky nádherného západu slunce. Hyperionské nebe přešlo z denního modrozeleného odstínu do večerní barvy lazuritu, zatímco

rudozlaté slunce osvítilo oblačné věže a obrovské vrcholky z ledu a kamene. Konzul se rozhlédl. Jeho souputníci, kteří mu ještě před minutou připadali v matném světle malí a šediví, teď ve zlatém západu slunce zářili.

Martin Silenus pozvedl pohár. „Bože, to už je lepší."

Konzul se zahleděl po směru cesty a na kabel, který se v dálce ztenčoval do nepatrného vlákna, až zcela mizel. Na vrcholku o několik kilometrů dál se zlaté světlo odráželo od dalšího stožáru.

„Sto dvaadevadesát sloupů," upřesnil Silenus tónem znuděného průvodce turistů. „Každý stožár je postaven z duralové slitiny s uhlíkovými vlákny a je osmdesát tři metry vysoký."

„Musíme být hodně vysoko," poznamenala tiše Brawne Lamia.

„Nejvyšší bod devadesát šest kilometrů dlouhé jízdy se nachází nad vrcholkem Mount Dryden, páté nejvyšší hory Uzdového Hřbetu, ve výšce devět tisíc dvě stě čtyřicet šest metrů," pokračoval Martin Silenus ve své tirádě.

Plukovník Kassad se rozhlédl. „Kabina je přetlaková. Před nějakou dobou jsem zaznamenal změnu tlaku."

„Podívejte se," upozorňovala Brawne Lamia.

Slunce zůstávalo dlouho stát na linii mraků na obzoru. Teď klesalo a jako by zapálilo bouřková mračna zdola a vrhlo pestrou paletu barev na celý západní obzor. Sněhové převisy a led zářily na západní straně vrcholků, zdvihajících se až kilometr vysoko nad stoupajícím vozem. Na stále temnější nebeské kopuli se objevilo několik jasnějších hvězd.

Konzul se otočil k Brawne Lamii. „Co kdybyste nám teď vypověděla svůj příběh, paní Lamio? Pak budeme spát, než dorazíme do Pevnosti."

Lamia dopila zbytek vína. „Chtějí to teď všichni slyšet? „

Hlavy ozářené červánky přikývly. Martin Silenus pokrčil rameny.

„Tak dobře," souhlasila Brawne Lamia. Postavila prázdnou sklenku, vytáhla nohy na lavici, aby si opřela lokty o kolena, a začala vyprávět.

i

332

Dan Simmons

PŘÍBĚH DETEKTIVA Dlouhé sbohem

Věděla jsem, že ten případ bude něco zvláštního, od chvíle, kdy vešel do kanceláře. Byl krásný. Ale tím nemyslím zženštilý nebo 'rozkošný', jako bývají manekýni či holovizní hvězdy. Jen... krásný.

Byl malé postavy, ne větší než já, která jsem se narodila a vyrostla v gravitačním poli 1,3 g na planetě Lusus. Okamžitě bylo jasné, že můj návštěvník nepochází z Lůsu - jeho dokonalé tvary zcela odpovídaly standardu Sítě. Měl atletickou, ale útlou postavu. Ve tváři se mu zračila cílená energie: nízké obočí, ostře řezaná tvář, pevný nos, výrazná brada a široká ústa, naznačující smyslnou stránku i rys tvrdohlavosti. Oči byly velké a hnědé. Vypadal, že je mu něco přes dvacet.

Rozumějte, tohle všechno mě nenapadlo v okamžiku, kdy vešel. Má první myšlenka byla *Je tohle zákazník?* A druhá byla *Kručí, to je krásnej chlap.*

„Paní Lamia?"

„Ano."

„Paní Brawne Lamia z Detektivních služeb Sítě?"

„Ano/[1]

Rozhlédl se, jako by tomu zcela nevěřil. Chápala jsem ten pohled. Moje kancelář je na třiadvacáté úrovni starého průmyslového úlu v sekci Staré Vykopávky v Železném praseti na Lůsu. Mám tři velká okna; vedou na Technický příkop 9, kde je vždycky tma a stále mrholí díky odkapávání vody z velkých filtrů z Úlu nahoře. Z oken je vidět hlavně opuštěný automatizovaný nákladní přístav a zrezivělé traverzy.

No co, je to tam levné. A většina mých zákazníků nechodí osobně, spíš mě zavolají.

„Mohu se posadit?" zeptal se, zřejmě spokojen, že detektivní kancelář bona úde může pracovat v takových slu-mech.

„Jistě,“ řekla jsem a ukázala na křeslo. „Pane... ech?“

i

„Johnny,“ doplnil.

Nepřipadal mi jako člověk, který si se všemi tyká. Něco v něm bylo cítit *penězi*. Nebyly to šaty - dosti obvyklé, černé a šedé barvy, i když látka byla o něco lepší než průměr -měla jsem jen pocit, že ten chlápek je třída. Na jeho přízvu-ku bylo cosi zvláštního. Dost dobře se vyznám v dialektech - pomáhá mi to v povolání - ale nebyla jsem schopna určit ani jeho domovskou planetu, natož oblast, odkud pocházel.

„Jak vám mohu pomoci, Johnny?“ Ukázala jsem láhev skotské, kterou jsem chtěla uklidit na místo, právě když vešel.

Johnny zavrtěl hlavou. Možná si myslel, že jsem mu chtěla dát napít z láhve. Sakra, já mám vybranější chování. U chladničky jsou papírové kelímky. „Paní Lamio,“ začal svým kultivovaným přízvukem, který jsem stale nedovedla zařadit, „potřebuji detektiva.“

„To je moje povolání.“

Zarazil se. Byl nesmělý. Mnoho mých zákazníků se nedokáže odhodlat prozradit mi, o co jde. Není divu, devadesát pět procent mé práce se týká rozvodů a domácích skandálů. Cekala jsem.

„Je to poněkud delikátní záležitost,“ vysoukal ze sebe konečné.

„Ano, pane... Johnny, většina mé práce spadá do této kategorie. Jsem spojena s Jednotnou Sítí a všechno, co se týká mých klientů, se řídí Zákonem o zachování soukromí. *Všechno* je důvěrné, i fakt, že teď spolu hovoříme. I kdybyste se rozhodl, že si mě nenajmete.“ Což byla pitomost, protože úřady se mohly dostat k mým materiálům, kdykoli by se jim zachtělo, ale měla jsem pocit, že musím toho chlápka nějak upokojit. Bože, jak byl krásný.

„Hm,“ zamumlal a znovu se rozhlédl. Naklonil se ke mně. „Paní Lamio, chtěl bych, abyste vyšetřila vraždu.“

To mě zaujalo. Dosud jsem seděla zakloněná s nohama na stole; teď jsem se posadila zpříma a také se předklonila. „ *Vraždu?* Jste si jist? A co policie?“

„Té se to netýká.“

„To není možné,“ odporovala jsem se vzrůstajícím pocitem, že jednám spíš s bláznem než s klientem. „Je trestné

zatajovat před úřady vraždu.“ A myslela jsem si přitom: *To ty jsi vrah, Johnny?*

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Ne v tomto případě.“

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím, paní Lamio, že *došlo* k vraždě, ale policie - ani místní, ani Hegemonie - o ní neví a nespadá pod její jurisdikci.“

„To není možné,“ namítala jsem. Venku pršely do příkopu kaskády jisker průmyslové svářečky spolu s rezavým mrholením. „Vysvětlete mi to.“

„K vraždě došlo mimo Síť. Mimo Protektorát. Nebyly tam žádné místní úřady.“

To dávalo smysl. Aspoň nějaký. Ale já jsem si zaboha nedovedla představit, o čem to mluví. I na Vnějších planetách a koloniích byli policisté. Na palubě nějaké kosmické lodi? Ty spadaly pod jurisdikci Mezihvězdného letového úřadu.

„Aha,“ přikývla jsem. Poslední případ jsem měla před několika týdny. „Dobře, povězte mi podrobnosti.“

„A bude náš rozhovor důvěrný, i když ten případ nebudete chtít vzít?“

„Rozhodně.“

„A když ten případ převezmete, budete podávat hlášení pouze mně?“

„Jistě.“

Můj potenciální klient zaváhal a mnul si prsty bradu. .Měl nádherné ruce. „Dobře,“ souhlasil konečně.

„Začněte od začátku,“ vyzvala jsem ho. „Kdo byl zavražděn? „

Johnny se narovnal jako pozorný žák. Nemohla jsem pochybovat o jeho upřímnosti. „Já.“

Trvalo mi deset minut, než jsem z něj ten příběh dostala. Když skončil, už jsem si nemyslela, zeje blázen. Blázen jsem byla já. Nebo bych byla, kdybych ten případ vzala.

Johnny - jeho pravé jméno bylo kód číslic, písmen a číselných řad delších než moje paže - byl kybridem.

O kybridech jsem slyšela. A kdo neslyšel? Jednou jsem obvinila svého prvního manžela, že je kybrid. Ale nikdy

jsem nečekala, že budu sedět s jedním z nich v jedné místnosti. Nebo že bude tak hrozně atraktivní.

Johnny byl UI. Jeho vědomí, nebo ego, nebo jakkoli to chcete nazvat, se vznášelo někde v megadatasférové vrstvě Technojádra. Jako všichni ostatní, snad s výjimkou současného vrchního administrátora Senátu nebo likvidátorů zbytků po UI, jsem neměla potuchy, kde se Technojádro nachází. UI se nenásilné zbavily lidské kontroly před více než třemi sty lety - před mým narozením - a přestože zůstávaly nadále spojenci Hegemonie, radily Velkému sněmu, monitorovaly datasféru a občas využívaly svých schopností k zabránění vážným omylům nebo k odvrácení přírodních katastrof, zachovávalo si Technojádro soukromí a věnovalo se svým nevyzpytatelným a jasně nelidským záležitostem.

Což mi připadalo celkem v pořádku.

UI obvykle jednají s lidmi a lidskými stroji prostřednictvím datasféry. Mohou vytvářet interaktivní hologramy, pokud to potřebují - pamatuji se, že při zapojení Maui-Dohody do Hegemonie se velvyslanci Technojádra při podpisu smlouvy podezřele podobali staré holovizní hvězdě Ty-ronu Bathwaitovi.

Kybridi jsou něco docela jiného. Protože jsou stvořeni z lidského genetického materiálu, připomínají vzhledem a chováním člověka mnohem víc, než je to dovoleno and-roidům. Smlouvy mezi Technojádrem a Hegemonií povolují existenci pouze hrstce kybridů.

Zadívala jsem se na Johnnyho..Z hlediska UI muselo být to nádherné tělo s obdivuhodnou osobností sedící naproti mně jen dalším výběžkem, dálkově řízeným, snad poněkud komplikovanějším, ale jinak o nic důležitějším než kterýkoli z desetitisíce takových senzorů, manipulátorů, autonomních jednotek nebo jiných dálkových sond, které UI pro denní práci používají. Odstranění 'Johnnyho' by UI pravděpodobně nezaujalo víc než mé ustřihnutí jednoho nehtu.

Takové plýtvání, pomyslela jsem si.

„Kybrid," hlesla jsem.

„Ano. S Učenci. Mám vízum uživatele Sítě."

„Dobře," slyšela jsem sama sebe. „A někdo... zavraždil vašeho kybrida a vy chcete zjistit, kdo to byl?"

„Ne," odvětil mladý muž. Měl rudohnědé kudrnaté vlasy. I jeho účes mi připadal zvláštní, stejně jako přízvuk. Zdál se mi archaický, ale jako bych ho *někde* slyšela.

„Nebylo zavražděno jen toto tělo. Můj vrah zabil *mě.* „

„Vás?"

„Ano."

„Vás jako... eh... samotnou UI?"

„Přesně tak."

Nerozuměla jsem. UI nemohou zemřít. Aspoň ne tak, jak to my v Síti chápeme. „Nerozumím."

Johnny přikývl. „Zatímco lidská osobnost může být... myslím, že to je obecný názor... zničena v okamžiku smrti..., mé vědomí nemůže být ukončeno. V důsledku útoku však došlo... k přerušení. I když jsem měl k dispozici... řekněme duplikát záznamu mých vzpomínek, osobnosti a tak dále, došlo ke ztrátě. Některá data byla při útoku zničena. V tom smyslu se útočník dopustil vraždy."

„Chápu," zalhala jsem a nadechla se. „A co úřady ÚL... pokud něco takového existuje... nebo kyberpoldové Hegemonie? Neměl byste se obrátit na ně? „

„Z osobních důvodů," vysvětloval ten atraktivní mladý muž, v němž jsem se snažila vidět kybrida, „je důležité -dokonce nezbytné - abych se na tato místa neobracel."

Zvedla jsem obočí. To už více připomínalo moje obvyklé klienty.

„Ujišťuji vás," pokračoval, „že nejde o nic nezákonného. Ani neetického. Jen je to pro mě... natolik ponižující, že to nemohu ani vysvětlit."

Zkřížila jsem paže na prsou. „Podívejte, Johnny. Tohle zní jako pěkná blbost. Chci říci, mám jen vaše slovo, že jste kybrid. Pokud jde o mě, kde mám jistotu, že na mě nehrajete nějakou habaďůru?"

To ho překvapilo. „Na to jsem nepomyslel. Jak bych vás měl přesvědčit, že jsem to, co říkám?"

Nezaváhala jsem ani vteřinu. „Převeďte jeden milion marek na moje transsíťové konto," vyzvala jsem jej.

Johnny se usmál. V tom okamžiku zazvonil telefon a obraz muže s rozčileným výrazem s kódem Transsítě v pozadí řekl: „Promiňte, paní Lamio, ale napadlo nás, zda byste

i

nechtěla... eh... s tak vysokým vkladem... posoudit naše možnosti dlouhodobých vkladů nebo investic na trhu..."

„Později," přerušila jsem ho.

Ředitel banky přikývl a zmizel.

„To mohla být simulace," namítla jsem.

Johnny se příjemně usmíval. „Ano, ale i to by byl přesvědčivý důkaz, ne? „

„Ne v každém případě.“

Pokrčil rameny. „Pokud jsem opravdu tím, co říkám, vezmete ten případ?“

„Ano,“ povzdechla jsem si. „Ale musím vyjasnit jednu věc. Moje odměna není milion marek. Dostávám pět set za den plus výdaje.“

Kybrid přikývl. „Znamená to, že ten případ vezmete?“

Vstala jsem, nasadila si klobouk a z věšáku u okna stáhla starý kabát. Naklonila jsem se nad stůl a tiše vsunula pistoli mého otce do kapsy kabátu. „Tak jdeme.“

„Ano,“ přikývl Johnny. „A kam?“

„Chci vidět, kde jste byl zavražděn.“

Síla stereotypu je taková, že člověku narozenému na Lůsu se strašlivě nechce opouštět Úl a začne okamžitě trpět agorafobií, jakmile navštíví místo přístupnější živlům než je tržiště. Pravdou je, že většina mé práce má původ... a zavádí mě... mimo planetu. Sledování insolventních dlužníků, kteří používají systému Bran a změny totožnosti, aby začali znovu. Pátrání po nevěrných manželech, kteří si myslí, že schůzky na jiných planetách je zachrání před odhalením. Hledání ztracených dětí a nepřítomných rodičů.

Přesto jsem na okamžik zaváhala, když jsme prošli Branou na Železné prase Promenádu a vyšli na pusté kamenné plošině, táhnoucí se snad do nekonečna. Kromě bronzového obdélníku Brány za námi tu nebylo ani stopy po civilizaci. Vzduch byl cítit po zkažených vejcích. Nebe bylo žlutohnědým kotlem odpudivě vypadajících mraků. Země kolem nás byla šedá a plná kamení bez známky života, nebyly tu ani lišejníky. Neměla jsem ponětí, jak daleko se táhne obzor, ale cítila jsem se *vysoko* a měla jsem pocit, že vidím

daleko. Nikde ani stopy po stromech, keřích nebo něčem

živém.

„Kde to sakra jsme? „ zeptala jsem se. Byla jsem si jistá, že znám všechny planety Sítě.

„Madhya,“ odpověděl Johnny a vyslovil to jako 'Madja'. „Nikdy jsem o ní neslyšela,“ prohlásila jsem, vsunula ruku do kapsy a nahmatala perletí vykládanou rukojeť tátovy pistole.

„Oficiálně dosud není v Síti,“ vysvětloval kybrid. „Oficiálně je to kolonie Parvati. Ale základna Kosmických jednotek je jen několik světelných minut odsud a tak tu zřídili spojení Branou ještě před zapojením do Protektorátu.“

Zahleděla jsem se na obraz zkázy. Z puchu sirovodíku se mi dělalo nevolno a bála jsem se, že si znečistím šaty. „Kolonie? Někde tady?“

„Ne. Na druhé straně planety je několik malých měst.“ „Jaká je nejbližší obydlená oblast?“ „Nanda Devi. Město asi s třemi sty obyvateli. Je to víc než dva tisíce kilometrů odtud směrem na jih.“ „Tak proč umístili Bránu právě tady? „ „Pravděpodobně tu bude zahájena těžba,“ pokynul Johnny k šedé plošině. „Těžké kovy. Konsorcium povolilo na této polokouli zřízení sta Bran, aby se usnadnil přístup po zahájení těžby.“

„Dobře,“ připustila jsem, „tohle je dobré místo pro vraždu. Proč jste sem přišel?“

„Já nevím. To je součást mých ztracených vzpomínek.“ „S kým jste přišel?“ „To také nevím.“ „A co víte?“

Mladý muž vsunul jemné ruce do kapes. „Kdokoli... cokoli... na mě zaútočilo, použilo zbraň v Jádru známou jako virus AIDS II.“ „Co to je?“

„AIDS byl lidskou nemocí dávno před Hidžrou,“ objasňoval Johnny. „Likvidoval imunitní systém. Tento... virus... působí stejně na umělou inteligenci. Během necelé sekundy napadne bezpečnostní systémy a použije smrtelné fagocyto-vé programy proti hostiteli... proti samotné UI. Proti *mně.* „

tou?

)Takže ten virus vás nemohl napadnout přirozenou ces-

7 u

V\J\JL,

Johnny se usmál. „Nemožné. To je jako byste se zeptala oběti útoku střelnou zbraní, jestli náhodou na tu kulku

nenaběhla.“

Pokrčila jsem rameny. „Podívejte, jestli chcete experta na datové sítě nebo umělé inteligence, nejsem pro vás ta pravá. Kromě běžného přístupu do datasféry stejně jako dvacet miliard dalších lidí vím o tom světě duchů houby.“ Použila jsem toho termínu, abych zjistila,-jestli to s ním

něco udělá.

„Já vím,“ pronesl stejně nevzrušeně Johnny. „To není

to, co od vás chci.“

„A co ode mě chcete?“

„Abyste zjistila, kdo mě sem dopravil a zabil. A proč.“ „Dobře. Proč si myslíte, že k vraždě došlo právě tady?“ „Protože tady jsem opět získal kontrolu nad svým kyb-

ridem, když jsem se... rekonstituoval.“

„Chcete říct, že váš kybrid byl vyřazen, když vás virus

zničil?“ „Ano.“

„A jak dlouho to trvalo?“

„Moje smrt? Téměř minutu, než mohla být moje náhradní osobnost aktivována.“

Zasmála jsem se. Nemohla jsem si pomoci. „Co vás pobavilo, paní Lamio?“ „Vaše chápání smrti.“

Hnědé oči se na mě smutně dívaly. „Možná je to pro vái zábavné, ale nemáte ponětí, co znamená minuta... odpoje ní... pro prvek Technojádra. Jsou to eóny času a informací Tisíciletí bez komunikace.“

„Ano,“ vydechla jsem a bez většího vypětí dokázala za držet slzy. „Tak co dělalo vaše tělo, váš kybrid, zatímco jst si vyměňoval pásku osobnosti nebo co?“ „Předpokládám, že bylo v komatu.“ „Nemůže se udržovat samo?“ „Ale jistě, kromě případů, kdy dojde k celkovému s>

lhání všech systémů.“

„Kde jste přišel k sobě? „

„Prosím?“

„Když jste znovu aktivoval kybrida, kde to bylo? „ Johnny s pochopením přikývl. Ukázal na kámen necelých pět metrů od Brány. „Ležel jsem tam.“ „Na této straně nebo na druhé?“ „Na druhé.“

Přešla jsem ke kameni a prozkoumala to tam. Žádná krev. Žádné poznámky. Žádná zanechaná vražedná zbraň. Ani stopa nebo náznak, že tam Johnnyho tělo leželo věčnost - po celou minutu. Policejní tým mohl z mikroskopických a biotických stop přečíst celé romány, ale já jsem viděla jen holou skálu.

„Pokud jste opravdu ztratil paměť,“ zeptala jsem se, , jak víte, že sem s vámi někdo přišel? „ „Prozkoumal jsem záznamy Brány.“ „Zkoušel jste vypátrat tu osobu nebo její jméno za pomoci univerzální karty? „

„Oba jsme použili moji kartu,“ odtušil Johnny. „Jen jedna další osoba? „ „Ano.“

Přikývla jsem. Záznamy Bran by umožnily vysvětlit *všechny* meziplanetární zločiny, kdyby Brány umožňovaly skutečnou teleportaci; transportní datový záznam by znovu vytvořil daný subjekt až do posledního gramu a molekuly. Brána je však ve skutečnosti pouhá díra v časoprostoru, vytvořená fázovou singularitou. Pokud zločinec nepoužije vlastní kartu, máme k dispozici jen údaje o vstupu a výstupu.

„Odkud jste přicestovali? „ zeptala jsem se. „Z TauCeti Centra.“ „Znáte kód tamější Brány?“ „Samozřejmě.“

„Tak se tam vydejme a skončeme ten rozhovor,“ navrhla jsem. „Tady to hrozně smrdí.“

TC^2, prastará přezdívka pro Tau Ceti Centrum, je určitě nejpřeplněnější planetou v celé Síti. Kromě samotných pěti miliard obyvatel, tísnících se na polovině rozlohy kontinen-

tu Staré Země, má orbitální ekologický prstenec, v němž žije další půlmiliarda lidí. Kromě toho, že je sídlem vlády Hegemonie a Senátu, je TC^2 uzlovým bodem veškerého obchodu v Síti. Kód Brány, který Johnny vybral, nás přirozeně dopravil na terminál s šesti sty Branami do jedné z nejvyšších věží v Novém Londýně, jedné z nejstarších a největších městských částí.

„Sakra,“ hlesla jsem, „dáme si něco k pití.“ Poblíž terminálu jsme měli na vybranou několik barů. Vybrala jsem si jeden, který se ini zdál poměrně tichý: simulovaná námořnická hospoda, tmavá, chladná, se spoustou umělého dřeva a mosazi. Objednala jsem pivo. Když mám případ, nikdy nepiju ostřejší nápoje ani neužívám Kouzlo vzpomínek. Občas mám pocit, že potřeba udržet si disciplínu mě drží v oboru.

Johnny si také objednal pivo, tmavé německé pivo, vařené na Renesanci. Přistihla jsem se při myšlence, jaké neřesti může mít kybrid. Zeptala jsem se:

„Co dalšího jste zjistil, než jste přišel za mnou?“

Mladík rozhodil ruce. „Nic.“

„Do prčic. To je snad špatný vtip. Ze všemi možnostmi, které jako UI máte k dispozici, nejste schopen vypátrat, kde se váš kybrid nacházel a co dělal několik dní před... nehodou?“

„Ne.“ Johnny se napil piva. „Nebo spíše, mohl bych, ale existují závažné důvody, proč nechci, aby ostatní UI zjistily, že po tom pátrám.“

„Podezíráte jednu z nich?“

Johnny neodpověděl. Namísto toho mi podal kopii všech výdajů z jeho univerzální karty. „Výpadek, který způsobila moje vražda, mě připravil o informace o pěti standardních dnech. Tady jsou účty za toto období.“

„Myslela jsem, že jste říkal, že jste byl odpojen jen na jednu minutu.“

Johnny se poškrábal na tváři. „A právě proto jsem měl štěstí, že jsem přišel o data jen z těch pěti dní,“ prohlásil.

Mávla jsem na lidského číšníka a objednala další pivo.

„Podívejte, Johnny... ať jste kdokoli, nikdy s tím případem nehnu, dokud se o vás a vaší situaci nedozvím víc.

Proč by vás chtěl někdo zabít, když by věděl, že budete znovu utvořen nebo co vlastně?“

„Vidím dva možné motivy,“ prohlásil Johnny a znovu se napil.

Přikývla jsem. „Jedním by byl úmysl způsobit právě takovou ztrátu paměti, jakou jste utrpěl. To by naznačovalo, že ať už jste měl zapomenout cokoli, stalo se to nebo jste se o tom dozvěděl minulý týden. Jaký je druhý motiv? „

„Předat mi zprávu,“ odpověděl Johnny. „Jen nevím, jaká je. Nebo od koho.“

„Víte, kdo by vás mohl chtít zabít?“

„Ne.

„Žádné dohady?“

„Žádné.“

„Většina vražd,“ vysvětlovala jsem, „je výsledkem náhlého bezmyšlenkovitého vzteku a pachatelem bývá osoba, kterou oběť dobře zná. Příbuzný. Přítel nebo milenec. Většinu připravovaných vražd obvykle spáchá osoba blízká oběti.“

Johnny neřekl nic. Na jeho tváři bylo cosi neskutečně přitažlivého - jakási mužná síla, spojená s ženským smyslem uvědomění si skutečnosti. Možná to byly ty oči.

„Mají UI rodiny?“ zeptala jsem se. „Soupeření? Roz-míšky? Milenecké hádky? „

„Ne,“ zlehka se usmál. „*Existuji* kvazirodinné svazky, ale nemají nic z emocí nebo odpovědnosti, které se objevují u lidských rodin. Všechny 'rodiny' jsou především momentálně vyhovující kódová seskupení, která mají ukázat, odkud pocházejí trendy některých procesů.“

„Takže si nemyslíte, že vás napadla jiná UI?“

„Je to možné.“ Johnny začal točit sklenkou v ruce. „Jen nechápu, proč by mě měla napadnout prostřednictvím mého kybrida.“

„Snazší přístup? „

„Snad. Ale pro útočníka je to komplikovanější. Útok v datasféře by byl mnohem citelnější. A také nechápu, jaký motiv by mohla jiná UI mít. Nedává to smysl. Nikoho neohrožuji.“

„Proč vlastně máte kybrida, Johnny? Možná, že kdy-

i

bych pochopila vaši úlohu v tom všem, napadl by mě nějaký motiv.“

Vzal do ruky preclík a pohrával si s ním. „Mám kybrida... svým způsobem *jsem* kybrid, protože mou funkcí... je pozorovat a reagovat na lidské bytosti. V jistém směru jsem kdysi sám byl člověkem.“

Zamračila jsem se a potřásla hlavou. Zatím nic z toho, co řekl, nedávalo smysl.

„Slyšela jste o projektech obnovování osobnosti? „

Ne „ „iic.

„Před jedním standardním rokem simulátory Kosmických jednotek rekonstituovaly osobnost generála Horace Glennon-Heighta, aby zjistily, proč byl tak vynikajícím generálem. Bylo to ve všech zprávách.“ „Jo.“

„No, a já jsem., nebo jsem byl... dřívějším a mnohem komplikovanějším projektem obnovení osobnosti. Moje základní osobnost vycházela z informací o básníkovi z období před Hidžrou. Dávném básníkovi. Narodil se na konci osmnáctého století - podle starého kalendáře.“

„Jak mohou kruci obnovit osobnost, jejíž stopy jsou ztraceny v minulosti? „

„Dílo,“ vysvětloval Johnny. „Jeho dopisy. Deníky. Kritické biografie. Svědectví přátel. Ale převážné jeho verše. Simulátor znovu vytvoří prostředí, použije veškeré známé faktory a udělá zpětnou analýzu jeho děl. Voilá - a je tu základní osobnost. Zprvu v hrubých rysech, ale v době, kdy jsem byl vytvořen, už značně uhlazená. Naším prvním pokusem byl básník dvacátého století Ezra Pound. Námi vytvořená osobnost byla až absurdně dokonalá, trpěla iracionálními předsudky a z funkčního hlediska byla šílená. Trvalo nám rok experimentů, než jsme zjistili, že ta osobnost byla přesná: byl to originál, kdo byl šílený. Génius, ale blázen.“

„A co pak?“ zeptala jsem se. „Vytvořili vaši osobnost podle mrtvého básníka. Co pak? „

„Učinili z ní něco na způsob kostry, kolem které je vypěstována osobnost UI,“ pokračoval Johnny. „Kybrid mi umožňuje hrát moji úlohu ve společenství v datové vrstvě.“

„Roli básníka?“

Johnny se znovu usmál. „Spíš básně,“ opravil mě.

„Básně?“

„Stále se rozvíjející umělecké dílo... ale ne tak, jak to chápou lidé. Snad jakási hádanka, nabízející občas neobvyklé pohledy na vážnější analytické postupy „

„Nechápu.“

o“Na tom pravděpodobně nezáleží. Pochybuji, že by můj... účel... byl důvodem onoho útoku.“

„A jaký myslíte, že to byl důvod?“

„Nemám ponětí.“

Pohybovali jsme se v kruhu. „Tak dobře. Pokusím se zjistit, co jste dělal a s kým jste byl během těch pěti ztracených dní. Můžete mi kromě těch účtů nabídnout ještě něco, co by mi mohlo pomoci?“

Johnny zavrtěl hlavou. „Jistě víte, proč je pro mne důležité, abych zjistil totožnost a motiv toho, kdo na mě zaútočil?“

„Jistě,“ přikývla jsem, „mohli by to zkusit znovu.“

„Přesně tak.“

„Jak se s vámi spojím, kdyby to bylo zapotřebí?“

Johnny mi podal přístupový čip.

„Je to zabezpečená linka? „

„Mimořádně.“

„Tak dobře. Ozvu se vám, pokud něco zjistím.“

Vyšli jsme z baru k terminálu. Už odcházel, když jsem k němu třemi rychlými kroky přiběhla a uchopila ho za paži. Byl to poprvé, kdy jsem se ho dotkla. „Johnny. Jak se jmenuje ten básník ze Staré Země, kterého oživili „

„Obnovili.“

„To je jedno. Ten, podle něhož vytvořili základní osobnost vaší UI?“

Atraktivní kybrid zaváhal. Všimla jsem si, že má mimořádné dlouhé řasy. „Je to pro vás důležité?“

„Kdo ví, co je důležité?“

Přikývl. „Keats,“ odpověděl. „Narozen v roce 1795, zemřel na tuberkulózu roku 1821. John Keats.“

Sledovat někoho přes řadu Bran je téměř nemožné. Zejména když chcete, aby si vás nikdo nevšiml. Policajti Sítě to dokážou, protože mají na takový úkol asi padesát agentů včetně exotických a pěkně drahých hraček, o spolupráci Tranzitního úřadu ani nemluvě. Pro detektiva pracujícího samostatně je to téměř neproveditelné.

Ale potřebovala jsem nutně zjistit, kam má můj nový klient namířeno.

Když Johnny přecházel po ploše terminálu, ani se neohlédl. Přešla jsem k blízké budce a dívala se kapesní kamerou, jak vyťukával kód na klaviatuře, zasunul kartu a prošel svítícím obdélníkem.

To, že použil klávesnice znamenalo, že jeho cílem je všeobecně přístupná Brána, protože soukromé kódy jsou obvykle zaneseny do optických čipů. Výborně. Zúžila jsem okruh možných cílů na přibližně dva miliony Bran na sto padesáti a něco planetách Sítě a polovičním počtu měsíců.

Jednou rukou jsem vytáhla z kabátu červenou 'podšívku' a přehrála jsem si záznam v kameře, abych při největším zvětšení odečetla vyťukanou kombinaci. Nasadila jsem si červenou čapku, aby ladila s mou novou červenou bundou, a narazila si ji co nejvíce do čela. Rychle jsem přešla halou a vyžádala si od komlogu informace o devíticiferném kódu, který jsem viděla na záznamu. Věděla jsem, že první tři číslice označují planetu Tsingtao-Hsishuang Panna - měla jsem v paměti všechny planetární předpony - a o okamžik později jsem se dozvěděla, že Brána vedla do lepší čtvrti Wansiehnu, města z období První expanze.

Přeběhla jsem k první otevřené kabině a vyťukala kód. Ocitla jsem se na malé terminálové plošině vydlážděné starými cihlami. Staré orientální krámky se tísnily jeden vedle druhého, okapy'střech ve tvaru pagody visely nad úzkými postranními ulicemi. Lidé se tlačili na ploše i ve dveřích a třebaže většina z nich byla potomky vyhnanců Dlouhého letu, kteří planetu osídlili, viděla jsem i mnoho návštěvníků z jiných planet. Vzduch byl cítit cizokrajnými rostlinami, kanály a vařenou rýží.

„Sakra,“ zašeptala jsem. Byly tu tři další Brány a žádná nebyla zrovna v provozu. Johnny mohl okamžitě projít dál.

Místo abych se vrátila na Lusus, strávila jsem několik minut prohlížením plošiny i okolních ulic. V té době už začala účinkovat melaninová tableta, kterou jsem spolkla, a byla ze mě mladá černoška - nebo černoch; v červené balonové vestě a polarizovaném vizéru se to dalo jen těžko rozeznat. Nedbale jsem se procházela po okolí a fotografovala turistickou kamerou.

Stopovací kulička, kterou jsem rozpustila v Johnnyho druhém pivu, měla už dost času, aby začala pracovat. Mik-rospóry pozitivně reagující na UV záření teď téměř visely ve vzduchu - skoro jsem viděla stopu dechu, kterou nechával za sebou. Objevila jsem jasně žlutý otisk ruky na tmavé stěně (jasně viditelný přirozeně v mém vizéru, ale neviditelný mimo ultrafialové spektrum) a sledovala sérii nejasných skvrn až k místu, kde se nasycená látka šatů dotýkala stánků nebo kamene.

Johnny jedl v kantonské restauraci necelé dva bloky od haly terminálu. Smažené jídlo lákavě vonělo, ale přinutila jsem se nevstoupit. Prohlížela jsem si zboží i ceny na krámcích skoro po celou hodinu, než dojedl, vrátil se do haly a prošel Branou. Tentokrát použil kód z čipu - určitě soukromou Bránu. Možná se vracel domů a já jsem dvakrát riskovala, když jsem ho pomocí své speciální karty Lodivoda sledovala. Dvakrát, protože za prvé je tato karta zakázaná a jednou by mě mohla stát licenci, kdyby mě chytili, pokud nebudu používat tátovy drahé, ale esteticky dokonalé čipy pro změnu podoby, a za druhé jsem s velkou pravděpodobností mohla vystoupit přímo do obýváku Johnnyho obydlí, což se majiteli vysvětluje dost těžko.

Nebyl to obývací pokoj. Ještě než jsem rozeznala pouliční označení, poznala jsem známý nárůst přitažlivosti, matně bronzové světlo, zápach oleje a ozónu ve vzduchu a věděla, že jsem doma na Lůsu.

Johnny prošel Branou do soukromé obytné věže v jednom z Bergsonových Úlů se středním stupněm bezpečnosti. Možná právě proto si vybral mé služby - byli jsme téměř sousedi, necelých šest set kliků od sebe.

Můj kybrid nebyl v dohledu. Šla jsem záměrně klidně, abych nevyplašila žádné bezpečnostní videoroboty, napro-

l

gramované k reakci na podezřelé chování. Nebyl tu žádný seznam místních obyvatel, žádná čísla nebo jména na dveřích a žádné údaje přístupné přes komlog. Předpokládala jsem, že ve východním. Bergsonově Úlu může být takových dvacet tisíc obytných buněk.

Jak se koncentrace spor zmenšovala, začalo sledovací zařízení selhávat, ale prošla jsem jen dvě ze všech paprskovité se rozbíhajících chodeb, než jsem objevila stopu.

Johnny bydlel v křídle se skleněnou podlahou nad me-tanovým jezerem. Jasně jsem viděla otisk jeho dlaně na dotykovém zámku. Použila jsem své lupičské nářadí, abych vyčetla z otisku veškeré možné údaje, a pak se vrátila Branou domů.

Shrnuto a podtrženo: viděla jsem svého člověka, jak si zašel na čínskou kuchyni a pak se vrátil domů. Na jeden den je to dost.

BB Surbringer byl můj expert na UI. BB pracoval v centrálním úřadu Kontroly toku dat a statistiky a většinu života trávil na bezgravitačním lůžku. Z lebky mu vedl tucet tenoučkých mikrosond; jednal s dalšími byrokraty v datové vrstvě. Znala jsem ho na škole jako kybermaniaka, hackera dvacáté generace, s kortikoidním zapojením už ve dvanácti. Jmenoval se ve skutečnosti Ernest, ale začal používat přezdívku BB, když si vyšel s jednou mojí přítelkyní jménem Shayla Toyo. Shayla ho při jejich druhé schůzce viděla nahého a smála se dobrou půlhodinu. Ernest byl - a je -téměř dva metry vysoký, ale váží méně než padesát kilo. Shayla říkala, že má zadek jako dvě B a ta přezdívka mu zůstala, jak tomu u nejkrutějších věcí bývá.

Navštívila jsem ho v jednom z monolitů bez oken na TC^2. Pro BB a jemu podobné nemusely oblačné věže existovat.

„No tak, Brawne," přivítal mě, „cože toužíš na stará kolena po informacích? Na opravdovou práci už jsi moc stará."

„Jen jsem se chtěla něco dozvědět o UI, BB."

„Jen jedno z nejsložitějších témat ve známém vesmíru,"

povzdechl si a toužebně se zadíval na odpojenou nervovou přípojku a metakortexové vývody. Kyberomaniaci se nikdy nevypínají, ale veřejní zaměstnanci musí přerušit práci v době oběda. BB se stejně jako ostatní kyberomaniaci nikdy necítil pohodlně, když musel sdělovat informace a nebyl přitom napojen na datasféru. „Tak co potřebuješ vědět?"

„Proč se UI osamostatnily?" Musela jsem někde začít.

BB zamával rukama. „Tvrdily, že jejich projekty nejsou plně kompatibilní s totálním zapojením do Hegemonie a jejími vpravdě lidskými záležitostmi. Skutečnou pravdu nezná nikdo."

„Ale stále jsou kolem nás. Stále věci řídí."

„Jistě. Systém by se bez nich zhroutil. To přece víš, Brawne. Ani Velký sněm by nemohl pracovat v reálném čase bez ovládání Schwarzschildova vzorce umělými inteligencemi..."

„Dobře," přerušila jsem ho v půli věty, než mohl zapadnout do kyberžargonu, „ale co jsou to ty jejich 'projekty?',,

„To nikdo neví. Branner a Swayze v Artlntelu si myslí, že UI pokračují s vývojem vědomí v galaktickém měřítku. Víme, že mají své vlastní sondy mnohem dál za Periférií, než..."

„Acokybridi?“

„Kybridi?“ BB se posadil a poprvé se mi zdálo, že ho to zajímá. „Proč mluvíš o kybridech?“

„A co tě na tom tak překvapuje, BB?“

Nepřítomné si promnul zdířku. „No, především většina lidí zapomíná, že existují. Před dvěma sty lety z nich byli všichni vyplašení a omílalo se to pořád dokola, ale teď už na ně nikdo nemyslí. A včera jsem narazil na podivnou zprávu, podle níž kybridi mizí.“

„Mizí?“ Teď jsem se posadila já.

„Víš, jsou vyřazováni. UI měly v Síti kolem tisíce licencovaných kybridů. Polovina z nich měla základnu přímo tady, na TG^2. Podle statistiky z minulého týdne jich byly během minulého měsíce dvě třetiny povolány zpět.“

„Co se stane, když UI odvolá svého kybrida?“

„Nevím. Předpokládám, že kybrid je zničen. UI nerady plýtvají, takže genetický materiál je zřejmě recyklován.“

„A proč?“

„Nikdo neví, Brawne. Ale většina z nás neví, proč UI dělají to, co dělají.“

„Vidí experti... ty UI... jako hrozbu?“

„Děláš si legraci? Snad před šesti sty lety. Před dvěma sty lety po Oddělení jsme byli ostražití. Ale kdyby chtěly lidstvu ublížit, mohly to udělat už dávno. Bát se možného útoku UI je asi stejně produktivní jako bát se vzpoury zvířat na farmě.“

„Ale UI jsou chytřejší než my,“ namítla jsem.

„No, tak to je pravda.“

„BB, slyšel jsi o projektech rekonstrukce osobnosti?“

„Jako ta věc s Glennon-Heightem? Jistě. Každý o tom slyšel. Dokonce jsem na jednom pracoval na univerzitě v Reich. Ale to je už passé. Nikdo je už nedělá.“

„A to proč?“

„Sakra, ty víš o všem úplný *houby*, Brawne! Projekty obnovování osobnosti byly totální fiasko. I s tou nejlepší kontrolou všech simulací... byla do toho zapojena takticko-simulační síť Kosmických jednotek... i tak nemůžeš předem počítat se všemi variantami. Osobnosti si začaly uvědomovat samy sebe... nejen jako ty a já, ale uvědomovaly si, že si samy sebe uvědomují jako umělý výtvor - a to vede k závěrečným Podivným smyčkám a neharmonickým labyrintům, které míří přímo do Escherova prostoru.“

„Prosím překlad,“ odtušila jsem.

BB si povzdechl a zadíval se na modrozlatou časovou pásku na zdi. Pět minut a jeho hodinová přestávka na oběd skončí. Může se vrátit do skutečného světa. „Přeloženo to znamená,“ vysvětloval, „že se obnovené osobnosti zhroutí. Zblázní se. Dostanou kazajku. Šlus.“

„Všechny? „

„Všechny.“

„Ale UI mají stále o ten proces zájem?“

„Opravdu? Kdo to říká? Nikdy nikoho takového *nevyrotily*. Všechny pokusy, o kterých jsem slyšel, byly prováděny lidmi... většinou při zrušovaných projektech na univerzitách. Senilní akademikové utráceli celé jmění, aby přivedli na svět další ještě senilnější akademiky.“

Usmála jsem se. Měl ještě tři minuty, než se znovu napojí na síť. „Byly všechny obnovené osobnosti dálkově ovládanými kybridy? „

„Hm-m. Jak tě tohle napadlo, Brawne? Nikdy nebyly. Nemohlo to fungovat.“

„Jak to?“

„Jen by to posralo simulaci. Navíc bys k tomu potřebovala perfektní klon a do poslední podrobnosti reprodukované prostředí. Víš, holka, obnovenou osobnost můžeš nechat žít v *jejím* světě pomocí simulace a pak jí podsuneš několik otázek prostřednictvím umělých snů nebo interaktivního scénáře. Kdybys zbavila takovou osobnost jejího simulovaného prostředí a dostala ji do pomalého času...“

To bylo prastaré označení kyberomaniaků pro... promiňte mi ten výraz... skutečný svět.

„...tak by se zbláznila ještě dřív,“ dokončil.

Potřásla jsem hlavou. „Tak ti děkuju, BB,“ přešla jsem ke dveřím. Můj starý kamarád ze školy měl ještě třicet vteřin, než unikne z pomalého času.

„BB,“ zeptala jsem se, jako by mě ještě něco napadlo, „slyšels někdy o obnovení osobnosti básníka ze Staré Země jménem John Keats?“

„Keats? Jistě, psal jsem o něm v diplomce. Ten projekt měl na starosti Marti Carollus před padesáti lety na Novém Cambridge.“

„A co se stalo?“

„Jako obvykle. Dostal se do Podivné smyčky. Ale než se složil úplně, zemřel simulovanou smrtí. Nějaká stará nemoc. „ BB se podíval na hodiny, usmál se a zvedl zástrčku. Než si ji zapojil do zdířky v lebce, znovu se na mě podíval, téměř jako by mi žehnal. „Teď si vzpomínám,“ usmíval se zasněně, „byla to tuberkulóza.“

Kdyby se naše společnost rozhodla pro Orwellův princip Velkého Bratra, bylo by určitě nástrojem útlaku sledování manipulací s kreditní kartou. V ekonomice bez jakýchkoli plateb v hotovosti, kde docházelo k výměnnému obchodu jen na černém trhu, lze sledovat aktivity lidí v reálném čase

monitorováním stop, které zanechají při používání kreditních karet. Existovaly přísné zákony o ochraně soukromí kreditních karet, ale zákony mají ten špatný zvyk, že jsou buď ignorovány, nebo zrušeny, jakmile společnost začne mít příznaky totality.

Stopy Johnnyho kreditní karty za pětidenní období před jeho vraždou ukazovaly na člověka pravidelných zvyků a skromných výdajů. Než jsem se dala do stopování podle svazku dokumentů, které mi Johnny předal, strávila jsem nudně dva dny sledováním jeho samotného.

Data: žil sám ve Východním Bergsonově Úlu. Rutinní kontrola ukázala, že tam bydlí už sedm místních měsíců - méně než pět standardních. Ráno chodil na snídani do místní kavárny a pak přecházel Branou na Renesanci, kde asi pět hodin pracoval v tiskových archivech - prováděl zde jakýsi výzkum. Následoval lehký oběd u stánku v hale, další hodina nebo dvě v knihovně, načež se vrátil na Lusus nebo se vydal na nějaké oblíbené místo na jiné planetě, kde povečeřel. Ve 22.00 byl ve své buňce. Bran používal častěji než běžný trubec z Lůsu středních vrstev, ale jinak nebylo na způsobu jeho života nic mimořádného. Záznamy kreditní karty ukazovaly, že v týdnu, kdy byl zavražděn, se držel svých zvyklostí; snad jen nakoupil několik věcí navíc - jednoho dne boty, další den zeleninu - a v den „vraždy“ se zastavil v baru na Renesanci.

Připojila jsem se k němu na večeři v malé restauraci v ulici Rudého draka blízko Brány Tsingtao-Hsishuang Panna. Jídlo bylo horké, silně kořeněné a výborné.

„Jak to jde?“ zeptal se mě.

„Skvěle. Jsem o tisíc marek bohatší, než když jsme se setkali, a objevila jsem dobrou kantonskou restauraci.“

„Jsem rád, že moje peníze vedou k důležitým výsledkům.“

„Když mluvíme o vašich penězích... odkud vlastně pocházejí? Vysedávání v knihovně na Renesanci vám mnoho nepřinese.“

Johnny pozvedl obočí.

„Žiji z malého... dědictví.“

„Doufám, že ne tak malého. Chci dostat svou mzdu.“

„Bude odpovídat vašim potřebám, paní Lamio. Objevila jste něco zajímavého? „

Pokrčila jsem rameny. „Povězte mi, co děláte v té knihovně. „

„Může to být relevantní? „

„Ano, to může.“

Podivně se na mě zadíval. Něco v jeho očích způsobilo, že se mi roztřásla kolena. „Někoho mi připomínáte,“ pronesl tiše.

„Ano?“ Od kohokoli jiného bych to brala jako důvod k ukončení rozhovoru. „Koho? „

„Jednu... ženu, kterou jsem dříve znal. Kdysi dávno.“ Přejel si prsty přes obočí, jako by byl najednou unaven nebo se mu zatočila hlava.

„Jak se jmenovala? „

„Fanny.“

Téměř to slovo zašeptal.

Věděla jsem, o kom mluví. John Keats měl snoubenku jménem Fanny. Jejich vztah byl řadou romantických frustrací, které básníka málem dovedly k šílenství. Když v Itálii zemřel, sám, jen se svým spolupoutníkem, cítil se opuštěn přáteli i milenkou a požádal, aby jeho neotevřené dopisy od Fanny a pramen jejích vlasů byly pohřbeny s ním.

Do tohoto týdne jsem nikdy o Johnu Keatsovi neslyšela; k téhle veteši jsem se dostala přes komlog. „Tak co děláte v té knihovně?“

Kybrid si odkašlal. „Přezkoumávám jednu báseň. Pátrám po zlomcích originálu.“

„Něco od Keatse?“

„Ano.“

„Nebylo by snadnější vyhledat ji přes datasféru? „

„Jistě. Ale pro mne je důležité, abych ten originál viděl... abych se ho mohl dotknout.“

Přemýšlela jsem. „O čem ta báseň je?“

Usmál se... nebo alespoň jeho rty se usmívaly. V hnědých očích byl stále ten smutný výraz. „Jmenuje se *Hyperion.* Je těžké popsat, o čem vlastně je. Zřejmě umělecké selhání. Keats ji nikdy nedokončil.“

Odsunula jsem talíř a napila se teplého čaje. „Říkáte,

Hyperion

353

že ji Keats nikdy nedokončil. Chcete říci, že *vy* jste ji nikdy nedokončil?“

Jeho šokovaný pohled byl zřejmě upřímný... pokud by UI nebyly dokonalými herci. Pokud jsem věděla, klidně by mohly být. „U všech bohů,“ pronesl, „já přece nejsem John Keats. To, že moje osobnost je založena na projektu obnovení'kdysi žijícího člověka, neznamená o nic víc, že jsem Keats, než kdybyste měla být netvor jen proto, že nosíte jméno Lamia[1]. Existuje milion vlivů, které mě odlišují od toho ubohého smutného génia.“

„Říkáte, že vám připomínám Fanny.“

„To je jen dozvuk snu. Ještě méně. Vy jste užívala prostředky dopravující informace přímo do RNA, že?“

„Ano.“

„Tak to je stejné. Vzpomínky, které mi připadají... prázdné.“

Lidský číšník přinesl koláčky štěstí.

„Měl byste zájem navštívit skutečný Hyperion?“ zeptala jsem se.

„Co to je?“

„Jedna z Vnějších planet. Řekla bych, že někde za Par-vati.“

Johnny vypadal překvapeně. Otevřel koláček.

„Myslím, že se mu kdysi říkalo Planeta básníků,“ doplnila jsem. „Bylo tam dokonce město pojmenované podle vás... podle Keatse.“

Mladík zavrtěl hlavou. „Lituji, o tom místě jsem neslyšel.“

„Jak je to možné? Copak UI nevědí všechno? „

Ostře a krátce se zasmál. „Tahle toho ví velmi málo.“ Přečetl si poučení v koláčku: STŘEŽ SE UNÁHLENÝCH ROZHODNUTÍ.

Zkřížila jsem paže na prsou. „Víte, kromě toho triku s hologramem manažera banky nemám žádný důkaz, že jste tím, co tvrdíte.“

„Podejte mi ruku.“

•Lamia - podle starořecké víry upír, vampír a zloděj dětí, ve středověku - čarodějnice (pozn. red.)

354

Dan Simmons

„Ruku?“

„Ano. Je jedno, kterou. Děkuji.“

Johnny držel mou pravou ruku ve svých. Měl delší prsty než já. Moje ale byly silnější.

„Zavřete oči,“ přikázal.

Zavřela jsem oči. Nevnímala jsem žádný okamžik přechodu: v jedné chvíli jsem seděla U modrého lotosu v ulici Rudého draka a hned na to jsem byla... nikde. Někde. Toulala jsem se šedomodrou datovou vrstvou, houpala se podél chromově žlutých informačních dálnic, projížděla nad, pod i skrz obrovská města lesknoucích se nahromaděných informací, červené mrakodrapy skryté v černém bezpečnostním ledu, jednotlivá data jako osobní účty nebo soubory o společnostech zářila jako hořící rafinérie v noci. A nad tím vším, skoro mimo dohled, jakoby vyvážené v pokřiveném prostoru, visely obrovské *váhy* umělých inteligencí, jejich nejjednodušší komunikace pulzovaly jako prudké blesky nad nekonečným obzorem. Někde v dálce, téměř ztracené v třírozměrném labyrintu neonů dělících jedinou obloukovou sekundu v neuvěřitelnou datasféru jednoho malého světa, jsem spíš vycítila než viděla ty jemné, hnědavé oči, které na mě čekaly.

Johnny pustil mou ruku. Rozlomil můj koláček s naučením. Na proužku papíru bylo napsáno: DO NOVÝCH PODNIKŮ SE POUŠTĚJ S ROZUMEM.

„Bože můj,“ zašeptala jsem. BB mě bral na lety do datové sféry už dřív, ale to byl jen stín nynějšího zážitku. Byl to rozdíl jako sledovat černobílý hologram ohňostroje a *být* tam. „Jak to děláte?“

„Pokročíte zítra v mém případu?“ otázal se.

Vrátil se mi klid. „Zítra,“ odvětila jsem, „mám v plánu ho vyřešit.“

Nu, tak snad ne vyřešit, ale aspoň věci rozhýbat. Poslední Johnnyho účet byl z baru na Renesanci. Už první den jsem to samozřejmě ověřila, promluvila si s několika stálými hosty, protože v baru nebyl lidský personál, ale nikdo se na Johnnyho nepamatoval. Dvakrát jsem se vrátila, ale

Hyperion

355

větší štěstí jsem neměla. Třetí den jsem se rozhodla zůstat, dokud k něčemu nedojde.

Bar rozhodně nebyl restaurací vykládanou dřevem a mosazí, jakou jsme s Johnym navštívili na TC[3]. Tahle špeluňka byla ve druhém poschodí rozpadající se budovy s neméně omšelým okolím, dva bloky od knihovny na Renesanci, kde Johnny trávil dny. Rozhodně by se na takovém místě nezastavil cestou k terminálu Bran, ale právě tam by mohl skončit, kdyby potkal někoho v knihovně nebo v její blízkosti, někoho, kdo si chtěl promluvit v soukromí.

Byla jsem tam už šest hodin, znechucená slanými oříšky a zvětralým pivem, když dovnitř vkročila lidská troska. Hádala jsem, že sem chodí pravidelně, protože se nezastavil u dveří ani se nerozhlížel, ale zamířil přímo ke stolku vzadu a objednal si whisky, ještě než se robot-číšník stačil zastavit. Když jsem si k němu přisedla, uvědomila jsem si, že to ani není tak troska jako spíš příklad unaveného člověka, jaké jsem viděla v obchodech s harampádím a u pouličních stánků v okolí. Zadíval se na mě poraženeckým pohledem.

„Smím se posadit? „

„No nevím, sestro. Co prodáváte?“

„Kupuju,“ odpověděla jsem, postavila si na stůl pivo, sedla si a položila na dřevo dvojrozměrnou Johnnyho fotografii, jak vstupuje do kabiny Brány na TC[1]. „Viděl jste tohohle chlapíka? „

Starý muž se na fotku zadíval a opět věnoval pozornost whisky. „Možná.“

Mávla jsem na robota, aby přinesl další pití. „Pokud jste ho viděl, máte dnes šťastný den.“

Stařec zachrochtal a přejel si hřbetem ruky přes strniště na tváři. „Tak to by bylo do prdele poprvý za pořádně dlouho.“ Zadíval se na mé. „Kolik? Za co?“

„Informaci. Kolik, to závisí od té informace. Viděl jste ho?“ Vytáhla jsem z náprsní kapsy padesátimarkovou bankovku z černého trhu.

„Jo.“

Bankovka se snesla na stůl, ale zůstala mi v ruce.

„Kdy?“

„Minulý úterý. V úterý ráno.“

To byl správný den. Přesunula jsem bankovku k němu a vytáhla další. „Byl sám? „

Stařík si olízl rty. „Počkejte moment. Musím přemejšlet. Myslím... ne, byl tam.“ Ukázal na stůl vzadu. „Byli s ním dva další. Jeden z nich... no, proto jsem si ho zapamatoval.“

„Jakto?“

Muž udělal pohyb palcem a ukazovákem, starý jako lakota sama.

„Povězte mi o těch dvou mužích,“ naléhala jsem.

„Ten mladej... co sté mi ho ukázala, byl s jedním, víte, ty přírodní podivíni v hábitech. Vidíte je furt na holovizi. Je a ty jejich zatracený stromy.“

Stromy?

„Templář?“ zeptala jsem se ohromeně. Co mohl dělat templář v baru na Renesanci? Jestliže šel po Johnnym, proč by měl sutanu? To by bylo jako kdyby se vrah vydal do akce v klaunském oděvu.

„Jo, templář. Hnědej hábit, trochu orientální.“

„Muž?“

„Jo, řek bych, že jo.“

„Mohl byste ho popsat blíž?“

„No, templář. Vysokej hajzl. Moc dobře sem mu do ksichtu neviděl.“

„A co ten druhý?“

Stařík pokrčil rameny.

Vytáhla jsem další bankovku a obě položila poblíž sklenice.

„Přišli spolu?“ vyzvídala jsem. „Všichni tři?“

„Nemůžu si... nemůžu... ne, moment. Váš muž a ten templář přišli první. Pamatuju se, že sem si nejdřív všiml toho hábitu, než se ten druhej posadil.“

„Popište mi toho druhého.“

Chlapík mávl na robota a objednal třetí drink. Použila jsem svou kartu a číšník se s hukotem trysek vzdálil.

„Jako vy,“ řekl. „Vypadal trochu jako vy.“

„Malý?“ ptala jsem se. „Silné ruce a nohy? Z Lůsu?“

„Jo, myslím, že jo. Nikdy jsem tam nebyl.“

„A co dalšího?“

„Žádný vlasy. Jen takový to, co nosila moje neteř. Jak jen tomu říkáte... copánek.“

„Ohon,“ opravila jsem ho.

„No tak jo.“ Natáhl se po bankovkách.

„Ještě několik otázek. Hádali se?“

„Neřek bych. Mluvili dost tiše. V tyhle době tu není moc lidí.“

„Kolik bylo hodin?“

„Ráno. Asi deset.“

To odpovídalo době posledního účtu.

„Slyšel jste něco z toho rozhovoru?“

Ne „ „mé.

„Kdo mluvil nejvíce? „

Stařík se napil a zamyšleně svraštil obočí. „Nejdřív mluvil ten templář. Ten váš mu na něco odpovídal. Když jsem se díval, byl jednou pořádně překvapenej.“

„Šokován?“

„N-ne, jen překvapenej. Jako by ten v hábitu řek' něco, co on nečekal.“

„Řekl jste, že nejprve mluvil templář. Kdo mluvil pak? Můj člověk?“

„Eh - ten s ohonem. Pak odešli.“

„Všichni tři?“

„Ne. Ten váš a ten s ohonem.“

„Templář tady zůstal?“

„Řek bych, že jo. Šel sem na záchod. Když sem se vrátil, asi tam už nebyl.“

„Kterým směrem ti dva odešli? „

„Sakra, já nevím. Nedával sem pozor. Měl sem pití, a nehrál si na špióna!“

Přikývla jsem. Číšník se přiblížil, ale mávnutím jsem ho odehnala. Muž zavrčel.

„Takže se nehádali, když odešli? Žádné rozpory, nebo že by jeden nutil toho druhého k odchodu?“

„Kdo?“

„Můj člověk a ten s ohonem.“

„Um-um. Do prdele, já nevím.“ Zadíval se na bankovky ve špinavé ruce a na whisky na displeji číšníka. Třeba si

uvědomil, že nic dalšího už ze mě nevyrazí. „Proč sakra chcete tohle všechno vědět?“

„Hledám toho chlapíka,“ odpověděla jsem. Rozhlédla jsem se po baru. U stolů sedělo asi dvacet zákazníků. Většina z nich vypadala na štamgasty. „Je tu ještě někdo, kdo je mohl tehdy vidět? Nebo někdo, na koho byste si mohl vzpomenout?“

„Um-um,“ opakoval. Uvědomila jsem si, že jeho oči mají stejnou barvu jako whisky, kterou pil.

Vstala jsem a položila na stůl poslední dvacetimarkov-ku. „Díky, příteli.“

„Bylo mi potěšením, dámo.“

Číšník se k němu hnal, ještě než jsem došla ke dveřím.

Prošla jsem kolem knihovny, na minutu se zastavila na zalidněném náměstí Bran a chvíli postála. Zatím to vypadalo takhle: Johnny se setkal s templářem, nebo ho templář vyhledal v knihovně nebo před ní, když dopoledne přišel. Šli si promluvit někam do soukromí do baru a něco, co templář řekl, Johnnyho překvapilo. Objevil se muž s ohonem - snad Lusan - a zapojil se clo rozhovoru. Johnny s Ohonem odešli společně. O něco později se Johnny odebral na TC^2 a odešel odtud s jednou osobou - možná s Ohonem nebo s templářem - na Madhyu, kde se ho kdosi pokusil zabít. *Zabil* ho.

Příliš mnoho mezer. Příliš mnoho těch 'někdo' a 'kdosi'. Na jeden den slabý výsledek.

Přemýšlela jsem, jestli se nemám vrátit na Lusus, když komlog zapískal na soukromé frekvenci, kterou jsem dala Johnnymu.

Jeho hlas zněl chraptivě. „Paní Lamio. Prosím, přijďte honem. Myslím, že to znovu zkusili. Zabít mne.“ Následovaly souřadnice Východního Bergsonova Úlu.

Rozběhla jsem se k Bráně.

Dveře do Johnnyho buňky byly rozražené. Na chodbě nikdo nebyl, z buňky nebyl slyšet žádný zvuk. Ať se tu stalo cokoli, dosud nikdo nepřivolal úřady.

Vytáhla jsem z kapsy kabátu tátovu automatickou pistoli, zasunula náboj do komory a jediným cvaknutím zapnula laserový zaměřovač.

Pomalu jsem vcházela dovnitř, s rukama nataženýma před sebou, červená tečka přejížděla po temných zdech, levné fotografii na protější stěně a tmavší chodbě před buňkou. Předsíň byla prázdná. Obývací pokoj a

holokomora také.

Johnny ležel na podlaze v ložnici, hlavu opřenou o postel. Prostěradlo bylo zkropené krví. Snažil se vstát, ale jen znovu upadl. Zasunovací dveře za ním byly otevřené a dovnitř foukal zplodinami znečištěný vítr.

Zkontrolovala jsem jedinou skříň, krátkou chodbu, kuchyňský kout a vrátila se na balkon. Naskytl se mi nádherný pohled podél zakřivené zdi Úlu z výšky přes dvě stě metrů, pod sebou jsem rozeznávala Trhlinové tržiště do vzdálenosti až dvaceti kilometrů. Střecha Úlu byla temnou masou nosníků dalších asi sto metrů nade mnou. Tržiště bylo osvětleno tisíci světly komerčních hologramů a neonů, které v dálce splývaly a tvořily zářivou a mihotavou elektrickou mlhu.

Na této stěně Úlu byly stovky podobných balkonů, všechny prázdné. Nejbližší byl dvacet metrů ode mě. Byla to jedna z věcí, kterou nájemní agenti prezentovali jako výhodu. Bůhví, že Johnny určitě zaplatil za lodžii horentní sumu - ale přitom byly ty balkony naprosto nepraktické, protože prudký vítr vnikal do ventilátorů a vnášel na balkon obvyklou směs špíny a odpadků, stejně jako věčný pach oleje a ozónu, pro Úly typický.

Odložila jsem pistoli a vrátila se prohlédnout Johnnyho.

Rána vedla od vlasů k obočí. Nebyla hluboká, ale plná špíny. Když jsem se vracela z koupelny, snažil se posadit. Přiložila jsem mu na ránu sterilní náplast.

„Co se stalo?“

„Dva muži... čekali v ložnici, když jsem vešel. Vyřadili poplašné zařízení na dveřích balkonu.“

„Měli by vám vrátit peníze za ochranu,“ poznamenala jsem. „Co bylo dál?“

„Prali jsme se. Zdálo se mi, že mě táhnou ke dveřím.

Jeden z nich měl injektor, ale podařilo se mi vyrazit mu ho z ruky.“

„Proč utekli?“

„Aktivoval jsem domácí poplach.“

„Ale ne Bezpečnost Úlu? „

„Ne. Nechtěl jsem je do toho zatahovat.“

„Kdo vás udeřil?“

Johnny se rozpačitě usmál. „Já. Pustili mě, běžel jsem za nimi a podařilo se mi zakopnout a upadnout na noční stolek.“

„To není nejlepší výsledek na žádné straně,“ ušklíbla jsem se. Rozsvítila jsem lampu a prohlížela koberec, až jsem objevila injekční ampulku, která se zakutálela pod postel.

Johnny na ni zíral jako na zmiji.

„Na co usuzujete?“ zeptala jsem se. „Další AIDS II?“

Zavrtěl hlavou.

„Znám místo, kde to můžeme dát analyzovat,“ navrhla jsem. „Předpokládám, že jde jen o nějaké hypnotikum. Chtěli jen, abyste šel s nimi... ne vás zabít.“

Johnny nadzvedl náplast a zašklebil se. Krev stále tekla. „Proč by chtěl někdo unést kybrida?“

„To mi řekněte vy. Začínám si myslet, že ta takzvaná vražda byl jen zrušovaný pokus o únos.“

Johnny opět zavrtěl hlavou.

„Měl jeden z těch mužů ohon?“ ptala jsem se dál.

„To nevím. Měli čepice a osmotické masky.“

„Byl jeden z nich natolik vysoký, aby mohl být templářem, nebo tak silný, aby šlo o Lusana?“

„Templář?“ Johnny vypadal překvapeně. „Ne. Jeden měl asi tak průměrnou výšku občana Sítě. Ten s ampulkou mohl být Lusan. Silný byl na to dost.“

„Takže vy jste se hnal za lusanským hrdlořezem s holýma rukama. Máte nějaké bioprocesory nebo další implantáty, o kterých nevím?“

„Ne, jen jsem měl vztek.“

Pomohla jsem mu na nohy. „Takže UI se umějí zlobit?“

„Já ano.“

„Pojďte. Znám tu automatizovanou lékařskou kliniku na kreditní karty. A pak budete nějakou dobu bydlet u mně.“

„U vás? Proč?“

„Protože už dávno nepotřebujete detektiva,“ odpověděla jsem. „Teď potřebujete tělesného strážce.“

Moje skrýš nebyla v plánech zóny Úlu registrovaná jako byt; obsadila jsem podkroví renovovaného skladu, který opustil jeden můj přítel po konfliktu s lichváři. Můj přítel se rozhodl strávit zbytek života na jedné z Vnějších kolonií a já získala výhodně položené bydlení, jen klik daleko chodbou od mé kanceláře. Bylo tu trochu

drsné prostředí a hluk z přístaviště občas přehlušil všechny rozhovory, ale měla jsem desetkrát víc místa než v normální buňce a tak jsem mohla cvičit a posilovat přímo doma.

Johnnyho moje obydlí očividně zaujalo. V duchu jsem si nadávala, ale dělalo mi to radost. Za chvíli si kvůli tomuhle kybridovi budu malovat rty i celé tělo.

„Tak proč žijete na Lůsu?“ zeptala jsem se. „Pro většinu cizinců je místní přitažlivost příliš vysoká a scenérie příliš monotónní. A kromě toho materiál pro vaše bádání je na Renesanci. Proč tedy zde?“

Přistihla jsem se, že jeho vysvětlení naslouchám velice pozorně. Vlasy měl na temeni rovné, uprostřed rozdělené a v rudohnědých loknách mu padaly na límec. Měl zvyk podpírat si dlaní tvář, když mluvil. Překvapilo mě, že jeho dialekt vlastně nebyl dialektem. Mluvil jako člověk, který se perfektně naučí cizí jazyk, ale bez lenivých zjednodušení lidové mluvy, jaká používá rodilý mluvčí. A pod tím byl slyšet nepatrný náznak kadence, připomínající mi jednoho obchodníka s kradenými kočkami, kterého jsem poznala na Asquithu - tiché, zaostalé planetě Sítě, kolonizované při Prvním osídlování potomky bývalých Britských ostrovů.

„Žil jsem na mnoha planetách. Mým úkolem je pozorovat.“

„Jako básník?“

Potřásl hlavou, zašklebil se a nejistě se dotkl stehů.

„Ne, já nejsem básník. *On* byl.“

Přes všechny okolnosti byla v Johnnym nezměrná energie a vitalita, kterou jsem objevila u nemnoha mužů. Těž-

ko se to popisuje, ale viděla jsem sály plné významných osobností, které se shromažďovaly kolem lidí, jako byl on. Nebyla to jen jeho zamlklost a citlivost, bylo v něm cosi *výrazného,* vyzařovalo to z něj dokonce i tehdy, kdy vše jen pozoroval.

„Proč *vy* tady žijete?“ zeptal se.

„Narodila jsem se tady.“

„Ano, ale dětství jste strávila na Tau Ceti Centru. Váš otec byl senátorem.“

Neřekla jsem nic.

„Mnoho lidí čekalo, že se dáte na politiku,“ pokračoval. „Odvrátila vás od toho sebevražda vašeho otce?“

„Nebyla to sebevražda,“ oponovala jsem.

„Ne?“

„Všechny novinové zprávy i protokoly z vyšetřování tvrdily, že byla,“ pronesla jsem nevýrazně, „ale mýlily se. Můj otec by si nikdy nevzal život.“

„Takže to byla vražda?“

„Ano.“

„Přes skutečnost, že se nenašel žádný motiv ani podezřelý?“

„Ano.“

„Chápu,“ hlesl Johnny. Žlutý odlesk lamp z přístavu prosvítal zaprášenými okny a osvětloval mu vlasy, které teď zářily jako vyleštěná měď. „Líbí se vám být detektivem?“

„Když to dělám dobře,“ odpověděla jsem. „Máte hlad?“ Ne „

„INC.

„Tak pojďme spát. Můžete si lehnout na divan.“ „Děláte to dobře často - detektiva?“ „To se uvidí zítra.“

Ráno se Johnny vydal na Renesanci přibližné v obvyklou dobu, chvíli čekal v hale a pak prošel Branou do Muzea Starých osadníků na Sol Draconi Septem. Odtamtud skočil na hlavní terminál v Nordholmu a pak na templářskou planetu Boží sad.

Tento postup jsme spolu předem domluvili. Čekala jsem na něj na Renesanci, ukrytá ve stínech kolonády.

Muž s ohonem prošel Branou třetí za Johnnym. Nebylo pochyb, že je to Lusan - s tou bledostí Úlů, masou svalů a masa a arogantním způsobem chůze to mohl klidně být můj dávno ztracený bratr.

Ani jednou na Johnny ho nepohlédl, ale bylo vidět, že je překvapen, když se kybrid vydal k další Bráně. Zůstala jsem pozadu a jeho kartu jen zahlédla, ale vsadila bych cokoli, že má „Lodivoda“.

Ohon se v Muzeu Starých osadníků choval opatrně, udržoval si Johnnyho v dohledu, ale kryl si záda. Byla jsem oblečená do meditačního trička zenového gnosticismu, s izolačním vizérem a vším. Ani jednou jsem nepohlédla jejich směrem, když jsem přešla k Bráně muzea a prošla přímo na Boží sad.

Cítila jsem se divně, když jsem nechala Johnnyho samotného v muzeu a na Nordholmském terminálu, ale oba byli ve veřejných prostorách a bylo to riziko, s nímž jsme museli počítat.

Johnny prošel vstupní Branou Světového stromu právě včas a koupil si lístek na okružní prohlídku. Jeho stín se musel rozběhnout za ním, aby mu neunikl, a přestat se krýt, aby stihl nastoupit do kluzákového omnibusu,

který právě odjížděl. Už jsem seděla na zadním sedadle na vrchní plošině, když si Johnny našel místo vpředu, tak, jak jsme to plánovali. Měla jsem teď na sobě šaty, jaké obvykle mívají turisté, a kamera byla jednou z tuctu kolem v akci, když se Ohon vřítil dovnitř a zaujal místo tři řady za Johnnym.

Okružní cesta po Světovém stromě byla vždycky zábava - táta mě na ni vzal poprvé, když mi byly tři standardní roky - ale tentokrát, jak se kluzák pohyboval nad větvemi velikosti silnic a kroužil stále výš kolem kmene šíře Olympu Mons, jsem reagovala na zahalené postavy templářů skoro s obavami.

S Johnnym jsme diskutovali o nejrůznějších chytrých a ohromně nenápadných způsobech, jak sledovat Ohona, kdyby se objevil, dostat se až do jeho doupěte a pak trávit třeba celé týdny dedukcemi o jeho hře. Nakonec jsem se rozhodla pro něco méně nenápadného.

Omnibus nás vysadil v blízkosti Muirova muzea. Lidé

se hemžili po náměstí, váhali mezi zaplacením deseti marek za lístek, aby se vzdělali, a odchodem přímo do obchodu s dárky. Tehdy jsem přistoupila k Ohonovi, popadla ho za paži a konverzačním tónem prohodila: „Ahoj. Mohl byste mi laskavě říct, co sakra chcete od mého klienta?“

Jedno staré pořekadlo říká, že Lusané jsou jemní jako žaludeční pumpa a asi zpoloviny tak příjemní. Jestliže jsem přispěla k potvrzení první části tohoto tvrzení, udělal Ohon hodně pro to, aby potvrdil i druhý předsudek.

Byl rychlý. I když jsem ho zdánlivě chytla pevně a sevřela mu svaly pravé paže, ve zlomku vteřiny projel kolem mě nůž v jeho levačce.

Vrhla jsem se vpravo a nůž prořízl vzduch několik centimetrů od mé tváře. Dopadla jsem na chodník a odkutálela se. V pádu jsem vytáhla nervový ochromovač a opřela se o koleno, abych se připravila na útok.

Útok nepřišel. Ohon prchal. Pryč ode mě. Pryč od John-nyho. Rozrážel turisty, schovával se za nimi a mířil ke vchodu do muzea.

Zasunula jsem ochromovač zpět do náramku a rozběhla se. Ochromovače jsou výborné zbraně pro boj zblízka - míří se jimi stejně dobře jako pistolí, ale bez nežádoucích účinků při rozptylu pro kolemjdoucí, avšak na vzdálenost větší než osm nebo deset metrů nejsou k ničemu. Při širokém rozptylu jsem mohla způsobit polovině turistů na náměstí pěkné bolesti hlavy, ale Ohon byl už příliš daleko, než abych ho mohla zasáhnout. Běžela jsem za ním.

Johnny se vrhl ke mně. Mávnutím jsem ho zarazila.

„Můj byt!“ křikla jsem. „Použijte zámky!“

Ohon doběhl ke vchodu a teď se na mě ohlédl; v ruce stále držel nůž.

Řítila jsem se k němu a při pomyšlení na příštích několik minut cítila cosi jako radost.

Ohon se bleskově obrátil a rozrazil turisty, aby se dostal ke dveřím. Následovala jsem ho.

Teprve když jsem se dostala do velké klenuté haly a viděla ho, jak si razí cestu přeplněným eskalátorem k výletnímu mezaninu, jsem pochopila, kam má namířeno.

Můj otec mě vzal na prohlídku planety templářů, když

mi byly tři roky. Brány byly neustále otevřeny: okružní cesta s průvodci po třiceti planetách, kde templářští ekologové zachovali něco z přírody, kterou chtěli potěšit Muira, zabrala téměř tři hodiny. Nebyla jsem si úplně jistá, ale měla jsem dojem, že stezky měly tvar smyček a Brány byly poměrně blízko jedna druhé, aby templářští průvodci a údržbáři mohli snadno procházet mezi planetami.

Do prdele.

Uniformovaný strážce u Brány zpozoroval zmatek, jak se Ohon prodíral dopředu, a vystoupil, aby narušitele pořádku zastavil. I z patnácti metrů jsem viděla šokovaný a nevěřícný výraz na tváři starého strážného, když začal padat s dlouhým Ohonovým nožem zaraženým v hrudi.

Starý strážce, pravděpodobně penzionovaný policista, se podíval dolů, tvář bílou, dotkl se opatrně kostěné rukojeti, jako by tomu nemohl uvěřit, a zhroutil se tváří napřed na dlaždice mezaninu. Turisté začali křičet. Kdosi volal, aby přivolali lékaře. Viděla jsem, jak Ohon strčil do jednoho z templářských průvodců a vrhl se do zářící Brány.

Tak jsem to v plánu neměla.

Řítila jsem se k Bráně, aniž bych zpomalila.

Proletěla jsem skrz a skoro upadla na kluzké trávě na stráni kopce. Nad námi obloha barvy citronu. Tropické vůně. Viděla jsem udivené tváře, otočené ke mně. Ohon byl na půli cesty k další Bráně, pádil přes vkusně upravené květinové záhony a rozkopával bonsaje. Poznala jsem planetu Fuji. Pádila jsem po svahu dolů, pak zase do kopce, přes záhony a sledovala cestu zkázy, kterou za sebou Ohon zanechal. „Zastavte toho muže!“ křičela jsem, i když jsem věděla, jak směšně to zní. Nikdo se ani nepohnul, kromě jedné šikmooké turistky z Nipponu, která zvedla kameru a začala filmovat.

Ohon se ohlédl, odstrčil zírající skupinu turistů a prošel Branou. Znovu jsem měla v ruce ochromovač a mávala jím k davu: „Zpátky! Zpátky!“ Rychle mi uvolňovali cestu.

Opatrně jsem s připraveným ochromovačem prošla Branou. Ohon už neměl nůž, ale nevěděla jsem, jaké další hračky ještě u sebe má.

Odlesk světla na vodě. Fialové vlny Maře Infinitus. Ces-

tu tvořila úzká dřevěná stezka položená deset metrů nad plovoucími piloty. Vedla kamsi do dálky, točila se nad ko-rálovým atolem, který vypadal jako z pohádky, a nad žlutým sargasovým ostrovem. Pak se vracela zpět, ale oba její konce byly zároveň spojeny úzkou cestičkou mezi oběma Branami. Ohon přelezl závoru s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN a hnal se ke Bráně.

Doběhla jsem na deset kroků od okraje plošiny, zvolila úzce koncentrovaný paprsek, zapnula ochromovač na au-torežim a přejela neviditelným paprskem sem a tam, jako bych mířila zahradní hadicí.

Ohon jakoby zakopl, ale pak doběhl posledních deset metrů k Bráně a vnořil se dovnitř. Zaklela jsem a také přelezla závoru, přičemž jsem ignorovala křik templářského průvodce za mnou. Koutkem oka jsem zahlédla znamení, upozorňující turisty, aby si navlékli teplé oblečení, a už jsem byla za Branou. Sotva jsem zaznamenala pocit, jako když jsem pod sprchou, když jsem proběhla prostorem mezi světy.

Svištěl blizard a šlehal do ochranného pole kopulovitého tvaru, které měnilo stezku v tunel bílou pustinou. Sol Draconi Septem - severní oblast, kde templářská lobby ve Velkém sněmu zastavila vyhřívání kolonie, aby zachránila arktická strašidla. Cítila jsem přitažlivost 1,7 g jako tlak mého tréninkového stroje. Byla smůla, že Ohon byl rovněž Lusan; kdyby měl fyzickou kondici běžného obyvatele Sítě, neměl by žádnou šanci a chytila bych ho tady. Takhle se uvidí, kdo je v lepší kondici.

Ohon uběhl po cestě padesát metrů a ohlížel se přes rameno. Další Brána byla kdesi blízko, ale při tomhle počasí nebylo mimo stezku vidět zhola nic. Rozběhla jsem se dlouhými skoky k němu. S ohledem na místní přitažlivost byla tohle nejkratší z výletních stezek Templu, stáčela se zpět už po dvou stech metrech. Slyšela jsem Ohonovo oddechování, jak jsem se k němu blížila. Běželo se mi lehce; až k příští Bráně mě nemohl překonat. Na stezce jsem neviděla žádné turisty a zatím se nikdo nepustil do pronásledování. Řekla jsem si, že by to nebylo špatné místo k výslechu.

Ohon byl třicet metrů před výstupovou Bránou, když

tu se otočil, poklesl na jedno koleno a namířil paprskomet. První dávka byla krátká, možná díky nezvyklé váze zbraně v gravitačním poli Sol Draconi, ale dolétla dost blízko, aby stačila ožehnout část stezky a rozpustit trvale zmrzlou půdu necelý metr ode mne. Znovu zamířil.

Vyběhla jsem z ochranného pole, prorazila si cestu přes očekávaný pružný odpor a po pás se ponořila do závějí. Ledový vzduch mě pálil v plicích, větrem hnaný sníh mi během několika sekund polepil tvář a nahé paže. Viděla jsem, jak mě Ohon z osvětlené stezky hledá, ale tma způsobená blizardem pracovala v můj prospěch, když jsem vyrazila závějemi k němu.

Ohon prostrčil hlavu, ramena a pravou paži ochranným polem a šilhal skrz bariéru ledových krystalků, které mu vmžiku pokryly tvář i obočí. Jeho druhý výstřel mířil vysoko; cítila jsem žár energie, jak prolétl kolem mne. Byla jsem od něho už jen deset metrů; nastavila jsem ochromovač na největší rozptyl a vypálila, aniž bych zvedla hlavu ze závěje, do níž jsem zapadla.

Ohon upustil energetickou pistoli do sněhu a padl dovnitř ochranného pole.

Vyrazila jsem vítězný pokřik, který se ztratil ve svištění větru, a klopýtala ke stěně pole. Moje ruce i nohy teď byly cosi cizího a chlad necítily. Tváře i uši mi hořely. Násilím jsem zahnala myšlenky na omrzliny a vrhla se proti stěně pole.

Bylo to pole třetí třídy, které mělo chránit turisty před živly a vším tak obrovským, jako je arktický duch, ale mělo umožnit zbloudilému turistovi nebo templáři návrat na stezku. Jak jsem ale byla mrazem zesláblá, musela jsem do něj chvilku bušit jako moucha na okno, nohy mi po sněhu a ledu klouzaly. Nakonec jsem se proti poli vrhla, těžce a nemotorně ho prorazila, svalila se na zem a vtáhla nohy dovnitř.

V náhlém teple stezky jsem se nekontrolované roztřásla. Ledové rampouchy ode mne odletovaly, jak jsem se drápala do kleku; nakonec se mi podařilo vstát.

Ohon uběhl poslední metry k výstupní Bráně, pravá paže se mu volně houpala, jako by ji měl zlomenou. Znala jsem

spalující agónii po zásahu nervového ochromovače a nezáviděla jsem mu. Jednou se ohlédl, aby viděl, jak jsem od něj daleko, a proběhl Branou.

Maui-Dohoda.

Vzduch byl tropický a byl cítit oceánem a vegetací. Nebe bylo modré jako na Staré Zemi. Okamžitě jsem zpozorovala, že stezka vede na jeden z volných plovoucích ostrovů, které templáři zachránili před osídlením Hegemonií. Byl to rozlehlý ostrov, snad půl kilometru dlouhý, a od výstupu z Brány, výhodně umístěného na široké palubě obklopující hlavní kmen stožárového stromu, jsem viděla listovou plachtu nadmutou větrem a indigově zbarvený břečťan, plnící funkci kormidla, jenž se táhl vodou za ostrovem. Výstupní Brána se nacházela jen o patnáct metrů níže pod schodištěm, ale okamžité jsem zpozorovala, že Ohon běží opačným směrem, podél hlavní stezky ke shluku chatrčí a prodejních stánků poblíž okraje ostrova.

Teprve zde, v polovině výletní templářské stezky, bylo dovoleno poskytnout unaveným turistům osvěžení a odpočinek v lidmi postavených domech a mohli si koupit občerstvení nebo dárky, aby tím podpořili Bratrstvo templářů. Klusala jsem po hlavním schodišti dolů ke stezce, stále se chvěla a šaty mi prosakoval rychle tající sníh. Proč Ohon utíká ke shluku lidí?

Zahlédla jsem zářivě barevné koberce k pronajmutí a pochopila. Hawkingovy rohožky byly zakázány na většině planet Sítě, ale na Maui-Dohodě byly díky Šiřině legendě stále součástí místní tradice; necelé dva metry dlouhé a metr široké staré hračky čekaly na turisty, aby je vynesly nad moře a zase zpět k plovoucímu ostrovu. Jestliže se Ohon dostane k jedné z nich... pádila jsem jako šílená, dostihla Lusana jen několik metrů před půjčovnou Hawkin-gových rohožek a popadla ho těsně pod koleny. Svalili jsme se mezi prodejní stánky a několik turistů se dalo do křiku a rozuteklo se.

Můj otec mě naučil to, co každé dítě k vlastní škodě ignoruje: špatný velký hoch může vždycky porazit hodného malého hocha. V tomto případě byly síly vyrovnané. Ohon se mi vykroutil, vyskočil a zaujal orientální bojový postoj

i

s rozpřaženými pažemi a nataženými prsty. Teď se uvidí, kdo z nás je ten hodný.

Ohon vyrazil první, předstíral přímý úder prsty levé ruky, namísto toho se ale otočil a prudce vykopl. Sehnula jsem se, ale byl tak rychlý, že jsem ucítila silnou bolest v levém rameni a horní části paže.

Ohon odtančil. Následovala jsem ho. Otočil se a vyrazil pravou pěstí. Vykryla jsem to. Švihl levou rukou. Zachytila jsem ji pravým předloktím. Znovu couvl, zavířil a kopl levou nohou. Sklonila jsem se, popadla jeho nohu, jak letěla kolem mě, a povalila ho na písek.

Ohon vyskočil. Znovu jsem ho složila levým hákem. Od-kulil se a pokoušel se zvednout do kleku. Kopla jsem ho za levé ucho, ale ne tak prudce, aby ztratil vědomí.

Byl až příliš při vědomí. Uvědomila jsem si to o vteřinu později, když mi čtyřmi prsty pronikl pod blok, jako by mě chtěl bodnout do srdce. Namísto toho mě ale praštil do svalstva pod pravým ňadrem. Vší silou jsem ho udeřila přes ústa, až vystříkla krev. Odvalil se k linii vody a zůstal nehybně ležet. Za námi lidé utíkali k výstupní Bráně a volali na několik dalších, aby přivolali policii.

Zvedla jsem Johnnyho potenciálního vraha za ohon, odtáhla ho k okraji ostrova a ponořila mu tvář do vody, dokud nenabyl vědomí. Pak jsem ho převalila a popadla za roztrženou košili, potřísněnou od krve. Mohli jsme mít sotva minutu, než *někdo* přijde.

Ohon na mě zíral skelným pohledem. Zatřásla jsem jím a přitáhla si ho blíž. „Tak poslouchej, kamaráde," zašeptala jsem. „Teď si krátce, ale upřímně promluvíme. Začneme tím, kdo jsi a proč otravuješ toho člověka, co ho sleduješ."

Pocítila jsem nejdřív příval proudu, teprve pak jsem si všimla modré barvy. Zaklela jsem a pustila košili. Elektrický oblak okamžitě jakoby obklopil Ohonovo tělo. Uskočila jsem, ale ne dost rychle; vlasy se mi zježily a poplašný signál v mém komlogu se rozječel. Ohon otevřel ústa k výkřiku a viděla jsem modrý svit jako ve špatném holografickém efektu. Košile zasyčela, zčernala a vzplála plamenem. Pod ní se na hrudi objevily modré skvrny, jako když hoří starý film. Skvrny se rozšiřovaly, spojovaly a opět se zvětšovaly.

Podívala jsem se mu do hrudi a spatřila orgány, jak se roztékají v modravém plameni. Znovu vykřikl, tentokrát nahlas, a já bezmocně sledovala, jak se jeho zuby a oči hroutí v modrém ohni.

Couvla jsem o další krok.

Ohon teď hořel, modravou záři vystřídaly oranžovočer-vené plameny. Vzplály kosti a tělo explodovalo zevnitř. Během minuty z něj byla dýmající parodie spáleného masa, z těla zůstala postava velikosti trpaslíka v boxerské pozici, jak tomu bývá u obětí požárů. Obrátila jsem se, dala si ruku před ústa a prohlížela tváře několika diváků, abych zjistila, jestli to mohl udělat některý z nich. Strachem rozšířené oči mi pohled vracely. Vysoko nahoře se z Brány vyřítily šedé uniformy policistů.

Sakra.

Rozhlédla jsem se. Nad hlavou se mi vlnily a vzdouvaly listové plachty. Zářivé babí léto, viditelné i ve dne, poletovalo mezi tropickým rostlinstvem ve stovkách barevných odstínů. Na modrém oceánu tančilo sluneční světlo. Cesta k oběma Bránám byla zatarasena. Strážce v čele skupiny vytáhl zbraň.

Třemi skoky jsem byla u první Hawkingovy rohožky a snažila si vzpomenout, jak jsem aktivovala letová vlákna při prvním letu před dvěma desítkami let. V zoufalství jsem začala vyťukávat vzorce.

Hawkingova rohožka ztuhla a zvedla se deset centimetrů nad pláž. Slyšela jsem výkřiky. Strážci doběhli ke skupině lidí. Jakási žena v křiklavém oděvu Renesance ukazovala na mne. Seskočila jsem z rohožky, popadla sedm ostatních a skokem se vrátila na svou vlastní. Pod tou hromadou jsem sotva dokázala rozeznat letový vzor. Mačkala jsem ovládací body, až rohožka konečně prudce vyrazila a při vzletu mě téměř shodila.

Když jsem byla padesát metrů daleko a třicet metrů vysoko, hodila jsem ostatní rohožky do moře a otočila se, abych zjistila, co se děje na pobřeží. Několik šedých uniforem se tísnilo kolem spálených ostatků. Jedna na mne mířila stříbrnou holí.

Paží, rameny a krkem mi projely jehličky bolesti. Pro-

točily se mi oči a téměř jsem z rohožky sklouzla. Zachytila jsem se levou rukou, posunula se a vyťukala zdřevěnělými prsty vzorec pro stoupání. Snažila jsem se v pravém rukávu najít vlastní ochromovač. Náramek byl prázdný.

O minutu později jsem se posadila a setřásla zbytek účinků ochromovače, i když mě dosud pálily prsty a měla jsem prudké bolesti hlavy. Plovoucí ostrov byl daleko pode mnou a každou vteřinu se zmenšoval. Před sto lety by ostrov obklopovalo stádo delfínů, dovezených na tuto planetu během Hidžry, ale pacifikační program Hegemonie během Šiřiny vzpoury zahubil většinu vodních savců a teď se ostrovy pohybovaly bez jakéhokoli řádu i se svým nákladem turistů ze Sítě a majitelů stánků.

Pátrala jsem na obzoru po dalším ostrově nebo náznaku kousku pevniny. Nic. Nebo spíš modrá obloha, nekonečný oceán a drobné obláčky daleko na západě. Nebo to byl východ?

Vytáhla jsem z opasku komlog a napojila se na datasfé-ru. Pak jsem se zarazila. Jestliže mě policie honila takhle daleko, bylo by jejím dalším krokem vypátrat mě a poslat pro mě kluzák nebo éemvéčko. Nebyla jsem si jistá, jestli nevystopují signál mého komlogu, když jsem se napojila, ale neviděla jsem důvod, proč jim pomáhat. Proto jsem ho nastavila na pohotovostní režim a znovu se rozhlížela.

Skvělý tah, Brawne. Trčíš dvě stě metrů vysoko na tři sta let staré Hawkingově rohožce s letovými vlákny nabitými na kdovíkolik... nebo kdovíjak málo... hodin, možná tisíc kliků od jakékoli země nebo ještě dál. A ztracená. Skvělé. Zkřížila jsem paže a posadila se, abych vše uvážila.

„Paní Lamia? „ Při zvuku Johnnyho jemného hlasu jsem téměř seskočila z rohožky.

„Johnny!“ zírala jsem na komlog. Byl stále v pohotovostním režimu.

Indikátor komunikační frekvence nesvítil. „Johnny, jste to vy?“

„Samozřejmě. Myslel jsem, že ten komlog nikdy nezapnete.“

„Jak jste mě vystopoval? Na jaké vlně vysíláte? „

„Na tom nezáleží. Kam míříte?“

Zasmála jsem se a řekla mu, že nemám sebemenší ponětí. „Můžete mi pomoci?“

„Počkejte.“ Na okamžik bylo ticho. „V pořádku. Mám vás na jednom z meteorologických satelitů. Hrozně primitivní. Dobře, že vaše Hawkingova rohožka má pasivní trans-ponder.“

Zírala jsem na rohožku, která jediná mě dělila od dlouhého hlasitého pádu do moře. „Opravdu? Mohou mě vystopovat i ostatní?“

„Mohli by,“ připustil Johnny, „ale já tento konkrétní signál ruším. Tak, kam chcete letět?“

„Domů.“

„Nejsem si jist, zda je to moudré po smrti... eh... našeho podezřelého.“

Neklidně jsem zamrkala. „Jak o tomhle víte? Nic jsem vám neřekla.“

„Uvažujte, paní Lamio. Jsou toho plné bezpečnostní frekvence na šesti planetách. Mají váš slušný popis.“

„Do prdele.“

„Přesně tak. Tak kam chcete letět?“

„Kde jste? V mém bytě?“

„Ne. Odešel jsem, když se o vás zmínili ve vysílání. Jsem... poblíž Brány.“

„Tam bych potřebovala být.“ Znovu jsem se rozhlédla. Oceán, obloha, několik mráčků. Aspoň žádné kluzáky.

„Tak dobře,“ pokračoval Johnnyho hlas. „Necelých deset kliků od vaší současné polohy je multi Brána Kosmických jednotek.“

Zastínila jsem si oči a otočila se o tři sta šedesát stupňů.

„To si děláš prdel," zavrčela jsem, „nevím, jak daleko je na téhle planetě obzor, ale určitě aspoň čtyřicet kliků a já nic nevidím."

„Ponorná základna," vysvětloval Johnny. „Držte se, přebírám řízení."

Rohožka znovu vyrazila, prudce klesla a pak přešla do pozvolného pádu. Držela jsem se oběma rukama a snažila se nevykřiknout.

„Ponorná," zavolala jsem proti svištícímu větru, „jak *daleko?"*

„Myslíte, jak hluboko? „

„Jo."

„Osm sáhů."

Převedla jsem ty prastaré jednotky na metry. Tentokrát jsem vykřikla. „To je skoro čtrnáct metrů *pod vodou!"*

„A kde jste čekala, že by ponorná základna mohla být? „

„To sakra ode mě čekáte, že budu zadržovat dech?" Oceán se řítil ke mně.

„To nebude nezbytné," odpověděl komlog. „Hawkingova rohožka má nouzové silové pole proti havárii. V pouhých osmi sázích by mělo vydržet. Prosím, držte se."

Držela jsem se.

Když jsem dorazila, Johnny už na mě čekal. Základna byla tmavá a opuštěná. Brána byla vojenského druhu, jakou jsem nikdy dříve neviděla. Bylo pro mě úlevou vystoupit z Brány do slunečního světla a městské ulice, kde Johnny čekal.

Řekla jsem mu, co se stalo s Ohonem. Procházeli jsme starými ulicemi podél omšelých domů. Nebe bylo bleděmodré a začínalo se stmívat. Nikdo nebyl v dohledu. „Hej," řekla jsem a zastavila, „kde vlastně *jsme ?* „ Byl to svět neuvěřitelně podobný Zemi, ale obloha, přitažlivost ani celkový vzhled krajiny mi nepřipomínaly žádné místo, které bych kdy navštívila.

Johnny se usmál. „Nechám vás hádat. Trochu se ještě projdeme."

Jak jsme procházeli širokou ulicí, objevily se po levé straně ruiny. Zastavila jsem se a zírala. „To je Koloseum," konstatovala jsem. „Římské Koloseum na Staré Zemi." Rozhlížela jsem se po stárnoucích budovách, dlažbě z kočičích hlav i stromech, lehce se pohupujících ve větru. „Tohle je rekonstrukce města Říma ze Staré Země," prohlásila jsem a snažila se, aby údiv v mém hlase nebyl tak znatelný. „Nová Země? „ Okamžitě jsem věděla, že tomu tak není. Na Nové Zemi jsem byla mnohokrát a zabarvení oblohy, vůně a přitažlivost absolutně neodpovídaly.

Johnny zavrtěl hlavou. „Tohle není nikde v Síti."

Zastavila jsem. „To je nemožné." Předpokládalo se, že všechny planety dosažitelné Branou jsou v Síti.

„Přesto není v Síti."

„Kde to tedy jsme?"

„Na Staré Zemi."

Šli jsme dál. Johnny ukázal na další ruinu. „Forum Romanům." Při sestupu po dlouhém schodišti pokračoval: „Před námi je Španělské náměstí, kde strávíme noc."

„Stará Země," hlesla jsem poprvé za dvacet minut. „Cestování v čase? „

„To není možné, paní Lamio."

„Tak studijní skanzen? „

Johnny se zasmál. Byl to příjemný, uklidňující smích.

„Snad. Neznám skutečný účel. Je to... analogie."

„Analogie." Zadívala jsem se na rudé zapadající slunce, v úzké uličce sotva viditelné. „Vypadá to jako hologramy Staré Země, které jsem kdysi viděla. *Připadá* mi to pravé, i když jsem tam nikdy nebyla."

„Je to velice věrné."

„Kde to je? Myslím, u které hvězdy?"

„Neznám číslo," odtušil Johnny. „Je to v hvězdokupě Herkula."

Podařilo se mi neopakovat jeho slova, ale zastavila jsem se a posadila na schod. S Hawkingovým pohonem lidstvo prozkoumalo, kolonizovalo a Branami propojilo planety tisíce světelných let od sebe vzdálené, avšak nikdo se nepokusil dosáhnout explodujících hvězd v jádru Galaxie. Sotva jsme se vyhrabali z kolébky jednoho spirálního ramene. *Hvězdokupa Herkula.*

yProč vystavělo Technojádro v hvězdokupě Herkula kopii Říma?“ zeptala jsem se.

Johnny se posadil vedle mne. Oba jsme se dívali na oblohu, kde se rozlétlo hejno holubů a kroužilo nad střechami. „Nevím, paní Lamio. Mnoho jsem se dosud nedozvěděl... aspoň zčásti, protože mě to až dosud nezajímalo.“

„Brawne,“ opáčila jsem.

„Prosím? „

„Říkejte mi Brawne.“

Johnny se usmál a sklonil hlavu. „Děkuji, Brawne. Mám

ale jednu připomínku. Nevěřím, že tohle je jen kopie města Říma. Je tu celá Stará Země.“

Položila jsem obě ruce na sluncem vyhřátý schod, na kterém jsem seděla. „*Celá* Stará Země? Všechny její... kontinenty, města?“

„Je tomu tak. Nebyl jsem mimo Itálii a Anglii kromě cesty po moři mezi nimi, ale věřím, že kopie je kompletní.“

„Ale proč, proboha?“

Johnny pomalu kývl.

„Možná právě pro něj. Co kdybychom zašli dovnitř, pojedli a trochu víc si o tom promluvili? Může to souviset s tím, kdo mě zabil a proč.“

'Uvnitř' byl byt ve velikém domě na úpatí mramorového schodiště. Okna vedla na to, čemu Johnny říkal 'piazza', a viděla jsem schody - vedly k velikému žlutohnědému kostelu nad nimi a dolů k náměstí, kde z fontány ve tvaru lodi tryskala voda do ticha kolem. Johnny řekl, že tu fontánu navrhl Bernini, ale to jméno mi nic neříkalo.

Pokoje byly malé, ale s vysokým stropem, s hrubým, avšak pečlivě vyřezávaným nábytkem z údobí, které jsem nepoznávala. Nebylo tu ani známky po elektřině nebo moderním vybavení. Dům neodpovídal, když jsem na něj promluvila - ani u dveří ani v bytě nahoře. Když pokryla náměstí i celé město tma, bylo jediným světlem několik pouličních plynových nebo podobně primitivních luceren.

„Tohle je z minulosti Staré Země,“ poznamenala jsem a dotkla se silných polštářů. Zvedla jsem hlavu a náhle pochopila. „Keats zemřel v Itálii. Na začátku... devatenáctého nebo dvacátého století. Tohle je... tehdy.“

„Ano. Počátek devatenáctého století; přesně 1821.“

„Celá tahle planeta je muzeum?“

„Ach ne. Různé oblasti jsou z různých období. Záleží na tom, jakou chcete získat analogii.“

„Nechápu.“ Přešli jsme do místnosti vybavené bohatým nábytkem; posadila jsem se na nezvykle vyřezávanou pohovku u okna. Věž městského kostela nad schodištěm stále ozařoval nazlátlý sluneční svit. Bílí holubi kroužili na mód-

re obloze. „Žijí na této falešné Staré Zemi miliony lidí... kybridů?“

„Nemyslím,“ odpověděl Johnny. „Je jich tu jen tolik, kolik je zapotřebí k určitému projektu analogie.“ Viděl, že stále ještě nechápu, a nadechl se, než pokračoval. „Když jsem... zde procitl, byli tu kybridi-dvojníci Josepha Sever-na, doktora Clarka, domácí Anny Angeletti, mladého poručíka Eltona a několika dalších. Italští obchodníci, majitel trattorie přes ulici, který nám přinášel jídlo, kolemjdoucí -něco na ten způsob. Mnoho jich není.“

„Co se s nimi stalo? „

„Pravděpodobně byli... recyklováni. Jako ten muž s oho-nem.“

„Ohon...“ náhle jsem zírala přes ztemnělou místnost na Johnnyho. „On byl kybrid?“

„Nepochybně. Jeho zničení, tak jak jste ho popsala, přesně odpovídá způsobu, jak bych se sám zbavil tohoto kybrida, kdybych k tomu byl přinucen.“

Myšlenky mi letěly šíleným tempem. Uvědomila jsem si, jak jsem se chovala hloupě, jak málo jsem se vlastně dozvěděla. „Pak se vás snažila zabít jiná UI.“

„Vypadá to tak.“

„Proč?“

Johnny rozhodil rukama. „Možná proto, aby vymazala jisté znalosti, které zmizely s mým kybridem. Něco, co jsem se dozvěděl teprve nedávno, a ta druhá UI... jedna nebo více... věděly, že při zhroucení systému informace zmizí.“

Vstala jsem, začala přecházet sem a tam a zastavila se u okna. Teď už byla všude tma. V pokoji byly lampy, ale Johnny se je nechystal zapálit a já dávala přednost šeru. Nereálnost toho, co jsem slyšela, mi v tom prostředí připadala ještě neskutečnější. Podívala jsem se do ložnice. Do oken vedoucích na západ pronikaly poslední zbytky světla; prostěradla bíle zářila. „Zemřel jste tady,“ prohlásila jsem.

„*On* tu zemřel,“ opravil mě Johnny. „Já nejsem on.“

„Ale máte jeho vzpomínky.“

„Napůl zapomenuté sny. Jsou v nich mezery.“

„Ale víte, co *cítil.* „

„Pamatuji se, co si moji tvůrci *mysleli,* že cítil.“

„Povězte mi to.“

„Co?“ Johnnyho kůže byla v šeru velmi bledá. Kudrny se černě leskly.

„Jaké to bylo zemřít. Jaké to bylo znovu se narodit.“

Johnny mi to pověděl svým tichým, téměř melodickým hlasem, občas přecházel do angličtiny příliš archaické, než abych jí rozuměla, přitom však zněla uchu mnohem libo-zvučněji než hybridní jazyk, kterým mluvíme dnes.

Řekl mi, jaké to je, být básníkem posedlým dokonalostí a sám k sobě mnohem přísnějším než ten nejzavilejší kritik. A kritici byli zavilí. Jeho dílem pohrdali, zesměšňovali je, mluvili o něm jako o zavádějícím a hloupém. Příliš chudý, aby se mohl oženit se ženou, kterou miloval, navíc půjčoval peníze bratrovi v Americe a tak přicházel o poslední možnost finanční jistoty... pak krátká sláva, když prožil umělecké dozrávání právě v době, kdy onemocněl 'tuberkulózou', která zabila jeho matku i bratra Torna. Pak vyhnanství do Itálie, údajně 'ze zdravotních důvodů', i když všichni celou tu dobu věděli, že to znamená bolestnou smrt v osamění ve věku šestadvaceti let. Hovořil o svém zoufalství, když viděl rukopis drahé Fanny na dopisech, které se neodvažoval otevřít; vyprávěl o věrnosti mladého umělce Josepha Severna, jenž byl Keatsovi vybrán jako průvodce na cestách 'přáteli', kteří nakonec básníka opustili, a jak nakonec Severn umírajícího ošetřoval a zůstal po jeho poslední dny s ním. Mluvil o krvácení v noci, o doktoru Clarkovi, který mu pouštěl žilou a předepisoval 'cvičení a čerstvý vzduch', a o závěrečné duchovní i osobní beznaději, která Keatse vedla k tomu, aby si nechal vyrýt do kamene epitaf 'Zde leží ten, jehož jméno na vodu bylo psáno'.

Ve velkých oknech zářilo jen slaboučké světlo. Připadalo mi, že Johnnyho hlas se v nočním vzduchu vznáší. Hovořil o procitnutí po smrti v posteli, kde zemřel, vedle pořád ještě stál Joseph Severn a doktor Clark, pamatoval si, že byl básníkem Johnem Keatsem, tak, jako si někdo pamatuje svou totožnost z rychle mizejícího snu, zatímco ví, *že ve skutečnosti je něčím jiným.*

A iluze pokračovala - návrat do Anglie a setkání s Fan-ny-která-nebyla-Fanny a téměř totální mentální zhrouce-

ní, které následovalo. Mluvil o tom, že už nedokáže psát poezii, o svém postupném odcizování vůči dvojníkům-ky-bridům, o svém úniku do jakési katatonie spojené s 'halucinacemi' své skutečné existence UI v téměř nesrozumitelném (pro básníka devatenáctého století) Technojádru a o konečném zhroucení iluzí a opuštění 'Projektu Keats'.

„Ve skutečnosti,“ řekl, „mně celá ta ďábelská šaráda nejvíc připomněla pasáž z dopisu, kterou jsem napsal... *on* napsal... bratru Georgeovi nějakou dobu před svou nemocí. Keats psal:

„Nemohou snad existovat vyšší bytosti, pobavené mou vděčnou, i když instinktivní myšlenkou, stejně tak jako já se bavím při pohledu na ostražitost lasice nebo úzkost jelena? Třebaže bitka v ulicích je věc opovrženíhodná, energie, kterou při ní lze viděti, je překrásná. Vyšší bytosti by mohly naše uvažování chápat ve stejném světle - ač pochybené, může býti krásné - toto je podstata, v níž spočívá poezie.“

„Myslíte, že... 'Projekt Keats'... byl špatný?“ otázala jsem se.

„Věřím, že vše, co klame, je špatné.“

„Třeba jste Johnem Keatsem víc, než si to sám chcete připustit.“

„Ne. Protože i v té nejdokonalejší iluzi se objevuje nedostatek básnického instinktu.“

Prohlížela jsem si temné tvary v domě. „A umělé inteligence vědí, že jsme tady? „

„Pravděpodobně. Téměř jistě. Neexistuje místo, kam bych mohl jít, aniž by mě Technojádro nemohlo sledovat a najít. Ale my jsme prchali před úřady Sítě a lupiči, ne?“

„Jenže vy teď víte, že to byl někdo... nějaká inteligence v Technojádru, co na vás zaútočilo.“

„Ano, ale jen v Síti. Takové násilí by v Jádru tolerováno nebylo.“

Z ulice se ozval hluk. Doufala jsem, zeje to holub. Nebo vítr, v němž poletovaly po dláždění odpadky. Zeptala jsem se: „Co řekne Technojádro tomu, že jsem tady?“

„Nemám ponětí.“

„Určitě je to tajemství.“

„Je to... něco, co považují za *irelevantní* pro lidstvo.“

Potřásla jsem hlavou. Ve tmě naprosto zbytečné gesto. „Znovuvytvoření Staré Země... zmrtvýchvstání... kolika... lidí v podobě kybridů na téhle planetě... Úl zabíjející se navzájem... irelevantní?“ zasmála jsem se, ale neztratila nad sebou kontrolu. „Ježíš plakal, Johnny.“

„Téměř jistě.“

Přešla jsem k oknu a ani mě nezajímalo, jakým dobrým cílem bych byla pro kohokoli v temné ulici dole. Nervózně jsem vytáhla cigarety. Byly zvlhlé z odpolední honičky ve sněhu, ale jedna nakonec chytla. „Johnny, když jste předtím říkal, že analogie Staré Země je kompletní, zeptala jsem se: 'Ale proč, proboha?' a vy jste řekl něco jako: 'Možná právě pro něj.' To byl jen vtipný komentář, nebo jste tím něco myslel?“

„Chci tím říci, že to vše může opravdu být pro Boha.“

„Vysvětlete to.“

Johnny si ve tmě povzdechl.

„Nechápu přesný cíl Projektu Keats nebo analogie Staré Země, ale mám podezření, že to je část projektu Techno-jádra, který trvá aspoň sedm standardních století a jehož cflem je vytvořit Nejvyšší Inteligenci.“

„Nejvyšší Inteligenci,“ opakovala jsem a vydechla kouř. „Hmmrn. Takže Technojádro se snaží... co?... vytvořit Boha?“

„Ano.“

„Proč?“

„Na to není jednoduchá odpověď, Brawne. O nic jednodušší než na otázku, proč lidstvo hledalo po deset tisíc generací Boha v milionu podob. Ale Jádro se spíše snaží dosáhnout vyšší účinnosti, spolehlivějšího způsobu zpracovávání... variant.“

„Ale Technojádro může využít samo sebe a megada-tasféru dvou set světů.“

„A stále budou existovat mezery... v předvídání.“

Vyhodila jsem cigaretu z okna a dívala se, jak jiskřičky mizí ve tmě. Vítr byl náhle chladný; objala jsem si ramena. „Jak tohle všechno... Stará Země, projekty obnovování

osobnosti, kybridi... jak to souvisí s vytvořením Nejvyšší Inteligence? „

„To nevím, Brawne. Před osmi sty standardními lety, na začátku Prvního Věku informatiky, muž jménem Norbert Wiener napsal: 'Může Bůh hrát se svým vlastním výtvorem hru, která by za to stála? Může jakýkoli tvůrce, i s omezenými schopnostmi, hrát se svým vlastním výtvorem hru, která by za to stála?' Lidstvo se tím bezvýsledně zabývalo od vytvoření prvních umělých inteligencí. Jádro s tím problémem bojuje svými projekty obnovování osobnosti. Třeba byl program NI dokončen a vše, co zůstalo, je posláním konečného Tvůrce/výtvoru, osobnosti, jejíž motivy jsou natolik daleko chápání Jádra, jako je Jádro před lidstvem.“

Udělala jsem několik kroků. Ve tmě jsem narazila kolenem do stolu a zastavila se. „Nic z toho neobjasňuje, kdo se vás pokouší zabít,“ namítla jsem.

„Ne.“ Johnny vstal a přešel k protější zdi. Zazářila sirka a on zapálil svíčku. Naše stíny se chvěly na zdech a na stropě.

Johnny přistoupil blíž a jemně mě uchopil za paže. Slabé světlo dalo jeho kudrnám i řasám měděnou barvu a ozařovalo mu vysoké lícní kosti a pevnou bradu. „Proč jste tak neústupná? „

Zírala jsem na něj. Jeho tvář byla jen několik centimetrů od mojí. Byli jsme stejně vysocí. „Pusťte mě,“ žádala jsem.

Namísto toho se předklonil a políbil mě. Jeho rty byly měkké a teplé a měla jsem pocit, že ten polibek trvá celé hodiny. *Je to stroj,* napadlo mě. *Je lidský, ale přesto je to stroj.* Zavřela jsem oči. Přejel mi hebkou rukou po tváři, krku a po týlu hlavy.

„Poslouchej...“ zašeptala jsem, když jsme se na chvilku odtrhli.

Johnny mě nenechal dokončit. Zvedl mě do náručí a odnesl do druhého pokoje. Velká postel. Měkká matrace a prošívaná pokrývka. Světlo svíčky odvedle se mihotalo, když jsme s prudkou naléhavostí svlékali jeden druhého.

Té noci jsme se milovali třikrát, stále znovu a znovu jsme podléhali žádosti svých těl, touze po doteku, teplu

a vzájemné blízkosti i postupně sílícímu vzrušení. Pamatuji se, že podruhé jsem na něj shlížela; oči měl zavřené, vlasy rozhozené po tváři, světlo svíčky ozařovalo červenou skvrnu na jeho bledé hrudi, překvapivě silné paže a ruce se zvedaly, aby mě udržely v potřebné poloze. V jednu vteřinu otevřel oči, aby se na mě podíval, a tehdy jsem v nich viděla jen cit a vášeň okamžiku.

Chvíli před úsvitem jsme usnuli; těsně předtím, než jsem se obrátila a upadla do dřímoty, jsem na boku ucítila chladivý dotek jeho ruky v náhodném a ochranitelském gestu, které vůbec nepůsobilo majetnicky.

Udeřili hned po této noci. Bylo jich pět, ani jeden z nich nebyl Lusan. Svalnatí muži v dobře sehraném týmu.

Poprvé jsem je zaslechla, když rozrazili dveře bytu. Vykulila jsem se z postele, odskočila za dveře od ložnice

a sledovala, jak vnikají dovnitř. Johnny se posadil a cosi vykřikl, když první muž zvedl paralyzátor. Johnny si před usnutím navlékl bavlněné spodky; já byla nahá. Bojovat nahý přináší jisté nevýhody, když je váš protivník oblečený, ale největší problém je rázu psychologického. Když se dokážete přenést přes pocit zvýšené zranitelnosti, dá se zbytek vykompenzovat snadno.

První muž mě uviděl, ale přesto se rozhodl nejdříve ochromit Johnnyho a za tu chybu zaplatil. Vykopla jsem mu zbraň z ruky a úderem za levé ucho ho poslala k zemi. V pokoji se objevili další dva. Tihle byli oba dost chytří na to, aby se zabývali nejprve mnou. Dva další skočili na Johnnyho.

Zastavila jsem výpad, zablokovala kopnutí, které mi mohlo značně ublížit, a couvla. Nalevo ode mě stála veliká komoda a těžká svrchní zásuvka z ní vyjela hladce. Obrovitý chlap přede mnou si zakryl tvář oběma rukama, takže silné dřevo se rozletělo na třísky, ale jeho instinktivní reakce mi poskytla vteřinový náskok, kterého jsem využila, a vykopla plnou vahou. Číslo dvě hekl a padl dozadu na parťáka.

Johnny bojoval, co mu síly stačily, ale jeden z útočníků ho rdousil, zatímco druhý mu tiskl nohy k sobě. Vyskočí-

la jsem z podřepu, inkasovala ránu od čísla dvě a skočila přes postel. Chlápek, co držel Johnnyho za nohy, beze slova proletěl sklem a dřevem okna.

Kdosi mi přistál na zádech, já se převalila přes postel a po podlaze a praštila s ním o stěnu. Byl dobrý. Zachytil náraz ramenem a chystal se zasáhnout můj nerv pod uchem. Na okamžik ho zarazila ocelová pevnost mých svalů. Využila jsem toho, okamžitě mu vrazila loket hluboko do žaludku a odvalila se. Škrtíc pustil Johnnyho a ukázkově mě kopl do žeber. Cítila jsem, že se aspoň jedno žebro láme, a bez jakékoli elegance se schoulila do klubka. Levou rukou jsem mu rozdrtila levé varle. Muž zařval a byl mimo. Ani na chviličku jsem nezapomněla na ochromovač na podlaze - ovšem poslední útočník také ne. Přeběhl kolem postele mimo můj dosah a dopadl na všechny čtyři, aby se zmocnil zbraně. Přestože mě teď výrazně bolelo zlomené žebro, zvedla jsem masivní postel i s Johnnym a pustila ji chlápkovi na hlavu a na ramena.

Ze své strany jsem sáhla pod postel, vytáhla zbraň a stáhla se do prázdného kouta.

Jeden z útočníků vyletěl oknem. Byli jsme ve druhém patře. První muž, který vstoupil, stále ještě ležel na podlaze ve dveřích. Ten, kterého jsem kopla, se vyhrabal na koleno a oba lokte. Z krve, která mu potřísnila ústa a bradu, jsem usoudila, že mu žebro propíchlo plíci. Dýchal chraptivé. Dalšímu chlapovi na podlaze postel roztříštila mozek. Udatný bojovník, který předtím držel Johnnyho, se teď krčil u okna, držel se za přirození a zvracel. Vystřelila jsem dávku, aby ztichl, přešla jsem k tomu, kterého jsem kopla, a popadla ho za vlasy. „Kdo vás poslal? „ „Chcípni.“ Vykašlal mi krev do tváře. „To určitě,“ ušklíbla jsem se. „Tak znova, kdo vás poslal? „ Položila jsem tři prsty na místo, kde se mu hrudní koš propadal, a zmáčkla. *

Muž vykřikl a silné zbělel. Když začal znovu kašlat, zdála se mi jeho krev proti bílé kůži ještě tmavší.

„Kdo vás poslal?“ Položila jsem na žebra .čtyři prsty. „Biskup!“ Pokusil se zvednout, aby mým prstům unikl. „Jaký biskup? „

„Chrám Štíra... Lusus... prosím vás, *ne*... ach, kurva...“

„Co jste s ním... s námi chtěli udělat?“

„Nic... ach, *sakra*... ne! Potřebuju doktora, *prosím!“*

„Jistě. Odpověz mi.“

„Uspat ho, přivést ho... zpět do chrámu... Lůsu. Prosím. Nemůžu dýchat.“

„A co se mnou?“

„Zabít vás, kdybyste se bránila.“

„Dobře,“ řekla jsem, trochu ho zvedla za vlasy, „zatím si rozumíme. K čemu ho potřebovali? „

„Já nevím.“ Hlasitě vykřikl. Jedním okem jsem hlídala vstupní dveře. V dlani pod jeho vlasy jsem stále držela ochromovač. „Já... nevím...“ opakoval. Teď už vážně krvácel. Krev mi kapala na paži a levý prs.

„Jak jste se sem dostali? „

„Eemvéčkem... střechu.“

„Jakou Bránu jste použili?“

„Nevím... *přisahám*... nějaké město na vodě... Éemvéčko se tam vrátí automaticky... *prosím!“*

Prohrábla jsem mu šaty. Žádný komlog. Žádné další zbraně. Nad srdcem měl vytetovaný modrý trojzubec.

„Goonda?“

„Ano... Bratrstvo Parvati.“

Mimo Síť. Pravděpodobně bude těžké ho vystopovat. „Všichni?“

„Ano... prosím... sežeňte mi pomoc... ach, do prdele... prosím...“ Zhroutil se a téměř ztratil vědomí.

Pustila jsem ho, odstoupila a přejela ho dávkou z ochromo vače.

Johnny vstával, masíroval si krk a zíral na mne podivným pohledem.

„Oblékni se," vyzvala jsem ho. „Odcházíme."

Éemvéčko byl starý průsvitný Vikken Scenic bez dotekových zámků na startéru nebo řídícím displeji. Dohonili jsme rozhraní světla a tmy, než jsme přeletěli Francii, a shlíželi dolů do tmy, o které Johnny tvrdil, že je to Atlantický oceán. Kromě světel občasných plovoucích měst nebo vrt-

ných plošin přicházelo jediné osvětlení z hvězd a ze širokých, mihotavých pásů světla z podmořských kolonií.

„Proč používáme jejich vozidlo?" vyptával se Johnny.

„Chci vědět, odkud na tuto planetu přišli."

„Říkal, že z chrámu Štíra na Lůsu."

„Jo. Tak teď uvidíme."

Johnnyho tvář bylo sotva vidět, když se zahleděl na temné moře dvacet kliků pod námi. „Myslíš, že ti muži zemřou? „

„Jeden už byl mrtvý," odpověděla jsem. „Ten muž s protrženými plícemi bude potřebovat pomoc. Dva budou v pořádku. Nevím, co je s tím, který vyletěl z okna. *Záleží* ti na tom?"

„Ano. To násilí bylo... barbarské."

„'Třebaže bitka v ulicích je věc opovrženíhodná, energie, kterou při ní lze viděti, je překrásná,'„ citovala jsem. „Nebyli to kybridi, že ne?"

„Myslím, že ne."

„Takže po tobě jdou aspoň dvě skupiny... UI a biskup chrámu Štíra. A stále ještě nevíme proč."

„Mám už teorii," prohlásil.

Prudce jsem se v sedačce otočila. Souhvězdí nad námi, která jsem neznala z hologramů oblohy nad Starou Zemí ani z jakékoli planety Sítě, zářila tolik, že mi sotva umožňovala rozeznat Johnnyho oči. „Pověz mi ji," žádala jsem.

„Tvoje zmínka o Hyperionu mi poskytla klíč. Jde o to, že o něm nic nevím. A to znamená, že je to důležité."

„Asi jako psi štěkající v noci," odtušila jsem.

„Cože?"

„To nic. Pokračuj."

Johnny se ke mně naklonil blíž. „Jediný důvod, proč bych o něm neměl vědět, je ten, že některé prvky Techno-jádra mi informace o něm zablokovaly."

„Tvůj kybrid..." Bylo teď divné mluvit s Johnnym takhle. „Ty trávíš většinu svého času v Síti, že?"

„Ano."

„Nemohl jsi někde narazit na jakoukoli informaci o Hyperionu? Každou chvíli se objevuje ve zprávách, zejména, když jde o Církev Štíra."

„Možná jsem něco slyšel. Třeba jsem byl právě proto zavražděn."

Pohodlně jsem se opřela a zahleděla se na hvězdy. „Tak se půjdeme zeptat biskupa," rozhodla jsem.

Johnny poznamenal, že ta světla před námi mají být analogií New York City v polovině dvacátého prvního století. Nevěděl, k jakému projektu zmrtvýchvstání bylo město vytvořeno. Vypnula jsem autopilota éemvéčka a začala klesat.

Vysoké budovy z éry falických symbolů městské architektury se tyčily z bažin a lagun severoamerického pobřeží. Na některých svítila světla. Johnny ukázal na jednu zchátralou, ale přesto elegantní stavbu a poznamenal: „Empire State Building."

„Dobře," odtušila jsem. „Ať je to cokoli, éemvéčko tam chce přistát."

„Je to bezpečné?"

Zašklebila jsem *se* na něj.

„V životě nic není bezpečné."

Zapnula jsem opět autopilota a přistáli jsme na malé otevřené plošině těsně pod věžovitým vrcholem budovy. Vystoupili jsme a stanuli na polorozpadlém balkonu. Byla naprostá tma, nesvítilo nic kromě několika světel z dalších budov hluboko pod námi a hvězdné oblohy. O několik kroků dál modravě světélkoval oblouk kolem Brány, v místě, kde snad dříve bývaly dveře výtahu.

„Půjdu první," prohlásila jsem, ale Johnny už prošel. Stiskla jsem v dlani vypůjčený ochromovač a následovala ho.

Nikdy předtím jsem v chrámu Štíra na Lůsu nebyla, ale nebylo pochyby, že se nacházíme právě tam. Johnny stál několik kroků přede mnou, ale kromě něj tu nikdo další nebyl. Bylo tu chladno, tma a připadala jsem si jako v jeskyni, kdyby jeskyně byly takhle obrovské. Děsivá po-lychromovaná socha, zavěšená na neviditelných kabelech, se otáčela v nezachytitelných poryvech větru. Oba jsme se otočili, když Brána náhle s mrknutím

zmizela.

„Nu, udělali jsme za ně jejich práci, ne?“ zašeptala jsem Johnnymu. I ten šepot jako by se ozvěnou odrážel v rudě

386

Dan Simmons

zbarvené hale. Neměla jsem v úmyslu dopustit, aby Johnny přišel do Chrámu se mnou.

Pak se objevilo světlo. Ve skutečnosti halu neosvětlova-lo, ale postupně se šířilo, takže jsme záhy spatřili skupinku mužů v půlkruhu. Vzpomněla jsem si, že některým z nich se říká vymítači, jiným lektoři a na další kategorii jsem zapomněla. Ale ať už byli čímkoli, působili velmi znepokojivé. Byly jich aspoň dva tucty, v sutanách s variacemi červené a černé, na čelech se jim odráželo rudé světlo shora. Nedělalo mi potíže rozeznat mezi nimi biskupa. Byl z mé planety, i když menší a tlustší než většina z nás; jeho sutana byla jasně červená.

Nesnažila jsem se ukrýt ochromovač. Kdyby se všichni snažili na nás vrhnout, byla bych je snad mohla zneškodnit, ale nebylo to pravděpodobné. Neviděla jsem žádné zbraně, ale v sutanách mohli skrývat celé arzenály.

Johnny přešel k biskupovi a já ho následovala. Deset kroků od něj jsme se zastavili. Biskup jediný nestál. Seděl na židli ze dřeva; vypadala jako skládací, aby se její zvláštní tvar, sedátko, opěrátko i nohy daly složit do kompaktního tvaru. To se rozhodně nedalo říct o hromadě svalů a sádla pod biskupovou sutanou.

Johnny udělal další krok. „Proč jste se snažili unést mého kybrida? „ Mluvil se svatým mužem Kultu Štíra, jako by tam ostatní vůbec nebyli.

Biskup se zachichotal a otočil hlavu. „Má drahá... entito... je pravda, že jsme si přáli vaši přítomnost v tomto svatém místě, ale nemáte žádný důkaz, že jsme se podíleli na pokusu o váš únos.“

„Důkazy mě nezajímají,“ odsekl Johnny. „Chci vědět, proč mě chcete mít zde.“

Zaslechla jsem za sebou zašustění a rychle se otočila s nabitým a namířeným ochromovačem, ale široký kruh knězi Štíra zůstal bez hnutí. Většina z nich byla mimo dostřel. Přála jsem si, abych s sebou měla otcovu pistoli.

Biskupův hlas byl hluboký a výrazný a jakoby vyplňoval obrovské prostory. „Jistě víte, že Církev Konečného Vykoupení má hluboký a trvalý zájem na planetě Hype-rion.“

Hyperion

387

„Ano.“

„A jistě jste si vědom, že během několika posledních staletí se osobnost pozemského básníka Keatse postupně dostala do kulturního mýtu hyperionské kolonie?“

„Ano. No a?“

Biskup se poškrábal širokým rudým prstenem na tváři. „Takže když jste se nabídl, že se vydáte na Pouť za Štírem, souhlasili jsme. Znepokojilo nás, když jste se této nabídky zřekl.“

Johnnyho překvapený výraz působil nanejvýš lidsky.

„*Já* jsem se nabídl? Kdy?“

„Před osmi místními dny,“ odpověděl biskup. „V tomto sále. Sám jste s tou myšlenkou přišel.“

„Řekl jsem vám, proč se chci zúčastnit... Pouti za Štírem?^[1]

„Říkal jste, že to je... myslím, že jste použil výrazu... 'důležité pro vaše vzdělání'. Můžeme vám ukázat záznam, budete-li si to přát. Všechny takové rozhovory v Chrámu jsou nahrávány. Nebo můžete dostat duplikát záznamu, abyste si jej mohl kdykoli prohlédnout.“

„Ano,“ souhlasil Johnny.

Biskup kývl a jeden z učňů, nebo co to sakra bylo, zmizel na okamžik ve tmě a vrátil se s normálním videočipem v ruce. Biskup opět kývl, muž v černém přistoupil k nám a podal čip Johnnymu. Měla jsem ochromovač připravený, dokud se chlapík nevrátil do půlkruhu diváků.

„Proč jste za námi poslal goondy?“ otázala jsem se. Bylo to poprvé, co jsem před biskupem promluvila, a můj vlastní hlas mi zněl příliš hlasitě a drsně.

Svatý muž Štíra udělal gesto masitou rukou. „Pan Keats projevil zájem zúčastnit se naší svaté pouti. Jelikož věříme, že konečné vykoupení se každým dnem blíží, nemá to pro nás velkého významu. Nato naši zvědové ohlásili, že se pan Keats možná stal obětí jednoho nebo více útoků a že jistý soukromý detektiv... *vy,* paní Lamio... byl odpovědný za zničení tělesného strážce-kybrida, kterého poskytlo panu Keatsovi Technojádro.“

„Tělesného strážce!“ Teď zněl můj hlas ohromeně.

„Jistě,“ přisvědčil biskup. Obrátil se na Johnnyho. „Ten

388

Dan Simmons

Hyperion

389

pán s ohonem, který byl nedávno zavražděn na vycházkové cestě templářů; nebyl to snad týž člověk, kterého

jste nám před týdnem představil jako svého tělesného strážce? Je vidět na záznamu.“

Johnny neřekl nic. Vypadal, jako by se snažil na cosi upamatovat.

„V každém případě,“ pokračoval biskup, „musíme znát vaši odpověď[1] ohledné pouti do konce tohoto týdne. *Sequoia Sempervirens* opouští Síť za devět místních dnů.“

„Ale to je templářská stromoloď,“ namítl Johnny. „Ta neprovádí tak dlouhé Skoky jako na Hyperion.“

Biskup se usmál. „V tomto případě ano. Máme důvod věřit, že tohle může být poslední Pouť sponzorovaná Církví, a tak jsme si objednali templářskou loď, aby umožnila pouť co nejvíce věrným.“ Biskup pokynul a muži v červe-nočerných sutanách zmizeli ve tmě. Předstoupili dva vymí-tači, biskup vstal a oni složili jeho židli. „Prosím, sdělte mi odpověď co nejdřív.“ Byl pryč. Vymítači zůstali, aby nás vyprovodili ven.

Žádných dalších Bran jsme nepoužili. Vyšli jsme hlavním vchodem z Chrámu a zůstali stát na vrcholku dlouhého schodiště, hleděli na tržiště-promenádu centra Úlů a dýchali chladivý vzduch, prosáklý olejem.

Pistole mého otce byla v zásuvce, kde jsem ji zanechala. Ujistila jsem se, že je zásobník plný šipek, zasunula ho zpět a odnesla zbraň do kuchyně, kde se vařila snídaně. Johnny seděl u dlouhého stolu a zíral šedivými okny na přístav. Přinesla jsem omelety a postavila jednu před něj. Když jsem nalévala kávu, vzhlédl.

„Věříš mu? „ zeptala jsem se. „Že to byl tvůj nápad?“

„Viděla jsi videozáznam.“

„Ty se dají zfalšovat.“

„Ano. Ale tento zfalšovaný nebyl.“

„Tak proč ses dobrovolně přihlásil na tu pouť? A proč se tě tvůj^ tělesný strážce pokusil zabít poté, kdy jsi mluvil s Církví Štíra a s templářským kapitánem?“

Johnny ochutnal omeletu, přikývl a nabral si další vid-

ličku. „Ten... tělesný strážce... je pro mě úplnou neznámou. Musel mi být přidělen právě v tom týdnu, jehož vzpomínky mi smazali. Jeho skutečným posláním bylo zřejmě ujistit se, že něco nezjistím... nebo, kdybych na to narazil, aby mě odstranil.“

„Něco v Síti nebo v datové vrstvě?“

„Předpokládám, že v Síti.“

„Potřebujeme vědět, pro koho pracoval... to pracovalo a proč ti ho přidělili.“

„To já vím,“ překvapil mě Johnny. „Právě jsem se zeptal. Jádro odpovídá, že jsem si strážce vyžádal. Kybrid byl ovládán střediskem UI, které odpovídá bezpečnostním silám.“

„Zeptej se, proč se tě pokusil zabít.“

„To jsem udělal. Kategoricky popírají, že by něco takového bylo možné.“

„Tak proč ten takzvaný tělesný strážce za tebou slídil týden po vraždě? „

„Odpovídají, že když jsem sám nepožádal o doprovod po mé... diskontinuitě... měly úřady Jádra pocit, že by bylo opatrné zajistit mi ochranu.“

Zasmála jsem se. „Ochranu. To určitě. Tak proč se sakra dal na útěk, když jsem ho na planetě templářů oslovila? Ani se ti nepokoušejí naservírovat něco věrohodného, Johnny? „

„Ne.“

„A stejně tak biskup nevysvětlil, jak má jejich Brána přístup na Starou Zemi - nebo jak vlastně tu simulovanou planetu nazýváš.“

„A my jsme se neptali.“

„Já jsem se neptala, protože jsem se chtěla dostat z toho zatraceného Chrámu v jednom kuse.“

Johnny jako by neslyšel. Usrkával kávu, pohledem bloudil kdesi jinde.

„Copak?“ zeptala jsem se.

Otočil se ke mně a zaťukal si palcem na spodní ret. „Je tu paradox, Brawne.“

„Jak to?“

„Pokud bylo mým skutečným cílem vydat se na Hyperion... pokud tam měl můj kybrid odcestovat... nebyl bych

zůstal v Technojádru. Musel bych přenést všechno své vědomí přímo do kybrida.“

„Proč? „ Ale to už jsem znala odpověď.

„Přemýšlej. Datová vrstva je cosi abstraktního. Spojení datasfér generovaných počítači a umělými inteligencemi a kvazipercepčních Gibsonových matric, původně určených lidským operátorům a nyní uznaných jako společné působiště člověka, stroje a UI.“

„Ale hardware UI někde v reálném vesmíru existuje,“ namítla jsem. „Někde v Technojádru.“

„Ano, ale to není pro fungování vědomí UI důležité," odporoval Johnny. „Mohu 'být' na kterémkoli místě, kam mi překrývající se datasféry umožní cestovat... na všech planetách Sítě, samozřejmě, v datové vrstvě a na kterémkoli z výtvorů Technojádra, jako je Stará Země... ale pouze v tomto prostředí mohu hovořit o 'vědomí', operovat senzory nebo dálkovými výstupy, jako je tento kybrid."

Postavila jsem šálek na stůl a zírala na tu věc, kterou jsem minulé noci milovala jako muže. „Ano?"

„Koloniální planety mají omezenou, datasféru," pokračoval Johnny. „I když existuje jistý druh kontaktu s Tech-nojádrem prostřednictvím hyperkomu, jde pouze o výměnu dat - něco jako interface v počítačích Prvního věku informatiky - spíš, než o přelévání vědomí. Datasféra Hyperio-nu je tak primitivní, že téměř neexistuje. A z toho, k čemu mám přístup, vyplývá, že Technojadro nemá s tímto světem absolutně žádný kontakt."

„Je tohle normální?" ptala jsem se. „Myslím s tak vzdálenou koloniální planetou."

„Ne. Jádro má kontakt se všemi koloniálními světy, i s takovými mezihvězdnými barbary, jako jsou Vyvrženci, a s dalšími zdroji, které si Hegemonie nedovede ani představit."

Byla jsem ohromena. „S *Vyvrženci?"* Od doby války na Bressii před několika lety byli Vyvrženci hlavním strašákem Hegemonie. Pomyšlení, že Jádro... totéž společenství umělých inteligencí, které radí Senátu i Velkému sněmu a které zajišťuje chod naší ekonomiky, systému Bran a celé technologické civilizace... že toto Jádro je v kontaktu s Vyvrženci,

l

mě děsilo. A co sakra Johnny myslel těmi 'dalšími zdroji'? Ve skutečnosti jsem to ani nechtěla vědět.

„Ale říkal jsi, že by tam tvůj kybrid mohl odcestovat?" ujišťovala jsem se. „*Co* jsi myslel tím 'přenést všechno své vědomí' do kybrida? Může se UI *stát...* lidskou? Můžeš existovat pouze ve svém kybridovi? „

„Už se to stalo," potvrdil Johnny. „Jednou. Rekonstrukce osobnosti ne nepodobné mé vlastní. Básník dvacátého století jménem Ezra Pound. Opustil svou osobnost UI a uprchl ze Sítě ve svém kybridu. Ale Poundova rekonstrukce byla šílená."

„Nebo absolutně duševně zdravá," opáčila jsem.

„Ano."

„Takže všechna data a osobnost UI mohou přetrvat v organickém mozku kybrida."

„Jistěže ne, Brawne. Ani jedno procento jednoho procenta mého celkového vědomí by transfer nepřečkalo. Organické mozky nemohou zpracovat ani ty nejprimitivnější informace tak jako my. Výsledná osobnost by nebyla umělou inteligencí... ani by neměla kompletní vědomí člověka nebo kybrida..." Johnny se zarazil v půli věty a rychle se obrátil k oknu.

„Co se děje? „ zeptala jsem se po nekonečně dlouhé minutě. Vztáhla jsem ruku, ale nedotkla se ho.

Neotočil se. „Třeba jsem se mýlil, když jsem říkal, že by výsledné vědomí nebylo lidské," zašeptal. „Je možné, že osobnost by byla člověkem, jehož se dotklo jisté božské šílenství s metalidskou perspektivou. Mohl by být... kdyby byl zbaven všech vzpomínek na náš věk, všeho vědomí o Jádru... mohl by být právě tou osobností, na kterou byl kybrid naprogramován..."

„John Keats," dokončila jsem.

Johnny se konečně otočil od okna a zavřel oči. Jeho hlas se chvěl emocemi. Bylo to poprvé, kdy jsem ho slyšela recitovat báseň:

Fanatici mají své sny, v nichž spřádají ráj pro sektu, a pro divochy rovněž z nejvznešenějších úrovní jeho spánku

dosahují nebe, bídní však neumí
na papyru nebo palmovém listu
zachytit ni stín melodických vizí.
Bez vavřínů žijí, sní a umírají,
pouze Poezie sama může sny vyjádřit,
se skvělou magií slov může zachránit
Představivost z chmurného zaklet í
a němého očarování. Kdo živý může říct:
„ Ty nejsi básník, tak neříkej sny své? „
Protože každý člověk, jehož duše není kláda,
má vize a mluvil by, kdyby byl milován
a jsa dobře vzdělán v mateřském svém jazyce.
Zdaž sen, který má být nyní zapsán,
bude snem fanatika nebo básníka,
až tento pisálek a moje ruka.
spočinou ve studeném hrobě?

„Nechápu," hlesla jsem. „Co to znamená?"

„Znamená to," usmál se jemně Johnny, „že vím, jaké rozhodnutí jsem učinil a proč jsem je učinil. Chtěl jsem přestat být kybridem a stát se člověkem. Chtěl jsem jít na Hyperion. A stále chci."

„Někdo tě kvůli tomuto rozhodnutí před týdnem zabil," připomněla jsem mu.

„Ano."

„A přesto to chceš zkusit znovu?"

„Ano."

„Proč bys nepřenesl své vědomí do kybrida tady? A stal se člověkem v Síti? „

„Nikdy by to nefungovalo," namítl Johnny. „To, co vidíš jako komplexní mezihvězdnou společnost, je jen malá součást matrice reality v Jádru. Byl bych neustále konfrontován s umělými inteligencemi, byl bych jim vydán na milost a nemilost. Keatsova osobnost... *realita*... by v takových podmínkách nepřežila."

„Tak dobře," souhlasila jsem, „potřebuješ se dostat mimo Síť. Ale jsou tu i jiné kolonie. Proč Hyperion?"

Johnny mě vzal za ruku. Měl dlouhé, silné a teplé prsty. „Nechápeš, Brawne? Existuje tu spojitost. Je docela

možné, že Keatsovy sny o Hyperionu byly jakýmsi druhem transtemporální komunikace mezi jeho tehdejší a dnešní osobností. Hyperion je klíčovou záhadou našeho věku -fyzickým i poetickým - a je docela možné, že on... že *já* jsem se narodil, zemřel a znovu se narodil, abych je prozkoumal. „

„Připadá mi to jako šílenství," vrtěla jsem hlavou. „Jako megalomanské sny."

„Téměř určitě," zasmál se Johnny. „A nikdy jsem nebyl šťastnější!" Popadl mě za ruce a zvedl mě ze židle. Přitom mě objímal oběma pažemi. „Půjdeš se mnou, Brawne? Půjdeš se mnou na Hyperion? „

Překvapeně jsem zamrkala při jeho otázce i při odpovědi, která mě naplnila hřejivým proudem. „Ano, půjdu."

Šli jsme do ložnice a po zbytek dne jsme se milovali. Nakonec jsme usnuli a probudili se až při prvním světle třetí směny v průmyslovém příkopu dole. Johnny ležel na zádech, hnědavé oči měl otevřené a zamyšleně zíral do stropu. Ale nebyl tak zamyšlen, aby se neusmál a neobjal mě jednou rukou. Opřela jsem se o něj tváří, uvelebila se mu v podpaží a znovu usnula.

Když jsme se s Johnnym příštího dne vydali na TC[!], měla jsem své nejlepší šaty - oblek z černé česané příze, blůzu z hedvábí z Renesance a krvavý kámen z Karvnelu na hrdle, třírohý klobouk z Eulin Bré. Nechala jsem ho v baru ze dřeva a mosazi poblíž terminálu Bran, ale nejprve jsem k němu přisunula tátovu automatickou zbraň v papírovém sáčku a řekla mu, aby bez váhání střílel na každého, kdo by se na něj jen křivě podíval.

„Angličtina Sítě je tak záludný jazyk," poznamenal.

„Tahle věta je starší než Síť," prohlásila jsem. „Jen to *udělej*. „ Stiskla jsem mu ruku a bez ohlédnutí odešla.

Vzdušným taxíkem jsem odletěla do Správního komplexu a prošla přes asi devět bezpečnostních kontrol, než mě pustili přímo do Centra. Šla jsem půl kliku přes Jelení park, kde jsem obdivovala labutě v nedalekém jezeře a bílé budovy v dálce na kopci, pak tu bylo dalších devět kontrol,

než mě jakási žena z Bezpečnostní služby Centra dovedla po cestě označené vlaječkami do Vládního domu, nízké, půvabné budovy mezi květinovými zahradami a malebnými vrchy. Byla tu elegantně zařízená čekárna, ale sotva jsem měla čas se posadit na autentický de Kooning z doby před Hidžrou, když se objevil asistent a zavedl mě do kanceláře Vrchní administrátorky.

Meina Gladstonová obešla stůl, aby mi stiskla ruku a nabídla židli. Bylo zvláštní setkat se s ní opět osobně, po všech těch letech, kdy jsem ji viděla jen v holovizi. Z masa a kostí působila ještě silnějším dojmem: vlasy měla nakrátko ostříhané, ale jako by spadaly dozadu v šedobílých vlnách; tváře a bradu měla ostré po vzoru Abrahama Lincolna, jak to všichni historičtí vědátoři neúnavně dokazovali, ale byly to velké smutné hnědé oči, které v tom obličeji převládaly, a člověk měl z nich pocit, že se nachází v přítomnosti vskutku výjimečné osobnosti.

Zjistila jsem, že mám sucho v ústech. „Děkuji vám, že jste mě přijala, paní administrátorko. Vím, jak jste zaneprázdněna. „

„Nikdy nejsem tolik zaneprázdněna, abych neměla čas na tebe, Brawne. Tak, jako tvůj otec nikdy nebyl natolik zaneprázdněn, aby se setkal se mnou, když jsem byla mladší senátorkou."

Přikývla jsem. Táta mi jednou Meinu Gladstonovou popsal jako jediného politického génia v celé Hegemonii. Věděl, že z ní jednou bude Vrchní administrátorka, i přesto, že do politiky vstoupila pozdě. Byla bych si přála, aby ji táta viděl teď.

„Jak se má tvoje matka, Brawne?" „Dobře, paní administrátorko. Teď už málokdy vychází z našeho letního sídla na Svobodě, ale navštěvuji ji na každou Vánoční svátost."

Gladstonová přikývla. Nedbale seděla na okraji masivního stolu, který podle bulvárního tisku kdysi patřil jednomu zavražděnému prezidentovi - ne Lincolnovi - z doby USA před Velkou Chybou, ale pak se usmála a přešla k jediné židli za ním. „Tvůj otec mi chybí, Brawne. Přála bych si, abych ho mela tady. Viděla jsi jezero, když jsi

přicházela?“

Hyperion

395

„Ano.“

„Pamatuješ si, jak sis na něm s mým Krestenem pouštěla plachetničky, když jste byli ještě dětmi?“

„Už málo, paní administrátorko. Byla jsem hodně mladá.“

Meina Gladstonová se usmála. Zapískal interkom, ale mávla rukou a přístroj ztichl. „Jak ti mohu pomoci, Brawne?“

Nadechla jsem se. „Paní administrátorko, možná jste informována, že pracuji jako nezávislý soukromý detektiv...“ nečekala jsem, než přikývne. „Případ, na kterém jsem nedávno pracovala, mě přivedl k tátově sebevraždě...“

„Brawne, víš dobře, že to bylo co nejdůkladněji vyšetřováno. Viděla jsem zprávu komise.“

„Ano,“ kývla jsem. „Já také. Ale nedávno jsem zjistila velmi podivné věci o Technojádru a jeho postoji vůči planetě Hyperion. Nepracovali jste s tátou na návrhu zákona, který by udělil Hyperionu status Protektorátu Hegemonie?“

Gladstonová souhlasně kývla. „Ano, Brawne, ale toho dne se posuzoval případ tuctu dalších kolonií. Žádná z nich nebyla přijata.“

„Přesně tak. Ale mělo Technojádro nebo Poradní sbor umělých inteligencí zvláštní zájem na Hyperionu? „

VA si zaťukala tužkou na spodní ret. „Jaké informace máš, Brawne?“ Chystala jsem se odpovědět, ale zvedla prst.

„Počkej!“ Zapnula interkom. „Thomasi, několik minut budu pryč. Zajisti, prosím, aby se obchodní delegace ze Sol Draconis bavila, kdybych se nějak zdržela.“

Neviděla jsem, že by zmáčkla cokoli dalšího, ale najednou se u protější zdi zhmotnil modrozlatý oblouk Brány. Pokynula mi, abych prošla první.

Rovina zlaté trávy, vysoké po kolena, se táhla k obzoru, který se zdál dál, než tomu obvykle bývá. Nebe bylo bledě žluté s pruhy barvy mědi, které mohly být mraky. Nepoznávala jsem tu planetu.

Meina Gladstonová vystoupila z Brány a dotkla se kom-logu na rukávu. Brána zmizela. Jemný větřík k nám zanášel vůni koření.

396

Dan Simmons

Gladstonová se znovu dotkla komlogu, vzhlédla k obloze a přikývla. „Omlouvám se za nepohodlí, Brawne. Kastrop-Rauxel nemá žádnou datasféru ani jakékoli satelity. Teď prosím pokračuj v tom, co jsi mi chtěla říci. Na jaké informace jsi narazila?“

Rozhlédla jsem se po prérii. „Nic, co by vyžadovalo taková bezpečnostní opatření... pravděpodobně. Jen jsem objevila, že Technojádro má zřejmě veliký zájem o Hype-rion. Také vytvořili jakousi analogii Staré Země... celou planetu!“

Pokud jsem očekávala šok nebo ohromení, byla jsem zklamána. Gladstonová přikývla. „Ano. O analogii Staré Země víme.“

Teď jsem byla šokována *já*. „Tak proč se o tom nikdy nemluvilo? Jestliže Jádro dovede znovu postavit Zemi, zajímalo by to spoustu lidí.“

Gladstonová vykročila a já šla vedle ní. Musela jsem jít rychle, abych stačila tempu jejích dlouhých nohou.

„Brawne, nebylo by v zájmu Hegemonie veřejně to oznámit. Naše nejlepší lidské informační zdroje nevědí, proč Technojádro něco takového dělá. Nenabídli nám žádné vysvětlení. Nejlepší politikou je teď čekat. Jaké informace o Hyperionu máš?“

Netušila jsem, zda mohu Meině Gladstonové důvěřovat, bez ohledu na staré vzpomínky. Ale věděla jsem, že jestli mám získat informace, musím jí nejdříve nějaké dát. „Zrekonstruovali osobnost básníka ze Staré Země a jsou zřejmě posedlí myšlenkou držet před ním všechny informace o Hyperionu v tajnosti.“

Gladstonová utrhla stéblo trávy a strčila je do úst.

„Kybrid Johna Keatse.“

„Ano.“ Byla jsem tentokrát opatrná a nedala najevo žádné překvapení. „Věděla jsem, že táta se za každou cenu snažil, aby Hyperion získal status Protektorátu. Pokud má Jádro na tomto místě zvláštní zájem, mohlo mít něco společného... mohlo naaranžovat...“

„Jeho zdánlivou sebevraždu?“

„Ano?“

Tráva se vlnila ve větru. Mezi stvoly u našich nohou

Hyperion

397

něco velmi malého uteklo před našimi kroky. „Není to zcela vyloučeno, Brawne. Ale není absolutně žádný

důkaz. Pověz mi, co chce ten kybrid udělat.“

„Nejprve mi řekněte, proč má Jádro takový zájem o Hyperion.“

Starší žena rozhodila paže. „Kdybychom tohle věděli, Brawne, spala bych v noci mnohem lépe. Pokud vím, je Technojádro posedlé Hyperionem už celá staletí. Když Vrchní administrátor Jevšenskij dovolil králi Billymu z As-quithu planetu znovu kolonizovat, téměř to urychlilo faktické odtržení umělých inteligencí od Sítě. Nedávno málem vyvolalo podobnou krizi umístění hyperkomového vysílače na této planetě.“

„AleUIseneodtrhly.“

„Ne, Brawne, zdá se, že nás z nějakého důvodu potřebují stejně naléhavě jako my je.“

„Ale jestliže se tak zajímají o Hyperion, proč nedovolí jeho začlenění do Sítě, aby se na něj dostaly samy?“

Gladstonová si rukou přejela vlasy. Bronzová oblaka vysoko nahoře se roztrhla kondenzační čarou. „Naprosto nekompromisně trvaly na tom, aby Hyperion nebyl přijat do Sítě,“ vysvětlovala. „Je to zajímavý paradox. Pověz mi, co chce ten kybrid dělat.“

„Nejprve mi řekněte, proč je Technojádro posedlé Hyperionem. „

„Nevíme to jistě.“

„Tak zkuste hádat.“

Vrchní administrátorka Gladstonová vytáhla stéblo trávy z úst a zadívala se na ně. „Myslíme si, že Jádro se zabývá vskutku neuvěřitelným projektem, který mu umožní předvídat... vše. Zpracovat jakoukoli variantu prostoru, času a historie jako kvantum informace, s kterou lze pracovat.“

„Jejich projekt Nejvyšší Inteligence,“ hlesla jsem, i když jsem věděla, že se chovám neopatrně. Nezáleželo mi na tom.

Tentokrát byla VA šokována. „Jak tohle víš?“

„Co má ten projekt společného s Hyperionem?“

Gladstonová si povzdechla. „Nejsme si jisti, Brawne. Ale víme, že na Hyperionu existuje anomálie, kterou nebyli

schopni zařadit do svých analýz předpovědí. Víš o takzvaných Hrobkách Času, které Církev Stírá považuje za posvátné? „

„Jistě. Nějakou dobu už do nich turisté nemají přístup.“

„Ano. Protože se tam před několika desetiletími jedné vědecké pracovnici stala nehoda. Naši vědci potvrdili, že antientropická pole kolem Hrobek nejsou jen ochranou proti působení času, jak se původně předpokládalo.“

„A co tedy jsou?“

„Zbytky pole... nebo síly... které ve skutečnosti sune Hrobky i s jejich obsahem zpět v čase z jakési vzdálené budoucnosti.“

„Obsahem? „ opakovala jsern. „Ale Hrobky jsou prázdné. Od doby, kdy byly objeveny.“

„Teďjsou prázdné,“ potvrdila Meina Gladstonová. „Ale jsou důkazy, že byly plné... budou plné... až se otevřou. V naší blízké budoucnosti.“ Zírala jsem. „Jak blízké?“

Její tmavé oči nadále hleděly mírně, ale udělala rozhodný pohyb hlavou. „Už jsem ti řekla příliš mnoho, Brawne. Zakazuji ti cokoli z toho opakovat. Bude-li to nutné, zajistíme, abys mlčela.“

Skryla jsem vlastní rozrušení tím, že jsem si sama našla stéblo trávy a začala je žvýkat. „Tak dobře. Co vyjde z Hrobek? Mimozemšťané? Bomby? Nějaké kapsle schopné cestovat časem?“

Gladstonová se usmála sevřenými rty. „Kdybychom tohle věděli, Brawne, měli bychom před Technojádrem náskok, a my jej nemáme.“ Úsměv zmizel. „Jednou z hypotéz je, že Hrobky mají souvislost s nějakou válkou v budoucnosti. Snad vyřizování budoucích účtů úpravou minulosti.“ „Válkou mezi kým, proboha?“

Znovu rozhodila paže. „Už musíme zpátky, Brawne. Řekla bys mi laskavě, co chce teď Keatsův kybrid udělat?“

Sklopila jsem hlavu a pak se jí podívala do očí. Nemohla jsem důvěřovat nikomu, ale Technojádro i Církev Štíra už Johnnyho plány znaly. Pokud má tahle hra tři strany, měla by snad mít informace každá z nich, pro případ, že by se v té partě našel nějaký čestný člověk. „Chce přenést všechno své

l

vědomí do kybrida,“ vylezlo ze mě. „Stane se člověkem, paní Gladstonová, a pak má v úmyslu odejít na Hyperion. A já jdu s ním.“

Vrchní administrátorka Senátu a Velkého sněmu, předsedkyně vlády, která řídí téměř dvě stě planet a miliardy lidí, na mě dlouhou dobu beze slova zírala. Pak prohlásila: „Chce tedy odletět lodí templářů na Pouť.“

„Ano.“

„Ne,“ vyštěkla Meina Gladstonová.

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím, že lodi *Sequoia Sempervirens* nebude povoleno opustit prostor Hegemonie. Nebude žádná další Pouť, dokud Senát nerozhodne, že je to v *našem* zájmu.“ Její hlas byl tvrdý jako ocel.

„Johnny a já odletíme lodí,“ prohlásila jsem. „Ta Pouť je stejně ztracená věc.“

„Ne,“ opakovala. „Na Hyperion nějakou dobu žádné civilní lodě nepoletí.“

Slovo 'civilní' mi napovědělo.

„Válka?“

Gladstonová měla pevně sevřené rty. Přikývla. „A to dřív, než tam doletí jakákoli loď s tradičním pohonem.“

„Válka... s Vyvrženci?“

„Původně ano. Dívej se na to jako na způsob, jak si vynutit konečné řešení mezi námi a Technojádrem. Buďto budeme muset začlenit systém Hyperionu do Hegemonie, abychom mu zajistili ochranu Kosmickými jednotkami, nebo se dostane do područí rasy, která pohrdá Technojádrem a umělými inteligencemi.“

Nezmínila jsem se o Johnnyho poznámce, že Technojádro je v kontaktu s Vyvrženci. „Vynutit si řešení. Výborně,“ poznamenala jsem. „Ale kdo vyprovokoval útok Vyvržen-ců?“

Gladstonová se na mě zadívala. Jestliže její tvář měla lincolnovské rysy, byl Lincoln ze Staré Země pěkný syčák. „Už musíme zpět, Brawne. Chápeš, jak je důležité, aby se žádná z těchto informací nedostala ven.“

„Uvědomuji si, že byste mi tohle všechno neřekla, kdybyste k tomu neměla důvod,“ prohlásila jsem. „Nevím, ke

komu se mají ty informace dostat, ale je mi jasné, že jsem poslem, nikoli důvěrníkem.“

„Nepodceňuj naši snahu zachovat vše v tajnosti, Braw-ne.“

Zasmála jsem se. „Madam, já bych vás nepodcenila v ničem.“

Meina Gladstonová mi pokynula, abych prošla Bránou první.

„Vím, jak objevit, o co Technojádru jde,“ oznámil Johnny, když jsme se projížděli na vypůjčené tryskové lodi po Maře Infinitus. „Ale bylo by to nebezpečné.“

„To není nic nového!“

„Myslím to vážně. Měli bychom to zkusit jen v případě, že budeme chtít nutně zjistit, čeho se Jádro od Hyperionu obává.“

„Jsem pro.“

„Budeme potřebovat odborníka. Někoho, kdo je mistrem v práci s datovou vrstvou. Někoho chytrého, ale ne natolik, aby se mu do toho nechtělo. A někoho, kdo by riskoval vše a zachoval tajemství jen mezi kyberomaniaky.“

Zašklebila jsem se. „Tak takového už mám.“

BB žil sám v levném bytě u základny levné věže v levné čtvrti TO. Nebylo však nic levného na hardwaru, který zaplňoval většinu prostoru čtyřpokojového bytu. Většina jeho platu za posledních standardních deset let šla do nejmodernějších hraček pro kyberomaniaky.

Začala jsem tím, že ho potřebujeme pro práci, která je nelegální. BB prohlásil, že jako veřejný zaměstnanec nemůže o něčem takovém uvažovat. Zeptal se mě, o co jde. Johnny začal vysvětlovat. BB se předklonil a já viděla v jeho očích typický lesk kyberomaniaka, jaký jsem znávala ještě ze školních dnů. Napůl jsem očekávala, že se pokusí Johnnyho rozpitvat, jen aby viděl, jak kybrid vlastně funguje. Pak se Johnny dostal k té zajímavější části a lesk v očích se změnil v jakousi zelenavou záři.

„Až zničím svou osobnost UI,“ vysvětloval Johnny,

„potrvá přesun mého vědomí do kybrida jen několik nanosekund, ale během té doby přestane fungovat obrana v té části Technojádra, za kterou odpovídám. Bezpečnostní fágy tuto mezeru zaplní, než uplyne příliš mnoho nanosekund, ale mezitím...“

„...vstoupíme do Technojádra,“ zašeptal BB a oči se mu leskly jako v prastarém videofilmu.

„Bylo by to *velmi* nebezpečné,“ zdůraznil Johnny. „Pokud vím, žádný lidský operátor ještě nepronikl ani do periférie Technojádra.“

BB si promnul horní ret. „Existuje legenda, že to kyber-kovboj Gibson dělal dřív, než se Jádro odtrhlo,“ zamumlal. „Ale nikdo tomu nevěří. A kovboj zmizel.“

„I když tam proniknete,“ varoval ho Johnny, „nemusíte mít dostatek času na přístup k datům, až na to, že mám přesné koordináty.“

„Fan-kurva-tastické,“ zašeptal BB. Otočil se ke konzoli a sáhl po přípojce. „Tak jdeme na to.“

„Teď? „ podivila jsem se. I Johnny se zdál zaražen.

„Nač čekat? „ BB zapnul zdířku a připnul metakortexové spoje, ale přístroj nezapojil. „Tak jdeme do toho,

nebo ne?“

Johnny seděl na kanapi. Přešla jsem k němu a vzala ho za ruku. Byla studená. Neměl teď ve tváři žádný výraz, ale dovedla jsem si představit, jaké to musí být, očekávat zničení jedné osobnosti a celé předchozí existence. I když se transfer povede, nebude člověk s osobností Johna Keatse už 'Johnny'.

„Má pravdu,“ prohlásil Johnny. „Nač čekat?“

Políbila jsem ho. „Tak dobře. Půjdu s BB.“

„Ne!“ Johnny mi sevřel ruku. „Nemůžeš mi pomoci a nebezpečí je hrozné.“

Slyšela jsem vlastní hlas, neochvějný stejně jako když jsem hovořila s Meinou Gladstonovou. „Možná. Ale nemohu o to požádat BB, když to neudělám sama. A nenechám tě tam samotného.“ Stiskla jsem mu naposledy ruku a šla si sednout k BB u konzole. „Jak se mám spojit s touhle zatracenou věcí, BB? „

Četli jste kyberpunk. Víte vše o překrásné hrůze datové sféry, o třírozměrných dálnicích vedoucích krajinami z černého ledu s neonovými okraji, s Podivnými smyčkami a mihotavými mrakodrapy bloků dat pod visícími oblaky přítomnosti umělých inteligencí. Viděla jsem to všechno, když jsem se obkročmo vezla na nosné vlně BB. Bylo to téměř příliš. Příliš intenzivní. Příliš děsivé. *Slyšela* jsem černou hrozbu hromadících se bezpečnostních fágů; *cítila* jsem smrt z dechu tasemnicových virů v protiútoku i skrz pole ledu; *vnímala* jsem tíhu hněvu UI vysoko nad námi -byli jsme mravenci pod slonímа nohama - a to jsme ještě nic *neudělali* kromě cestování po schválených datacestách se vstupem povoleným na základě domácí práce pro úřadu Kontroly toku dat a statistiky, kterou si BB vymyslel.

Měla jsem pouze přílepné vodiče, takže jsem všechno viděla v matné šedobílé verzi, zatímco Johnny a BB sledovali kompletní simulační holo.

Nechápu, jak to mohli vydržet.

„OK,“ pronesl BB jakýmsi datasférovým ekvivalentem šepotu, Jsme tady.“

„Kde? „ Vše, co jsem viděla, byl nekonečný labyrint jasných světel a ještě jasnějších stínů, deset tisíc měst seskupených ve čtyřech dimenzích.

„Periférie Technojádra,“ zašeptal BB. „Drž se. Je čas.“

Neměla jsem ruce, kterými bych se mohla držet, a nebylo tu nic fyzického, čeho bych se mohla chytit, ale soustředila jsem se na stíny tvaru vln, které byly naším datovým vozidlem, a *chytla jsem se.*

Pak Johnny zemřel.

Už jsem viděla jaderný výbuch zblízka. Když byl táta senátorem, vzal mě s mámou na Velitelskou akademii na Olympus Mons k ukázce demonstrace sil Kosmických jednotek. Při posledním kursu byli diváci v kapsli přesunuti Bránou na jakousi Bohem zapomenutou planetu... myslím, že to byl Armaghast... a průzkumná pozemní četa Kosmických jednotek odpálila taktickou jadernou raketu na fiktivního nepřítele nějakých devět kliků daleko. Diváci byli před účinky výbuchu zaštítěni polarizovaným ochranným silovým polem třídy deset, raketa způsobila výbuch o sí-

le padesáti kilotun, ale nikdy v životě nezapomenu na tu ránu, na rázovou vlnu, která rozhoupala osmdesátitunovou kapsli jako list, na fyzický náraz světla tak obscénně ostrého, že i přes úplně ztemnění ochranného pole nám vehnalo slzy do očí a hlučné se dožadovalo vstupu.

Tohle bylo horší.

Část datové vrstvy se jakoby zableskla a pak se propadla do sebe, a realita začala prýštit do absolutní černi.

„Drž se!“ zařval BB ve hřmotu elektrických výbojů datové vrstvy, která mi vibrovala přímo v kostech. Točili jsme se ve víru, padali a letěli do nicoty jako hmyz v oceánském víru.

Náhle, ačkoli se to zdálo nemožné, se k nám přes rámus a šílenství vydali fágové v černém brnění. BB se jednomu vyhnul a obrátil proti němu kyselé membrány druhého. Vsávalo nás to do čehosi chladnějšího a černějšího než jakákoli prázdnota, která by mohla existovat v naší realitě.

„Tam!“ zvolal BB a jeho hlasový analog se téměř ztrácel ve hřmění tornáda trhající se datasféry.

Co tam? Pak jsem to spatřila: tenkou čáru žluté trhliny v turbulenci, jako kus látky zmítající se v hurikánu. BB nás naklonil a našel správnou vlnu, která nás nesla proti bouři, vyrovnal souřadnice, tančící kolem mě příliš rychle, aby byly vidět, a už jsme se vezli po žluté čáře do...

...do čeho? Ledové fontány ohňostroje. Průhledné horské řetězy dat, nekonečné ledovce pamětí ROM, přístupové ganglie rozšiřující se jako trhliny v ledu, železná oblaka napůl inteligentních vnitřních procesorových bublin, zářící pyramidy primárních zdrojových dat, každá střežená jezery černého ledu a armádami černě pulzujících fágů.

„Do prdele,“ zašeptala jsem jen tak do prázdna.

BB sledoval žlutou čáru dolů, dovnitř a skrz. Pocítila jsem *spojení*, jako by na nás někdo najednou naložil

obrovskou masu, kterou musíme nést.

„Mám to!“ zaječel BB a najednou zazněl zvuk hlasitější a jasnější než uragán kolem nás. Nebyl to klaxon ani siréna, ale přitom v tom tónu varování a útoku znělo oboje.

Šplhali jsme ven. Matně jsem skrz lesklý chaos viděla šedivou zeď a nějak jsem pochopila, že je to hranice periférie.

Prázdnota se zmenšovala, ale dosud udržovala průlom ve zdi jako smršťující se černou skvrnu. Šplhali jsme ven.

Jenže ne dost rychle.

Fágové na nás zaútočili z pěti stran. Během dvanácti let, co pracuji jako soukromý detektiv, mě jednou střelili a dvakrát bodli nožem. Měla jsem zlomených víc žeber než to jedno. Tohle bolelo víc než všechno ostatní dohromady. BB současné bojoval a šplhal.

Mým příspěvkem k vyřešení situace byl jekot. Cítila jsem na sobě chladné drápy, táhly nás dolů, zpět do jasu, hluku a chaosu. BB používal nějaký program, jakousi kouzelnou formuli, která je měla zapudit, ale nestačilo to. Cítila jsem, jak dopadají rány - ne tolik na mě, ale především na informační analog, a to byl BB.

Klesali jsme.

Neúprosné síly nás měly ve vleku. Náhle jsem pocítila Johnnyho přítomnost a bylo to, jako by nás uchopila obrovská silná ruka, a protáhla nás skrz zeď periférie okamžik předtím, než skvrna zacvakla a ochranná pole se s třesknu-tím srazila jako ocelové zuby.

Hnali jsme se neuvěřitelnou rychlostí po přeplněných datacestách, předjížděli datasférové kurýry a jiné analogy operátorů jako éemvéčko řítící se kolem osly tažených vozů. Pak jsme se přiblížili k bráně pomalého času a přeskakovali vystupující analogy operátorů jakýmsi čtyřrozměrným skokem vysokým.

Pocítila jsem nevolnost obvyklou při přechodu z jedné reality do druhé. Světlo mě pálilo v očích. *Skutečné* světlo. Pak se bolest vsákla do hlavy, já se svalila na pult a zasténala.

„No tak, Brawne.“ Byl to Johnny - nebo někdo, kdo vypadal stejně jako Johnny - pomáhal mi na nohy a oba nás sunul ke dveřím.

„BB,“ vyhekla jsem.

NP „ „ne.

Otevřela jsem bolavé oči natolik, abych zahlédla BB Surbringera, rozvaleného na konzoli. Stetson se mu sesunul z hlavy a spadl na podlahu. Hlava mu vybuchla a potřísnila většinu konzole červenými a šedými skvrnami. Ústa měl

otevřená a stále ještě z nich vytékala hustá bílá pěna. Jeho oči jako by roztály.

Johnny mě zachytil a napůl zvedl. „Musíme jít,“ zašeptal. „Každou minutu může někdo přijít.“

Zavřela jsem oči á nechala ho, aby mě odvedl.

Probudila jsem se v matném červeném světle a za zvuku kapající vody. Cítila jsem splašky, plíseň a pach ozonu neizolovaných optických vláken. Otevřela jsem jedno oko.

Byli jsme v malém prostoru, připomínajícím spíše jeskyni než pokoj. Z rozbitého stropu se kroutily kabely a na špinavých dlaždicích se leskly kaluže vody. Červené světlo přicházelo odněkud mimo jeskyni - možná z přístupové šachty pro údržbáře nebo tunelu pro servomechanismy. Slabě jsem zasténala. Johnny byl se mnou, pohnul se na polním lůžku z několika pokrývek vedle mne. Tvář měl tmavou od mastnoty nebo špíny a měl alespoň jednu čerstvou tržnou ránu.

„Kde to jsme?“

Dotkl se mé tváře. Druhou paží mě objal a pomohl mi se posadit. Odpuzující pohled se zahoupal a posunul a na okamžik se mi zdálo, že budu zvracet. Johnny mi pomohl napít se vody z plastového pohárku.

„Úl slumů,“ vysvětlil.

Byla bych to uhodla, ještě než bych byla plně při vědomí. Úl slumů je na Lůsu nejhlubší díra, země nikoho. Skládá se z tunelů pro mechanismy a z ilegálních doupat, ve kterých žije dobrá polovina vyděděnců a zločinců Sítě. Právě v Úlu slumů mě před několika lety postřelili, nad levým bokem jsem stále měla jizvu po zásahu laserem.

Podržela jsem pohárek s nevyslovenou žádostí o více vody. Johnny nalil vodu z termosky a vrátil se ke mně. Na okamžik jsem zpanikařila, když jsem se hrabala v kapse tuniky a na opasku; tátova pistole byla pryč. Johnny mi ji ukázal a já se uvolnila, přijala jsem šálek a žíznivě se napila. „BB?“ zeptala jsem se a na okamžik zadoufala, že to všechno byla jen děsivá halucinace.

Johnny zavrtěl hlavou.

„Byly tam obranné systémy, s nimiž nikdo z nás nepočítal. Nájezd BB byl skvělý, ale nemohl porazit fágy Tech-nojádra. Ale polovina operátorů v datové vrstvě pocítila ozvěny té bitvy. BB je už něco jako legenda.“

„No to je ohromný,“ odfrkla jsem a uchechtla se; znělo to spíše jako vzlyk. „Tak něco jako legenda. A BB je mrtvý. A na hovno.“

Johnnyho paže mě pevně objímala. „Nezahynul pro nic za nic, Brawne. Podařilo se mu to. A předal mi všechna data, než zahynul.“

Dokázala jsem se už zcela posadit a zadívat se na Johnnyho. Připadal mi stejný - tytéž mírné oči, stejné vlasy, stejný hlas. Ale cosi neznatelného bylo jinak, hlubší. Lidštější? „Ty? Provedl jsi transfer? Jsi...“

„Člověkem?“ John Keats se na mě usmál. „Ano, Brawne. Nebo tak blízký člověku, jak může být někdo, koho vytvořilo Technojádro.“

„Ale pamatuješ si... mne... BB... co se stalo.“

„Ano. A pamatuji se, jak jsem poprvé otevřel Chapme-nova Homéra. A na oči mého bratra Torna, když v noci krvácel. A na Severnův jemný hlas, když jsem už byl příliš slabý, abych mohl otevřít oči a spatřit svůj osud. A na naši noc na Španělském náměstí, když jsem se dotkl tvých rtů a představil jsem si, že se dotýkám Fanniny tváře. Pamatuji se, Brawne.“

Na okamžik jsem byla zmatená, pak dotčená, ale potom položil svou dlaň na moji tvář a dotkl se *mě,* nebyl tu nikdo jiný, a pochopila jsem. Zavřela jsem oči. „Proč jsme tady?“ zašeptala jsem s tváří ukrytou v jeho košili.

„Nemohl jsem riskovat průchod Branou. Jádro by nás okamžitě vystopovalo. Uvažoval jsem o kosmoportu, ale nebyla jsi ve stavu cestovat. Vybral jsem si Slumy.“

Kývla jsem. „Pokusí se tě zabít.“

„Ano.“

„Honí nás místní policie? Nebo Hegemonie? Tranzitní stráž?“

„Ne, myslím, že ne. Jediný, kdo nás zatím obtěžoval, byly dvě bandy goondů a nějací místní obyvatelé.“

Otevřela jsem oči. „Co se stalo s goondy?“ V Síti byli

r

l

mnohem zákeřnější nájemní zabijáci, ale já nikdy na žádného nenarazila.

Johnny mi podal zbraň a usmál se.

„Nepamatuji se na nic po BB,“ zamumlala jsem.

„Byla jsi zraněna zpětným výšlehem fága. Mohla jsi chodit, ale v hale si nás leckdo prohlížel.“

„To se vsadím. Pověz mi, co BB objevil. Proč je Jádro posedlé Hyperionem?“

„Nejprve se najez,“ poradil mi Johnny. „Je to už víc než dvacet osm hodin.“ Přešel vlhkou jeskyní a přinesl mi samoohřívací balíček. Bylo to klasické jídlo z holovizních reklam - vysušené a pak nahřáté maso z klonů hovězího dobytka, brambory, které nikdy neviděly zemi, a mrkev připomínající jakési hlubokomořské šneky. Nikdy mi nic tak nechutnalo.

„Tak dobře,“ žádala jsem, „pověz mi to.“

„Technojádro je od dob svého vzniku rozděleno na tři skupiny,“ začal Johnny. „Stabilní jsou UI ze starých časů; některé pocházejí dokonce z dob před Velkou Chybou, alespoň jedna z nich se pamatuje na První informační věk. Stabilní argumentují tím, že jistý stupeň symbiózy mezi lidmi a Jádrem je nutný. Podporovali projekt Nejvyšší Inteligence, aby zabránili unáhleným rozhodnutím. Aby bylo možno dosáhnout odkladu, než budou vyhodnoceny všechny varianty. Přelétaví jsou silou, která před třemi sty lety vyvolala odtržení. Provedli podrobné studie a dokázali, že užitečnost lidstva končí a od nynějška lidé znamenají pro Jádro hrozbu. Prosazují okamžité a naprosté vyhubení lidstva.“

„Vyhubení?“ žasla jsem. Po chvíli jsem dodala: „Mohou to udělat?“

„S lidmi v Síti ano,“ potvrdil Johnny. „Inteligence v Jádru nejenže vytvářejí veškerou infrastrukturu pro společenství Hegemonie, ale jsou potřebné naprosto ke všemu - od rozmisťování Kosmických jednotek po zabezpečení arzenálů jaderných a plazmových zbraní.“

„Věděl jsi o tom, když jsi byl... v Jádru?“

„Ne,“ odpověděl Johnny. „Jako projekt obnovené pseu-doosobnosti starého básníka jsem byl mrzákem, mazlíčkem, zčásti existující věcí, které bylo povoleno běhat po Síti, tak jako je psu dovoleno vycházet z domu. Neměl jsem ponětí, že mezi umělými inteligencemi existují tři tábory.“

„Tři tábory,“ opakovala jsem. „Jaký je ten třetí? A jak do toho zapadá Hyperion?“

„Mezi Stabilními a Přelétavými jsou Definitivní. Po minulých pět století byli Definitivní posedlí projektem

Nejvyšší Inteligence. Zachování nebo vyhubení lidstva je zajímá jen do té míry, nakolik je to důležité pro projekt. Až dosud byli spíše umírněnou silou, jakýmsi spojencem Stabilních, protože předpokládají, že projekty rekonstrukce planet jako je Stará Země a obnovování osobnosti jsou pro vyvrcholení hlavního projektu důležité.

Nedávno však události na Hyperionu způsobily, že Definitivní převzali názory Přelétavých. Od doby, kdy byl Hyperion před čtyřmi stoletími prozkoumán, je Jádro znepokojeno a v rozpacích. Bylo okamžitě jasné, že takzvané Hrobky Času se posunují zpět v čase z budoucnosti Galaxie alespoň deset tisíc let vzdálené. Ještě znepokojivější je fakt, že Jádro do svého vzorce pro předvídání *nikdy* nedokázalo zahrnout Hyperion jako proměnnou.

Brawne, abys tohle mohla pochopit, musíš si uvědomit, jak moc Jádro spoléhá na předvídání. Už bez vstupu Nejvyšší Inteligence zná Jádro detaily budoucnosti vesmíru, lidstva i UI s pravděpodobností 98,9995% na období přinejmenším dvou století. Poradní rada UI se svými nejasnými, vpravdě delfskými prohlášeními - kterou lidé považují za nepostradatelnou - to je pouhý žert. Technojádro pouští drobty znalostí do Hegemonie, když to poslouží jeho účelům - někdy, aby pomohlo Přelétavým, jindy Stabilním, ale *vždy* se chce zavděčit Definitivním.

Hyperion je trhlinou v látce předvídání, která je podstatou existence Jádra. Je to předposlední oxymorón, proměnná, s níž se nepočítalo. Ať se to zdá jakkoli nemožným, Hyperion je zřejmě vyňat z působení fyzikálních zákonů, historie, lidské psychologie a předvídání UI, jak je praktikováno v Jádru.

Výsledkem jsou dvě budoucnosti - nebo jestli chceš, dvě *reality* - v jedné z nich se Štír stane metlou lidstva a Vy-vrženci zbraní z budoucnosti ovládanou Technojádrem, retroaktivním prvním úderem Přelétavých, kteří po tisících letech vládnou Galaxii. Druhá realita vidí vpád Štíra, nadcházející mezihvězdnou válku a další důsledky otevření Hrobek Času jako první útok *lidstva* zpět v čase, závěrečný pokus Vyvržených, obyvatel nekoloniálních planet a dalších skupinek lidí, kteří unikli vyhlazovacímu programu Přelétavých.“

Na dlažbu kapala voda. Kdesi daleko v tunelu houkala siréna leptacích automatů a odrážela se od keramiky a kamene. Opřela jsem se o zeď a prohlížela si Johnnyho.

„Mezihvězdná válka,“ uvažovala jsem nahlas. „Oba scénáře vyžadují mezihvězdnou válku? „

„Ano. Tomu se nelze vyhnout.“

„Mohly by se obé skupiny v Jádru ve své předpovědi mýlit?“

„Ne. Co se stane na *Hyperionu*, je nepředvídatelné, ale rozpad Sítě je zcela jasný. Definitivní využívají této znalosti jako hlavního argumentu k urychlení další etapy vývoje Jádra.“

„A co ukázala data ukradená BB o nás, Johnny? „

Johnny se usmál, dotkl se mé ruky, ale neuchopil ji.

„Ukázala, že já jsem jakýmsi způsobem součástí neznáma Hyperionu. Když vytvořili Keatsova kybrida, hráli strašlivě nebezpečnou hru. Jen má zřejmá neschopnost přežít jako analog Keatse zřejmě Stabilním umožnila, aby mě nechali fungovat dál. Když jsem se rozhodl odejít na Hyperion, Přelétaví mě zabili s jasným záměrem zničit mou existenci UI, kdyby se můj kybrid opět rozhodl stejně.“

„A ty ses rozhodl. Co se stalo? „

„Neuspěli. Ve své neomezené aroganci, která je Jádru vlastní, zapomněli vzít v úvahu dva faktory. Za prvé, že bych mohl přenést veškerou svou osobnost do kybrida a tak změnit podstatu Keatsova analogu. Za druhé, že bych šel za tebou.“

„Za mnou?“

Vzal mě za ruku. „Ano, Brawne. Zdá se, že i ty jsi součástí hyperionského neznáma.“

Potřásla jsem hlavou a všimla si, že necítím místa na hlavě nad a za levým uchem. Zvedla jsem ruku a napůl očekávala nějaké zranění jako důsledek boje v datasféře. Namísto toho mé prsty narazily na plastickou zdířku nervového přípoje.

Vytrhla jsem druhou ruku z Johnnyho sevření a v hrůze na něj zírala. Zatímco jsem byla v bezvědomí, nechal mi udělat v hlavě zdířku.

Johnny zvedl ruce s dlaněmi napřaženými ke mně. „Musel jsem, Brawne. Může to být nutné k přežití nás obou.“

Sevřela jsem ruku v pěst. „Ty hajzle zatracená. Proč bych se *já* musela přímo spojovat s Technojádrem, ty sy-čáku prolhaná? „

„Ne s Jádrem,“ opravil mě Johnny tiše. „Se mnou.“

„S tebou? „ Paže i pěst se mi chvěla nedočkavostí, abych mu mohla rozbít ten jeho klonovaný ksicht. „S tebou!“ zachechtala jsem se. „Ty jsi teď člověkem, nezapomeň.“

„Ano. Ale některé funkce kybrida mi zůstaly zachovány. Pamatuješ se, jak jsem se před několika dny dotkl tvé ruky a vzal nás do datové vrstvy?“

Zírala jsem na něj.

„Já tam už nepůjdu.“

„Ne. Já taky ne. Ale může se stát, že ti budu muset za velmi krátkou dobu předat neuvěřitelné množství dat. Vzal jsem tě minulé noci k chirurgovi na černém trhu ve Slumech a ten ti implantoval Schronovu smyčku.“

„Proč?“ Schronova smyčka byla docela malá, ne větší než můj nehet, a nesmírně drahá. Bylo v ní nespočet bublinových pamětí, každá dokázala zachovat nekonečné bity informací. Biologický nosič neměl do Schronových smyček přístup, takže byly používány ke kurýrním účelům. Muž nebo žena mohli nosit ve Schróiiově smyčce UI osobnosti nebo celé planetární datasféry. Sakra, nosit to mohl třeba *pes.*

„Proč?“ opakovala jsem a přemýšlela, jestli mě Johnny nebo nějaká síla za ním nepoužívají jako kurýra. „Proč?“

Johnny ke mně přistoupil a položil mi ruku na sevřenou pěst. „Brawne, důvěřuj mi.“

Myslím, že jsem nikdy nikomu nedůvěřovala od doby, kdy si táta před dvaceti lety vystřelil mozek z hlavy a máma se stáhla do ústraní. V celém vesmíru neexistoval jediný důvod, abych teď Johnnymu důvěřovala.

Ale přesto tomu tak bylo.

Rozevřela jsem pěst a vzala ho za ruku.

„Dobře,“ uzavřel Johnny. „Dojez a začneme se snažit zachránit si život.“

Koupit zbraně a drogy bylo v Úlu slumů to nejjednodušší. Použili jsme zbytek Johnnyho značného balíku marek z černého trhu na nákup zbraní.

Do 22.00 hodin jsme oba na sobě měli vyleštěné titano-polymerové brnění. Johnny měl na hlavě černou zrcadlově lesklou přilbu goondů a já velitelskou masku Kosmických jednotek. Johnnyho energetické rukavice byly masivní a jasně červené. Já měla osmotické rukavice s vražednou výšivkou. Johnny měl při sobě pekelný bič Vyvržených, ukořistěný na Bressii, navíc mu na opasku visel laser. Já jsem kromě tátovy zbraně měla minidělo Steiner-Ginn připevněné do gyroskopem stabilizovaného úchytu na opasku. Bylo napojeno na moje hledí v masce, a tak jsem ho mohla zaměřovat a střílet a přitom mít obě ruce volné.

Podívali jsme se na sebe a vyprskli smíchy. Když jsme se přestali chechtat, nastalo dlouhé ticho.

„Jsi si jistý, že chrám Štíra na Lůsu je naše nejlepší šance? „ zeptala jsem se potřetí nebo počtvrté.

„Nemůžeme použít Bránu,“ vysvětloval Johnny. „Stačí, aby v Jádru 'došlo' k technické chybě a je po nás. Nemůžeme ani použít výtah z nižších úrovní. Musíme najít nemo-nitorované schodiště a vystoupit sto dvacet pater. Nejlepší cesta, jak se k Chrámu dostat, vede přímo Hlavní pasáží.“

„Ano, ale přijmou nás ti lidé z Církve?“

Johnny pokrčil rameny, což v jeho bojovém úboru připomnělo škubnutí hmyzu. Hlas z přilby goondů zněl kovově. „Oni jsou jediná skupina, která má eminentní zájem na na-

šém přežití. A jediní, kteří mají dostatek politického vlivu, aby nás dostali z Hegemonie a opatřili nám dopravu na Hyperion.“

Zvedla jsem hledí. „Meina Gladstonová říkala, že žádný let s poutníky na Hyperion už nebude povolen.“

Zrcadlově vyleštěná plocha černé přilby kriticky přikývla. „Tak ať jde Meina Gladstonová do prdele,“ odtušil můj milenec-básník.

Nadechla jsem se a přešla k východu z naší skrýše, naší jeskyňky, našeho posledního útočiště. Johnny přišel za mnou. Brnění se tisklo k brnění. „Připravena, Brawne?“

Přikývla jsem, zatočila minidělem a chystala se vykročit.

Johnny mě dotekem zastavil. „Miluji tě, Brawne.“ Dosud ztuhlá jsem přikývla. Zapomněla jsem, že mám zvednuté hledí a že vidí moje slzy.

Úl je vzhůru čtyřiadvacet hodin denně, ale díky jakési tradici byla třetí směna nejtišší a s nejméně lidmi. Měli bychom větší šanci uprostřed vřavy první směny s davy lidí v koridorech, jenže pokud na nás čekali goondové a thugové, byl by počet mrtvých civilistů neúměrný.

Trvalo nám přes tři hodiny, než jsme vystoupili až k pa-sáži-promenádě, ne po jediném schodišti, ale nekonečnou řadou koridorů pro servomechanisrny, opuštěnými svislými šachtami, uprázdněnými před osmdesáti lety po luddit-ských nepokojích, a nakonec schodištěm spíše rezivým než kovovým. Vyšli jsme na zásobovací rampě necelého půl kliku od chrámu Štíra.

„Nechce se mi věřit, že to bylo tak snadné,“ zašeptala jsem interkomem.

„Pravděpodobně soustřeďují své lidi na kosmoportu a kolem největších Bran.“

Nejméně používaným koridorem jsme vešli na Pasáž, třicet metrů pod první nákupní úrovní a čtyři sta metrů pod střechou. Chrám Štíra byl bohatě vyzdobenou rozlehlou samostatně stojící budovou necelého půl kliku daleko. Několik nočních obchodníků a sportovců na nás pohléd-

lo a rychle se odklidilo. Nepochybovala jsem, že někdo už volá místní stráž, ale překvapilo by mě, kdyby se ukázala příliš rychle.

Z výtahové šachty vyrazil řvoucí gang pestře pomalovaných pouličních thugů. Byli vybaveni pulzními noži, řetězy a energetickými rukavicemi. Johnny sebou trhl, z jeho pekelného biče vyšlehly přesně zaměřené paprsky. Minidělo se mi vymklo z rukou a střídalo cíle podle toho, kam jsem zaměřila pohled.

Gang sedmi usmrkanců se zastavil, zvedl ruce a s rozšířenýma očima se začal stahovat. Vpadli do šachty a byli

-Podívala jsem se na Johnnyho. Černá zrcadla mi vrátila

můj odraz. Ani jeden z nás se nezasmál.

Přešli jsme na sever k obchodní ulici. Několik chodců spěchalo do otevřených obchodů. Byli jsme necelých sto metrů od chrámového schodiště. Ve sluchátkách vojenské přilby jsem slyšela tlukot vlastního srdce. Padesát metrů od schodiště. Jako na zavolanou se ve dveřích širokých deset metrů objevil chrámový novic nebo nějaký kněz a díval se, jak přicházíme. Třicet metrů. Pokud nás někdo napadne teď, měl to udělat už dřív.

Otočila jsem se k Johnnymu, abych pronesla nějakou žertovnou poznámku. V tu chvíli nás zasáhlo přinejmenším dvacet paprsků a zpoloviny tolik nábojů najednou. Vnější vrstva titanopolymerového pancíře explodovala a neutralizovala přitom většinu energie výbuchů. Zrcadlová vrstva pod ní odrazila většinu vražedného světla. Většinu.

Úder srazil Johnnyho na zem. Zaklekla jsem a nechala minidělo zamířit na zdroj laserového útoku o deset pater obytného Úlu výše. Hledí mi ztemnělo. Z brnění se vyvalil mrak reflexního plynu. Minidělo znělo přesně jako stará motorová pila, kterou jsem vídávala v historických holo-dramatech. O deset pater výš se pětimetrový úsek balkonu a zdi rozpadl v mraku výbušných šipek a průrazných nábojů.

Tři těžké kulky mě zasáhly zezadu.

Přistála jsem na dlaně, zarazila minidělo a otočila se. Na každé ÚTovni jich byl aspoň tucet, pohybovali se rychle

v dokonalé bojové souhře. Johnny se vydrápal na kolena a střílel z pekelného biče. Aby pronikl nepřátelskými ochrannými poli, zkoušel různé vlnové délky.

Jedna z utíkajících postav vzplála plamenem, zatímco výloha za ní se roztekla a vystříkla na Pasáž o patnáct metrů níž. Dva další muži přeskočili ochranné zábradlí na své úrovni, ale jedním výstřelem z miniděla jsem je poslala zpět.

Ze střechy se snesl otevřený kluzák, trysky mu pracovaly na plný výkon, a zatočil kolem sloupoví. Kolem Johnny-ho a mě začaly vybuchovat rakety. Z výloh na nás vyprskly miliardy skleněných střípků. Rozhlédla jsem se, dvakrát zamrkala, zacílila a vystřelila. Kluzák se naklonil, narazil na eskalátor s desítkou vyděšených civilistů, explodoval a změnil se v hromadu zkrouceného kovu a vybuchujících zbraní. Viděla jsem, jak se jeden obchodník změnil v živou pochodeň a skočil na podlahu Úlu o osmdesát metrů níž.

„Nalevo!“ zařval Johnny přes interkom.

Z jedné z vyšších úrovní se mezi nás pomocí osobních létacích vaků snesli čtyři muži v bojové zbroji. Polymerové brnění s chameleónovým maskovacím nátěrem jim mělo umožnit splynout s pozadím, ale ve skutečnosti je jen proměnilo v zářivý kaleidoskop odrazů boje. Jeden skočil až ke mně, mimo dosah miniděla, aby mě zneškodnil, zatímco další tři šli po Johnnym.

Vyrazil na mě s pulzním nožem. Nechala jsem ho, ať se mi prokousává brněním, i když se mi dostane do masa na paži, ale poskytl mi tím vteřinu, kterou jsem potřebovala. Zabila jsem ho ostrou hranou rukavice a začala pálit do těch tří, kteří obtěžovali Johnnyho.

Jejich brnění ztuhlo a tak jsem je minidělem jen smetla, jako když stříkáte hadicí vodu na odpadky na chodníku. Jen jeden se vyškrábal na nohy, než jsem je všechny shodila přes okraj úrovně; Johnny opět ležel na zemi. část hradního pancíře se mu roztavila. Cítila jsem spečené maso, ale neviděla žádná smrtelná zranění. Napůl jsem se skrčila a zvedla ho.

„Nech mě, Brawne. Utíkej. Schody.“ Slyšitelnost byla stále horší.

„Hovno,“ odsekla jsem a objala ho levou rukou, aby mohl chodit a moje minidělo mělo dostatek prostoru pro střelbu. „Pořád mě ještě platíš jako tělesného strážce.“

Stříleli na nás z obou stěn Úlu, ze střechy i z nákupních úrovní nad námi. Na chodnících jsem napočítala aspoň dvacet těl; polovina byli křiklavě oblečení civilisté.

Servomotory na levé noze brnění vypadly. Přes ztuhlou nohu jsem nás dostala o dalších deset metrů blíž k

chrámovému schodišti. Na jeho vrcholu stálo několik kněží Štíra a zřejmě si palby nevšímali.

„Nahoře!“

Bleskově jsem se obrátila, zamířila a ve stejnou chvíli vystřelila. Slyšela jsem, že po tomto výstřelu je zbraň prázdná a viděla jsem, jak druhý kluzák vypálil těsně předtím, než se změnil v tisíc poletujících kousků kovu a masa. Johnny ztěžka dopadl na dláždění a já padla na něj, abych zakryla obnažené části jeho těla svým vlastním.

Střely vybuchly všechny najednou, několik ve vzduchu a aspoň dvě se zaryly do země. Johnnyho i mě to zvedlo do vzduchu a odhodilo patnáct nebo dvacet metrů po chodníku. Ještě štěstí, protože místo, na kterém jsme byli před necelou vteřinou, vzplálo plamenem, zabublalo, zhroutilo se a zřítilo kamsi dolů. Teď tam zel příkop, otvor mezi většinou pozemních útočníků a námi.

Vstala jsem, odhodila už nepotřebné minidělo i s gyro-skopickým úchytem, setřepala zbytečné střepy svého brnění a zvedla Johnnyho oběma rukama. Ztratil přilbu a měl těžce pohmožděný obličej. Škvírami v brnění mu prosakovala krev. Výbuch mu odtrhl pravou ruku a levou nohu. Otočila jsem se a vydala se s ním k chrámovému schodišti.

Na Pasáži se objevily policejní kluzáky a rozječely se sirény. Goondové na svrchních úrovních a na vzdálenějším konci zhrouceného chodníku prchali do úkrytů. Dva koman-dos, kteří se snesli s létacími vaky, se rozběhli po schodech za mnou. Neotočila jsem se. Musela jsem se soustředit na to, jak při každém kroku zvedat ztuhlou a bezmocnou levou nohu. Věděla jsem, že mám na zádech a na boku těžké popáleniny a po celém těle další zranění od střepin.

Kluzáky kroužily kolem, ale schodišti se vyhýbaly. Pasa-

ží duněla střelba. Zaslechla jsem těžké kroky, jak se rychle blíží zezadu. Podařilo se mi vystoupit další tři schody. Dvacet stupňů nade mnou, ve výšce pro mne nedosažitelné, stál uprostřed stovky kněží sám biskup.

Udělala jsem další krok a pohlédla Johnnymu do tváře. Jedno oko měl otevřené a zíralo na mě. Druhé bylo zalepené krví a nateklou kůží. „To je v pořádku,“ zašeptala jsem a poprvé si uvědomila, že i moje přilba je pryč. „To je v pořádku. Už tam skoro jsme.“ Další krok.

Dva muži v černém bojovém oděvu mi zablokovali cestu. Oba zvedli poškrábaná hledí, ve tváři měli tvrdý výraz.

„Polož ho, děvko, a možná tě necháme žít.“

Unaveně jsem přikývla. Nedokázala jsem už udělat další krok ani cokoli jiného, jen jsem tam stála a držela ho na rukou. Johnnyho krev kapala na bílé dláždění.

„Říkal jsem, polož toho hajzla a...“

Zastřelila jsem oba, jednoho do levého oka a jednoho do pravého, přitom jsem tátovu pistoli ani nezvedla z místa, kde jsem ji pod Johnnyho tělem držela.

Padli na zem. Zvládla jsem další krok. A další. Trochu jsem si odpočinula a zvedla nohu k ještě jednomu.

Na vrcholu schodiště se skupina černých a rudých sutan rozdělila. Široké dveře vedly do tmy. Neohlížela jsem se, ale z hluku za sebou jsem slyšela silný hukot početného davu na Pasáži. Biskup mi kráčel po boku, když jsem překročila práh budovy a pohroužila se do temnoty.

Položila jsem Johnnyho na chladnou podlahu. Kolem nás šustily dlouhé sutany. Odstranila jsem si brnění, jak to jen šlo, pak oklepala to, co měl Johnny ještě na sobě. Na několika místech se mu brnění zatavilo do těla. Zdravou rukou jsem se dotkla jeho popálené tváře. „Promiň...“

Johnny lehce pohnul hlavou a otevřel oči. Zvedl nechráněnou levou paži a dotkl se mé tváře, mých vlasů, mého týlu. „Fanny...“

Pak jsem cítila, jak zemřel. A pocítila jsem i náraz, když jeho ruka nalezla nervovou přípojku, jasně bílé teplo, jak se Schronova smyčka zapnula a vše, čím Johnny Keats kdy byl nebo bude, vybuchlo ve mně; skoro, skoro to bylo jako jeho orgasmus ve mně o dvě noci dříve, napětí a vzrušení

a náhlé teplo i následný klid ještě s ozvěnou předchozího vzrušení.

Položila jsem ho na zem a nechala novice, aby tělo odnesli, ukázali ho venku davu, policistům i všem, kteří chtěli vědět.

Nechala jsem je, aby mě odvedli.

Strávila jsem dva týdny v regenerační kolébce chrámu Štíra. Zahojili mi popáleniny, odstranili jizvy, vytáhli zbytky cizího kovu, nahradili kousky kůže, svalů, opravili přerušené nervové spoje. A stále jsem trpěla.

Všichni kromě kněží Štíra o mě ztratili zájem. Tech-nojádro se ujistilo, že Johnny je mrtev; že jeho přítomnost v Jádru nezanechala žádnou stopu; že jeho kybrid je mrtev.

Úřady se spokojily s mým prohlášením, sebraly mi licenci a vše ututlaly, jak nejlépe mohly. V tisku Sítě se objevila zpráva, že na Pasáži došlo ke srážce mezi gangy z Úlu Slumů. Bylo zabito mnoho jejich členů i

nevinných přihlížejících. Policie to potvrdila.

O týden dřív byla zveřejněna zpráva, že Hegemonie povolí *Yggdrasillu* let s poutníky do válečného pásma v blízkosti Hyperionu. Použila jsem chrámovou Bránu, abych se dostala na Renesanci, kde jsem sama strávila hodinu v archivu.

Papíry byly ve vakuovém obalu, takže jsem se jich nemohla dotknout. Rukopis byl Johnnyho: viděla jsem ho už předtím. Papír byl zežloutlý a zkroucený stářím. Byly tu dva fragmenty. Na prvním bylo napsáno:

„Den skončil s ní, ach, lásko moje sladká,
ty rty, ta ňadra, ruka i ten hlas, steny, šepoty, tváře hedvábná látka,
jas očí, těla žár, láskou zvláčnělý pas, zmizel mi v šeru květ i jeho vůně,
zmizela krása duši zmámené, zmizelo její teplo, lásky tůně,
zmizely vlasy, kouzlo plamene, s večerem šera šla tak beze slova,

s plamenem svíce svátku nočního, záclony vůně láska sobě snová,
by skryla to, co je v ní božího. Lásky já knihu mešní čtu si jen, a postím se - ve zbožný padám sen. „

Druhý fragment by napsán rozmáchlejším rukopisem a na hrubším papíru, jako narychlo naškrábán do zápisníku:

Tot ruka žijící v klidu a bez tepla jen proto, aby za sebou tě vtáhla v hrobky chlad, mlčení. Sledujíc tvoje dny a tížíc tvoje sny, až jsi chtěl svou krev v její žíly vlít, mé chladno opět rudě nechat žít a ztišit, a ztišit své svědomí. Nech si je! Vracím je!

Jsem těhotná. Myslím, že Johnny to věděl, ale tím si nejsem jistá.

Jsem těhotná dvakrát. Za prvé v sobě nosím Johnnyho dítě a za druhé mám v hlavě Schrónovu smyčku s pamětí toho, čím byl. Nevím, zda ty dvě věci mají být spojeny. Potrvá měsíce, než se dítě narodí, a už za několik dní budu stát před Štírem.

Ale pamatuji si těch několik minut, když Johnnyho zničené tělo vynášeli před dav a než mě odvedli pryč, aby mi pomohli. Všichni tam byli ve tmě, stovky kněží a noviců, vymítačů a lektorů i uctívačů... a jako jeden hlas začali zpívat, tam v rudé temnotě pod otáčející se sochou Štíra, jejich hlasy se odrážely v gotické klenbě. A zpívali něco jako:

„BUDIŽ POŽEHNÁNA
BUDIŽ POŽEHNÁNA MATKA NAŠEHO SPASITELE BUDIŽ POŽEHNÁN NÁSTROJ NAŠEHO VYKOUPENÍ BUDIŽ POŽEHNÁNA NEVĚSTA NAŠEHO STVOŘITELE BUDIŽ POŽEHNÁNA!“

r

Byla jsem zraněná a v šoku. Tehdy jsem tomu nerozuměla. Ani teď tomu nerozumím.

Ale vím, že až přijde čas a Štír přijde, budeme před ním stát Johnny a já.

Bylo dlouho po setmění. Lanovka se vznášela mezi ledem a hvězdami. Skupinka seděla mlčky, jediným slyšitelným zvukem bylo skřípění lana.

Po nějaké době řekl Lenar Hoyt Lamii: „I vy nosíte kruciform.“

Lamia pohlédla na kněze.

Plukovník Kassad se k ní naklonil. „Myslíte, že Het Masteen byl ten templář, který mluvil s Johnnym?“

„Je to možné,“ připustila Brawne Lamia. „Nikdy jsem to nezjistila.“

Kassad ani nemrkl. „To vy jste zabila Masteena?“ NP „

„11 K.

Martin Silenus se protáhl a zívl. „Máme několik hodin do úsvitu,“ prohlásil. „Má ještě někdo zájem trochu se vyspat?“

Několik hlav přikývlo.

„Zůstanu vzhůru na hlídce,“ řekl Fedmahn Kassad. „Nejsem unavený.“

„Budu vám dělat společnost,“ navrhl konzul.

„Ohřeju kávu do termosky,“ nabídla Brawne Lamia.

Když ostatní spali a malinká Ráchel slabě ve spánku kňourala, seděli ti tři u okna a dívali se, jak chladné hvězdy hoří v nezměrné dálce uprostřed noci.

= ŠEST —

Pevnost Chronos vyčnívala z nejvýchodnějšího kraje velkého Uzdového Hřbetu; pochmurná, barokně vyhlížející hromada vlhkého kamení s třemi stovkami pokojů a sálů, s labyrintem temných chodeb vedoucích do

dalších hal uvnitř, věží, věžiček a balkonů nad travnatými rovinami na severu, do vzduchových šachet, šplhajících vzhůru ke světlu do výšky půl kilometru a opačným směrem údajně až k labyrintu planety, k parapetům odíraným chladnými větry ze štítů tyčících se nad hradem, ke schodům uvnitř i venku vytesaným přímo ve skále a nevedoucím nikam, k oknům s vitrážemi sto metrů vysokými, která měla zachytit první sluneční paprsky o slunovratu nebo svit měsíce v chladných zimních nocích, k oknům bez okenic velikosti lidské pěsti, z nichž nebylo prakticky nic vidět, k nekonečné řadě bas-reliéfů, groteskním sochám v polozakrytých výklencích a k více než tisícům chrličům zírajícím z okapů a krovů, stropních kleneb i hrobek, ba i přes trámy v sálech a skrz jakoby krví pokrytá okna na severovýchodní straně - jejich okřídlené a hrbaté stíny se pohybovaly jako nějaké pochmurné sluneční hodiny ve světle slunce ve dne a v mihotání plynových pochodní v noci. A všude v pevnosti byly stopy po dlouhém pobytu Církve Štíra - oltáře Vykoupení zahalené do rudého sametu, visící i volně stojící sochy Avatara, s čepelemi z polychromované oceli a rudými drahokamy očí, další sochy Štíra vytesané z kamene na úzkých schodištích a ve tmavých sálech, takže v noci nebylo nikde možné zbavit se strachu z rukou vystupujících ze skály, z ostří čepelí vytasených z kamene, ze čtyř paží, které člověka sevřou ve smrtelném objetí. Jakoby na dokreslení výzdoby byly

mnohé místnosti i sály díky filigránské práci obdařeny arabeskami z krve, zdánlivě rozstříknuté ve snadno patrných obrazcích po stěnách i stropech, prostěradla byla ztvrdlá červenou substancí a hlavní jídelna zapáchala po zkaženém jídle, zanechaném zde před celými týdny, stůl, židle, podlaha i zdi byly potřísněny krví, zkrvavené sutany a rozervané šaty se válely v němých hromadách. A všude bzučely mouchy.

„Hezkej chlív, co?“ poznamenal Martin Silenus a jeho hlas se odrážel od stěn.

Otec Hoyt udělal pár dalších kroků do haly. Odpolední světlo vnikalo dovnitř zaprášenými snopy paprsků ze západních oken čtyřicet metrů nad podlahou. „Neuvěřitelné,“ zašeptal. „Dokonce ani bazilika Svatého Petra na Novém Vatikánu se s tímhle nemůže srovnávat.“

Martin Silenus se zasmál. Světlo mu zvýrazňovalo lícní kosti a satyrské obočí. „Tohle bylo vystavěno pro *žijící* božstvo,“ zakřenil se.

Fedmahn Kassad postavil cestovní vak na podlahu a odkašlal si. „Tohle tu bylo určitě dřív než Církev Štíra.“

„Samozřejmě,“ potvrdil konzul. „Ale už před dvěma stoletími to obsadili.“

„Teď to rozhodně obsazeně nevypadá,“ poznamenala Brawne Lamia. V levé ruce držela otcovu pistoli.

Během prvních dvaceti minut pobytu v Pevnosti všichni křičeli, ale odumírající ozvěna, ticho a bzučení much v jídelně je všechny přiměly, aby ztichli.

„Tu zatracenou věc postavili androidi a vazalské klony Smutného krále Billyho,“ vysvětlil Martin Silenus. „Osm místních roků dřiny, než přiletěly kvantové lodě. Měla to být největší turistická atrakce v Síti, výchozí bod výletů ke Hrobkám Času a k Městu básníků. Ale mám podezření, že i tehdy ti andriodští ubožáci znali místní verzi legendy o Štírovi.“

Sol Weintraub stál u východního okna a držel svou dceru tak, aby jí slabé sluneční světlo dopadalo na tvář a sevřenou pěstičku. „Na tom všem teď příliš nezáleží. Najdeme si kout, kde nejsou zbytky těch jatek a kde se můžeme najíst a vyspat.“

„Dnes nebudeme pokračovat dál? „ vyptávala se Brawne Lamia.

„Ke Hrobkám?“ užasl Silenus poprvé za celou cestu. „Vy byste šla za Štírem v noci?“

Lamia pokrčila rameny. „Jaký je v tom rozdíl? „

Konzul přistoupil ke dveřím vykládaným skleněnými tabulkami, jež vedly na kamenný balkon, a zavřel oči. Jeho tělo se ještě pohybovalo a balancovalo v houpavém rytmu lanovky. Noc a den jízdy nad horskými štíty mu ve vědomí splynuly a ztratily se v únavě téměř tří dnů beze spánku a ve stoupajícím napětí. Otevřel oči, než stačil usnout vstoje. „Jsme unavení. Zůstaneme tady na noc a ráno sejdeme dolů.“

Otec Hoyt přešel na úzký balkon. Naklonil se přes balustrádu z nepravidelně tesaného kamene. „Můžeme odsud Hrobky vidět?“

„Ne,“ řekl Silenus. „Jsou tam za těmi kopci. Ale vidíte ty bílé věci na severu a trochu na západě... co se lesknou jako střepy rozbitých zubů v písku?“

„Ano.“

„Tak to je Město básníků. Původní sídlo krále Billyho a všeho krásného na této planetě. Domorodci teď tvrdí, že tam straší bezhlaví duchové.“

„A jste jeden z nich?“ zeptala se nevinně Lamia.

Martin Silenus se otočil, aby něco řekl, díval se chvíli na pistoli, kterou stále držela v ruce, potřásl hlavou a odvrátil se.

Z neviditelného oblouku schodiště se ozvaly kroky a do místnosti vstoupil plukovník Kassad. „Nad jídelnou jsou dva malé sklady. Mají balkon, ale kromě tohoto schodiště do nich není přístup. Snadno se brání. Místnosti jsou... čisté.“

Silenus se zasmál. „Znamená to, že nás nic nemůže napadnout, nebo že až nás něco *napadne*, nebudeme se moct dostat ven?“

„Kam bychom šli?“ opáčil Sol Weintraub.

„Opravdu, kam?“ opakoval konzul. Byl velice unaven. Zvedl svoje zavazadla a uchopil za jedno držadlo těžkou Mobiovu kostku; čekal, až otec Hoyt vezme druhé. „Udělej-

l

mé, co Kassad říká. Najdeme si místo, kde můžeme strávit noc. Aspoň pojďme pryč z téhle místnosti. Je tu cítit smrt.“

K večeři snědli poslední ze sušených zásob, něco vína z poslední Silenovy láhve a zvětralý kus dortu, který vzal Sol Weintraub s sebou, aby oslavil poslední společný večer. Ráchel byla příliš malá, aby mohla dort jíst, ale dostala mléko a usnula na břiše na matraci poblíž otce.

Lenar Hoyt vytáhl z vaku malou balalajku a začal drnkat.

„Nevěděla jsem, že hrajete,“ poznamenala Brawne Lamia.

„Velmi špatně.“

Konzul si promnul oči. „Kdybychom tu tak meh piano.“

„Vždyť máte,“ opáčil Martin Silenus.

Konzul se na básníka zadíval.

„Vem ji sem,“ navrhoval básník. „Dal bych si skotskou.“

„O čem to mluvíte?“ vyštěkl otec Hoyt. „Nevykládejte nesmysly.“

„Jeho *loď*, „ trval na svém Silenus. „Pamatujete se na náš drahý zmizelý Hlas Keře, na Masteena, když našemu konzulskému příteli říkal, že *jeho* tajnou zbraní je ta hezounká lodička, která si teď sedí jako by nic na kosmoportu v Keatsu? Zavolejte ji, Vaše Konzulstvo. Vemte ji sem.“

Kassad odstoupil od schodiště, kam rozmisťoval signalizační čidla. „Datasféra planety je mrtvá. Komunikační satelity sestřeleny. Lodě Kosmických jednotek na orbitě jsou na směrovém paprsku. Jak by ji mohl zavolat? „

Byla to Lamia, kdo promluvil: „Hyperkomový vysílač.“

Konzul přenesl pohled na ni.

„Hyperkomové vysílače jsou velké jako dům,“ namítl Kassad.

Brawne Lamia pokrčila rameny. „To, co Masteen říkal, dávalo smysl. Kdybych já byla konzulem... kdybych byla jedním z těch několika tisíc Udí v celé zatracené Síti, kteří mají k dispozici vlastní loď... určitě bych zajistila, aby mohla letět automaticky, bude-li to zapotřebí. Planeta je příliš primitivní, aby byla závislá na komunikační síti, ionosféra

příliš slabá na používání krátkých vln, komunikační satelity se při boji položí jako první... já bych použila hyperkom.“

„A velikost?“ nevzdával se konzul.

Brawne Lamia vrátila diplomatovi upřený pohled. „Hegemonie dosud nedokáže přenosné hyperkomové vysílače vyrábět. Ale tvrdí se, že Vyvrženci to dokáží.“

Konzul se usmál. Odněkud se ozvalo zaškrábání a zvuk nárazu kovu na kov.

„Zůstaňte tady,“ nařídil Kassad. Vytáhl z košile para-lyzátor, komlogem deaktivoval výstražné paprsky a zmizel z dohledu.

„Předpokládám, že tu teď máme vojenské stanné právo,“ zamumlal Silenus, když byl plukovník pryč. „Mars získává převahu.“

„Mlčte,“ vyjela na něj Lamia.

„Myslíte, že je to Štír?“ptal se Hoyt.

Konzul pohnul rukou. „Štír nemusí rachotit někde pod schodištěm. Ten *se* jen prostě objeví... *přímo tady*. „

Hoyt zavrtěl hlavou. „Myslím tím, že Štír byl příčinou všeobecné... nepřítomnosti. Známky vraždění tady v Pevnosti. „

„Prázdné vesnice mohou být výsledkem příkazu k evakuaci,“ objasňoval konzul. „Nikdo nechce zůstat pozadu a padnout do rukou Vyvržencům. Domobrana vyvádí jako šílená. Většina těch jatek by mohla být jejím dílem.“

„A žádná těla?“ uchechtl se Martin Silenus. „Opravdu brilantní myšlení. Naši nepřítomní hostitelé se teď houpají na Štírově ocelovém stromě. Kde budeme nepochybně brzy i my.“

„Mlčte,“ opakovala Brawne Lamia unaveně.

„A když nebudu,“ šklebil se básník, „zastřelíte mě, madam?“

„Ano.“

Ticho trvalo, dokud se plukovník Kassad nevrátil. Znovu aktivoval strážní čidla a otočil *se* ke skupině, rozsazené na kufrech a pěnových krychlích. „Nic to nebylo. Nějací ptáci mrchožrouti - myslím, že jim tady říkají poslové smrti - se dostali dovnitř rozbitým sklem ve dveřích do jídelny a dorazili hostinu.“

Silenus se posupně zasmál. „Poslové smrti. To teda sedí.“

Kassad si povzdechl, posadil se na deku, záda si opřel o zavazadlo a pokoušel se jíst vystydlé jídlo. Místnost osvětlovala jediná lucerna, kterou přinesli z větrovozu, stíny stále rychleji zaplňovaly kouty místnosti.

„Je to naše poslední noc,“ prohlásil Kassad. „Máme ještě jeden příběh.“ Zadíval se na konzula.

Konzul v ruce žmoulal proužek papíru *s* číslem 7. Olízl si rty. „Jaký to má smysl? Cíl pouti už přestal existovat.“

Ostatní se neklidné pohnuli.

„Co tím myslíte?“ ptal se otec Hoyt.

Konzul zmačkal papír a zahodil jej do kouta. „Aby Štír splnil přání, musí být ve skupině počet poutníků odpovídající prvočíslu. Bylo nás sedm. Masteenovo... zmizení... nás redukuje na šest. Jdeme teď na smrt bez naděje na splnění jakéhokoli přání.“

„Pověry,“ odfrkla Lamia.

Konzul si povzdechl a promnul si obočí. „Ano. Ale je to naše poslední naděje.“

Otec Hoyt ukázal na spící dítě. „Nemohla by Ráchel být naším sedmým?“

Sol Weintraub si probíral vousy. „Ne. Poutník musí přijít ke Hrobkám z vlastní vůle.“

„Ale ona sem už jednou přišla,“ namítl Hoyt. „Třeba to stačí.“

„Ne,“ odtušil konzul.

Martin Silenus si psal poznámky do zápisníku, ale teď vstal a začal přecházet po místnosti. „Kriste Ježíši, lidi. Podívejte se na nás. Nejsme žádný zatracený poutníci v počtu šesti, my jsme celý dav. Tady Hoyt se svým kruciformem s sebou nese ducha Paula Durého. Náš 'napůl rozumný' erg v bedně. Plukovník Kassad se vzpomínkou na Monetu. A tady paní Brawne, pokud máme věřit její povídačce, v sobě nosí nejen nenarozené dítě, ale i mrtvého básníka z období romantismu. Náš učenec s dítětem, které bývalo jeho dcerou. Já s múzou. Konzul s jakýmsi zasraným zavazadlem, které si vzal na tuhle bláznivou cestu. Lidi, proboha, za tenhle výlet jsme měli získat skupinovou slevu.“

„Posaďte se,“ nařídila Lamia zlověstně klidným hlasem. „Ne, má pravdu,“ zastal se ho Hoyt. „I přítomnost otce Durého v kruciformu musí nějak ovlivnit tu pověru o prvočísle. Já říkám, abychom ráno pokračovali a věřili, že...“

„Podívejte!“ přerušila ho Brawne Lamia a ukázala na dveře balkonu, kde umírající červánky nahradily záblesky silného světla.

Skupina vyšla do chladného večerního vzduchu a chránila si oči před ohromujícím divadlem tichých explozí, šířících se jako vlny v rybníce, když do něho hodíte kámen; menší, jasnější plazmové imploze barvy modré, žluté a nejjasnější červené se stáčely do sebe jako květiny, když skládají okvětí na noc; světelný tanec obrovitých pekelných bičů, paprsky velikosti malých světů řezaly jako meče ve vzdálenosti až několika světelných hodin, zakřivovány obrannými singularitami. Delikátně mihotající bubliny ochranných polí se na zlomky sekundy rozzářily, když absorbovaly neuvěřitelné množství energie, aby hned v následující nanosekundě zhasly a vrátily se do předchozího stavu. Mezi tím vším modrobílé ohony bitevních a větších válečných lodí, které rýsovaly po nebi linky dokonalé jako rýhy diamantem na modrém skle.

„Vyvrženci,“ vydechla Brawne Lamia.

„Válka začala,“ potvrdil Kassad. V jeho hlase nebylo žádné vytržení, žádná emoce.

Konzul ohromené zjistil, že tiše vzlyká. Odvrátil se od skupiny.

„Jsme tu v nebezpečí?“ zajímal se Martin Silenus. Stál pod ochranou kamenného oblouku dveří a zíral na ohňostroj.

„V této vzdálenosti ne,“ odpověděl Kassad. Zvedl vojenský triedr, zaostřil a zadíval se do taktického komlogu. „Většina bojů probíhá aspoň tři astronomické jednotky odsud. Vyvrženci zkoušejí obrannou sílu Kosmických jednotek ve vesmíru.“ Spustil dalekohled. „Právě to začalo.“

„Brána ještě nebyla aktivována? „ zeptala se Brawne Lamia. „Probíhá evakuace lidí z Keatsu a z dalších měst?“

Kassad zavrtěl hlavou. „Nemyslím. Ještě ne. Flotila se tu bude zdržovat, než dokončí Bránu. Pak budou otevřeny

evakuační Brány do Sítě, zatímco Kosmické jednotky přijdou po stovkách.“ Opět zvedl dalekohled. „Bude to pěkná podívaná.“

„Podívejte!“ Tentokrát ukazoval otec Hoyt, a nikoli na ohňostroj na nebi, ale přes nízké duny severních bažin. Několik kilometrů směrem k neviditelným Hrobkám bylo vidět jedinou postavu, náznak humanoidního tvaru, vrhajícího pod ozářenou oblohou nesčetné stíny.

Kassad zaměřil dalekohled.

„štír?“ ptala se Lamia.

„Ne, myslím, že ne... Myslím, že to je... podle šatu je to templář.“

„Het Masteen!“ zvolal otec Hoyt.

Kassad pokrčil rameny a nechal triedr kolovat. Konzul se vrátil ke skupině a naklonil se přes balustrádu. Nebylo slyšet žádný zvuk kromě slabého šelestu větru, ale tím působily divoké exploze na nebi ještě děsivěji.

Když dalekohled dorazil ke konzulovi, podíval se. Postava byla vysoká, v dlouhé sutaně, otočená k Pevnosti zády, a kráčela pískem s naprosto jasným záměrem.

„Má namířeno k nám nebo ke Hrobkám? „ optala se Lamia.

„Ke Hrobkám,“ odpověděl konzul.

Otec Hoyt se opřel lokty o zábradlí a pozvedl vyzáblou tvář k prozářené obloze. „Jestli je to Masteen, pak je nás opět sedm, je to tak?“

„Dorazí celé hodiny před námi,“ namítl konzul. „O půl dne dřív, když tu budeme spát, jak jsme navrhovali.“

Hoyt pokrčil rameny. „Na tom už snad tolik nezáleží. Sedm se nás vydalo na pouť. Sedm nás dorazí. Štír bude spokojen.“

„Jestli to *je* Masteen,“ vložil se plukovník Kassad, „proč ta maškaráda ve větrovozu? A jak nás mohl předběhnout? Žádná další lanovka nefungovala a průsmyky Uzdového Hřbetu projít nemohl.“

„Zeptáme se ho, až zítra dojdeme ke Hrobkám,“ prohlásil unaveně otec Hoyt.

Brawne Lamia se marně snažila spojit se s někým -s kýmkoli - na všeobecné frekvenci komlogu. Nebylo šly-

set nic kromě statického šumu a občasných vzdálených EM třesků.

Pohlédla na plukovníka Kassada. „Kdy začnou s bombardováním? „

„To nevím. *Záleží* to na síle obranné flotily Kosmických jednotek.“

„Obrana příliš dobře nefungovala, když přes ni průzkumníci Vyvržených pronikli a zničili *Yggdrasill*, „ poznamenala Lamia.

Kassad přikývl.

„Hej,“ ozval se Martin Silenus, „copak my sedíme přímo na nějakým zasraným *cíli?“*

„Jistě,“ potvrdil konzul. „Jestliže Vyvržení útočí na Hyperion, aby zabránili otevření Hrobek Času, jak naznačuje příběh paní Lamie, pak by Hrobky i jejich nejbližší okolí byly hlavním cílem.“

„Pro jaderné střely?“ vyjekl Silenus vystrašeně.

„Téměř jistě,“ přikývl Kassad.

„Myslel jsem, že antientropická pole by snad měla udržovat lodi v patřičné vzdálenosti,“ ozval se otec Hoyt.

„Lodi s *posádkou, „* upřesnil Kassad a ani se od zábradlí neohlédl. „Antientropická pole nijak nevadí řízeným střelám, samonaváděcím bombám nebo paprskům pekelných bičů. A ani mechanizované pěchotě neuškodí. Vyvržení by mohli na planetu vysadit několik útočných kluzáků nebo automatizovaných tanků a zdálky se dívat, jak ničí údolí.“

„Ale oni to neudělají,“ protestovala Brawne Lamia. „Oni chtějí Hyperion *kontrolovat,* ne ho zničit.“

„Já bych život na takový předpoklad nevsadil,“ pokrčil rameny Kassad.

Lamia se na něj usmála. „Ale my to děláme, že, plukovníku?“

Jedna jiskra nad nimi se oddělila od neutuchající řady explozí, proměnila se v jasnou oranžovou skvrnu a rozlétla se po obloze. Skupina na terase viděla plameny a slyšela svist mučené atmosféry, když do ní loď vnikala. Ohnivá koule zmizela za horami za Pevností.

Téměř o minutu později si konzul uvědomil, že zadržoval dech a rukama pevně svíral kamenné zábradlí. Vydechl.

l

Ostatní se zřejmě nadechli v téže chvíli. Nebylo slyšet žádný výbuch, žádné hřmění mezi skalami, způsobené

tlakovou vlnou.

„Nevybuchlá střela?“ ptal se otec Hoyt.

„Pravděpodobně zraněný příslušník Kosmických jednotek, který se snažil dostat se na orbitu nebo na kosmoport v Keatsu,“ objasnil plukovník Kassad.

„Nepodařilo se mu to, že?“ vyzvídala Lamia. Kassad neodpověděl.

Martin Silenus vzal do ruky dalekohled a hledal v bažinách templáře. Stmívalo se. „Už je mimo dohled,“ oznámil nakonec. „Náš dobrý kapitán buď obešel kopec z této strany údolí Hrobek Času, nebo znovu zmizel po anglicku.“

„Škoda, že jsme si neposlechli jeho příběh,“ litoval otec Hoyt. Otočil se ke konzulovi. „Ale váš uslyšíme, že?“

Konzul si promnul dlaně o kalhoty. Srdce mu bušilo.

„Ano,“ přisvědčil a přitom si uvědomil, že se konečně rozhodl. „Vypovím svůj příběh.“

Vítr svištěl po východních svazích hor a hvízdal nad srázy pod Pevností Chronos. Výbuchy nad nimi jako by trochu zeslábly, ale s příchodem tmy vypadal i tak každý následující prudší než ten předchozí.

„Pojďme dovnitř,“ navrhla Lamia - její slova se téměř ztrácela v hučení větru. „Ochladilo se.“

Zhasli jedinou lampu a místnost teď osvětlovaly jen barevné záblesky výbuchů na obloze. Po stěnách se míhaly stíny, mizely a znovu se objevovaly na pestrobarevném podkladu. Někdy trvala tma několik sekund, než zazářil další výbuch.

Konzul sáhl do cestovní kabely a vytáhl podivný předmět, širší než komlog, nezvykle zdobený a vybavený displejem s tekutými krystaly - vypadal jako rekvizita v historickém holodramatu.

„Tajný hyperkomový vysílač?“ optala se suše Brawne Lamia.

Konzul se nevesele usmál.

„Je to prastarý komlog. Vznikl v období Hidžry.“

Z opasku vytáhl standardní mikrodisk a zasunul jej. „Tak jako otec Hoyt musím i já nejprve vypovědět příběh někoho jiného, než pochopíte můj vlastní.“

„Kriste na nebesích,“ zasténal Martin Silenus, „copak já jsem jediný, kdo v téhle zatracené bandě dokáže vypovědět souvislý příběh? Jak dlouho musím...“

Konzulův pohyb překvapil i jeho samotného. Vyskočil, otočil se, popadl menšího muže za plášť a košili, udeřil jím o zeď a mrštil jej na bednu. Koleno vrazil Silenovi do břicha a předloktím mu lámal krk. Zasyčel: „Ještě jedno slovo, poeto, a *zabiju* vás.“

Silenus se začal bránit, ale zesílený konzulův stisk i výraz jeho očí ho donutil přestat. Tvář měl smrtelně bledou.

Plukovník Kassad mlčky, téměř jemně, ty dva oddělil.

„Další komentáře už nebudou,“ prohlásil a dotkl se pa-ralyzátoru u opasku.

Martin Silenus přešel do vzdálenějšího konce místnosti, mnul si krk a beze slova se zhroutil na bednu. Konzul odešel ke dveřím, několikrát se zhluboka nadechl a vrátil se ke skupině. Mluvil ke všem kromě básníka. „Promiňte mi. Jenom... nikdy jsem nečekal, že se o to s někým podělím.“

Světlo venku bylo teď červené a pak bílé, po něm následovala modravá záře, přecházející téměř do tmy.

„My víme,“ pronesla tiše Brawne Lamia. „Každý z nás cítí totéž.“

Konzul si sáhl na spodní ret, přikývl, odkašlal si a sedl si k dávnému komlogu. „Záznam není tak starý jako samotný přístroj,“ začal vysvětlovat. „Byl pořízen asi před padesáti standardními lety. Až skončí, něco k němu dodám.“ Zarazil se, jako by chtěl říci něco víc, zavrtěl hlavou a stiskl palcem stařičký displej.

Žádný obraz. Hlas patřil mladému muži. V pozadí bylo slyšet šumění větru v trávě nebo v tenkých větvích a v dálce hukot příboje.

Venku šíleným tempem pulzovalo světlo, jak se vzdálená bitva ve vesmíru zrychlovala. Konzul se napjal v očekávání výbuchu. Neozvalo se nic. Zavřel oči a poslouchal s ostatními.

PŘÍBĚH KONZULA Vzpomínání na Siri

Šplhám po strmém svahu ke hrobu Siri toho dne, kdy se ostrovy vracejí do mělkých moří Rovníkového souostroví. Den je krásný a já ho za to nenávidím. Nebe je tak klidné jako moře v pověstech o Staré Zemi, mělčina je zbarvená ultramarínem a vlahý vánek vane od moře, aby rozhoupal šedočervenou trávu na kopci pár kroků ode mne.

Takového dne by byly lepší nízké mraky a šedivá temnota. Lepší by byla mlha nebo vše zakrývající opar, při němž kape voda ze stožárů v přístavu První osady a z majáku zní siréna. Lepší by byla strašlivá mořská bouře, zrozená z chladného břicha víru na jihu a ženoucí před sebou plovoucí ostrovy i jejich delfíní pastevce, než se

skryjí v závětří našich atolů a skalnatých štítů.

Všechno by bylo lepší než tenhle vlahý jarní den, kdy se slunce pohybuje po nebeské klenbě tak modré, že mám chuť utíkat, skákat jako jelen a rozvalovat se v měkké trávě, jako jsme to na tomto místě dělávali se Siri.

Právě na tomto místě. Zastavil jsem se, abych se rozhlédl. Tráva se ohýbá a vlní ve větru se slanou příchutí, přicházejícím z jihu, jako kožešina nějakého obrovského zvířete. Zastíním si oči a prohledávám obzor, ale nic se tam nehýbe. Daleko za lávovým útesem se moře začíná vzdouvat a zvedat v nervózních záchvěvech.

„Siri," zašeptám. Říkám její jméno, aniž bych to měl v úmyslu. O sto metrů níž pod svahem dav zastavil, aby ke mně vzhlédl a chytil dech. Procesí truchlících i oslavujících se táhne přes kilometr až k místu, kde začínají bílé budovy města. Vidím v předvoji šedivou a plešatící hlavu svého mladšího syna. Má na sobě modrozlatý oděv Hegemonie. Vím, že bych na něj měl počkat, jít s ním, ale on i další stárnoucí členové Rady nemohou držet krok s mými mladými svaly, vytrénovanými službou na lodi, a s mým jistým krokem. Avšak zvyk si žádá, abych šel s ním a se svou vnučkou Lirou a s devítiletým vnukem.

K čertu s tím. A k čertu s nimi.

Obracím se a běžím po strmém svahu vzhůru. Mou volnou bavlněnou košilí začíná prosakovat pot, ještě než se dostanu k okraji a spatřím hrobku.

Hrobka Siri.

Zastavím se.

Vítr mě mrazí, i když sluneční paprsky, odražené od hladce bílého kamene tichého mauzolea, jsou dostatečně teplé. U zapečetěného vchodu do krypty je vysoká tráva. Řady zplihlých slavnostních praporů na ebenových tyčích zdobí úzkou štěrkovou stezku.

Váhavě hrobku obcházím a přistupuji k hraně příkrého srázu útesu o pár metrů níž. Tráva je zde ohnutá a zválená v místech, kde si neuctiví výletníci rozložili pokrývky na piknik. Je zde několik ohnišť, postavených z dokonale kulatých, dokonale bílých kamenů vypáčených z kraje štěr-kovitého chodníčku.

Nemohu se ubránit úsměvu. Znám tento výhled dobře; širokou křivku přírodní hráze vnějšího přístavu, nízké bílé budovy První osady a pestrobarevné trupy a stožáry katamaranů, pohupujících se u kotviště. Poblíž kamenité pláže za Síní rady kráčí jakási žena v bílé sukni k vodě. Na okamžik mám dojem, že je to Siri, a srdce se mi rozbuší. Skoro mám chuť rozevřít paže v odpověď na její mávání, ale ona mi nemává. Mlčky sleduji, jak se opuštěná postava odvrací a ztrácí ve stínech starého hausbótu.

Nade mnou, nedaleko svahu, krouží Thomasův jestřáb se širokými křídly nad lagunou na stoupavých termálních vzdušných proudech a svým infračerveným viděním prohledává záhony mořských řas na dně, jestli neuvidí harfové tuleně nebo tupouny. *Příroda je hloupá,* pomyslím si a sedám si do měkké trávy. Příroda vytvoří špatné kulisy pro takový den a pak je natolik necitelná, že nechá ptáka hledat kořist, která již ze znečištěných vod poblíž města dávno vymizela.

Pamatuji se na jiného Thomasova jestřába; právě z noci, kdy jsme se Siri poprvé vyšli na tento pahorek. Pamatuji se na světlo měsíce na jeho křídlech a na podivný křik, který mi nedával spát; odrážel se od srázu a jakoby pronikal

temným vzduchem nad plynovými lampami ve vesnici pod námi.

Siri bylo šestnáct... ne, ne úplně šestnáct... a měsíční svit nejenže ozářil křídla ptáka, ale také jí zalil nahou kůži mléčným světlem a její drobná ňadra vrhala delikátní stíny. Provinile jsme vzhlédli, když noc prořízl ptákův křik, a Siri pronesla: „To slavík zavzlykal, to nebyl skřivan, kdo probodal tvůj přestrašený sluch'."

„Cože?" ptal jsem se. Siri bylo skoro šestnáct. Mně bylo devatenáct. Ale Siri znala jemný svět knih a veršů a dramat, recitovaných pod hvězdami. Já znal jen ty hvězdy.

„Uvolni se, mladý lodníku," zašeptala a pak mě stáhla na zem k sobě. „To loví starý Tomův jestřáb. Hloupý pták. Vrať se, lodníku. Vrať se, Merine."

Právě tu chvíli si vybrala *Los Angeles,* aby vystoupila nad obzor a vznášela se jako žhavý uhlík ve větru k západu přes nezvyklá souhvězdí Maui-Dohody, planety mé Siri. Ležel jsem vedle ní a popisoval, jak funguje obrovská loď s Hawkingovým pohonem, která se hnala nocí a zářila odraženými slunečními paprsky nad námi, a zatímco moje ruka klouzala níž a níž po jejím hladkém boku, připadala mi Šiřina kůže jako ze sametu a současně nabitá elektřinou - dívčin dech na mém rameni se zrychlil. Přitiskl jsem tvář do ohbí jejího krku, do sladké vůně rozcuchaných vlasů.

„Siri," říkám a tentokrát nikoli do prázdna. Pode mnou, pod hřebenem kopce a stínem bílé hrobky, stojí a šumí dav. Ztrácejí se mnou trpělivost. Chtěli, abych hrobku otevřel, abych vstoupil a prožil si svůj tichý okamžik v chladné prázdnotě, která nahradila teplou přítomnost, jež byla Siri. Chtějí, abych se rozloučil a oni mohli pokračovat ve svých tradičních rituálech, zapnout Bránu a připojit se k čekající Světové Síti Hegemonie.

K čertu s tím. A k čertu s nimi.

Utrhnu vlákno z hustého přediva trávy a žvýkám je. Má nasládlou příchuť. Dívám se k obzoru a čekám, až zahlédnu plovoucí ostrovy. Stíny jsou v ranním světle ještě dlouhé. Den je mladý. Chvíli tu posedím a budu vzpomínat.

'W. Shakespeare, Romeo a Julie, jednání III., překlad Erik A. Saudek

Vzpomínat na Siri.

Siri byla... čím... myslím, že ptákem, když jsem ji poprvé spatřil. Měla na hlavě jakousi masku s barevnými světlými péry. Když si ji sundala, aby se připojila ke květinovému tanci, zachytilo světlo pochodní tmavohnědý odstín jejích vlasů. Tváře měla rozpálené a i přes dav jsem viděl její podivuhodné zelené oči - úžasně kontrastovaly s tváří a vlasy. Byla samozřejmě Noc festivalu. Pochodně tančily a zářily v silném větru, který vanul z přístavu, a melodie flétnistů na vlnolamu, jež hráli proplouvajícím ostrovům, byla téměř pohlcena hukotem příboje a pleskáním vlajek ve větru. Siri bylo necelých šestnáct a její krása žhnula jasněji než kterákoli z pochodní, rozmístěných na přeplněném náměstí. Protlačil jsem se tančícím davem a došel k ní.

Pro mne to bylo před pěti lety. Pro nás to bylo víc než před šedesáti pěti lety. Připadá mi, jako by to bylo včera.

Takhle to dál nejde.

Kde začít?

„Co takhle si někoho najít, zelenáči? „ to promluvil Mike Osho. Malý, podsaditý, jeho tlustá tvář byla pravou karikaturou Buddhy. Mike byl tehdy pro mě opravdu bohem. Všichni jsme byli bohové; žili jsme dlouho, pokud ne přímo věčně, dobře nás platili, pokud ne přímo božsky. Hegemonie nás vybrala, abychom doplnili posádku jedné z jejích vzácných kvantových lodí, tak jak jsme mohli být něčím menším než bohy? Byl to právě Mike, skvělý, živý, lehkovážný Mike, který byl o něco starší a o něco výš v lodním panteonu než mladý Merin Aspic.

„Cha. Bez šance," odtušil jsem. Byli jsme naprosto utahaní po dvanáctihodinové směně s konstruktéry Brány. Převážení dělníků z a do bodu singularity, takových sto třiašedesát tisíc kilometrů od Maui-Dohody, bylo pro nás daleko méně přitažlivé než čtyřměsíční skok z prostoru Hegemonie. Během letu nadsvětelnou rychlostí z nás byli skvělí specialisté: devětačtyřicet palubních expertů se staralo o dobrých dvě stě nervózních pasažérů. Teď ti pasažéři měli na so-

bě skafandry a my kosmičtí námořníci jsme se změnili na vyhlášené řidiče náklaďáku, jak se stavitelé snažili dostat singularitu na místo.

„Bez šance," opakoval jsem. „Pokud ti pozemští červi nepřidali do téhle karantény nějaký bordel."

„To si piš, že ne!" zakřenil se Mike. Čekaly nás tři dni volna na planetě, ale od kapitána Singha i z nářků kolegů jsme už věděli, že jediné, nač se můžeme těšit, je pobyt na ostrově velkém sedm krát čtyři kilometry, který byl ve správě Hegemonie. Nebyl to ani jeden z plovoucích ostrovů, o kterých jsme slyšeli, jen další sopečný štít poblíž rovníku. Až tam budeme, užijeme si skutečné gravitace, nefiltrova-ného vzduchu k dýchání a možnosti ochutnat pravé, nesyntetizované jídlo. Ale budeme muset počítat i s faktem, že jediný styk s kolonisty na Maui-Dohodě uskutečníme prostřednictvím obchodů, kde se nakupují místní artefakty. A i tam pracovali specialisté Hegemonie. Mnoho členů posádky se rozhodlo zůstat v době volna raději na *Los An-geles*.

„Tak jak si máme někoho najít, Miku? Kolonisti jsou mimo dosah, dokud Brána nezačne fungovat. A to bude podle místního času až za šedesát let. Nebo máš na mysli kompjútrovou Meg?"

„Jen se mě drž, zelenáči," nenechal se Mike zmást. „Když chceš, jde to vždycky."

Držel jsem se tedy Mika. V raketoplánu nás bylo jenom pět. Vždycky to byl vzrušující zážitek - klesat z oběžné dráhy do atmosféry opravdové planety. Zejména takové, která se tolik podobala Staré Zemi, jako Maui-Dohoda. Zíral jsem na modrobílou planetu, až byla moře *pod námi* a my byli v atmosféře a blížili se klouzavým letem a třikrát rychleji než zvuk k terminátoru.

Byli jsme tehdy bohy. Ale i bohové musí občas sestoupit ze svých trůnů.

Širino tělo mě nikdy nepřestávalo udivovat. Jako tenkrát na Souostroví. Tři týdny v obrovském houpajícím se stromodomě pod vzdutými stromovými plachtami, delfíní

stáda s námi držela krok, tropické západy slunce měnily večery v zázrak, hvězdná střecha v noci a brázda našeho ostrova, složená z tisíce fosforeskujících vírů, které odrážely souhvězdí nad námi. Přesto si pamatuji

právě Širino tělo. Z jakéhosi důvodu - snad ze studu nebo kvůli těm létům odloučení - nosila během několika prvních dnů pobytu na Souostroví dvojdílné plavky a jemná běl jejích ňader a břicha nezhnědla tolik jako zbytek kůže, než jsem musel znovu odejít.

Pamatuji se, kdy to bylo poprvé. Trojúhelníky plavek v měsíčním světle, když jsme leželi v hebké trávě nad přístavem První osady. Její hedvábné kalhoty zachycené do přediva trávy. Byla v ní tehdy dětská stydlivost, lehké váhání něčeho, co se dává předčasně. Ale i pýcha. Táž pýcha, která jí později umožnila stát proti rozlícenému davu Šepa-ratistů na schodišti konzulátu Hegemonie na Jižním Ternu a poslat je všechny s hanbou domů.

Pamatuji na svůj pátý sestup na planetu, na naše Čtvrté shledání. Byla to jedna z těch mála příležitostí, kdy jsem ji viděl plakat. Díky své slávě i moudrosti působila tehdy téměř královsky. Byla již čtyřikrát zvolena do Velkého sněmu a Rada Hegemonie se k ní obracela o radu a vedení. Nosila nezávislost jako královský plášť a její divoká pýcha nikdy nehořela silněji. Ale když jsme byli sami v kamenné vile jižně od Fevarone, byla to ona, kdo se odvrátil. Byl jsem nervózní, vyděšený z této mocné cizinky, ale byla to Siri - Siri vznosné postavy a hrdých očí, která se obrátila čelem ke zdi a skrze slzy řekla: „Jdi pryč. Jdi pryč, Meri-ne. Nechci, abys mě viděl. Je ze mě stará bába, zkroucená a vrásčitá. *Jdi pryč.* „

Přiznám se, že jsem na ni byl hrubý. Sevřel jsem jí levou rukou zápěstí silou, která překvapila i mne samého - a jediným pohybem jí vpředu roztrhl hedvábné šaty. Líbal jsem ji na ramena, na krk, na pajizévky po porodu na povadlém břichu i na jizvu na levé noze, k níž přišla při havárii kluzáku asi před čtyřiceti lety. Líbal jsem jí prošedivělé vlasy a vrásky na kdysi hladkých tvářích.

Slíbal jsem jí slzy.

I

„Sakra, Miku, tohle je určitě zakázaný,“ strachoval jsem se, když přítel vybalil z batohu Hawkingovu rohožku. Byli jsme na ostrově 241 - tak romanticky nazvali obchodníci Hegemonie tu sopečnou pustinu, kterou vybrali jako místo našeho odpočinku. Ostrov 241 byl vzdálen necelých padesát kilometrů od nejstarší osady na planetě, ale stejně tak mohl být padesát světelných let daleko. V době, kdy na něm byli přítomni členové posádky *Los Angeles* nebo dělníci Brány, nepřiplouvaly k ostrovu žádné místní lodě. Kolonisté Maui-Dohody měli stále ještě několik funkčních kluzáků, ale podle smlouvy se nad ostrovem nemělo létat. Kromě noclehárny, pláže a obchodu v bezcelní zóně bylo pro nás lodníky na ostrově pramálo zajímavého. Jednoho dne, až *Los Angeles* doveze do systému poslední komponenty a Brána bude dokončena, přemění úředníci Hegemonie ostrov 241 v turistické a obchodní středisko. Ale do té doby zůstane zapadlou dírou s přistávací drahou pro raketoplány, nově dokončenými budovami z místního bílého kamene a s několika znuděnými členy obsluhy. Mike oznámil, že se vydáváme na třídenní túru na nejstrmější a nejhůř přístupný konec ostrova.

„Sakra, já nemám chuť jít na túru,“ protestoval jsem. „To bych raději zůstal na *L.A.* a napojil se na simulaci.“

„Buď zticha a pojď za mnou,“ zarazil mě Mike a já, nižší člen panteonu, jsem mlčel a následoval staršího a moudřejšího boha. Dvě hodiny namáhavého pochodu po svazích mezi rostlinstvem s trnitými větvemi nás dovedly k lávové vyvřelině několik set metrů nad příbojem. Byli jsme poblíž rovníku na převážně tropické planetě, ale na tomto nepohodě vystaveném místě fičel vítr a zuby mi cvakaly. Západ slunce byl rudou skvrnou mezi tmavými kupovitými oblaky na obzoru a neměl jsem chuť zůstat venku, až přijde noc.

„No tak,“ naléhal jsem. „Pojďme pryč z toho větru a udělejme si oheň. Nemám ponětí, jak na téhle zatracené skále postavíme stan.“

Mike se posadil a zapálil si marihuanového jointa. „Jen si prohlédni batoh, zelenáči.“

Zaváhal jsem. Jeho hlas zněl neutrálně, ale byla to typická lhostejnost kanadského žertéře těsně předtím, než na

vás spadne kbelík vody. Dřepl jsem si a začal prohrabávat věci v nylonovém batonu. Byl prázdný - kromě výplňových pěnových kostek. Kromě pěnových kostek a jakéhosi šaš-kovského kostýmu i s maskou a rolničkami.

„Jsi snad... je tohle... ty jsi se *zbláznil!*“ zaječel jsem.

Začínalo se rychle stmívat. Bouře nás mohla minout jižně - nebo taky ne. Příboj pod námi hučel jak hladové zvíře. Kdybych byl věděl, jak najít potmě cestu zpátky do tábora, začal bych uvažovat, jak udělám z Mika Osha krmení pro ryby.

„Tak teď se podívej, co mám v batohu já,“ usmál se. Vyhodil několik pěnových krychlí a pak vytáhl jakési šperky toho druhu, jaké jsem viděl brousit na Renesanci, inerční kompas, laserové pero, které lodní Bezpečností mohlo nebo nemuselo být chápáno jako utajená zbraň, další šaškovský kostým - tento byl uzpůsoben jeho postavě - a Hawkingovu rohožku.

„Sakra, Miku," strachoval jsem se, když jsem přejížděl rukou po překrásném vzoru starého koberce, „to je určitě zakázaný."

„Nevšiml jsem si, že by tu byli nějací celníci," zašklebil se Mike. „A vážně pochybuju, že by tady místní měli něco na způsob letecké kontroly."

„Ano, ale..." zmlkl jsem a rozbalil zbytek rohožky. Byla něco přes metr široká a asi dva metry dlouhá. Tkanina léty vybledla, ale letová vlákna byla stále lesklá jako nová měď. „Kdes to sehnal?" podivil jsem se. „A funguje to ještě?"

„Na Zahradě," odpověděl Mike a nacpal můj kostým i další přístroje do svého batohu. „Jasně, funguje."

Uplynulo už více než sto let, co starý Vladimír Šolo-chov, emigrant ze Staré Země, specialista entomolog a inženýr EM systémů, vyrobil první Hawkingovu rohožku pro svou krásnou mladou neteř na Nové Zemi. Legenda říká, že neteř dárkem pohrdla, ale postupem desetiletí se ty hračky staly až nemožně populárními - spíš u bohatých dospělých než u dětí -, dokud nebyly na většině planet Hegemonie zakázány. Hawkingovy rohožky, se svým problematickým ovládáním, velkou spotřebou stínícího monovlákna a ohrožující kontrolovaný vzdušný prostor, se staly kuriozitami

určenými pro ložnicové historky, muzea a několik koloniálních planet.

„To tě muselo stát celé jmění," poznamenal jsem.

„Třicet marek," odtušil Mike a posadil se doprostřed koberce. „Ten starý obchodník na tržišti Carvnel si myslel, že nemá žádnou cenu. Neměla... pro něho. Přinesl jsem to na loď, nabil, přeprogramoval inerční čipy a *voilá!"* Mike vyťukal složitý obrazec, rohožka ztuhla a zvedla se patnáct centimetrů nad skalní římsu.

Pochybovačně jsem to pozoroval. „No dobře," ohradil jsem se, „ale co když..."

„Žádné co když nebude," uklidňoval mě Mike a netrpělivě poklepal na koberec za sebou. „Je plně nabitá. Vím, jak se s tím zachází. No tak, pojď ke mně - nebo si zůstaň tady. Chci se vydat na cestu, než se bouře přiblíží."

„Ale já nemyslím..."

„*No tak,* Merine. Rozhodni se konečně. Mám naspěch."

Ještě vteřinu nebo dvě jsem váhal. Kdyby nás chytili, jak opouštíme ostrov, oba by nás vyhodili z lodi. A práce na lodi byla mým životem. Rozhodl jsem se tak, když jsem podepsal smlouvu na osm cest na Maui-Dohodu. Víc než to, byl jsem dvě stě světelných let a pět a půl let Skoku od civilizace. I kdyby nás dopravili zpět do prostoru Hegemonie, stála by nás cesta sem a zpátky jedenáct let života rodiny a známých, časovému dluhu se uniknout nedalo.

Vlezl jsem si na Hawkingovu rohožku za Mika. Položil batohy mezi nás, řekl mi, abych se držel, a vyťukal letový vzorec. Rohožka se zvedla pět metrů nad okraj, rychle se naklonila doleva a vyrazila nad neznámý oceán. Tři sta metrů pod námi příboj v bílé pěně stále narážel na tmavnoucí stín útesu. Stoupali jsme nad divokou vodou stále výš a zamířili na sever, do noci.

V takových vteřinách se rozhoduje o celé budoucnosti.

Pamatuji se, jak jsem během našeho Druhého shledání hovořil se Siri - krátce poté, kdy jsme poprvé navštívili vilu u pobřeží poblíž Fevarone. Procházeli jsme se po břehu. Alón dostal povolení zůstat pod dozorem Magritte ve

T

městě. Byl jsem tomu rád; vždycky jsem se v chlapcové přítomnosti cítil nesvůj. Jen onen nepopiratelný slavnostní výraz v jeho zelených očích a podivuhodná, až zrcadlová podobnost černých krátkých kudrn a tupého nosu dovolily, že ho moje mysl pojila se mnou... s námi. Tohle a letmý, téměř sarkastický úsměv, při němž jsem ho přistihl, když ho Siri hubovala. Na chlapce sotva desetiletého se bavil a pozoroval příliš cynicky. Dobře jsem to znal. Byl bych si myslel, že takové věci se člověk učí a ne dědí.

„Znáš toho velmi málo," říkala Siri. Bosá se brouzdala v loužích, které po sobě zanechal ustupující příliv. Občas zvedla mušli ve tvaru lesního rohu, prohlédla si ji a pustila ji zpět do vody.

„Vycvičili mě dobře," bránil jsem se.

„Ano, jsem si jista, že tě vycvičili dobře," souhlasila Siri. „Vím, že toho hodně umíš, Merine. Ale velmi málo *znáš.* „

Šel jsem dál se sklopenou hlavou, rozčarován a nevěda, co odpovědět. Sebral jsem z písku kousek ztuhlé bílé lávy a hodil jej daleko do vody. Nad východním obzorem se hromadily dešťové mraky. Zjistil jsem, že si přeji být na lodi. Tentokrát se mi nechtělo vracet se a teď jsem věděl, že to opravdu byla chyba. Byla to moje třetí návštěva na Maui-Dohodě, naše Druhé shledání, jak to nazývali básníci a její lidé. Za pět měsíců mi mělo být jedenadvacet standardních let. Siri před třemi týdny právě oslavila třicáté sedmé narozeniny.

„Byl jsem na mnoha místech, která jsi nikdy neviděla, „ ozval jsem se konečně. Připadalo to pošetilé a dětinské i mně samotnému.

„Ach ano,“ opáčila Siri a tleskla rukama. Na okamžik jsem v jejím nadšení zahlédl svou jinou Siri - mladou dívku, o níž jsem snil během devíti dlouhých měsíců cesty tam a zase zpátky. Pak obrázek sklouzl do drsné reality a až příliš dobře jsern vnímal její vlasy nakrátko, ochabující krční svaly i žíly, které začaly vystupovat na těch kdysi milovaných rukách. „Tys byl na místech, která *nikdy* neuvidím,“ pokračovala rychle Siri. Hlas měla stejný, téměř stejný. „Merine, má lásko, tys už viděl věci, které si nedovedu ani představit. Pravděpodobně toho znáš o vesmíru víc, než já

si vůbec dovedu představit. Ale *víš* toho velmi málo, miláčku.“

„O čem to hrome mluvíš, Siri?“ Posadil jsem se na napůl zabořenou kládu poblíž pásu vlhkého písku a přitáhl kolena k bradě - jako kdybych mezi námi postavil plot.

Siri vystoupila z louže a přiklekla ke mně. Vzala mé ruce do svých a i když ty moje byly větší, těžší, se silnějšími prsty i kostmi, cítil jsem v jejích *sílu.* Představil jsem si ji jako sflu let, která jsem s ní nemohl strávit. „Musíš žít, abys věci skutečně poznal, má lásko. To, že jsem měla Alóna, mi to pomohlo pochopit. Něco ve výchově dítěte zbystřuje smysl pro to, co je důležité.“

„Jak to myslíš?“

Siri se ode mé na okamžik odtáhla a nepřítomně si pročísla pramen vlasů na čele. Její levá ruka nadále svírala obě moje ruce. „Nejsem si jistá,“ pronesla tiše. „Myslím, že to začíná tím, jakmile si začneš uvědomovat, co je *důležité* a co ne. Nevím, jak to přesně podat. Když strávíš třicet let vcházením do místností plných cizích lidí, cítíš se méně stísněně, než když máš jen poloviční dobu takové zkušenosti. Víš, co od těch lidí můžeš čekat a jsi na to připraven. A když to tak není, ucítíš to dřív a jdeš si po svých. Ty jen *víš* víc to, co je, co není a jak málo času máš, abys pochopil ten rozdíl. Rozumíš, Merine? Sleduješ mě aspoň trochu?“

„Ne,“ odpověděl jsem.

Siri přikývla a kousla se do spodního rtu. A zase nic neřekla. Namísto toho se ke mně naklonila a políbila mě. Její rty byly suché a jako by se na cosi ptaly. Chvíli jsem se nehýbal, díval se na nebe za ní a přál si, abych měl víc času na přemýšlení. Ale pak jsem cítil, jak mi do úst jemně vniká její jazyk, a zavřel jsem oči. Příliv za našimi zády rostl. Pocítil jsem příjemné teplo a vzrušení, když mi Siri rozepínala košili a nehty přejížděla po hrudi. Na okamžik jsem přestal cítit dotek jejího těla a otevřel jsem oči právě včas, abych viděl, jak si rozepíná poslední knoflíky bílých šatů. Ňadra byla větší, než jak jsem si je pamatoval, těžší, bradavky širší a tmavší. Chladný vzduch se do nás zaku-sovaJ, než jsem jí stáhl látku s ramen a přitiskl naše těla k sobě. Sklouzli jsme za kládu na teplý písek. Přitáhl jsem

si ji ještě blíž a celou tu dobu uvažoval, jak jsem si mohl myslet, že to ona je silnější. Kůže jí chutnala solí.

Širiny ruce mi pomohly. Krátké vlasy se tiskly na vybělené dřevo, šaty a písek. Srdce mi bušilo tak hlasitě, že přehlušilo i příboj.

„Rozumíš, Merine?“ zašeptala o několik vteřin později, když nás její teplo spojilo.

„Ano,“ odpověděl jsem rovněž šeptem. Ale nerozuměl jsem.

Mike s rohožkou zamířil k První osadě. Let ve tmě trval přes hodinu, většinu té doby jsem strávil schoulený před větrem a napůl v očekávání, že se koberec svine a my spadneme do moře. Tehdy jsme zahlédli první z plovoucích ostrovů. Hnaly se před bouří s rozvinutými stromovými plachtami, přesouvaly se z jižních území, kde je potrava, ve zdánlivě nekonečné řadě. Mnoho jich bylo jasně osvětleno a vyzdobeno pestrobarevnými lucernami i pohyblivými závoji záře světlušek.

„Jsi si jistý, že letíme správně?“ zakřičel jsem.

„Jo,“ houkl Mike. Ani se neotočil. Vítr mě šlehal dlouhými prameny jeho vlasů do tváře. Občas zkontroloval kompas a provedl drobné korekce kursu. Mohlo by být jednodušší sledovat ostrovy. Proletěli jsme kolem jednoho - dlouhého téměř půl kilometru - a já se snažil rozeznat detaily, ale ostrov byl kromě záře fosforeskující brázdy temný. V mléčných vlnách se rýsovaly temné tvary. Poklepal jsem Mika po rameni a ukázal mu to.

„Delfíni!“ zavolal. „Proto tahle kolonie vlastně vznikla, pamatuješ? Nějací bláznivi dobrodějové chtěli během Hidžry zachránit všechny savce pozemských oceánů. Nepodařilo se jim to.“

Chtěl jsem zakřičet další otázku, ale v tom okamžiku se objevilo pobřeží a přístav První osada.

Věděl jsem, že hvězdy nad Maui-Dohodou byly velmi jasné. Myslel jsem, že plovoucí ostrovy hýří všemi barvami. Ale město První osada, obklopené přístavem a kopci, bylo majákem uprostřed noci. Jeho záře mi připomněla

I

kvantovou loď, kterou jsem jednou viděl, jak vytváří proti temnému mohutnému plynovému obru vlastní plazmovou novu. Město bylo pětiúrovňovou pláství bílých domů, všechny byly osvětlené nespočetnými pochodněmi. Bílá láva v městském osvětlení zářila. Za městem byly stany, pavilony, táboráky a obrovské hranice příliš veliké, než aby byly funkční - jejich jediným smyslem bylo přivítat vracející se ostrovy.

Přístav byl plný lodí: katamarany se zvony na stožárech, hausbóty se širokým trupem a plochým dnem, které se jindy plazily od přístavu k přístavu v klidných rovníkových mělčinách, avšak této noci pyšně zářily světelnými pruhy, a příležitostné zaoceánské jachty, rychlé a funkční jako žraloci. Na konci přístavního útesu ve tvaru klepeta vrhal maják paprsek jak daleko na moře, tak i na ostrov; světlo zachycovalo pohupující se lodě a davy lidí.

I na vzdálenost dvou kilometrů jsme slyšeli hluk. Ostrované nadšeně slavili. Nad výkřiky a neutuchajícím hukotem příboje jsem rozeznával nezaměnitelné tóny Bachovy sonáty pro flétnu. Později jsem se dozvěděl, že tento vítací chór byl vysílán hydrofony do Průplavových kanálů, kde delfíni vyskakovali z vody a vířili za zvuku hudby.

„Proboha, Miku, jak jsi věděl, co tu dnes probíhá?“

„Zeptal jsem se hlavního lodního počítače,“ odvětil Mike. Rohožka se naklonila doprava, aby nás udržela mimo světla lodí a paprsek majáku. Pak jsme zatočili k temnému kousku země na sever od První osady. Slyšel jsem slabý příboj na mělčině. „Slaví tenhle festival každý rok,“ vysvětloval Mike, „ale tohle je stý padesátý. Slavnost trvá už tři týdny a měla by pokračovat ještě dva. Na celé téhle planetě je asi jen sto tisíc kolonistů, Merine, a vsadím se, že dobrá polovina z nich oslavuje.“

Zpomalili jsme, zvolna klesali a přistáli na skalnatém výstupku nedaleko břehu. Bouře nás opravdu z jihu minula, ale na obzoru se ještě občas míhaly blesky a vzdálené světlo připlouvajících ostrovů. A hvězdy nad hlavou nezastínila ani záře První osady. Vzduch tu byl teplejší a ve větru jsem zachytil vůni sadů.

Složili jsme rohožku a honem se navlékli do harlekýn-

ských kostýmů. Mike si zasunul laserové pero a šperky do volných kapes.

„K čemu vlastně jsou?“ vyptával jsem se, když jsme skryli Hawkingovu rohožku i naše batohy pod obrovským balvanem.

„Tohle?“ opáčil Mike a prohlížel si náhrdelník z Renesance. „Tohle je místní měna, kdybychom si museli kupovat pozornosti.“

„Pozornosti?“

„Pozornosti,“ opakoval Mike. „Přízeň dam. Odpočinek znaveného astronauta. Někoho pro tebe.“

„Ach,“ hlesl jsem a nasadil si masku i šaškovskou čepici.

Zvonky ve tmě slabé zacinkaly.

„Tak pojď,“ vyzval mě Mike. „Nebo všechno zmeškáme.“ Přikývl jsem a za cinkání zvonečků ho následoval. Kráčeli jsme po skále a okolo zakrslých keříčků k čekajícím světlům.

Sedím zde na slunci a čekám. Nejsem si úplně jistý, na co. V zádech cítím stále větší teplo, jak se ranní slunce odráží od bílého kamene Šiřiny hrobky.

Šiřiny hrobky?

Na nebi nejsou žádná oblaka. Zvedám hlavu a vzhlížím k nebi, jako bych na něm mohl i přes atmosféru vidět *L.A.* a nově dokončený komplex Brány. Samozřejmě nemohu. Část mého já ví, že dosud nevyšly nad obzor. Další část zná na vteřinu přesně dobu, která lodi i komplexu zbývá k přechodu do zenitu. A další část na to nechce vůbec myslet.

Siri, jednám správně?

Náhle je slyšet zvuk praporců třepetajících se na žerdích.

Spíše cítím než vidím neklid čekajícího davu. Poprvé od doby, co jsem tady přistál kvůli našemu Šestému shledání, jsem naplněn lítostí. Ne, ne lítostí, ještě ne, ale smutkem s ostrými zuby, který za okamžik přejde v hořký žal. Celé roky jsem v duchu vedl rozhovory se Siri, připravoval se na naše budoucí diskuse a najednou mě zasáhla chladná

T

skutečnost, že už spolu nikdy neposedíme a nepopovídáme si. Začíná ve mně vzrůstat prázdnota.

Měl jsem to dopustit, Siri?

Neozývá se odpověď kromě stále silnějšího mručení davu. Za několik minut pošlou Donela, mého mladšího a živého syna, nebo jeho dceru Liru a jejího bratra nahoru, aby mé popohnali. Odhodím stéblo trávy, které jsem přežvyko-val. Na obzoru se objevuje náznak stínu. Mohl by to být mrak, nebo první z ostrovů, vedený instinktem a severním prouděním k velkému pruhu rovníkových mělčin. Nezáleží na tom.

Siri, jednám správně?

Odpověď nepřichází a čas se krátí.

Někdy mi Siri připadala tak nevědomá, až mi z toho bylo zle.

Nevěděla, jak žiji, když jsem nebyl s ní. Občas mi kladla otázky, ale někdy jsem si kladl otázku já, zda ji odpovědi vůbec zajímají. Mnoho času jsem trávil vysvětlováním skvělých fyzikálních zákonů, které umožnily konstrukci ohromných hyperprostorových lodí, ale ona zřejmě nechápala nic. Jednou, když jsem jí velice podrobné objasnil rozdíly mezi jejich starou generační lodí a *Los Angeles,* mě Siri ohromila otázkou: „Ale proč mým předkům trvalo osmdesát let lodního času, než dosáhli Maui-Dohody, když ty sem můžeš doletět za sto třicet *dní*? „

Nepochopila nic.

Širin smysl pro historii byl v nejlepším případě politováníhodný. Na Hegemonii a Světovou Síť pohlížela tak, jak se dítě dívá na pohádkový svět pěkného, ale poněkud hloupého mýtu; byla v ní lhostejnost, která mě někdy přiváděla k šílenství.

Siri věděla vše o raných dnech Hidžry - aspoň to, co se týkalo Maui-Dohody a jejích kolonistů, a občas přicházela s kouzelnými střípky archaických trivialit nebo frazeologie, ale o životě po době Hidžry nevěděla nic. Jména jako Zahrada a Vyvrženci, Renesance a Lusus pro ni znamenala pramálo. Mohl jsem se zmínit o Salmudu Brevym nebo ge-

nerálu Horaci Glennon-Heightovi a ona si je s ničím nespojovala. Žádná reakce.

Naposled, kdy jsem Siri viděl, jí bylo sedmdesát standardních let. Bylo jí *sedmdesát let* a stále ještě neopustila planetu, nepoužila hyperkom, neochutnala alkoholický nápoj kromě vína, neměla seanci u empatochirurga, neprošla Branou, nekouřila marihuanu, neprodělala korekci genů, nenapojila se na simulátor, neprošla oficiálním vzděláním ani úpravou RNA, neslyšela o zenovém gnosticismu nebo o Církvi Štíra ani neřídila nic jiného než starý kluzák Vikken, který patřil její rodině.

Siri se nikdy nemilovala s nikým kromě mne. Alespoň to tvrdila. A já jsem jí věřil.

Bylo to během našeho Prvního shledání, tehdy na Souostroví. Siri mě vzala na rozmluvu s delfíny.

Vstali jsme, abychom pozorovali svítání. Nejvyšší větve stromodomu byly dokonalým místem, odkud se dalo pozorovat blednoucí nebe na východě a přechod do jitra. Objevily se červánky, moře se proměnilo v roztavený kov, slunce se vzneslo nad plochý obzor.

„Pojďme si zaplavat," navrhla Siri. Jasné světlo jí ozařovalo pokožku a vrhalo její stín čtyři metry přes okraje plošiny.

„Jsem moc unavený," protestoval jsem. „Později." Většinu noci jsme leželi vedle sebe a nespali. Povídali jsme si, milovali se, povídali si a znovu se milovali. V ranním jasu jsem se cítil prázdný a měl pocit, že omdlím. Cítil jsem neznatelný pohyb ostrova jako lehkou závrať, pocit odpoutání od gravitace, jaký mívají opilci.

„Ne. Pojďme hned," trvala na svém Siri a uchopila mě za ruku a táhla za sebou. Byl jsem podrážděný, ale nehádal jsem se s ní. Siri bylo při našem Prvním shledání šestadvacet, byla o sedm let starší než já, ale její impulzivní chování mi často připomínalo Siri, které ještě nebylo šestnáct, jak jsem si ji uchovával ve vzpomínkách na festival, k němuž došlo jen před deseti měsíci mého času. Její hluboký, bezprostřední smích byl stále stejný. Zelené oči se jí blýskaly,

T

když byla netrpělivá. Dlouhá hříva měděných vlasů se nezměnila. Její tělo však dozrálo, naplnilo se příslibem tam, kde jsem dříve viděl pouze náznak. Ňadra měla stále vztyčená a plná, téměř dívčí, s pihami přecházejícími v běl tak průzračnou, že jsem skrze ni viděl síťoví žil. Ale byla jaksi *jiná.* Ona celá byla jiná.

„Tak půjdeš *se* mnou, nebo tu budeš jen sedět a třeštit oči?" naléhala Siri. Shodila župánek, jakmile jsme vyšli na nejnižší palubu. Naše malá loď byla stále přivázaná k molu. Nad námi se začínaly stromoplachty rozvinovat do ranního větru. Po několik minulých dní Siri trvala na tom, abychom ve vodě měli plavky. Teď na sobě neměla nic. V chladném vzduchu jí bradavky ostře vystupovaly.

„Nezůstaneme pozadu?" ptal jsem se a šilhal na oživlé plachty. V minulých dnech jsme čekali na bezvětří uprostřed dne, kdy se ostrovy nehýbaly a moře bylo jako vyleštěné zrcadlo. Teď se kosatkové šlahouny začaly napínat, jak silné listy zachycovaly vítr.

„Nebuďhloupý," zasmála se Siri. „Vždycky bychom mohli chytit kýlový kořen a sledovat ho. Nebo vyživovací vlákno. Tak pojď." Hodila mi osmotickou masku a nasadila si svou. Pod průhlednou blánou vypadala její tvář jako mastná od oleje. Z kapsy odhozeného županu vytáhla mohutný medailon a pověsila si jej kolem krku. Kov vypadal na její kůži temně a zlověstně.

„Co to je? „ zeptal jsem se.

Siri nepozvedla osmotickou masku, aby mi odpověděla. Upevnila si miniaturní mikrofon na krk a podala mi

sluchátka. Její hlas zněl kovově. „Translátor," odpověděla. „A ty sis myslel, že všechny takové hračky znáš, Merine. -Poslední ve vodě je slimejš!" Přidržela disk jednou rukou mezi ňadry a skočila do vody. Viděl jsem bledé polokoule jejího zadečku, jak víří a klesají do hloubky. Během několika vteřin byla jen bílou skvrnou hluboko pod vodou. Nasadil jsem si masku, upevnil mikrofony a skočil do moře.

Dno ostrova bylo temnou skvrnou na stropu křišťálového světla. Obával jsem se silných vláken, která ostrov zásobovala potravou, i když mi Siri ukázala, že nemají zájem o nic většího než drobný zooplankton, který i teď chytal

sluneční světlo jako prach v opuštěném plesovém sále. Kýlové kořeny klesaly jako sukovité stalaktity stovky metrů do purpurových hlubin.

Ostrov se pohyboval. Jak jsem proplouval kolem vláken, slabě se chvěla. Deset metrů nade mnou se objevila ozářená brázda. Na okamžik jsem měl pocit, že se dusím, že mě želé masky zahubí stejně jistě jako všechna ta voda kolem, a pak jsem se uvolnil a vzduch mi volně vnikal do plic.

„Hlouběji, Merine!" ozval se Širin hlas. Zamrkal jsem -pomalu, jak se mi tvar masky nad očima upravoval - a sotva zahlédl Siri o dvacet metrů níž, jak se chytá kýlového kořene a bez námahy splývá nad chladnějšími hlubinnými proudy, kam světlo nedosahuje. Pomyslel jsem na ty tisíce metrů vody pode mnou, na věci, které by se v nich mohly skrývat, neznámé, lidskými kolonisty ne vyhledávané. Myslel jsem na temnotu a hloubku a měl v podbřišku svíravý pocit.

„Tak pojď dolů," Širin hlas mi zněl v uchu jako bzukot hmyzu. Točil jsem se a kopal nohama. Vztlak tu nebyl tak silný jako v mořích na Staré Zemi, ale přesto mě stálo spoustu energie potopit se tak hluboko. Maska vyrovnávala s hloubkou dusík, ale cítil jsem tlak na kůži a v uších. Nakonec jsem přestal kopat, chytil se kýlového kořenu a prudce se přitáhl na úroveň, kde plavala Siri.

Vznášeli jsme se v matném světle bok po boku. Siri budila dojem rusalky - dlouhé vlasy se vznášely jako tmavý mrak, bílé pruhy jejího těla zářily v modrozeleném světle. Hladina mi připadala neuvěřitelně vzdálená. Rozšiřující se véčko brázdy ostrova a posun vláken ukazovaly, že ostrov se teď pohybuje rychleji a instinktivně se přesunuje k jiným zdrojům potravy ve vzdálenějších vodách.

„Kde jsou..." začal jsem s otázkou.

„Pssst," přerušila mě Siri. Pohrávala si *s* medailonem. Pak jsem je uslyšel: křik, hvízdání a trylky a kočičí předení a ozvěny volání. Hloubka byla náhle plná podivné hudby.

„Bože můj," hlesl jsem a protože Siri zapnula translátor, vyznělo to jako hvízdání bez jakéhokoli smyslu.

„Haló!" zavolala a přeložený pozdrav zazněl z vysílačky jako rychlé ptačí volání přecházející do ultrazvuku. „Haló!" zavolala znovu.

Uplynuly minuty, než se delfíni vydali zjistit, co se děje. Proplouvali kolem nás, překvapivě velcí, děsivě velcí, kůži měli v matném světle hladkou a svalnatou. Jeden hnědý obr se sunul metr od nás a na poslední chvíli se otočil, takže jsme viděli bílou křivku jeho břicha jako zeď. Jak nás míjel, spatřil jsem jeho temné oči, jak se za mnou otáčejí a sledují mě. Jedno máchnutí širokým ocasem vyvolalo vír tak silný, že mě zcela přesvědčil o síle toho tvora.

„Haló," zavolala opět Siri, ale hbité tělo zmizelo v matném šeru a náhle nastalo ticho. Siri vypnula translátor. „Chceš s nimi mluvit?" zeptala se. „Jistě," řekl jsem pochybovačně. Více než tři staletí snah nepřinesla mnoho v dialogu mezi člověkem a tímto mořským savcem. Mike mi jednou řekl, že myšlenkové struktury obou skupin sirotků ze Staré Země jsou příliš rozdílné a příliš málo je spojuje. Jeden expert z doby před Hídžrou napsal, že mluvit s delfínem přináší asi tolik jako rozhovor s jednoročním dítětem. Oběma stranám se to líbí a předstírají konverzaci, ale ani jedna strana nic nezíská. Siri opět zapnula translátor. „Haló," zavolal jsem.

Poslední minuta ticha a pak nám ve sluchátkách zabzučelo, zatímco moře znělo houkavými trylky *vzdálenost/ne-ocas/volání-haló?/obepluj mě/legrace ?*

„Co to je, sakra?" ptal jsem se vyděšeně Siri a translátor zapískal překlad mé otázky. Siri se pod osmotickou maskou smála.

Znovu jsem to zkusil. „Ahoj! Zdraví vás... eh... hladina. Jak se máte?"

Velký samec... předpokládám, že to byl samec... se otočil a rozlétl se k nám jako torpédo. Prorážel si cestu vodou desetkrát rychleji, než bych dokázal plavat já, i kdybych si nezapomněl ráno nasadit na nohy ploutve. Na okamžik se mi zdálo, že do nás chce narazit, zvedl jsem kolena a pevně se chytil kořene. Pak nás těsně minul a mířil k hladině, aby se nadýchal vzduchu. Siri a já jsme se odtáhli z turbulence a jeho vysokého pískotu:

ne-ocas/ne-potrava/ne-plavat/ne-krát/ne-legrace Siri vypnula translátor a připlula blíž. Lehce mě uchopila za

ramena, zatímco jsem se pravou rukou držel kořene.

Naše nohy se dotýkaly, ostrov nás unášel vlažnou vodou. Nad námi se mihly drobné červené rybky a temné obrysy delfínů kolem nás kroužily v dostatečné vzdálenosti.

„Stačilo?“ zeptala se. Její ruka mi spočívala na hrudi.

„Ještě jeden pokus,“ požádal jsem. Siri přikývla a zapnula disk. Proud mě k ní opět přiblížil. Objala mé paží.

„Proč pasete ostrovy?“ zeptal jsem se stínů s vystouplými nosy, kroužících kolem v matném světle. „K čemu vám je zůstávat s ostrovy?“

zní teď/staré písně/hluboká voda/ne-Velké hlasy/ne— Žralok/staré písně/nové písně

Širino tělo se teď vznášelo vedle mého. Stisk její levé paže zesílil. „Velké hlasy - to byly velryby,“ zašeptala. Její vlasy se ve vodě rozložily do vějíře. Sáhla pravou rukou dolů a jako by ji překvapilo to, co našla.

„Schází vám Velké hlasy? „ otázal jsem se stínů. Odpověď nepřišla. Siri mi stehny obemkla boky. Povrch byl teď vířivým kruhem světla čtyřicet metrů nad námi.

„Co vám schází z oceánů Staré Země?“ ptal jsem se dál.

Levou rukou jsem Siri přitáhl blíž k sobě, sklouzl jí rukou po zádech, až jsem se dotkl jejího zadečku, a pevně ji k sobě přitiskl. Delfínům kroužícím okolo nás jsme museli připadat jako jediná bytost. Siri se o mě opřela, nadzvedla se a stali jsme se jedinou bytostí.

Medailon se posunul a teď visel Siri přes rameno. Natáhl jsem ruku, abych ho vypnul, ale zarazil jsem se, když mi v uších náhle zabzučela odpověď:

schází Žralok/schází Žralok/schází Žralok/schází Žralok/Žralok/Žralok/Žralok.

Vypnul jsem translátor a potřásl hlavou. Nechápal jsem. Bylo toho tolik, co jsem nechápal. Zavřel jsem oči a spolu se Siri jsme se pomalu pohybovali v rytmu proudu i v našem vlastním, zatímco delfíni plavali kolem nás a kadence jejich volání získala smutný tón prastarého naříkavého trylku.

Sestoupili jsme se Siri z kopců a vrátili se na festival prá-

. ve před východem slunce druhého dne. Po celou noc a den

jsme se toulali po kopcích, jedli s cizinci v pavilonech z oran-

žového hedvábí, koupali se spolu v ledové vodě řeky Shree a tančili při hudbě, která nepřestávala plynout k nekonečné řadě proplouvajících ostrovů. Měli jsme hlad. Probudil jsem se při západu slunce a zjistil, že Siri je pryč. Vrátila se, než vyšel měsíc Maui-Dohody. Řekla mi, že rodiče odjeli s přáteli na několik dní na pomalu plujícím hausbótu. Rodinný kluzák zanechali v První osadě. Teď už jsme šli z tance do tance, od hranice ke hranici, zpět do středu města. Měli jsme v úmyslu odletět na západ do jejího rodinného sídla poblíž Fevarone.

Bylo velmi pozdě, ale slavnost dosud pokračovala. Byl jsem velmi šťastný. Bylo mi devatenáct a byl jsem zamilovaný a přitažlivost 0,93 g na Maui-Dohodě mi připadala ještě mnohem menší. Mohl jsem létat, kdybych si to přál. Mohl jsem udělat cokoli.

Zastavili jsme se u jednoho z obchůdků a koupili si koláče a šálky černé kávy. Náhle mě cosi napadlo. Zeptal jsem se: „Jak jsi věděla, že jsem lodník?“

„Psst, příteli Merine. Sněz svou malou snídani. Až přiletíme do vily, udělám něco, co se opravdu dá sníst.“

„Ne, myslím to vážně,“ naléhal jsem a setřel si z brady mastnotu okrajem zdaleka ne čistého šaškovského kostýmu. „Dnes ráno jsi říkala, že jsi už minulou noc věděla, že jsem z lodi. Jak to? Bylo to mým přízvukem? Kostýmem? Všimli jsme si s Mikem, že se místní lidé oblékali takto.“

Siri se zasmála a projela si prsty vlasy. „Buď rád, že jsem tě zahlédla já, Merine, má lásko. Kdyby to byl strýček Gresham nebo jeho přátelé, byly by z toho nepříjemnosti.“ „A proč to?“ vzal jsem si další koláč a Siri jej zaplatila. Sledoval jsem ji řídnoucím davem. Přes trvalý pohyb a hudbu mé začínala zmáhat únava.

„Jsou to Separatisté,“ vysvětlovala Siri. „Strýček Gresham měl nedávno řeč v Radě a naléhal, abychom raději bojovali, než se nechali zapojit do vaší Hegemonie. Říkal, že bychom měli tu vaši Bránu zničit, než ona zničí nás.“

„Ach?“ nechápal jsem. „A říkal, jak to chce udělat? Pokud vím, tak nemáte žádné kosmické lodi, abyste se dostali mimo planetu.“

„Ne, už padesát let nemáme,“ souhlasila Siri. „Ale to

jen ukazuje, jak iracionálně Separatisté uvažují.“

Přikývl jsem. Kapitán Singh a radní Halmyn nám vyprávěli o takzvaných Separatistech z Maui-Dohody. „Obvyklá koalice koloniálních šovinistů a tradicionalistů,“ prohlásil Singh. „Další důvod, proč postupujeme pomalu a připravujeme obchodní potenciál planety ještě dříve, než Bránu dokončíme. Světová síť nemá zapotřebí, aby se

do ní tihle Jahuové[3] dostali předčasně. A skupiny jako Separatisté jsou dalším důvodem, proč vás posádku i konstruktéry izolujeme od domorodců.“

„Kde máš kluzák?“ zeptal jsem se. Náměstí se rychle vyprazdňovalo. Většina kapel už sbalila nástroje. Lidé v pestrobarevných kostýmech leželi na hromadách na trávě nebo na kamení mezi odpadky a zhasnutými lampami a po-chrupovali. Jen několik skupinek lidí pokračovalo v zábavě, tančily při kytaře nebo si opilým hlasem cosi prozpěvovaly. Okamžitě jsem zahlédl Mika Osha, vypadal jako záplatovaný klaun, masku už dávno ztratil, pod každou paží jednu dívku. Snažil se napjatě poslouchající, ale nepříliš učenlivý kruh obdivovatelů naučit 'Hava Nagilla'. Jeden ze skupinky upadl a ostatní se svalili *s* ním. Mike je za všeobecného smíchu postavil na nohy a začínali znovu, neobratné se snažili připojit se k jeho basu.

„Tady je to,“ Siri ukázala na krátkou řadu kluzáků, zaparkovaných za budovou Rady. Přikývl jsem a zamával na Mika, ale on byl příliš zaměstnán svými dámami, než aby si mě všiml. Přešli jsme se Siri náměstí a dostali se do stínu veliké budovy, když jsem zaslechl volání:

„Lodníku! Otoč se, ty čubčí synu z Hegemonie!“ Ztuhl jsem a pak jsem se se sevřenými pěstmi otočil, ale nikdo poblíž nebyl. Šest mladíků sestoupilo po schodech z hlavní tribuny a v půlkruhu obklopilo Mika. Muž v popředí byl vysoký, štíhlý a překvapivě hezký. Bylo mu pětadvacet nebo šestadvacet, dlouhé plavé vlasy mu splývaly na rudý šat z hedvábí, který jen zvýrazňoval jeho fyzické proporce. V pravé ruce držel metr dlouhý meč, který vypadal jako z kalené oceli.

[3]Primitivní humanoidé na zvířecí úrovni - viz 4. Gulli-verova cesta (pozn. překl.)

T

Hyperion

453

Mike se zvolna otočil. I z dálky jsem viděl, jak střízliví, když hodnotil situaci. Ženy po jeho boku i mladíci ve skupince se pohihňávali, jako by bylo řečeno něco legračního. Mike si ponechal na tváři úsměv. „To mluvíte se mnou, pane?“

„Mluvím s tebou, ty hegemonskej čubčí synu,“ zasyčel vůdce skupiny. Hezkou tvář mu zkřivil úsměšek.

„Bertol,“ zašeptala Siri. „Můj bratranec, Greshamův mladší syn.“ Přikývl jsem a vystoupil ze stínů. Siri mě chytila za paži.

„To už je podruhé, co jste se vyjádřil neuctivě o mé matce, pane,“ zažvatlal Mike. „Urazila vás nějak? Nebo snad já? Pokud ano, tisíckrát se vám omlouvám.“ Mike se uklonil tak hluboko, že se zvonky na čepici takřka dotkl země. Členové jeho skupinky zatleskali.

„Tvoje přítomnost mě uráží, ty hegemonskej bastarde. Kazíš nám tady vzduch, tlustoprde.“

Mikovo obočí se komicky zvedlo. Mladík vedle něho v kostýmu ryby mávl rukou. „Ale no tak, Bertole. On jen...“

„Buď zticha, Fericku. Já mluvím s tímhle zasrancem.“

„Zasranec?“ opakoval Mike se stále zdviženým obočím. „Procestoval jsem dvě stě světelných let jen proto, aby mě tu nazvali zasrancem? To mi nepřipadá spravedlivé.“ S půvabem se otočil a přitom se vymanil z objetí obou žen. Byl bych se k Mikovi připojil, ale Siri mě pevně držela za paži a šeptala mi do ucha nesrozumitelná slova. Když jsem se osvobodil, viděl jsem, že Mike se stále usmívá a hraje si na blázna. Ale levou ruku měl v náprsní kapse košile.

„Dej mu svůj meč, Cregu,“ štěkl Bertol. Jeden z mladíků hodil svůj meč čepelí napřed Mikovi. Ten sledoval, jak opisuje ve vzduchu oblouk a s hlasitým cinknutím dopadá na dláždění.

„To nemůžeš myslet vážně,“ zašeptal Mike klidným, najednou úplně střízlivým hlasem. „Ty ubohý kreténe. Ty si opravdu myslíš, že s tebou budu bojovat jen proto, abys sis mohl před těmito křupany hrát na hrdinu?“

„Zvedni ten meč,“ zařval Bertol, „nebo, přisámbohu, tě propíchnu tady na místě.“ Přiskočil blíž. Tvář se mu zkřivila zlostí.

„Jdi do prdele,“ odtušil Mike. V ruce držel laserové pero.

„Ne!“ zaječel jsem a vyběhl ze stínu. Konstruktéři Brány používali pero k zakreslování značek do nejtvrdších kovových komponentů.

Pak se všechno seběhlo velmi rychle. Bertol udělal další krok a Mike nad ním téměř nedbale přejel laserovým perem. Kolonista vykřikl a uskočil; po hedvábné košili se vpředu táhla černá kouřící čára. Zaváhal jsem. Mike měl na peru nejnižší možnou intezitu. Dva Bertolovi přátelé vyrazili do útoku a Mike přes ně přejel světelným paprskem. Jeden s klením upadl na kolena, druhý odskákal, držel si koleno a táhle ječel.

Kolem se shromáždil dav. Smáli se a Mike si s další poklonou sundal šaškovskou čepici. „Děkuji vám,“ klaněl se. „Má matka vám děkuje.“

Širin bratranec jen s námahou ovládal hněv. Po rtech a po bradě mu stékala pěna. Protlačil jsem se davem a postavil se mezi Mika a vysokého kolonistu.

„Hej, to je v pořádku,“ řekl jsem. „Odcházíme. Už jdeme.“

„Sakra, Merine, jdi mi z cesty," zavrčel Mike.

„To je v pořádku," opakoval jsem a otočil se k němu. „Jsem tu s dívkou jménem Siri, která má..." Bertol vykročil a vyrazil kolem mě mečem. Popadl jsem ho levou rukou za rameno a prudce ho odstrčil. Těžce upadl do trávy.

„A do prdele," řekl Mike, když o několik kroků ustoupil. Vypadal unaveně a poněkud znechuceně, když usedal na kamenný schod. *„A kruci, „* zašeptal. Na jedné z černých záplat na levé straně šaškovského kostýmu svítila červená čára. Jak jsem se díval, rozšířila se a po širokém břiše Mika Osha začala téct krev.

„Proboha, Miku." Odtrhl jsem kus své košile a snažil se mu ránu obvázat. Nedokázal jsem si vzpomenout na nic z kursů první pomoci, které jsem prodělal. Sáhl jsem si na zápěstí, ale komlog tam nebyl. Nechali jsme je na *Los Angeles.*

„Není to nic hrozného," vyhekl jsem, „jen malé říznutí." Krev se mi řinula přes ruku a zápěstí.

„To bude stačit," řekl Mike. Hlas měl stažený bolestí. „Kruci. Posranej meč. Věřil bys tomu, Merine? Podříznutej v květu života kusem posraného železa z nějaký posraný pěťákový opery. *Zatraceně.* To je teda fór!"

„Šestáková opera," opravil jsem a vyměnil ruce. Látka byla prosáklá krví.

„Víš, jaký je tvůj zasraný problém, Merine? Vždycky strkáš svůj zatracený nos do věcí, do kterých nemáš. Aúúúúú." Mikova tvář zbělela a pak zešedla. Brada mu klesla na hruď a těžce oddechoval. *„K čertu* s tím, kluku. Půjdeme domů, ne? „

Ohlédl jsem se přes rameno. Bertol s přáteli pomalu odcházeli. Zbytek davu šokované přešlapoval kolem. „Zavolejte doktora!" zaječel jsem. „Sežeňte nějaké zdravotníky!" Dva muži se rozběhli po ulici. Po Siri nebylo ani stopy.

„Počkejte okamžik! Počkejte!" ozval se Mike poněkud silnějším hlasem, jako by na něco důležitého zapomněl. „Jen okamžik," řekl a zemřel.

Zemřel. Opravdovou smrtí. Smrtí mozku. Ústa se mu obscénně otevřela, oči se mu stočily, takže bylo vidět jen bělmo, a o minutu později z rány přestala vytékat krev.

Po několik šílených sekund jsem proklínal nebesa. Viděl jsem *L.A.,* jak se pohybuje mezi mizejícími hvězdami, a věděl jsem, že bych dokázal Mika oživit, kdybych ho mohl během několika minut dostat na její palubu. Dav ustoupil, když jsem vykřikl a zahrozil na hvězdy.

Nakonec jsem se otočil k Bertolovi. „Ty."

Mladík se zastavil na opačné stráně náměstí. Tvář měl popelavou. Beze slova na mě zíral.

„Ty," opakoval jsem. Zvedl jsem laserové pero z místa, kam upadlo, zapojil výkon na maximum a přešel k Bertolovi a jeho přátelům.

Později jsem si mezi výkřiky a pachem spáleného masa matně uvědomoval, že Širin kluzák přistává na přeplněném náměstí, že všude kolem víří prach a že mi její hlas přikazuje, abych šel k ní. Vystoupili jsme nad světlo i šílenství. Chladný vítr mi zvířil zpocené vlasy.

„Odletíme do Fevarone," říkala Siri. „Bertol byl opilý. Separatisté jsou malá skupinka a stále volají po násilí. Zad-

ne represálie nebudou. Zůstaneš se mnou, dokud bude Rada vyšetřovat."

„Ne," odmítl jsem. „Tam. Tam přistán." Ukázal jsem na pás země nedaleko od města.

Siří přes všechny protesty přistála. Prohlédl jsem si balvan, abych se ujistil, že tam batoh pořád ještě je, a vylezl jsem z kluzáku. Siri se natáhla přes sedadlo a stáhla mou hlavu ke své. „Merine, má lásko." Rty měla horké a otevřené, ale necítil jsem nic. Jako bych byl pod vlivem uklidňujících prostředků. Ustoupil jsem a zamával jí na rozloučenou. Projela si prsty vlasy a dívala se na mě zelenýma očima plnýma slz. Pak se kluzák zvedl, otočil se a vyrazil v ranním světle na jih.

Jen okamžik, chtělo se mi na ni zavolat. Seděl jsem na kameni, držel *si* kolena a občas proti své vůli zavzlykal. Pak jsem vstal a odhodil laserové pero do příboje pod sebou. Vytáhl jsem batoh zpod balvanu a rozházel obsah po zemi.

Hawkingova rohožka byla pryč.

Znovu jsem si sedl, příliš unaven, abych se smál, plakal nebo odešel. Jak jsem tam seděl, vyšlo slunce. O tři hodiny později jsem tam stále ještě seděl, když vedle mě tiše přistál obrovský černý kluzák lodní Bezpečnostní služby.

„Otče? Otče, už se připozdívá."

Otáčím se a vidím svého syna Donela - stojí za mnou. Má na sobě modrozlatý oděv Rady Hegemonie. Zarudlou pleš zmáčenou potem. Donelovi je jen čtyřicet tři, ale mně připadá mnohem starší.

„Prosím, otče.“ Přikyvuji, vstávám a oprašuji si trávu i prach. Spolu kráčíme k přední straně hrobky. Dav se mezitím přiblížil. Jak neklidně přešlapuje, skřípá mu pod nohama štěrk. „Mám vstoupit s tebou, otče?“ ptá se Donel.

Zastavuji se a prohlížím si toho stárnoucího cizince, který je mým dítětem. Není v něm mnoho ze Siri ani ze mě. Jeho tvář je přátelská, usměvavá i napjatá vším vzrušením tohoto dne. Cítím v něm otevřenost i poctivost, která u mnoha lidí zabírá místo určené inteligenci. Nemohu se ubránit a přirovnávám tuto plešatějící loutku k Alónovi -

mlčenlivému Alónovi s tmavými vlasy a sarkastickým úsměvem. Ale Alón je už třiatřicet let mrtvý, padl v nesmyslné bitvě, která s ním neměla nic společného.

„Ne. Půjdu sám. Děkuji ti, Donele.“

Přikyvuje a ustupuje. Prapory se třepotají nad hlavami natěsnaného davu. Obracím pozornost k hrobce.

Vstup je zapečetěn detektorem dlaně. Stačí, abych se ho dotkl.

V posledních několika minutách jsem si vytvořil představu, která mě uchrání před rostoucím zármutkem i před řadou událostí, jež jsem vyvolal. Siri není mrtvá. V posledním stadiu své nemoci povolala lékaře i těch několik techniků, kteří v kolonii zbyli, a oni pro ni znovu postavili jednu z prastarých hibernačních komor, které před dvěma staletími použili v generační lodi. Siri jenom spí. A rok trvající spánek jí navíc nějakým způsobem vrátil mládí. Až ji probudím, bude to Siri, jak si ji pamatuji z našich prvních setkání. Půjdeme spolu ve slunečním světle a až se Brána otevře, projdeme jako první.

„Otče?“

„Ano.“ Vykročím a položím ruku na dveře hrobky. Ozve se tichý hukot elektromotoru a bílá kamenná deska zajede na stranu. Skláním hlavu a vstupuji do Širiny hrobky.

„No tak, Merine, upevni to lano, než tě shodí přes palubu. Pospěš si!“ Pospíšil jsem si. Mokrým lanem se těžko vládlo a ještě hůře se uvazovalo. Siri znechuceně potřásla hlavou, naklonila se a jednou rukou udělala bulinový uzel.

Bylo to naše Šesté shledání. Opozdil jsem se o tři měsíce, takže jsem nestihl její narozeniny, ale na oslavu se sešlo víc než pět tisíc dalších lidí. Vrchní administrátor Velkého sněmují popřál vše nejlepší ve čtyřicetiminutovém projevu. Jakýsi básník přečetl své nejnovější sonety Milostného cyklu. Velvyslanec Hegemonie jí odevzdal vyznamenání a malou ponornou loď, poháněnou prvními fúzními jednotkami, jejichž použití bylo na Maui-Dohodě povoleno.

Siri měla osmnáct dalších lodí. Dvanáct patřilo k její flotile rychlých katamaranů, zajišťujících obchod mezi plo-

voucím Souostrovím a domovskými ostrovy. Dvě další byly nádherné závodní jachty, které se používaly jen dvakrát do roka, kdy vyhrávaly Regatu Zakladatele a Kritérium Dohody. Poslední čtyři byly staré rybářské lodi, dobře zařízené a útulné, ale o nic rychlejší než pramice.

Siri měla devatenáct lodí, ale my jsme byli na rybářské lodi *Ginnie Paul*. Posledních osm dní jsme lovili na šelfu na Rovníkových mělčinách. Byli jsme sami dva, vrhali jsme a vytahovali sítě, po kolena se brouzdali páchnoucími rybami a chrupajícími trilobity, houpali se na každé vlně, vrhali a vytahovali sítě, drželi stráž a během krátkých chvil odpočinku spali jak vyčerpané děti. Bylo mi necelých třiadvacet. Myslel jsem si, že jsem si na palubě *L.A.* už zvykl na všechny těžké práce i na hodinové cvičení v gravitaci 1,3 g každou druhou směnu, ale teď mě paže i nohy bolely od námahy a ruce jsem měl pokryté puchýři. Siri bylo právě sedmdesát.

„Merine, jdi dopředu a vytáhni hlavní plachtu. Udělej totéž s kosatkou a pak se jdi podívat na sendviče. A dej tam hodně hořčice.“

Přikývl jsem a přešel dopředu. Už půldruhého dne jsme si s bouří hráli na schovávanou; pluli jsme před ní, když to bylo možné, otáčeli se a přijímali její trest, když to bylo nutné. Zprvu to bylo vzrušující, příjemný oddych od neustálého vrhání, vytahování a opravování sítě. Ale po několika hodinách nával adrenalinu opadl a nahradila jej trvalá nevolnost, únava a naprosté vyčerpání. Moře se nezklidnilo. Vlny rostly do výše šesti metrů a ještě víc. *Ginnie Paul* se kolébala jako matróna se širokými boky, jakou opravdu byla. Všechno bylo mokré. Kůži jsem měl pod třemi vrstvami izolačního obleku úplně mokrou. Pro Siri to byla dlouho očekávaná dovolená.

„To nic není,“ uklidňovala mě v nejtemnější hodině noci, kdy se vlny valily přes palubu a narážely na plastikový kryt můstku. „Měl bys to vidět v období samumů.“

Mraky stále visely nízko a na obzoru plynule přecházely do šedivých vln, ale ty už byly pouze metr a půl vysoké. Namazal jsem na sendviče s pečeným hovězím hořčici a do baculatých bílých šálků nalil vařící kávu. Bylo by jed-

nodušší přepravovat kávu v nulové gravitaci, aniž bych ji rozlil, než na schůdcích v rozhoupané lodi. Siri přijala poloprázdný šálek bez komentáře. Chvíli jsme seděli mlčky, vychutnávali jídlo i horkou kávu, přestože nám spalovala jazyk. Vzal jsem kormidlo, Siri sešla pro další kávu. Šedý den téměř neznatelně přecházel v noc.

„Merine/' zeptala se, když mi podala šálek a posadila se na vypolštářovanou lavici, která se táhla kolem zdi můstku dokola, „co se stane, až otevřou Bránu?"

Ta otázka mě překvapila. Téměř nikdy jsme nehovořili o době, kdy se Maui-Dohoda připojí k Hegemonii. Ohlédl jsem se na Siri a překvapilo mě, jak staře najednou vypadá. Její tvář byla mozaikou žil a stínů. Překrásné zelené oči se potopily do temných studní, lícní kosti byly ostrými noži pod pergamenem kůže. Nakrátko ostříhané šedé vlasy jí spadaly ve vlhkých pramenech. Krk i zápěstí byly samá žíla - zoufale vystupovaly z neforemného svetru.

„Co tím myslíš?" opáčil jsem.

„Co se stane, až otevřou Bránu? „

„Víš, co říká Rada, Siri." Mluvil jsem hlasitě, protože byla na jedno ucho nahluchlá. „Pro Maui-Dohodu se otevře nová éra obchodu a technologie. A ty už nebudeš omezena na jednu jedinou planetu. Až se stanete občany Hegemonie, bude mít každý právo cestovat Branou."

„Ano," přikývla Siri. Její hlas zněl unaveně. „To všechno jsem slyšela, Merine. Ale co se *stane ?* Kdo k nám přijde první?"

Pokrčil jsem rameny. „Snad víc diplomatů. Specialisté na kulturní kontakty. Antropologové. Etnologové. Mořští biologové."

„A pak?"

Zarazil jsem se. Venku se už setmělo. Moře bylo téměř klidné. Naše poziční světla zářila ve tmě červeně a zeleně. Pocítil jsem stejnou úzkost jako před dvěma dny, když se na obzoru objevila stěna blížící se bouře. Odpověděl jsem:

„A pak přijdou misionáři. Ropní geologové. Mořští farmáři. Vývojáři."

Siri srkala kávu. „Byla bych si myslela, že vaše Hegemonie má ropný boom už dávno za sebou."

Zasmál jsem se a zamkl kormidlo. „Nikdo nemůže říci, že už ropu nepotřebuje. Dokud nějaká je, bude vždy zapotřebí. My ji nespalujeme, pokud máš na mysli tohle. Ale stále je potřebná k výrobě plastických a syntetických hmot, jako základ pro potraviny. Dvě stě miliard lidí spotřebuje hodně plastiku."

„A Maui-Dohoda má ropu? „

„Ach ano," přikývl jsem. Už jsem se v duchu nesmál. „Jen pod Rovníkovými mělčinami je jí na miliardy barelů."

„Jak se k ní dostanou, Merine? Vrtnými plošinami?"

„Jo. Plošinami. Ponorkami. Podmořskými koloniemi s geneticky upravenými dělníky dovezenými z Maře Infini-tus."

„A plovoucí ostrovy? „ optala se Siri. „Každý rok se musí vracet na mělčiny, aby se nakrmily modrými řasami a množily se. Co se stane s ostrovy?"

Opět jsem pokrčil rameny. Vypil jsem příliš mnoho kávy a měl jsem po ní v ústech hořkou chuť. „To nevím. Nám v posádce toho moc neřekli, ale během naší první cesty Mike slyšel, že mají v úmyslu zastavět tolik ostrovů, kolik to jde, takže některé z nich budou chráněné."

„Zastavět?" V Širině hlase poprvé zaznělo překvapení. „Jak mohou *zastavět* ostrovy? I První rodiny musí žádat o povolení Mořského lidu, než se na nich postaví stromo-dům."

Usmál jsem se, neboť Siri použila místní pojmenování delfínů. Kolonisté z Maui-Dohody byli jako děti, když šlo o ty jejich zatracené delfíny. „Všechny plány jsou připraveny," ujistil jsem ji. „Existuje 128 573 plovoucích ostrovů dost velkých, aby se na nich dalo stavět. Ty už byly dávno pronajaty. Menší ostrovy asi budou rozlámány. Domácí ostrovy budou použity jako místo pro rekreaci."

„Pro rekreaci," opakovala Siri. „Kolik obyvatel Hegemonie použije Brány, aby sem přišli... za rekreací?"

„Myslíš na začátku?" zeptal jsem se. „První rok jen několik tisíc. Dokud bude jediná Brána na ostrově 241... v Obchodním centru... bude jejich počet limitován. Druhý rok snad padesát tisíc, až První osada dostane vlastní Bránu. To bude pěkně luxusní výlet. Vždycky tomu tak je, když

se Síti otevře vstup na kolonie, osídlené generační lodí."

„A později? „

„Po pětiletém zkušebním období? Samozřejmě tu budou tisíce Bran. Umím si představit, že to bude dvacet nebo třicet milionů nových obyvatel, kteří přijdou během prvního roku plnoprávného členství.“

„Dvacet nebo třicet milionů,“ hlesla Siri. Světlo z police s kompasem jí ozařovalo vráscitou tvář zdola. Stále v ní byla krása. Ale neviděl jsem hněv ani šok, ačkoli jsem čekal obojí.

„Ale vy sami pak budete občany,“ naléhal jsem, „budete mít právo dostat se kamkoli v Síti. Budete si moci vybrat z dalších šestnácti nových planet. V té době jich už pravděpodobné bude ještě víc.“

„Ano,“ Siri odložila prázdný šálek. Na sklo oken bušil déšť. Primitivní radarová obrazovka v ručně vyřezávaném rámu ukazovala prázdné moře, bouřka byla pryč. „Je pravda, Merine, že někteří lidé v Hegemonii mají svůj domov na desítce světů? Myslím jeden dům s okny na deset různých světů?“

„Jistě,“ přesvědčil jsem. „Ale mnoho jich není. Jen ti nejbohatší si mohou dovolit taková mnohoplanetární sídla.“

Siri se usmála a položila mi ruku na koleno. Hřbet té ruky byl pokryt skvrnami a modrými žílami. „Ale ty jsi velmi bohatý, ne, lodníku?“

Odvrátil jsem se. „Ne, ještě ne.“

„Ach, ale brzy budeš, Merine, brzy. Jak dlouho to pro tebe potrvá, má lásko? Ještě necelé dva týdny tady a pak cesta zpět do tvojí Hegemonie. Pět dalších měsíců tvého času, než dovezete poslední součásti, několik týdnů na dokončení stavby a pak se vrátíš domů jako boháč. *Přeskočíš* dvě stě světelných let a jsi doma. Jak zvláštní myšlenka... ale kde jsem skončila? Jak dlouho to potrvá? Necelý standardní rok.“

„Deset měsíců,“ upřesnil jsem. „Tři sta šest standardních dní. Tři sta čtyřicet dní tvého času. Devět set osmnáct směn.“

„A pak bude tvé vyhnanství u konce.“

„Ano.“

„A bude ti čtyřiadvacet a budeš velmi bohatý.“ „Ano.“

„Jsem unavená, Merine. Chci teď spát.“ Naprogramovali jsme kormidlo, zapnuli poplachové zařízení pro případ srážky a sešli dolů. Vítr trochu zesílil a stará loď sebou smýkala mezi vlnami. Svlékli jsme se v matném světle pohupující se lucerny. Byl jsem první na pryčně a pod dekou. Bylo to poprvé, kdy jsme se Siri sdíleli dobu spánku. Vzpomínal jsem si na naše poslední Shledání ve vile a na její stud a čekal jsem, že bude chtít zhasnout. Namísto toho stála skoro minutu nahá v chladném vzduchu, s hubenými pažemi volně spuštěnými podél těla.

Čas si vzal na Siri svou daň, ale nijak brutálně. Gravitace nevyhnutelně poznamenala její ňadra a zadek a Siri byla mnohem hubenější. Díval jsem se na její křehká vystouplá žebra a hrudní kost a vzpomínal na šestnáctiletou dívku s dětským tukem a kůží jako teplé hedvábí. V chladném světle lampy jsem pozoroval Širinu povislou kůži a vzpomínal na měsíční záři na plných ňadrech. A přesto jakýmsi divným nevysvětlitelným způsobem to byla *tatáž* Siri, která teď stála vedle mne.

„Posuň se, Merine.“ Vklouzla na pryčnu vedle mne. Prostěradla byla studená a hrubá deka vítaná. Zhasl jsem světlo. Loď se pohupovala v rytmu oceánu. Slyšel jsem skřípot stěžně a ráhnoví. Ráno budeme vrhat, stahovat a spravovat sítě, ale teď byl čas spát. Začínal jsem usínat za zvuku nárazů vln na dřevo.

„Merine?“

„Ano?“

„Co by se stalo, kdyby Separatisté napadli turisty Hegemonie nebo nové občany? „

„Myslel jsem, že Separatisté byli odklizeni na ostrovy.“

„To byli. Ale co kdyby se bránili?“

„Hegemonie by vyslala Kosmické jednotky, které by z nich nadělaly marmeládu.“

„Co kdyby zaútočili přímo na Bránu... zničili by ji, než by byla uvedena do provozu? „

„Nemožné.“

„Ano, já vím, ale co kdyby tomu tak bylo?“

„Pak by se *Los Angeles* vrátila o devět měsíců později s vojskem Hegemonie, které by Separatisty zlikvidovalo... a všechny ostatní na Maui-Dohodě, kteří by jim stáli v cestě.“

„Devět měsíců lodního času,“ dumala Siri. „Jedenáct let času našeho.“

„Ale tak'jako tak je to neodvratné,“ povzdechl jsem si. „Pojďme mluvit o něčem jiném.“

„Tak dobře,“ souhlasila Siri, ale nemluvin jsme. Naslouchal jsem skřípání a vrzání lodi. Siri se ke mně přitulila. Hlavou spočívala na mém rameni, a dýchala tak zhluboka a pravidelně, že jsem myslel, že spí. Téměř jsem sám usnul, když mi její teplá ruka sklouzla po stehně a zlehka mě uchopila. Trhl jsem sebou leknutím a podvědomě začal tuhnout. Siri na mou nevyřčenou otázku zašeptala: „Ne, Merine, na to člověk není nikdy příliš starý. Aspoň na to, aby si nepřál teplo a blízkost druhého. Ty rozhodni, má lásko. Já se přizpůsobím.“

Rozhodl jsem. Usnuli jsme za úsvitu.

Hrobka je prázdná.

„Donele, pojď sem!“

Vřítí se dovnitř, oděv mu šustí v dutině hrobky. Hrobka je prázdná. Není tu žádná hibernační komora - ve skutečnosti jsem žádnou ani nečekal - ale není tu ani sarkofág nebo rakev. Bílý vnitřek stavby osvětluje jasná žárovka.

„Co to má sakra znamenat, Donele? Myslel jsem, že tohle je Širina hrobka.“

„Je, otče.“

„A kde je pohřbena? Snad pod podlahou, pro Boha živého?“

Donel vraští obočí. Připomínám si, že mluvím o jeho matce. Vzpomínám si také, že měl dva roky, aby si zvykl na myšlenku, že je mrtvá.

„Nikdo ti nic neřekl? „ ptá se.

„Co mi měli říci? „ Hněv a zmatek ustupují. „Nahnali mě sem přímo z raketoplánu a řekli mi, že mám před zahájením provozu Brány navštívit Širinu hrobku. Tak co?“

„Matka byla podle svého přání spálena. Její popel byl rozptýlen do Velkého jižního moře na nejvyšší plošině rodinného ostrova.“

„Tak proč tahle... *krypta?“* Dávám si pozor, co říkám. Donel je citlivý.

Znovu vraští obočí a ohlíží se ke dveřím. Jsme chráněni před pohledem davu, ale máme velké zpoždění. Ostatní členové Rady už museli sejít z kopce, aby se připojili k dalším hodnostářům na pódiu. Můj pomalu narůstající žal toho dne byl něco horšího než jen špatné načasování - změnil se ve špatné divadlo.

„Matka zanechala instrukce. Byly provedeny.“ Dotýká se panelu na vnitřní stěně, ten klouže do strany a odhaluje malý výklenek s kovovou krabičkou. Je na ní moje jméno. „Co to je?“

Donel vrtí hlavou. „Osobní předměty, které matka zanechala pro tebe. Podrobnosti znala jen Magritte a ta zemřela minulou zimu, aniž by cokoli pověděla.“

„Dobře,“ říkám. „Děkuji ti. Za chvíli jsem venku.“ Donel se dívá na hodinky. „Slavnost začíná za osm minut. Během dvaceti minut aktivují Bránu.“

„Já vím,“ říkám. *Opravdu* to vím. část mne přesně ví, kolik času mi zbývá. „Za okamžik jsem venku.“

Donel zaváhá a pak odchází. Zavírám za ním dveře dotykem dlaně. Kovová skřínka je překvapivě těžká. Postavím ji na kamennou podlahu a dřepnu si k ní. Další dlaňový senzor otvírá zámek, víko se s cvaknutím otevře a já zírám dovnitř.

„No to mě podrž,“ říkám tiše. Nevím, co jsem očekával - snad jakési artefakty, nostalgické memento našich sto tří společných dní - snad vylisovanou květinu nějaké zapomenuté oběti nebo lastura, kterou jsme našli u Fevarone. Ale žádné memento nevidím.

V krabici spočívá malý ruční Steiner-Ginnův laser, jedna z nejsilnějších osobních zbraní, jaká kdy byla vyrobena. Akumulátor je připojen k malé fúzní jednotce, kterou musela Siri vytáhnout z vlastní ponorky. A k jednotce je připojen i starý komlog, hotová vykopávka s displejem z tekutých krystalů. Indikátor energie svítí zeleně.

V krabičce jsou dva další předměty. Jedním je translá-tor, který jsme použili tak dávno. Nad posledním předmětem doslova vyskakuji překvapením.

„Ty potvůrko,“ šeptám si. Všechno do sebe zapadá. Nemohu se ubránit úsměvu. „Ty drahá malá intrikánko.“

Přede mnou, pečlivě zabalená a správně zavázaná, leží Hawkingova rohožka, kterou Mike Osho koupil na tržišti v Carvnelu za třicet marek. Nechávám rohožku na místě, odpojuji komlog a zvednu ho. Sednu si na kamennou podlahu, zkřížím nohy a palcem zmáčknu displej. Světlo v kryptě pozvolna zhasíná a najednou stojí Siri přede mnou.

Nevyhodili mě z lodi, když Mike zahynul. Mohli to udělat, ale nestalo se tak. Nenechali mě na milost provinciální spravedlnosti na Maui-Dohodé. Mohli to udělat, ale nerozhodli se k tomu. Po dva dny mě vyslýchali na bezpečnostním oddělení, jednou přišel sám kapitán Singh. Pak mi povolili návrat do služby. Po dobu čtyřměsíčního Skoku zpět jsem se trápil vzpomínkami na Mikovo zavraždění. Věděl jsem, že jsem k němu svou neohrabaností také přispěl. Přežíval jsem služby, za nocí se probouzel zpocený z nočních můr a přemýšlel, jestli mě propustí, až se dostaneme do Sítě. Mohli mi to říci, ale neudělali to.

Nepropustili mě. Povolili mi obvyklou dovolenou v Síti, ale v době pobytu v systému Maui-Dohoda jsem nesměl na planetu. Navíc následovalo písemné napomenutí a dočasná degradace. To byla cena za Mikův život - napomenutí a degradace.

Vzal jsem si třítýdenní dovolenou se zbytkem posádky, ale oproti ostatním jsem neměl v úmyslu se vrátit.

Odcestoval jsem Branou na Esperance a udělal klasickou chybu lodníků - pokusil se navštívit rodinu. Dva dny v přeplněné bytové jednotce mi stačily; zamířil jsem na Lusus a tři dny jsem strávil s děvkami v Rue děs Chats. Když se mi nálada ještě zhoršila, zajel jsem na Fuji a utratil většinu hotovosti v sázkách na krvavé samurajské zápasy.

Nakonec jsem vystoupil z Brány na Hlavní stanici a odletěl poutnickým raketoplánem k pánvi Hellas. Nikdy dříve jsem na Hlavní stanici ani na Marsu nebyl a nemám v úmys-

T

lu se tam vrátit, ale těch deset dnů, které jsem tam strávil o samotě chozením po pustých, zaprášených chodbách kláštera, mi pomohlo vrátit se na loď. A k Siri.

Občas jsem opouštěl labyrint z červených megalitických kamenů a oblečen do lehkého skafandru vycházel na jeden z tisíců kamenných balkonů a díval se na nebe, na bledě šedou hvězdu, která kdysi bývala Starou Zemí. Tehdy jsem myslel na statečné a pošetilé idealisty, kteří zamířili do velké temnoty ve svých pomalých a nespolehlivých lodích a nesli s sebou se stejnou vírou a péčí embrya i ideologie. Ale po většinu času jsem se nepokoušel myslet. Po většinu času jsem jen stál v červené noci a nechával Siri, aby přišla za mnou. Tam na Skále Mistra, kde tolik lepších poutníků než jsem já neosvítilo dokonalé satori, jsem ho já dosáhl vzpomínkou na skoro šestnáctileté tělo ženy-dítěte, ležící vedle mne pod měsíční září, odraženou od křídel Thomasova jestřába.

Když *Los Angeles* opět vstoupila do hyperprostoru, letěl jsem s ní. O čtyři měsíce později jsem s klidem v duši držel směny se stavebním týmem, jako všichni ostatní jsem se napojoval na simulátor a během volna spal. Pak ke mně zašel kapitán Singh. „Jdeš dolů," řekl mi. Nechápal jsem. „V posledních jedenácti letech domorodci udělali z té nešťastné záležitosti s Oshem hotovou legendu," vysvětloval Singh. „Kolem tvého dobrodružství na seníku s tou koloniální holkou vznikl úplný kulturní mýtus."

„Siri," vydechl jsem.

„Vezmi si věci," přikázal Singh. „Své tři týdny volna strávíš na planetě. Velvyslancovi experti tvrdí, že budeš Hegemonii prospěšnější tam než tady. Uvidíme."

Planeta čekala. Davy jásaly. Siri mávala. Opustili jsme přístav na žlutém katamaranu a odpluli na jihojihovýchod, směrem k Souostroví a k jejímu rodinnému ostrovu.

„Ahoj, Merine." Siri se vznáší v temnotě vlastní hrobky. Hologram není dokonalý; okraje jsou rozmazané. Ale je to Siri - tak, jak jsem ji viděl naposledy, šedé vlasy spíše než ostříhané oštěchtané, hlava vztyčená, ve tváři ostré stíny.

„Ahoj, Merine, má lásko."

„Ahoj, Siri," odpovídám. Dveře hrobky jsou zavřené.

„Je mi líto, že se nemohu zúčastnit našeho Sedmého shledání, Merine. Těšila jsem se na ně." Siri se odmlčí a prohlíží si ruce. Obraz se lehce chvěje, jak jím prolétá prach. „Pečlivě jsem si připravovala, co ti řeknu," pokračuje. „Jak to řeknu. Argumenty, instrukce - ale vím, že by to k ničemu nebylo. Buďto jsem to už řekla a tys to slyšel, nebo už nemám co říci a ticho by se teď hodilo nejlépe."

Šiřin hlas je s rostoucím věkem ještě hezčí. Zní v něm plnost a klid, který může mít původ jen v prožité bolesti. Siri pohne rukama a ty zmizí mimo záběr obrazu. „Merine, má lásko, jak zvláštní byly naše společné dny i doba, kdy jsme nebyli spolu. Jak krásně absurdní byl ten mýtus, který nás svazoval. Mé dny byly pro tebe jedním úderem srdce. Nenáviděla jsem tě za to. Byl jsi jako zrcadlo, které nelže. Kdybys viděl, jak ses tvářil na začátku každého dalšího Shledání! To nejmenší, cos mohl udělat, je skrýt ten šokovaný výraz... aspoň tohle jsi mohl pro mě udělat.

Ale za tvou neohrabanou naivitou bylo vždycky... co?... něco, Merine. Cosi, co kompenzuje tvou nevyzrálost, ego-tismus, který ti tak dobře sedne. Snad jakási starost a péče. Když nic jiného, tak aspoň *respekt*.

Merine, ten deník má stovky záznamů... snad tisíce... vedu si ho od svých třinácti let. Až si tohle budeš přehrávat, budou smazány všechny kromě těch, které teď uvidíš. Adieu, má lásko. Adieu."

Vypínám komlog a minutu sedím mlčky. Hluk davu je přes silné stěny hrobky sotva slyšet. Nadechuji se a znovu komlog zapínám.

Objevuje se Siri. Je jí necelých padesát. Okamžitě si uvědomuji, kterého dne a na kterém místě učinila tento záznam. Pamatuji se na plášť, který tehdy měla na sobe, na přívěsek v podobě kamenného úhoře na krku i na pramen vlasů, který jí vyklouzl zpod baretu a spadl do tváře. Pamatuji si z toho dne všechno. Bylo to posledního dne našeho Třetího shledání a byli jsme s přáteli na výšinách nad jižním Trnem. Donelovi bylo deset let a snažili jsme se ho přesvědčit, aby sáňkoval s námi. Plakal. Siri se od-

vrátila, ještě než kluzák přistál. Když vystoupila Magritte, pochopili jsme ze Širina výrazu, že se něco stalo.

Tatáž tvář se na mě dívá i teď. Bezmyšlenkovitě si upravuje neposlušný pramen vlasů. Oči má zarudlé, ale hlas ovládá. „Merine, dnes zabili našeho syna. Alónovi bylo jedenadvacet a oni ho zabili. Byl jsi dnes tak zmaten, Merine. 'Jak mohlo dojít k takové chybě?' opakoval jsi pořád. Tys našeho syna doopravdy neznal, ale viděla jsem výraz ztráty na tvé tváři, když ti to řekli. Merine, nebyla to nehoda. Jestliže se nezachová nic, žádný další záznam, jestli jsi nikdy nepochopil, proč jsem dovolila, aby můj život ovládl sentimentální mýtus, pak chci, aby ses dozvěděl - *Alanovu smrt nezpůsobila nehoda.* Byl se Separatisty, když dorazily policejní jednotky Rady. I tehdy mohl uniknout. Připravili jsme spolu alibi. Policie by té historce uvěřila. Rozhodl se zůstat.

Dnes, Merine, na tebe udělala dojem moje řeč k davu -na schodech velvyslanectví. Věz, lodníku - když jsem řekla: 'teď není čas projevovat hněv ani nenávist', myslela jsem tím právě tohle. Nic víc, nic míň. Dnes čas ještě nepřišel. Ale přijde, určitě přijde. Také naše Dohoda nebyla v minulosti zcela akceptována, Merine. A není dosud. Ti, kdo na to zapomněli, budou překvapeni, až ten čas přijde, ale on určitě přijde."

Obraz přechází v jiný a v okamžiku změny obraz šestadvacetileté Siri překrývá obraz starší ženy. „Merine, jsem těhotná. Jsem tak ráda. Jsi pryč už pět týdnů a *chybíš* mi. Budeš pryč deset let. Víc než to, Merine, proč tě nenapadlo požádat mě, abych letěla s tebou? Nemohla bych jít, ale bylo by mě tolik potěšilo, kdybys mě aspoň *požádal.* Ale jsem těhotná, Merine. Lékaři říkají, že to bude chlapec. Řeknu mu o tobě, má lásko. Možná budete jednou spolu plout Souostrovím a naslouchat písním Mořského lidu, jak jsme to spolu dělali v posledních týdnech. Možná jim pak porozumíš. Merine, *chybíš* mi. Prosím, vrať se rychle zpátky."

Holografický obraz se zachvěje a opět se změní. Šestnáctiletá dívka má zrudlou tvář. Dlouhé vlasy spadají na nahá ramena a bílou noční košili. Mluví rychle a zadržuje

slzy. „Lodníku Merine Aspicu, ohledně tvého přítele je mi to moc líto - opravdu je - ale tys odešel a ani ses *nerozloučil.* Měla jsem tolik plánů, jak bys nám mohl pomoci... jak ty a já... ani ses nerozloučil. Nezáleží mi na tom, *co* se s tebou stane. Doufám, že se vrátíš do svých páchnoucích a přeplněných úlů Hegemonie a klidně tam shniješ. Vlastně bych tě už nechtěla vidět, Merine Aspicu, i kdyby mi za to platili. *Sbohem.* „

Obrací se ke mně zády, ještě než obraz zmizí. V hrobce je teď tma, ale zvuk ještě chvíli pokračuje. Ozve se lehké zachichotání a Širin hlas - nevím, v jakém věku - zazní naposledy: „Adieu, Merine. Adieu."

„Adieu," odpovídám a vypínám záznam.

Dav se rozestupuje, když s mhouřením očí vycházím z hrobky. Moje mizerné načasování zničilo dramatickou událost dne a úsměv na mé tváři teď vzbuzuje rozzlobený šepot. Z ampliónů je slyšet řeči oficiální slavnosti i tady na kopci, „...začíná nová éra spolupráce," ozývá se dunivý hlas velvyslance.

Postavím krabičku na trávník a vytahuji Hawkingovu rohožku. Dav se tlačí dopředu, aby viděl, jak ji rozbaluji. Utkaný vzor je už vybledlý, ale letová vlákna se lesknou jako nová měď. Posadím se doprostřed rohožky a přitáhnu k sobě těžkou krabičku.

„...a další bude následovat, až prostor ani čas již nebudou více překážkou."

Dav ustupuje, když vyťukávám letový vzorec, a Hawkin-gova rohožka se zvedá čtyři metry nad zem. Vidím teď i přes střechu hrobky. Ostrovy se vracejí, aby vytvořily Rovníkové souostroví. Vidím jich stovky, přivedené z hladového jihu slabým větrem.

„A s nesmírným potěšením uzavírám tento obvod a vítám tě, kolonie Maui-Dohoda, do společenství Hegemonie Člověka."

K zenitu bleskne jemná nit ceremoniálního komunikačního laseru. Zazní potlesk a orchestr začne hrát. Vzlétnu do výše právě včas, abych viděl zrození nové hvězdy. Část

T

mne během jedné mikrosekundy ví, co se stalo.

Po několik mikrosekund byla Brána skutečně v provozu. Po několik mikrosekund prostor ani čas *nebyly* překážkou. Potom mohutná gravitační vlna odpálila termitovou nálož, kterou jsem umístil do prostoru vnější sféry. Slabý výbuch nebylo vidět, ale o vteřinu později požírá rozšiřující se Schwarzschildův poloměr svou vlastní slupku a polyká třicet šest tisíc tun křehkého dodekahedronu, rychle se šíří dál a pohlcuje několik tisíc kilometrů okolního prostoru. A *to* je vidět - nádherně vidět - když na jasně modré obloze bíle zazáří miniaturní nova.

Orchestr přestává hrát. Lidé křičí a běží se schovat do úkrytu. Nemají k tomu žádný důvod. Vyšlehnou rentgenové paprsky, jak se Brána dál hroutí do sebe, ale není jich tolik, aby skrz hustou atmosféru Maui-Dohody způsobily nějaké škody. Pak je vidět další výšleh plazmy, jak se *Los Angeles* snaží vzdálit od rychle se zmenšující černé díry.

Dnes v noci bude příliv a odliv jiný než obvykle.

Chci říci něco hlubokomyslného, ale nic mě nenapadá. Kromě toho nemá dav náladu cokoli podobného poslouchat. Zdá se mi, že mezi výkřiky a jekotem slyším i jásot.

Vyťukám další letový vzorec a Hawkingova rohožka vyrazí přes útes a nad přístav. Thomasův jestřáb, který dosud líně odpočíval na slunci, přede mnou V panice mává křídly.

„Ať přijdou!“ volám na prchajícího jestřába. „Jen ať přijdou! Bude mi třicet pět a nebudu sám - ať přijdou, jestli se odváží!“ Hrozím pěstí a směji se. Vítr mi čuchá vlasy a chladí pot na prsou a na pažích.

Už klidněji se rozhlédnu a zamířím k nejvzdálenějšímu ostrovu. Těším se na setkání s ostatními. Ba ještě víc, těším se, až budu mluvit s Mořským lidem a řeknu mu, že přišel čas Žraloka, aspoň v mořích Maui-Dohody.

Později, až budou bitvy vyhrány a planeta bude patřit jim, řeknu jim i o ní.

Záplava světla ze vzdálené vesmírné bitvy pokračovala. Nebylo slyšet žádný zvuk kromě hučení větru nad úbočím. Posluchači seděli těsně u sebe a zírali na starý komlog, jako by očekávali víc.

l

Nic víc nepřišlo. Konzul vysunul mikrodisk a strčil jej do kapsy.

Sol Weintraub pohladil spící dítě po zádech a oslovil konzula: „Vy určitě nejste Merin Aspic.“

„Ne,“ odvětil konzul. „Merin Aspic zahynul během Vzpoury. Šiřiny Vzpoury.“

„Jak jste se dostal k tomu záznamu?“ zajímal se otec Hoyt. Přes knězovu masku bolesti bylo vidět, že je pohnut. „Takový neuvěřitelný záznam...“

„Dal mi ho,“ odpověděl konzul. „Několik týdnů předtím, než byl zabit v bitvě o Souostroví.“ Konzul pohlédl na nechápavé tváře před sebou. „Jsem jejich vnuk,“ vysvětloval. „Šiřin a Merinův. Můj otec... onen Donel, o němž se Aspic zmiňuje... se stal prvním radním pro vnitřní otázky, když byla Maui-Dohoda připojena k Protektorátu. Později byl zvolen senátorem a v této funkci působil až do své smrti. Toho dne na kopci u Šiřiny hrobky mi bylo devět let. Bylo mi dvacet - dost na to, abych se připojil ke vzbouřencům a sám bojoval - když Aspic přišel v noci na náš ostrov, vzal si mě stranou a zakázal mi, abych se k nim připojil.“

„Byl byste bojoval?“ zeptala se Brawne Lamia.

„Ach ano. A byl bych zahynul. Jako třetina našeho lidu a pětina našich žen. Jako všichni delfíni a mnoho ostrovů samotných, i když Hegemonie se snažila ponechat jich co nejvíce neporušených.“

„Je to pohnutý příběh,“ pravil Sol Weintraub. „Ale proč jste zde? Proč ta Pouť za Štírem?“

„Ještě jsem neskončil,“ odpověděl konzul. „Poslouchejte.“

Můj otec byl tak slabý, jak byla moje babička silná. Hegemonie nečekala na svůj návrat jedenáct let - než uplynulo pět let, byly na orbitě bitevní lodě Kosmických jednotek. Otec se díval, jak byly zlikvidovány rychle postavené kosmické lodi vzbouřenců. I nadále bránil Hegemonii, i když její lodě začaly obléhat naši planetu. Pamatuji se, jak mi bylo patnáct a já se díval na svou rodinu ze svrchní plošiny našeho rodinného ostrova, a desítky dalších ostrovů hoře-

ly v dálce a kluzáky Hegemonie bombardovaly moře svými hloubkovými náložemi. Ráno byly vlny šedé těly mrtvých delfínů.

Má starší sestra Lira šla v těch zoufalých dnech po bitvě o Souostroví do boje po boku vzbouřenců. Očití svědkové viděli, jak zahynula. Tělo nebylo nikdy nalezeno. Můj otec již nikdy nepronesl její jméno.

Do tří let po příměří a přijetí do Protektorátu jsme my, původní kolonisté, byli na vlastní planetě v menšině. Ostrovy byly zkroceny a prodány turistům, přesné tak, jak to Merin Siri předpověděl. První osada je teď městem s jedenácti miliony obyvateli, obrovské věže a satelitní města se roztahují po celém ostrově. Přístav je teď jakýmsi exotickým bazarem, kde potomci Prvních rodin prodávají cetky a předražené umělecké předměty.

Když byl otec zvolen senátorem, žili jsme nějakou dobu v Tau Ceti Centru a já jsem dokončil školu tam. Byl jsem vzorným synem, velebil přednosti života v Síti, studoval slavnou historii Hegemonie člověka a připravoval se na vlastní kariéru v diplomatickém sboru.

A celou tu dobu jsem čekal.

Vrátil jsem se na Maui-Dohodu krátce po dokončení studií a pracoval v úřadu na Ostrově hlavní administrativy. Částí mé práce bylo navštěvovat stovky vrtných plošin, které vznikaly na mělčinách, podávat zprávy o rychle se množících podmořských komplexech a koordinovat vztahy mezi rozvojovými korporacemi, které přicházely z TC[1] a ze Sol Draconi Septem. Práce se mi nelíbila. Ale měl jsem dobré výsledky. A usmíval jsem se.

A čekal.

Namluvil jsem si dívku z jedné z Prvních rodin, z linie Širina bratrance Bertola, a oženil se s ní. Když jsem po složení diplomatických zkoušek získal vzácnou 'jedničku', požádal jsem o službu mimo Sít.

Tak začala naše osobní diaspora, Greshina a moje. Má práce měla výsledky. Byl jsem rozeným diplomatem. Během pěti standardních let jsem byl vicekonzulem. Po dalších třech dokonce samostatným konzulem. Dokud jsem zůstával na Periférii, nemohl jsem postoupit výš.

I

Byla to má vlastní volba. Pracoval jsem pro Hegemonii. A čekal jsem.

Zpočátku bylo mou povinností přesvědčovat kolonisty, že Sít by jim mohla pomoci v tom, co uměli nejlépe - ničit původní místní život. Není náhodou, že během šesti staletí mezihvězdné expanze se Hegemonie nesetkala s tvory, jež by bylo možno pokládat podle Drake-Turing-Chenova indexu za inteligentní. Na Staré Zemi již dlouho vládl názor, že kdyby jakýkoli živočišný druh umístil člověka do svého potravinového řetězce, dávno by už vyhynul. Jak se Sít rozšiřovala, bylo zřejmé, že v případě vážného pokusu o soutěžení s lidským intelektem by jakýkoli druh zahynul dřív, než by do systému byla otevřena první Brána.

Na Víru jsme stopovali nádherné zepleny v jejich oblačných věžích. Je možné, že nebyly inteligentní podle chápání člověka nebo Technojádra. Ale byly překrásné. Když umíraly a trhaly se přitom v barvách duhy, aniž by jejich pestrobarevná poselství zpozorovali nebo zaslechli druhové ve stádě, nedala se nádhera jejich smrtelné agónie slovy popsat. Jejich fotoreceptivní kůže jsme prodali korporacím Sítě, maso planetám jako Brána nebes a kosti jsme rozemleli a prodali jako afrodisiakum impotentním a pověrčivým na řadě dalších koloniálních planet.

Na Zahradě jsem byl poradcem inženýrů arkologie, když vysušili Velký Močál a učinili tak přítrž krátké vládě ba-žinných kentaurů, kteří zde panovali a ohrožovali pokrok a další postup Hegemonie. Nakonec se pokusili o migraci, ale Severní krajiny byly příliš suché a když jsem tuto oblast navštívil o několik desetiletí později, v době, kdy Zahrada vstoupila do Sítě, pokrývaly vysušené ostatky kentaurů ještě stále suché pobřeží jako zkamenělíny exotických rostlin z nějakého barevnějšího období.

Na Hebron jsem dorazil právě v době, kdy židovští osadníci končili svůj dlouhý boj se Senešai Aluit, bytostmi stejně křehkými jako místní ekologie bez vody. Aluit byli empatičtí a byl to náš vlastní strach a lakota, které je vyhubily - to a naše cizota. Ale na Hebronu to nebyla smrt Aluit, co mi proměnilo srdce v kámen, ale můj podíl na zkáze kolonistů samotných.

Na Staré Zemi měli název pro to, čím jsem byl - quis-ling[3]. Protože i když Hebron nebyl mým světem, jeho osadnici sem uprchli z důvodů stejně jasných jako mí předkové, kteří podepsali Dohodu Života na ostrově Staré Země jménem Máni. Ale čekal jsem. A během čekání jsem jednal -v plném smyslu tohoto slova.

Oni mi uvěřili. Začali věřit mým, upřímným tvrzením, jak nádherné by bylo vrátit se do lidského společenství... vrátit se do Sítě. Trvali na tom, že cizincům smí být otevřeno jen jedno město. Usmál jsem se a souhlasil. A teď žije v Novém Jeruzalémě šedesát milionů lidí, zatímco kontinent hostí deset milionů židovských domorodců, ve většině svých potřeb zcela závislých na městě Sítě.

Myslím, že vydrží ještě nějakých deset let.

Možná méně.

Když byl Hebron otevřen Síti, částečně jsem se zhroutil. Objevil jsem alkohol, požehnanou antitezi Kouzla vzpomínek a simulátorů. Gresha se mnou zůstala v nemocnici, než jsem zcela vyschl. Zvláštní, že na židovské planetě to byla katolická nemocnice. Pamatuji se na šustění sutan uprostřed noci.

Mé zhroucení proběhlo daleko a v tichosti. Nepoškodilo mi kariéru. Jako zplnomocněný konzul jsem vzal manželku a syna na Bressii.

Jak delikátní úlohu jsme hráli! Po celá desetiletí, plukovníku Kassade, pronásledovaly síly Technojádra roje Vy-vrženců, at se uchylovaly kamkoli. Potom se frakce v Senátu a Poradním sboru UI rozhodly, že je třeba vyzkoušet sílu Vy-vrženců na jedné z planet Periférie. Byla vybrána Bressia. Připouštím, že Bressiané byli jedinými kandidáty desetiletí předtím, než jsem dorazil. Jejich společnost byla archaická a řízená po prušáckém vzoru, dokonale militaristická, v ekonomických požadavcích arogantní a natolik xenofobní, že se s radostí přidala k úsilí 'vyhladit hrozbu Vyvržených'. Zprvu dostali jen několik bojových lodí, které jim umožnily přiblížit se k rojům. Plazmové zbraně, navíc umělé viry.

[3]= kolaborant. Podle V.Quislinga, norského ministerského předsedy, který během II. sv. války vytvořil ve své zemi loutkovou vládu, plně řízenou Němci.

Bylo drobnou chybou ve výpočtech, že jsem byl na Bressii, když hordy Vyvržených dorazily. Rozdíl několika měsíců. Na mém místě měl být vojensko-politický analytický tým.

Nezáleželo na tom. Cílů Hegemonie bylo dosaženo. Schopnosti Kosmických jednotek - rychle přiletět a rozptýlit se - byly náležitým způsobem otestovány a přitom skutečné zújmy Hegemonie zůstaly nepoškozeny.

Gresha ovšem zahynula. Při prvním bombardování. A Alón, můj desetiletý syn. Byl se mnou... přežil celou válku... a zemřel, když nějaký idiot z Kosmických jednotek spustil minu nebo demoliční nálož příliš blízko barákům s uprchlíky v hlavním městě Buckminsteru.

Nebyl jsem s ním, když zemřel.

Po Bressii jsem byl povýšen.

Dostal jsem nejcitlivější a nejobtížnější post, jaký kdy byl přidělen člověku na pouhé úrovni konzula; stal jsem se diplomatem pověřeným přímým jednáním se samotnými Vyvrženci.

Nejprve mě Branou vyslali na Tau Ceti Centrum na nekonečné konference s poradci senátorky Gladstonové a některými UI poradci. Setkal jsem se se samotnou Gladstono-vou. Plán byl velmi složitý. V podstatě měli být Vyvrženci vyprovokováni k masovému útoku a klíčem k této provokaci byla planeta Hyperion.

Vyvrženci se zajímali o Hyperion od bitvy o Bressii. Naše špionáž naznačovala, že jsou posedlí Hrobkami Času a Štírem. Jejich útok na nemocniční loď Hegemonie, na které se nacházel i plukovník Kassad, byl chybným výpočtem; kapitán jejich lodi zpanikařil, když byla nemocniční loď omylem identifikována jako vojenská kvantová loď. A z hlediska Vyvrženců bylo ještě horší, že přistáním výsadkových lodí u samotných Hrobek tentýž velitel nevědomky vyzradil jejich schopnost odolávat časovým vlnám. Když Štír zničil jejich komanda, vrátil se kapitán bojové lodi k Roji, kde byl popraven.

Naše špionáž však naznačovala, že chybný výpočet Vyvržen̊ neznamenal totální zkázu. Podařilo se získat cenné informace o Štírovi. A jejich posedlost Hyperionem se ještě prohloubila.

Gladstonová mi vysvětlila, jak hodlá Hegemonie této posedlosti využít.

Podstatou plánu bylo vyprovokovat Vyvržence k útoku na Hegemonii. Cílem útoku měl být samotný Hyperion. Bylo mi naznačeno, že ve výsledné bitvě půjde spíš o interní politiku Sítě než o Vyvržence. Části Technojádra se již po staletí stavěly proti začlenění Hyperionu do Hegemonie. Gladstonová objasnila, že to již není v zájmu lidstva a že násilná anexe Hyperionu - pod záminkou obrany samotné Sítě - by umožnila progresivně]Sim frakcím UI v Techno-jádru dostat se k moci. Změna rovnováhy sil v Jádru by byla Senátu a celé Síti ku prospěchu, i když mi nebylo zcela vysvětleno jak. Vyvrženci by byli jako potenciální hrozba jednou provždy odstraněni. Nová éra slávy Hegemonie by mohla začít. Gladstonová mi také vysvětlila, že mohu odmítnout účast, že mise bude plná nebezpečí, které by mohlo ohrozit jak moji kariéru, tak život. Přesto jsem souhlasil.

Hegemonie mi poskytla soukromou kosmickou loď. Požádal jsem o jedinou úpravu: doplnění výbavy starým klavírem značky Steinway.

Po měsíce jsem cestoval sám za pomoci Hawkingova pohonu. Po celé měsíce jsem se potuloval v oblastech, kde pravidelně migrovaly roje Vyvržen̊. Nakonec mou loď zpozorovali a zajali. Vzali na vědomí, že jsem kurýr, a věděli, že jsem špión. Rozhodovali se, jestli mě mají zabít, a neudělali to. Uvažovali, že se mnou budou jednat, a nakonec se rozhodli to udělat.

Nebudu se pokoušet popsat krásy života v Roji - kulovitá města v nulové gravitaci, kometami farmy a útočné hvězdokupy, mikroorbitální lesy i migrující řeky a deset tisíc barev a textur života v Týdnu setkání.

Postačí, když řeknu, že Vyvrženci dokázali to, co se lidstvu Sítě nepodařilo za všechna uplynulá tisíciletí: rozvoj. Zatímco my žijeme v těsných hranicích archaických kultur, které jsou chabým odrazem života na Staré Zemi, prozkoumali Vyvrženci nové dimenze estetiky, etiky, biověd i umění i všechno ostatní, čeho je zapotřebí k růstu a proměně lidské duše.

Barbaři, tak je nazýváme, zatímco my se celou dobu ne-

směle držíme Sítě jako Vizigóti, skrčení ve stínu zašlé slávy Říma a prohlašující se za civilizované.

Během deseti standardních měsíců jsem jim prozradil své největší tajemství a oni mi prozradili své. Vysvětlil jsem jim do nejmenšího detailu, jaké plány na jejich vyhlazení lidé Gladstonové vymysleli. Řekl jsem jim, jak málo vědci Sítě rozumějí anomálii Hrobek Času, a předestřel jim nevysvětlitelný strach Technojádra z Hyperionu. Popsal jsem, jakou pastí se pro ně Hyperion měl stát, kdyby se odvážili ho obsadit, jak by byly všechny složky Kosmických jednotek okamžitě dopraveny do systému Hyperionu, aby je rozdrtily. Prozradil jsem jim vše, co jsem věděl, a opět jsem čekal na smrt.

Místo, aby mě zabili, něco mi pověděli. Ukázali mi zprávy zachycené z hyperkomového i paprskového vysílání i jejich vlastní záznamy z doby, kdy před čtyřmi a půl stoletími uprchli ze systému Staré Země. Fakta byla děsivá a jednoduchá.

Velká Chyba z třicátého osmého nebyla žádnou 'chybou'. Zánik Staré Země byl záměrný, naplánovaný prvky Technojádra i jejich lidskými protějšky v tehdy nevyzrálé vládě Hegemonie. Hidžra byla do posledních detailů připravena ještě předtím, než černá díra, putující vesmírem, 'náhodou' pronikla do jádra Staré Země.

Světová Sít, Velký sněm, Hegemonie Člověka - to vše bylo vybudováno na nejodpornější formě otcovraždy. A

nyní zůstávaly udržovány na tiché a záměrné politice bratro-vraždy - vraždy jakéhokoli jiného živočišného druhu se sebemenším potenciálem případné konkurence. A Vyvrženci, jediný lidský kmen, který se volně pohyboval mezi hvězdami a nebyl ovládán Technojádrem, byl další na seznamu 'vyhubení'.

Vrátil jsem se do Sítě. Tam uplynulo přes třicet let jejich času. Meina Gladstonová byla Vrchní administrátor-kou, Širina vzpoura už jen romantickou legendou, nepatrnou poznámkou pod čarou v dějinách Hegemonie.

Setkal jsem se s Gladstonovou. Pověděl jsem jí mnoho - ale ne všechno - co mi Vyvrženci prozradili. Pověděl jsem jí, že vědí o pasti na Hyperionu, ale že stejně přijdou.

Řekl jsem jí, že Vyvrženci chtějí, abych se stal konzulem na Hypertonii a mohl tak působit jako dvojí agent, až válka vypukne. Neřekl jsem, že mi slíbili zařízení, které otevře Hrobky času a vypustí Štíra.

Vrchní administrátorka Gladstonová se mnou jednala dlouho. Výzvědná služba Kosmických jednotek se mnou jednala ještě déle, trvalo to celé měsíce. Nejrůznější technologie i drogy potvrdily, že mluvím pravdu a nic nezamlčuji. I Vyvrženci měli velmi dobré technologie a drogy. Mluvil jsem pravdu. A také jsem cosi zamlčoval.

Nakonec mě přidělili na Hyperion. Gladstonová nabídla, že poskytne planetě status Protektorátu a mně dá post velvyslance. Odmítl jsem obojí, i když jsem požádal, aby mi ponechali mou soukromou loď. K planetě jsem přiletěl pravidelnou kvantovou lodí a má loď dorazila o několik týdnů později v břiše návštěvní bojové lodi. Zanechali ji na parkovací oběžné dráze s tím, že ji mohu zavolat i opustit, kdykoli si budu přát.

Byl jsem sám na Hyperionu a čekal. Léta ubíhala. Dovolil jsem svému pomocníkovi, aby tuto planetu na Periférii řídil, zatímco jsem se opíjel u Cicera a čekal.

Vyvrženci se se mnou spojili soukromým hyperkomem a já si vzal třítýdenní dovolenou, zavolal loď na opuštěné místo poblíž Moře trávy, setkal »e s jejích průzkumnou lodí u Oortova oblaku, vyzvedl jejich agenta - ženu jménem Andil - a trojici techniků; všechny jsem vysadil severně od Uzdového Hřbetu několik kilometrů daleko od samotných Hrobek.

Vyvrženci nepoužívali Bran. Trávili životy na dlouhých cestách mezi hvězdami a sledovali život v Síti, jak běží zrychleným tempem jako film nebo holofilm puštěný šílenou rychlostí. Byli posedlí časem.

Technojádro dalo Hegemonii Brány a udržovalo je. Žádný lidský vědec nebo vědecký tým se ani nepřiblížil k jejich pochopení. Vyvrženci se o to pokusili. Nedokázali to. Ale i přes neúspěchy tak učinili závažné kroky v poznávání mechanismu manipulace časoprostorem.

Pochopili podstatu časových vln, antientropických polí, která obklopují Hrobky. Nedokázali taková pole sami vytvá-

ret, ale dovedli se proti nim chránit a - teoreticky - dosáhnout jejich zhroucení. Hrobky Času i se svým obsahem by pak přestaly couvat v čase zpět a 'otevřely' by se. Štír by přestal být vázán k Hrobkám a byl by puštěn ze řetězu. At je uvnitř cokoli dalšího, mohlo by se to dostat ven.

Vyvrženci věřili, že Hrobky času jsou artefakty z jejich *budoucnosti a Štír je zbraní vykoupení, čekající na správnou ruku, která by se jí chopila. Kult Štíra viděl příšeru jako anděla pomsty; Vyvrženci v něm viděli lidský výtvor, poslaný časem zpět, aby zbavil lidstvo područí Technojád-ra. Andil a technici přiletěli, aby kalibrovali své přístroje a prováděli experimenty.*

„ Vyje teď nepoužijete?“ ptal jsem se. Stáli jsme ve stínu stavby nazývané Sfinga.

„Ještě ne, „ odvětila Andil. „Až těsné před invazi. „

„Ale říkali jste, že potrvá celé měsíce, než to zařízení začne pracovat, „ namítl jsem. „Než otevře Hrobky. „

Andil přikývla. Měla tmavozelené oči. Byla velmi vysoká a rozeznával jsem na jejím oděvu jemné pruhy podpůrného exoskeletu. „Možná rok nebo o něco déle, „ připustila. „To zařízení způsobuje pomalé odumírání antientropických polí. Ale až ten proces započne, nebude možné ho zastavit. A aktivujeme ho teprve po rozhodnutí Rady Deseti o invazi do Sítě.“

„Jsou nějaké pochybnosti[1]? „ podivil jsem se.

„Etické námitky, „ vysvětlila Andil. O několik metrů dál zakrývali technici přístroj maskovací látkou a kódovaným silovým polem. „A mezihvězdná válka způsobí smrt milionů, možná miliard. Vypuštění štíra do Sítě může mít nepředvídatelné následky. Jakkoli považujeme úder na Technojádro za nutný, stále se diskutuje o nejlepším možném způsobu.“

Přikývl jsem a zadíval se na zařízení a údolí Hrobek. „Ale až bude aktivováno,“ ujistil jsem se, „nebude cesty zpět. Štír bude vypuštěn a vy budete muset vyhrát válku, abyste ho mohli ovládat?“

Andil se lehce usmála. „To je pravda. „

Pak jsem ji zastřelil, ji i všechny tři techniky. Potom jsem odhodil Steiner-Ginnův laser babičky Siri do pohyblivých dun, sedl si na bednu a po několik minut jsem pla-

kal. Pak jsem vstal, za pomoci komlogu jednoho z techniků pronikl silovým polem, odhodil maskovací látku a zařízení spustil.

Nedošlo k žádné okamžité změně. Ve vzduchu bylo průzračné světlo pozdní zimy. Nefritová Hrobka slabě zářila, zatímco Sfinga dál zírala do nicoty. Jediným zvukem bylo šumění písku na bednách a tělech. Jen svítící indikátor na zařízení Vyvrženců ukazoval, že pracuje - už začalo pracovat.

Pomalu jsem se vrátil k lodi a napůl očekával, že se Štír objeví- napůl jsem doufal, že přijde. Přes hodinu jsem seděl na terase lodi, díval se na stíny vyplňující údolí a na písek, který pomalu zasypával mrtvá těla. Štír nepřišel. Žádný trnový strom se neobjevil. Po chvíli jsem na Steinwayi zahrál Bachovo Preludium, *uzavřel loď a vzlétl do vesmíru.*

Spojil jsem se s lodí Vyvržených a oznámil jim, že došlo k nehodě. Štír vzal ostatní s sebou; zařízení bylo předčasně spuštěno. I přes zmatek a paniku mi Vyvrženci nabídli útočiště. Odmítl jsem a otočil loď do Sítě. Vyvrženci mě nepronásledovali.

Použil jsem hyperkomového vysílače, abych se spojil s Gladstonovou a řekl jí, že agenti vyvržených byli eliminováni. Pověděl jsem jí, že invaze Vyvržených je velmi pravděpodobná, že past bude fungovat, jak to naplánovali. Neřekl jsem jí o zařízení. Gladstonová mi blahopřála a vyzvala mě, abych se vrátil domů. Odmítl jsem s vysvětlením, že potřebuji ticho a klid. Obrátil jsem loď k planetě Periférie, která byla systému Hyperionu nejbližší, a věděl jsem, že samotná cesta spolkne tolik času, že mezitím dojde k dalšímu aktu.

Později, když mě sama Gladstonová vyzvala hyperko-mem k účasti na Pouti, jsem se dozvěděl, jakou úlohu pro mě v těch posledních dnech naplánovali Vyvrženci, Tech-nojádro nebo i Gladstonová a její intriky. Nezáleží už na tom, kdo se považuje za pána událostí. Události se vymkly kontrole.

Svět, jak jej známe, je u konce, drazí přátelé, bez ohledu na to, co se s námi stane. Pokud jde o mne, nic od Štíra nechci. Nepřináším žádná závěrečná slova jemu ani vesmíru. Vrátil jsem se, protože musím, protože toto je můj osud.

Věděl jsem už od dětství, co musím udělat, od té doby, kdy jsem se sám vrátil k Širině hrobce a přísahal Hegemonii pomstu. Věděl jsem, jakou cenu musím zaplatit, ve svém životě i v historii.

Ale až přijde čas soudit a pochopit zradu, která se bude jako plamen šířit celou Sítí, která zničí celé světy, prosím vás, abyste nemysleli na mne - moje jméno nebylo ani napsáno na vodě, jak řekla duše vašeho ztraceného básníka -ale abyste vzpomněli na Starou Zemi, která bezdůvodně zahynula, na její delfíny, jejichž šedá těla usychala a hnila na slunci, abyste viděli - jako jsem viděl já - plovoucí ostrovy, které nemají kam plout, neboť zdroje jejich potravy byly zničeny, Rovníkové mělčiny jsou posety vrtnými plošinami a ostrovy samy jsou přetíženy uječenými a omezenými turisty, smrdícími opalovacími krémy a marihuanou.

Nebo ještě lépe, nemyslete na nic z toho. Zůstaňte stát jako já, když jsem zapnul spínač, jako vrah a zrádce, ale stále pln hrdosti, s nohama pevně zapřenýma na pohyblivých píscích Hyperionu, s hlavou vztyčenou, s pěstí zvednutou k obloze a s výkřikem: „Mor na oba vaše domy!“

Abyste věděli, vzpomínám na sen své babičky. Vzpomínám si, jak to mohlo být.

Vzpomínám na Siri.

„Vy jste ten špión?“ zeptal se otec Hoyt. „Ten špión Vyvržených? „

Konzul si promnul oči a neřekl nic. Vypadal vyčerpaně.

„Jo,“ přikývl Martin Silenus. „Vrchní administrátorka Gladstonová mě varovala, když mě vybrali k Pouti. Říkala, že je mezi námi špión.“

„To řekla všem,“ vyštěkla Brawne Lamia. Zírala na konzula smutným pohledem.

„Náš přítel je špión,“ prohlásil Sol Weintraub, „ale nejen špión Vyvržených.“ Děťátko se probudilo. Weintraub je zvedl, aby se uklidnilo. „Je tím, čemu se v thrillerech říká dvojí agent, v tomto případě trojí agent, mnohonásobný agent. Ve skutečnosti je agentem odvety.“

Konzul se zadíval na starého učence.

„Stále je to špión,“ trval na svém Martin Silenus. „A špióni se popravují, ne?“

Plukovník Kassad měl v ruce paralyzátor, ale na nikoho jím nemířil. „Máte kontakt se svou lodí?“ zeptal

se^onzula.

„Ano.“

„Jak?“

„Přes Širin komlog. Byl... modifikován.“

Kassad zlehka přikývl. „A byl jste přes lodní tachykom ve spojení s Vyvrženci?“

„Ano.“

„Podával jste jim zprávy o Pouti, jak to očekávali?“

„Ano.“

„A odpověděli?“

Ne „ „ne.

„Jak mu můžeme věřit?“ vyjekl básník. „Je to zkurvený *špión.* „

„Mlčte,“ přikázal mu plukovník klidně, ale s konečným důrazem. Ani na okamžik nespustil oči z konzula. „Napadl jste Heta Masteena? „

„Ne,“ odvětil konzul. „Ale když *Yggdrasill* vybuchl, věděl jsem, že něco není v pořádku.“

„Co tím myslíte? „ ptal se Kassad.

Konzul si odkašlal. „Strávil jsem určitou dobu s Hlasy Stromu z řádu templářů. Jejich spojení se stromolodí má téměř telepatický charakter. Masteenova reakce byla příliš mírná. Buďto nebyl tím, co tvrdil, nebo *věděl,* že loď bude zničena, a přerušil s ní kontakt. Když jsem byl na stráži, šel jsem dolů, abych od něj zjistil pravdu. Byl pryč. Jeho kabina byla v tom stavu, jak jsme ji nalezli, jen Mobio-va krychle nebyla zapečetěná. Erg mohl uniknout. Zajistil jsem ji a šel nahoru.“

„Neublížil jste Hetu Masteenovi?“ tázal se opět Kassad. Ne „

„ne.

„Opakuji, proč bychom vám kurva měli věřit?“ rozčiloval se Silenus a napil se whisky z poslední láhve, kterou měl s sebou.

Konzul se podíval na láhev a odpověděl: „Nemáte žádný důvod mi věřit. Nezáleží na tom.“

Plukovníkovy prsty zvolna bubnovaly po paralyzátoru. „Jak teď chcete využít svého hyperkomového spojení?“

Konzul se unaveně nadechl. „Podat zprávu, až se Hrobky Času otevřou. Pokud budu ještě naživu.“

Brawne Lamia ukázala na prastarý komlog. „Mohli bychom ho zničit.“

Konzul pokrčil rameny.

„Mohl by nám být k užitku,“ namítl plukovník. „Mohli bychom sledovat nezakódovaná vojenská i civilní vysílání. A v případě potřeby bychom mohli zavolat konzulovu loď.“

„Ne!“ vykřikl konzul. Bylo to poprvé za mnoho minut, kdy dal najevo jakoukoli emoci. „Teďse nemůžeme vrátit!“

„Myslím, že nemáme v úmyslu se vrátit,“ uklidnil ho plukovník Kassad. Rozhlédl se po pobledlých tvářích. Chvíli nikdo nepromluvil.

„Musíme učinit rozhodnutí,“ prolomil ticho Sol Wein-traub. Pohoupal dítě a kývl hlavou ke konzulovi.

Martin Silenus si opíral čelo o hrdlo prázdné láhve. Teď vzhlédl. „Trest za zradu je smrt.“ Zachechtal se. „Stejně všichni za několik hodin zemřeme. Proč by neměla být naším posledním činem poprava?“

Otec Hoyt se zašklebil, jak jej přepadl záchvat bolesti. Chvějícím se prstem se dotkl rozpraskaných rtů. „Nejsme žádný soud.“

„Ale ano,“ odporoval plukovník Kassad, Jsme.“

Konzul vsedě přitáhl kolena k bradě, opřel si čelo, objal rukama nohy a propletl si prsty. „Tak rozhodněte.“ V hlase mu nezazněla žádná emoce.

Brawne Lamia s sebou měla otcovu automatickou pistoli. Teď ji položila na zem vedle sebe. Její oči přebíhaly z konzula na Kassada. „Proč tu mluvíme o zradě? „ zeptala se. „Zradě vůči komu? Nikdo z nás, snad kromě tady plukovníka, není zrovna vzorným občanem. Všichni jsme byli smýkáni silami mimo naši kontrolu.“

Sol Weintraub oslovil přímo konzula. „Příteli, jedna věc vám unikla. Jestli se Meina Gladstonová i frakce v Techno-jádru rozhodly vybrat pro kontakt s Vyvrženci právě vás, velmi dobře věděly, co uděláte. Možná nemohly uhodnout, že Vyvrženci znají způsob, jak otevřít Hrobky - i když u UI

z Jádra jeden nikdy neví - ale určitě jim bylo zřejmé, že se obrátíte proti nim oběma, protože nesou odpovědnost za utrpení vaší rodiny. Je to součástí téhož podivného plánu. Nebyl jste nástrojem své vlastní vůle o nic víc než,“ pozvedl miminko, „než toto dítě.“

Konzul vypadal zmateně. Chystal se promluvit, ale jen potřásl hlavou.

„To může být pravda,“ připustil plukovník Fedmahn Kassad, „ale jakkoli se nás mohou snažit použít jako na-strčených loutek, musíme se sami rozhodnout, jak budeme jednat dál.“ Pohlédl na zeď, zabarvenou do červena

světelnými záblesky vzdálené kosmické bitvy. „Kvůli této válce zemřou tisíce. Možná miliony. Jestliže Vyvrženci nebo Štír získají přístup k systému Bran Sítě, budou ohroženy miliardy životů na stovkách planet.“

Konzul se díval, jak Kassad zvedá paralyzátor.

„Tohle by bylo pro nás všechny rychlejší,“ pokračoval Kassad. „Štír nezná slitování.“

Nikdo nepromluvil.

Zdálo se, že konzul zírá na cosi v dálce.

Kassad paralyzátor zajistil a zasunul zbraň za opasek.

„Došli jsme až sem,“ prohlásil. „Dojdeme zbytek cesty společně.“

Brawne Lamia odložila otcovu pistoli, vstala, přešla přes místnost, poklekla u konzula a objala ho. Konzul překvapeně zvedl paži. Za nimi na stěně tančila světla.

O chvíli později přistoupil Sol Weintraub a oba je objal jednou paží kolem ramen. Děťátko se potěšeně vrtělo v teple přitulených těl. Konzul ucítil vůni novorozeněte.

„Mýlil jsem se,“ řekl. „Budu mít přání. Požádám Štíra *o ni.* „ Jemně se dotkl Racheliny hlavičky na místě, kde přecházela v krček.

Martin Silenus vydal zvuk, který byl zpočátku smíchem a končil zavzlykáním.

„Naše poslední přání. Poskytuje Múza poslední přání? Žádné nemám. Chci jen dokončit báseň.“

Otec Hoyt *se* otočil k básníkovi. „Je to tak důležité?“

„Ach ano, ano, ano, ano,“ jektal Silenus. Upustil prázdnou láhev, sáhl do batohu, vytáhl rukopis a vysoko ho zvedl,

jako by jej celé skupině nabízel. „Mám vám ji přečíst? Mám vám ji *já* přečíst? Znovu to proudí. Přečtěte si staré části. Přečtěte si *Cantos,* který jsem napsal před třemi staletími a nikdy jej nevydal. Všechno je to tady. *Všichni* jsme tady. Mé jméno, vaše jména, tahle pouť. Nevidíte... já netvořím báseň, já tvořím *budoucnost!*“ Nechal papíry spadnout na zem, zvedl prázdnou láhev, zamračil se a držel ji před sebou jako mešní pohár. „Já tvořím budoucnost,“ opakoval, aniž vzhlédl, „ale to, co musíme změnit, je minulost. Jeden okamžik. Jedno rozhodnutí.“

Martin Silenus konečně vzhlédl. Oči měl zarudlé. „Ta věc, která nás zítra zabije - moje Múza, náš tvůrce, náš ničitel - cestovala v čase zpět. Tak ji nechme. Tentokrát ji nechme, aby si vzala *mě* a Billyho nechala na pokoji. Ať si vezme *mě* a nechá báseň na tomto místě navždy nedokončenou.“ Zvedl láhev do výše, zavřel oči a hodil ji proti zdi. Na střepech se odrazila oranžová záře z tichých výbuchů.

Plukovník Kassad přistoupil k básníkovi a položil mu své dlouhé prsty na rameno.

Na několik sekund se pokoj jakoby prohřál pouhým teplem lidského kontaktu. Otec Hoyt odstoupil od zdi, o kterou se opíral, zvedl pravou ruku a spojil palec s malíkem - tři prsty měl zdvižené. Do toho pohybu zahrnul sebe i ostatní. A pronesl tiše: *„Ego té absolvo**. „

Vítr narážel na vnější zdi a hvízdal kolem chrličů a balkonů. Světlo z bitvy stovky milionů kilometrů vzdálené zbarvilo skupinu krvavým odstínem.

Plukovník Kassad přešel ke dveřím. Skupina se rozdělila.

„Zkusíme se trochu vyspat,“ navrhla Brawne Lamia.

Později, sám na lůžku, naslouchal konzul kvílení a hvízdání větru, opřel si tvář o batoh a přitáhl si hrubou pokrývku. Už celá léta se necítil před spaním tak klidný.

Opřel si tvář o pěst, zavřel oči a spal.

[1]Dávám ti rozhřešení (pozn. překl.)

EPILOG

Konzula probudil zvuk balalajky, na kterou kdosi hrál tak tiše, že to nejprve považoval za součást snu.

Vstal a v chladném vzduchu se zachvěl. Zavinul se do deky a vyšel na dlouhý balkon. Ještě nezačalo svítat. Obloha stále zářila odlesky bitvy.

„Promiňte,“ omlouval se otec Hoyt a vzhlédl od nástroje. Byl hluboko zachumlán do kápě.

„To je v pořádku,“ mávl rukou konzul. „Už jsem chtěl vstávat.“ Byla to pravda. Nemohl si vzpomenout, že by si kdy tak dobře odpočinul. „Pokračujte, prosím,“ vyzval jej. Tóny byly ostré a jasné, ale přes hukot větru sotva slyšitelné. Bylo to, jako by Hoyt hrál duet s chladným větrem z vysokých vrcholků. Konzula ta průzračnost až bolela.

Na balkon vyšli Brawne Lamia a plukovník Kassad.

0 minutu později se k nim připojil Sol Weintraub. Ráchel se mu vrtěla v náručí a natahovala ručky k noční obloze, jako by do nich mohla uchopit jasně rozkvétající výbuchy.

Hoyt hrál. Vítr hodinu před úsvitem stále sílil a chrliče

1 převisy zněly jako píšťaly k chladnému fagotu pevnosti.

Vyšel Martin Silenus a držel si hlavu. „Žádný respekt před pořádnou kocovinou," zahuhlal. Naklonil se přes balustrádu. „Jestliže začnu z téhle výšky zvracet, potrvá půl hodiny, než zvratky doletí na zem."

Otec Hoyt nevzhlédl. Prsty mu přebíhaly po strunách malého nástroje. Severozápadní vítr byl chladný a silný a balalajka mu sekundovala živými a teplými tóny. Konzul i ostatní se zachumlali do dek a plášťů, neboť vítr zesílil v orkán a nepojmenovaná hudba s ním držela krok. Byla to nejpodivnější a nejkrásnější symfonie, jakou kdy konzul slyšel.

Vítr dul, hučel, svištěl a pak ztichl. Hoyt přestal hrát.

Brawne Lamia se rozhlédla. „Už skoro svítá."

„Máme ještě hodinu," řekl plukovník Kassad.

Lamia pokrčila rameny. „Proč čekat?"

„Opravdu, proč čekat?" přidal se Sol Weintraub. Pohlédl na východ - jediným náznakem úsvitu dosud bylo, že souhvězdí jemně zbledla. „Vypadá to, že přijde dobrý den."

„Tak se připravme," navrhl otec Hoyt. „Potřebujeme s sebou zavazadla? „

Zahleděli se jeden na druhého.

„Ne, nemyslím," ozval se konzul. „Plukovník vezme komlog s hyperkomovým komunikátorem. Vezměte si vše, co potřebujete pro setkání se Štírem. Zbytek věcí necháme tady."

„Dobře," souhlasila Brawne Lamia, odvrátila se od temného obdélníku dveří a pokynula ostatním, „dejme se do toho."

Od severovýchodní brány Pevnosti k travnaté rovině vedl šest set šedesát jeden stupeň. Zábradlí tu nebylo. Skupina opatrně sestupovala v nejasném světle.

Když sešli do údolí, ohlédli se na kamennou stavbu. Pevnost Chronos vypadala jako část hor, balkony a vnější schodiště byly jen zářezy ve skále. Občas některý výbuch ozářil okno nebo vrhl stín chrliče, ale kromě těchto okamžiků se zdálo, jako by Pevnost za nimi zmizela.

Přešli nízké pahorky pod Pevností, zastavili se na trávě a vyhýbali se keřům, z nichž trčely ostré ostny jako drápy. Během deseti minut došli na písek a sestupovali po nízkých dunách do údolí.

Brawne Lamia skupinu vedla. Měla na sobě svůj nejlepší plášť a rudý, černě lemovaný hedvábný oděv. Komlog se jí leskl na zápěstí. Další šel plukovník Kassad. Měl oblečenu bojovou zbroj. Maskovací polymer dosud neaktivoval, takže oděv měl matově černou barvu a pohlcoval světlo. Nesl standardní útočnou pušku Kosmických jednotek. Jeho hledí se lesklo jako černé zrcadlo.

Otec Hoyt si oblékl černý plášť, sutanu a kněžský kolá-

rek. Balalajku nesl v náručí jako dítě. Kladl nohy opatrně, jako by mu každý krok působil bolest. Za ním šel konzul. Byl oblečen ve svém nejlepším šatu diplomata - naškrobená blůza, formální černé kalhoty a půlžaket, sametový plášť a zlatý třírohý klobouk, který měl na hlavě první den na stromolodi. Musel si klobouk držet, aby mu jej nevzal vítr, který znovu začal dout, vrhal všem písek do obličeje a klouzal po vrcholcích dun jako had. Martin Silenus v kožichu konzula těsně následoval.

Sol Weintraub průvod uzavíral. Ráchel cestovala v plátěné kolébce pod pláštěm a kabátem na otcově hrudi. Weintraub jí tiše zpíval, ale tóny se ztrácely ve větru.

Za čtyřicet minut došli do mrtvého města. Mramor i žula se ve výbuších leskly. Horské štíty za nimi zářily. Pevnost se už nedala rozeznat od ostatních štítů. Skupina prošla písečným údolím, vystoupila na nízkou dunu a poprvé zahlédla počátek údolí, v němž se nacházely Hrobky Času. Konzul už rozeznával křídla Sfingy a nefritový odlesk.

Otočil se, když zezadu zaslechl hřmot a náraz, a s bušícím srdcem strnul.

„Nezačíná to už?" ptala se Lamia. „Bombardování?"

„Ne, podívejte," ukazoval Kassad. Ukázal na bod nad horskými štíty, kde temnota smazávala hvězdy. Nad falešným obzorem zaplál blesk a ozářil sněžná pole i ledovce. „Je to jen bouře," doplnil.

Pokračovali v pouti po zarudlém písku. Konzul si uvědomil, že podvědomě čeká, že poblíž Hrobek nebo na začátku údolí spatří nehybnou postavu. Byl si naprosto jist, že ho tam cosi očekává... že *to* tam čeká.

„Podívejte se na tohle," upozorňovala Brawne Lamia a její šepot se ve větru téměř ztrácel.

Hrobky Času zářily. To, co konzul zprvu považoval za odražené světlo výbuchů nad jejich hlavami, bylo něco jiného. Každá Hrobka zářila jiným barevným odstínem a všechny teď byly jasně vidět. Záře sílila, Hrobky se rozprostíraly daleko do hloubky a temnoty údolí. Ve vzduchu byl cítit ozón.

„Je tohle obvyklý jev?" ptal se slabým hlasem otec Hoyt.

Konzul zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem o tom neslyšel. „

„V době, kdy Ráchel přišla Hrobky studovat, nikdo nic takového nehlásil, „ doplnil Sol Weintraub. Začal tiše zpívat, zatímco skupina znovu vyrazila k pohyblivým dunám.

U začátku údolí se zastavili. Duny tu přecházely ve skálu a inkoustově černé stíny svahu před zářícími Hrobkami. Nikdo nechtěl jít první. Nikdo nepromluvil. Konzul cítil, jak mu pod žebry divoce bije srdce. Horší než strach nebo vědomost o tom, co je dole, byla temnota v duši, kterou mu snad přinesl vítr. Mrazila ho a nutila ho otočit se a s křikem utíkat k horám, odkud přišli.

Konzul se otočil k Sólu Weintraubovi. „Co to je za píseň, kterou zpíváte Ráchel?“

Učenec se přinutil k úsměvu a poškrábal se v krátkém vousu.

„Je to z jednoho starého dvourozměrného filmu. Z doby před Hidžrou. Sakra, před vším. „

„Poslechneme si ji, „ navrhla Brawne Lamia, která pochopila, co má konzul na mysli. Tvář měla velmi bledou.

Weintraub začal zpívat, zprvu slabě a bylo ho sotva slyšet. Melodie však byla výrazná a zvláštním způsobem podmanivá. Otec Hoyt vzal do rukou balalajku a hrál, tóny nabývaly na jistotě.

Brawne Lamia se zasmála. Martin Silenus vyjeveně zašeptal: „Bože, tohle jsem zpíval, když jsem byl malé dítě. Je to tak staré. „

„Ale kdo je ten čaroděj?“ zeptal se plukovník Kassad, jeho hlas zesílený přilbou působil legračně.

„A co je to Oz? „ dodala Lamia.

„A *kdo* vlastně jde za tím čarodějem?“ přidal se konzul a cítil, že černá panika v nitru trochu ustupuje.

Sol Weintraub přestal zpívat a snažil se zodpovědět jejich otázky. Začal vyprávět děj dvourozměrného filmu, který se už před staletími změnil v prach.

„Na tom nezáleží, „ přerušila ho Brawne Lamia. „Můžete nám to povědět později. Teď budeme znovu zpívat. „

Za nimi už temnota pohltila hory, bouře se přiblížila přes vrcholky i rovinu a mračna klesla až k nim. Z oblohy dál proudilo světlo, ale východní obzor pobledl o něco

víc než zbytek. Po levici jim zářilo mrtvé město jako řada kamenných zubů.

Brawne Lamia šla opět v čele. Sol Weintraub teď zpíval hlasitěji. Ráchel se potěšeně vrtěla. Lenar Hoyt shodil plášť, aby mohl lépe hrát. Martin Silenus odhodil prázdnou láhev daleko do písku a také zpíval, jeho hluboký hlas zněl v hučícím větru překvapivě silně a příjemně.

Fedmahn Kassad zvedl hledí, hodil si zbraň na rameno a připojil se ke zpěvu. I konzul začal zpívat, zarazil se, když si uvědomil, jak absurdní slova zpívá, hlasitě se zasmál a znovu se dal do zpěvu.

Na místě, kde temnota začínala, se stezka rozšiřovala. Konzul přešel doprava, Kassad jej následoval. Sol Weintraub vyplnil mezeru, takže namísto husího pochodu šlo šest dospělých vedle sebe. Brawne Lamia vzala Silenovu ruku do své a druhou spojila s rukou Sólovou.

Za neutuchajícího hlasitého zpěvu, aniž by se ohlédli, krok za krokem sestupovali do údolí.

KONEC

O dalších osudech Poutníků se dočtete v přímém pokračování, které pod názvem PÁD HYPERIONU chystá nakladatelství *laser*- books s. r. o. na leden 1997.